

Hoàng Huyết Khúc Chi Tiêu Dao Nhạc

Contents

Hoàng Huyết Khúc Chi Tiêu Dao Nhạc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	24
7. Chương 7	30
8. Chương 8	33
9. Chương 9	38
10. Chương 10	41
11. Chương 11	45
12. Chương 12	48
13. Chương 13	55
14. Chương 14	59
15. Chương 15	63
16. Chương 16	69
17. Chương 17	73
18. Chương 18	78
19. Chương 19	84
20. Chương 20	89
21. Chương 21	94
22. Chương 22	99
23. Chương 23	104
24. Chương 24	109
25. Chương 25	114
26. Chương 26	119
27. Chương 27	124
28. Chương 28	129
29. Chương 29	133
30. Chương 30	138
31. Chương 31	144
32. Chương 32	149
33. Chương 33	153
34. Chương 34	158
35. Chương 35	164
36. Chương 36	168
37. Chương 37	173
38. Chương 38	177
39. Chương 39	182
40. Chương 40	187
41. Chương 41	192

42. Chương 42	196
43. Chương 43	201
44. Chương 44	206
45. Chương 45	211
46. Chương 46	217
47. Chương 47	222
48. Chương 48	228
49. Chương 49	233
50. Chương 50-1: (thượng)	238
51. Chương 50-2: (hạ)	242

Hoàng Huyết Khúc Chi Tiêu Dao Nhạc

Giới thiệu

Edit: LunaThẻ loại: Cổ trang, cung đình, sinh tử, 1×1Note: Bộ này cùng hệ liệt Hoàng Khuyết khúc chi, gồm 6 quyển.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-huyet-khuc-chi-tieu-dao-nhac>

1. Chương 1

Nơi này là chân núi sâu trong rừng cây, người bình thường lúc hoàng hôn quyết sẽ không chạy đến nơi này, thứ nhất là sợ lạc đường, thứ hai đây là nơi thường có dã thú lui tới..... Nhưng vào lúc này, nơi này lại vô có có vài tiểu hài tử tụ tập, thoạt nhìn như là đang bàn luận cái gì.....

“Chờ một chút..... Tại sao.....” Hài tử nhỏ nhất ước chừng bốn tuổi dùng tay run rẩy, lôi kéo mấy hài tử lớn hơn nó vài tuổi hỏi.

Hài tử lớn tuổi hơn hung hăng vẩy khỏi rồi nó, dùng khẩu khí rất không tốt trả lời: “Đừng chạm vào ta! Quái vật!”

“Quái vật?” Hài tử bốn tuổi sững sờ tại chỗ.

“Chính là quái vật!” Mấy hài tử bên cạnh phụ họa, “Bằng không người vì sao bốn tuổi lại đến nơi này đọc sách? Bộ dạng nam không ra nam, nữ không ra nữ, còn luôn nói mấy chuyện ma quỷ kỳ quái, nhất định là người nhà người sợ người, bọn họ không cần người!”

“Không phải..... Ta là.....” Nó nỗ lực giải thích.

Chính là đám hài tử kia hoàn toàn không để ý tới nó, vội vàng thúc giục hài tử lớn tuổi kia nói: “Đi mau! Không cần để ý quái vật này..... Xem ra trời sắp mưa, chờ chút nữa chúng ta có lẽ sẽ không ra ngoài được.....”

Hài tử kia liếc nhìn đứa nhỏ một cái, rồi không quay đầu lại ly khai, bóng dáng của bọn họ dần biến mất trong tầm mắt của đứa nhỏ.....

“Từ từ ta a.....” Đứa nhỏ nóng nảy, liều mạng muốn đuổi theo bọn họ..... Chính là thân hình cùng thể lực chênh lệch, khiến nó lực bất tòng tâm!

Bỗng nhiên sơ ý một chút, nó ngã sấp xuống vũng bùn trên sơn đạo, cũng là lúc này, lão thiên gia hay nói giỡn dường như nổi mưa to. Đứa nhỏ kia té trên mặt đất, một thân nguyệt sắc tiểu cảm bào cũng bị bùn đất biến thành dơ bẩn không chịu nổi, “Không cần để lại một mình ta a.....” Nó không chết tâm đứng lên, muốn đuổi theo đám hài tử kia, nhưng sau khi nó đứng dậy mới phát hiện đã không còn thấy bóng dáng của bọn họ..... Oa oa bốn tuổi rốt cuộc nhịn không được, tại vùng hoang vu đã lâm lớn tiếng khóc, chính là vô luận nó khóc thế nào, làm bạn với nó chỉ có tiếng mưa rơi cùng tiếng vọng không ngừng.....

“.....!” Tiểu Tứ từ trong mơ bừng tỉnh lại đây, đầu tiên mắt nhìn thấy chính là khuôn mặt ngủ sâu của Diệu Ngạn, cái này khiến cho y an tâm không ít.

Rón ra rón rén theo mép trong giường đi ra, muốn xuống giường mà không quấy nhiễu đến Diệu Ngạn, thế nhưng.....

“Tiểu Tứ.....” Diệu Ngạn giữ chặt Tiểu Tứ đang muốn xuống giường, một phát đụng ngã y, nhẹ nhàng hôn lên mặt Tiểu Tứ một cái, “Sớm a..... Người gần đây mỗi ngày đều thức dậy rất sớm nha!”

“Ngạn ca ca, sớm..... Ta đụng tới người sao?” Tiểu Tứ như bảo bảo ngoan chào hỏi, tuyệt không để ý đến vấn đề tư thể hiện tại của mình cùng Diệu Ngạn.

Diệu Ngạn nhìn bộ dạng đơn thuần kia của y, không khỏi từ tâm thở dài: “Ai..... Ta nói Tiểu Tứ, hiện tại ở loại thời điểm này người nên hảo hảo lo lắng chuyện của bản thân một chút đi..... Tư thể hiện tại của chúng ta, người không sợ ta nhịn không được ‘ăn’ người sao?”

Tiểu Tứ đầu tiên là nhìn hấn, rồi mới nhìn hạ thân của mình, “Sẽ không a, phía dưới của Ngạn ca ca một chút phản ứng đều không có..... Huống chi, nếu ‘ăn’ như lời người nói, hấn là ta ‘ăn’ người đi?”

“!!” Diệu Ngạn nghe đến lời này, đầu đập phải cột giường, hấn vẽ mặt lúng túng, tiểu ý tích ở trên mặt, bộ dáng cực kỳ buồn cười, “Tiểu Tứ, người có biết không, có khi người thật sự thực có thể khiêu chiến cực hạn của ta!”

“Không đúng sao? Ngạn ca ca?” Tiểu Tứ giúp hấn sờ sờ xao đến đích địa phương, “Lớp ‘giáo dục giới tính’ của ba ba chính là nói như thế..... Chẳng lẽ phía dưới không có phản ứng cũng có thể làm?” Tiểu Tứ vẽ mặt mê mang.....

“Vấn đề không ở chỗ này đi?” Tuy rằng khi gặp được Tiểu Tứ, hấn chỉ biết, oa oa này không đơn giản..... Nhưng qua nhiều năm như vậy, hiện tại Diệu Ngạn đối mặt Tiểu Tứ vẫn có chút dở khóc dở cười, “Thật là..... Bệ hạ, không, hiện tại hấn là là Thái thượng hoàng, hấn có đôi khi thật sự thực nhân nha..... Tốt lắm,

không cần thảo luận vấn đề này nữa, rời giường! Hôm nay còn phải lên đường nha!”

“Ba ba thực nhàn sao?” Tiểu Tứ lại lâm vào nghi vấn vô tận.

“Tốt lắm tốt lắm, Tiểu Tứ không cần nghỉ nữa..... Rời giường đi!” Diêu Ngạn bê y lên, “Chúng ta cứ như thế này ăn xong điểm tâm liền tiếp tục lên đường đến chỗ cha ta, sao vậy?”

“Được!” Tiểu Tứ đồng ý gật đầu.

Sau khi rửa mặt chải đầu, hai người bọn họ đi tới đại đường bên trong khách điểm ăn điểm tâm. Tuy là sáng sớm, nhưng bởi vì khách điểm này tọa lạc trên đường chính ra ra ngoài, cho nên ở khách nhân trong đại đường cũng không ít. Hơn nữa này tiểu nhị của khách điểm nói rất nhiều, cũng dễ hỏi thăm tin tức, cũng có rất nhiều khách nhân nguyện ý tiến vào uống một ngụm trà, nghe một chút tin tức lại tiếp tục lên đường.

Diêu Ngạn cùng Tiểu Tứ gọi hai chén cháo cùng mấy cái bánh bao, ngồi ở một góc trong đại đường.....

“Tiểu nhị, ta mới từ biên quan trở về, hôm nay có tin tức gì nói một chút a?” Một khách nhân uống trà hỏi.

“Ha hã, vị khách quan này, người muốn nghe tin tức gì a?” Tiểu nhị cười tủm tỉm ngồi xuống bên cạnh vị khách nhân kia.

“Tin tức thôi..... Đương nhiên là cái gần đây mọi người thường thảo luận nhất, tin Kiên Hi để thoái vị! Có cái gì có thể nói không?” Khách nhân kia đối việc này cực kỳ tò mò.

Tiểu nhị vừa nghe đến đây, liền sùng sộ lên, rất nghiêm túc trả lời: “Này nha, đích xác có a! Các vị không biết là có nghe qua điều này không..... Lần này Kiên Hi để thoái vị là tổng cộng hạ ba đạo ý chỉ!”

“Nga? Là ba đạo nào?” Hưng trí của những khách nhân toàn bộ bị khơi mào, trừ bỏ Tiểu Tứ cùng Diêu Ngạn, mỗi người đều mang vẻ mặt chờ mong.

“Đạo thứ nhất đương nhiên là chính mình thoái vị, truyền ngôi cho thái tử; đạo thứ hai là đem chức vị của Nhạc vương gia và Húc vương gia tất cả nhượng lại, con trai độc nhất của Nhạc vương gia kế thừa chức vị của phụ thân, mà chức vị của Húc vương gia giao lại cho Nhị điện hạ cùng Tam điện hạ.....”

“Đây là đạo lý gì? Ta nhớ rõ Húc vương gia cũng có đích tử tử đi?” Khách nhân kia khó hiểu.

Tiểu nhị không nhanh không chậm nói: “Khách quan đừng vội, ta đây muốn nói không phải! Đích tử của Húc vương gia cũng là người kế thừa duy nhất của nhà Diêu thị, đương nhiên là kế nhiệm chức tể thiên sư của Kỳ Nghê!”

“Thì ra là thế.....Nhưng Kiền Hi để vì sao phải làm như thế? Chẳng lẽ là lo lắng các huynh đệ..... Vì thái tử dọn đường sao?”

“Này ta cũng không biết!” Tiểu nhị cười lắc lắc tay.

“Kia đạo thứ ba thì sao?” Người nọ vội hỏi.

“Này đạo thứ ba là đề mục của kì khảo thí ngự y cung đình năm nay.....”

“Đề mục? Kia.....”

“Tiểu nhị! Tính tiền!” Tiểu Tứ vẫn luôn không lên tiếng ăn xong điểm tâm gọi.

“Đến ngay, khách quan.....” Tiểu nhị thu tiền của bọn họ, rồi mới dắt ngựa ra cho bọn họ, “Khách quan đi thông thả!”

Diệu Ngạn nguyên bản còn muốn nghe thêm đạo ý chỉ thứ ba này, có thể thấy được ý kiên định của Tiểu Tứ, cũng không thể không theo y lý khai!

Cưỡi ngựa chậm rãi trên đường, Diệu Ngạn tò mò hỏi: “Tiểu Tứ, ý đồ của ba ba ngươi ra đạo ý chỉ thứ ba này là vì cái gì?”

“Ý đồ?” Ngựa của Tiểu Tứ rõ ràng đi chậm lại.

“Đúng vậy, thái thượng hoàng làm gì đều có mục đích xác minh! Giống như hần chuyển nhượng chức vị của cha ta cùng Nhạc vương gia, mang theo Phạm thúc thúc nói là chu du tứ hải..... Nhưng thực tế thượng là muốn kết hợp lực lượng bọn họ lại với nhau vì Kỳ Nghi vẽ ra một địa đồ hoàn mỹ nhất!” Diệu Ngạn nêu ví dụ chứng minh, “Hần quyết không thể mạo danh kỳ diệu mà nhúng tay vào cuộc khảo thí ngự y, người nói một chút đây là vì cái gì?”

“.....” Tiểu Tứ suy nghĩ cả buổi, “Đại khái thật là bởi vì ba ba thực nhàn đi.... ”

“A?” Diệu Ngạn thật không ngờ Tiểu Tứ dùng những lời này để trả lời lấy lệ với mình.

“Không nói nữa..... Ngạn ca ca, chúng ta đến trận đấu cưỡi ngựa được không?” Tiểu Tứ cười đề nghị.

“Cưỡi ngựa? Ai..... Từ từ!” Cũng không quản Diệu Ngạn có đồng ý hay không, Tiểu Tứ thúc ngựa bỏ chạy!”Tiểu Tứ, chờ ta a!”

Tiểu Tứ ra roi thúc ngựa quay đầu lại hướng Diệu Ngạn làm cái mặt quỷ, “Ta mới không cần! Đến truy ta đi..... Giá!”

“Tiểu Tứ!” Hứng thú của Diệu Ngạn cũng bị châm ngòi, hai người ngay tại trên đường lớn chơi trò “ngây thơ” như thế.....

khách điểm

“Tiểu nhị, cố sự của ngươi còn chưa nói xong nha! Lại đây lại đây.....” Khách nhân nhường chỗ ngồi bên cạnh mình, “Nói mau nói mau, đạo ý chỉ thứ ba của hoàng đế là đề mục gì? Vì cái gì hần lại muốn nhúng tay vào kì khảo thí ngự y?”

“Đến đây đến đây.....” Tiểu nhị ngồi xuống, “Đó là đề mục của kì khảo thí ngự y năm nay..... Nguyên nhân à, hần là nguyên do năm nay Tam hoàng tử của Thao Liễm cũng muốn tham gia kì thi đi.....”

“Nga? Thú vị, hoàng tử Thao Liễm cũng muốn tham gia tuyển chọn ngự y?”

“Đúng nha! Thật sự là trăm năm khó gặp a!”

“Kia đề mục là?”

“Năm nay đề mục của kì khảo thí ngự y chính là..... Tìm ra bệnh căn, trị khỏi bệnh cho Tứ điện hạ!”

2. Chương 2

“Oa..... Cười rồi cười rồi.....” Tay nhỏ của Tinh Nhi đùa với tiểu anh nhi mới ra đời, bộ dạng thích thú, “Đại bá, tiểu đệ đệ gọi là gì a?”

“Ha hã..... Ta cùng Tiểu Nhã bàn bạc cả buổi, cuối cùng quyết định gọi là Hoàn Kì!” Hồng Lãm vừa được lên làm cha mặt mày hớn hở, tâm tình tốt.

“Hoàn Kì..... Tề Hoàn Kì.....” Tinh Nhi lặp lại, “Ân..... Tên rất êm tai!”

“Ân..... A a.....” Tiểu bảo bảo sẽ không nói, lại y y nha nha quơ cánh tay mập mập, giống như thực vừa lòng với cái tên của mình.

Phong rất có kinh nghiệm chăm trẻ ở bên cạnh nhìn nhìn canh giờ, đối Tinh Nhi nói, “Tinh Nhi, đưa đệ đệ cho Nhã thúc thúc, đã đến lúc nên uống sữa!”

“Được!” Tinh Nhi thật cẩn thận đem cục cứng giao cho Tấn Nhã, “Nhã thúc thúc, cho người!”

“Tinh Nhi thật ngoan!” Tấn Nhã tiếp nhận đứa con, đem đứa nhỏ giao cho vú nuôi dẫn đi uống sữa.

Nhìn đứa con bị dẫn đi, Hồng Lãm lập tức chuyển hướng về bọn đệ đệ song bào thai hỏi: “Phong cùng Thần các người lúc nào thì rời đi nhậm chức?”

“Đại ca, người lại vội vàng đuổi chúng ta đi như vậy sao?” Thần đùa giỡn hỏi han.

Phong lắc đầu ôm lấy Tinh Nhi, “Hoàn Kì đã bình an sinh ra, phụ thân cùng ba ba đã rời đi một hồi..... Diệu Quang thúc thúc cùng tiểu thúc cũng sắp lên đường đi..... Xem tình huống, qua vài ngày nữa ba chúng ta sẽ đi đến chỗ Tiểu Tứ cùng Ngạn!”

“Ai.....” Hồng Lãm ôm bả vai Tấn Nhã, vẻ mặt oán phụ thở dài, “Nhàm chán a..... Tất cả mọi người đi rồi..... Ca ca rất tịch mịch nga!!”

“Sách!” Lời nói của hắn đối lấy ánh mắt xem thường, sao hoàng đế Kỳ Nghệ đều như nhau vậy?

Hồng Lãm không phục mà giả vờ khiển trách bọn họ: “Ai nha..... Các người một đám đều không có lương tâm như vậy, nếu là Tiểu Tứ, y liền nhất định sẽ đáp ứng ta!”

“Nói đến Tiểu Tứ..... Đại ca, ba ba cùng phụ thân sao lại đồng ý để y cùng Ngạn một mình đến biên cảnh tiền Diệu Quang thúc thúc cùng tiểu thúc?” Phong vẫn rất kỳ quái, dù sao Tiểu Tứ y.....

“Chỉ biết các người sẽ có nghi vấn!” Hồng Lãm đứng lên, từ trong lòng, lấy ra một tờ giấy, “Xem đi, là ba ba cho ta, hắn kêu ta giữ kĩ, để tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!”

“Đây là.....”

Hai tháng trước

“Ha ha..... Thật đáng yêu, bảo bảo nhà ta đều hồng hồng mập mập giống nhau nha!” Tuyền ôm tiểu bảo bảo vừa đầy tháng quay vòng vòng, “Gọi người là cái gì thì tốt đây? Tiểu gạo nếp? Tiểu bánh bao? Ha ha.....”

“Tuyền không cần đùa tôn tử của người! Còn không mau trả lại cho Tiểu Nhã!” Phạm cũng là mặt đầy hờn nhìn chăm chăm bảo bảo nộn nộn.

“Được rồi được rồi.....” Tuyền không tình nguyện trả đũa nhỏ lại cho Tấn Nhã, nhưng ánh mắt vẫn chú ý đến bảo bảo, “Đáng tiếc..... Chúng ta phải ngao du Kỳ Nghệ, ai, đến lúc trở về không biết bảo bảo có nhận ra hoàng gia gia ta không nữa?”

“Ba ba, người ít lo lắng không đâu!” Hồng Lãm chịu không nổi mà cười, “Người cùng phụ thân du lịch mệt mỏi, vẫn có thể trở về mà!”

“Ân..... Điều này cũng đúng!” Tuyền vuốt cằm trả lời.

“Phụ thân, ba ba!” Tiểu Tứ thừa dịp có khoảng không chen vào nói.

Tuyền quay đầu lại hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Tiểu Tứ?”

Tiểu Tứ lấy lại bình tĩnh, rồi mới cố định nói ra: “Ta cùng với Ngạn ca ca cùng đi biên cảnh! Hy vọng các người có thể đồng ý!”

“Cái gì?” Phạm không che dấu kinh ngạc của mình chút nào, “Chỉ hai người các người? Nhưng mà Tiểu Tứ người.....”

“Ân, ta hiểu được!” Tiểu Tứ nhu thuận gật đầu, “Việc kia ta không có khả năng gạt Ngạn ca ca cả đời, hẳn đề xuất muốn mang ta ra khỏi thành tiền tiểu thúc bọn họ, ta nghĩ vừa vặn có thể lợi dụng cơ hội lần này.....”

“.....” Tuyền cùng Phạm khó nói đồng thời trầm mặc.

“Không có việc gì!” Tiểu Tứ cười an ủi bọn họ nói, “Ta đã mười lăm tuổi, không phải đứa nhỏ bốn tuổi kia, các người xem hiện tại ta cho dù nhắc lại chuyện mười một năm trước cũng sẽ không kích động mà té xỉu, cho nên lần này đi ta nhất định có thể bình an trở về!”

“Chính là Tiểu Tứ!” Phạm tròng mền vuốt ve hai mắt của Tiểu Tứ, “Sẽ không té xỉu..... Nhưng nghĩ tới chuyện đó vẫn sẽ đau lòng đi?”

“.....” Tiểu Tứ cúi đầu không có trả lời.

Hồng Lãm cũng tràn ngập lo lắng cùng ảo não trên mặt, “Tiểu Tứ, vẫn là không nên đi! Ở lại hoàng thành, đại ca giúp người nói với Ngạn.....”

“Không được!” Tiểu Tứ nghe thấy hai chữ “ở lại”, liền lại ngẩng đầu, tỏ vẻ kiên quyết phản đối, “Ba ba cũng nói qua, thích một người, nhất định phải thẳng thắn thành khẩn đối đãi..... Chuyện này ta cũng không muốn giấu diếm nữa, ta hy vọng bản thân có thể có dũng khí tự mình nói cho hẳn!”

“Người quyết định như thế sao? Tiểu Tứ.” Tuyền vẫn không lên tiếng, ánh mắt thâm thúy nhìn tiểu nhi tử.

“Đúng vậy!” Tiểu Tứ nắm hai tay, cho thấy y phải có dung khí rất lớn để nói ra lời này.

“Như vậy.....” Tuyền từ ái nở nụ cười, “Cứ theo lời người mà làm đi! Ba ba vĩnh viễn ủng hộ người!”

“Tuyền?”

“Ba ba?” Hồng Lãm cùng Tấn Nhã cũng đồng cảm ngạc nhiên.

“Cám ơn người ba ba, ta đây đi trước!” Tiểu Tứ vừa được Tuyền đồng ý, liền nhướng mày vui mừng.

“Tiểu Tứ.....” Phạm không thể gọi y lại, “Thật là..... Tuyền, người sao đồng ý liền như thế? Chẳng lẽ người không biết.....”

“Phạm trước tỉnh táo lại, Tiểu Tứ đã không còn là đứa nhỏ cần chúng ta bảo hộ nữa, nó cũng có thứ bản thân muốn theo đuổi, nếu đem nó cột vào bên người chúng ta ngược lại sẽ không tốt.” Tuyền nói ít ý nhiều.

Phạm lớn tiếng dọa người: “Chính là ta lo lắng cho bệnh của nó.....”

Tuyền rất thâm ý cười, “Ta cũng thực lo lắng, cho nên..... Là thời điểm tìm Tiểu Ngạn hảo hảo nói chuyện.....”

.....

Diệu Ngạn bước vào cửa điện, bên trong chỉ có hai người Phạm cùng Tuyền, hần đầu tiên mở miệng hỏi: “Phạm thúc thúc cùng Tuyền thúc thúc tìm ta có việc?”

“Tiểu Ngạn a, lại đây lại đây..... Lần này muốn tìm người để nói chuyện Tiểu Tứ..... Nghe nói nó cùng với người sẽ đến Căng Uyên lâu ở biên cảnh.” Tuyền cười tới gần hần.

“Đúng vậy! Có gì không đúng sao không?” Diệu Ngạn cho rằng chuyện này không cần thiết phải giấu diếm.

Phạm ra hiệu cho Tuyền lấy ra một tờ giấy, bên trên chỉ chút chữ, liệt ra ba điều khoản, đưa nó đến trước mặt Diệu Ngạn, “Ngạn Nhi trước xem đi!”

Thừa dịp Diệu Ngạn đang xem, đồng thời, Tuyền giải thích cho hần: “Người cũng biết, Tiểu Tứ chưa từng một mình ra khỏi thành, chúng ta thực lo lắng cho an nguy của nó..... Cho nên, hy vọng người có thể ký tờ hiệp ước này, như vậy chúng ta cũng an tâm!”

Diệu Ngạn nhìn điều khoản trên hiệp ước: điều thứ nhất, trên đường gặp phải nghi vấn có liên quan đến Tiểu Tứ, nếu Tiểu Tứ không chịu tự mình giải thích thì không thể cứ gặng hỏi; điều thứ hai, nếu nửa đường phát hiện Tiểu Tứ có dị trạng, liền đem y nhanh chóng trở về hoàng thành; điều thứ ba, bất cứ lúc nào, chỗ nào vì nguyên nhân gì, cũng không được rời đi hoặc bỏ lại Tiểu Tứ một mình. Nếu trái với một trong ba điều, hậu quả tự chịu!

“Này.....” Diệu Ngạn xem xong, mê muội ngẩng đầu, “Hai điều đầu đều không có vấn đề, nhưng này điều thứ ba..... Bất cứ lúc nào, chỗ nào sao?”

“Bất cứ lúc nào, chỗ nào!” Tuyền khẳng định trả lời.

“.....” Diệu Ngạn nhìn nhìn bọn họ, lại nhìn nhìn tờ giấy trong tay mình, “Được rồi! Ta ký!”

“Hiệp nghị thành lập!” Nhìn Diệu Ngạn ấn vân tay lên, Tuyền cuối cùng lấy ra ngọc tỷ, ấn lên trên một cái.

.....

Tuyền nhìn chằm chằm tờ hiệp nghị này một hồi lâu, cuối cùng xấu hổ cười cười, “Sao có loại cảm giác như ‘cửa hàng sùng vật kinh khủng’ vậy?”

“Tuyền ngươi hối hận sao?” Phạm nghiêng người tựa vào trên giường hỏi.

“Ta đã nghĩ không ra biện pháp bảo hộ Tiểu Tứ tốt hơn.....” Tuyền đi đến, ngồi xuống bên người Phạm, “Diệu Ngạn trong mười năm nay, thời gian trọn vẹn tiếp xúc với Tiểu Tứ cũng chỉ có một năm này mà thôi..... Hắn cũng không hiểu biết Tiểu Tứ chân chính!”

“Tiểu Tứ chân chính.....” Phạm thấp giọng lẩm bẩm dựa vào trên người Tuyền, “Hắn có thể nhận ra Tiểu Tứ chân chính không?”

“Không biết a.....” Tuyền cũng không thể xác định.

“Hắn là sẽ đi!” Phạm nhìn gò má của Tuyền, “Bởi vì Tiểu Tứ được săn sóc như vậy..... Một hài tử ưu tú như vậy.”

Tuyền cũng giống như nhớ tới cái gì, ôn nhu cười, “Đúng vậy, Tiểu Tứ nhà ta thông tuệ cơ trí, sức quyến rũ không người có thể địch lại! Diệu Ngạn nếu ngay cả y cũng không muốn..... Kia thật đúng là mất bị mù!”

3. Chương 3

“Ba ba bọn họ nói như thế là đã suy nghĩ mọi khả năng rồi.....” Phong không khỏi bội phục các bậc cha chú của chính mình, gừng càng già càng cay a!

“Nhưng ta vẫn hi vọng tờ hiệp ước này không nên có chỗ nào để dùng mới tốt a!” Hồng Lãm phe phẩy một tờ giấy, biểu tình tuy có vẻ đùa giỡn, nhưng không khó nghe ra ngữ điệu lo lắng của hắn.

Tần Nhã thấy bọn họ như vậy, cũng lên tiếng khuyên giải: “Lắm ca ca các người không cần lo lắng a, Tiểu Tứ am hiểu lòng người, Ngạn sẽ không thương tổn y.”

Nhưng lời hắn nói một phen không có chút tác dụng xoa dịu, ngược lại khiến ba vị ca ca càng thêm lo lắng, “Có đôi khi, chúng ta thật sự hy vọng Tiểu Tứ không cần ‘am hiểu lòng người’ như vậy thì tốt rồi!”

“Ân? Có ý gì?” Tần Nhã khó hiểu nhìn ba người bọn họ, chẳng lẽ như vậy cũng không tốt?

“Tiểu Nhã có điều không biết..... Tiểu Tứ thật sự là..... Ai.....” Hồng Lãm lắc đầu! Song bào thai bên cạnh cũng vẻ mặt ngưng nghị.

Tần Nhã vẫn là mặc danh kỳ diệu, vừa muốn hỏi, lại bị Diệc Ưu chạy ào vào cắt đứt.....

“Bệ hạ, a..... Thực xin lỗi, ta không cố ý quấy rầy các người!” Diệc Ưu vào cửa mới phát hiện mình tới không đúng lúc.

Theo sát phía sau hắn là Thẩm Diêu không kịp ngăn hắn, đành phải một tay ôm đầu thở dài: “Thật là, kêu người chậm một chút!”

“Không sao!” Hồng Lãm cười cười, “Nhưng thật ra Diệc Ưu chạy vội như vậy, có việc gì sao?”

Được Hồng Lãm tha thứ, Diệc Ưu nhẹ nhàng thở ra, đứng thẳng trả lời: “Kỳ thật lần này tới là có liên quan đến việc tham gia kì khảo thí ngự y.....”

“Khảo thí ngự y.....” Hồng Lãm lặp lại, rất nhanh hiểu được mục đích của hắn, “Diệc Ưu là muốn biết chuyện của Tiểu Tứ đi? Nói đi..... Muốn chúng ta giúp người cái gì?”

Diệc Ưu đến Kỳ Nghệ sinh sống nhiều năm như vậy, tất cả mọi người đều thấy rõ, người này ngay thẳng, nghiêm túc, hoạt bát cởi mở lại không có tâm cơ gì, bỏ qua chuyện hắn là thân đệ của Kì Viêm không nói, rất được người yêu quý, mà Kì Viêm tại thanh minh năm trước đã đưa hắn đến Kỳ Nghệ, Hồng Lãm bọn họ lại đối đãi hắn như thân nhân.

Diệc Ưu thấy hoàng đế bệ hạ trực tiếp như vậy, cũng sẽ không giấu diếm gì, “Kỳ thật ta là muốn cùng

Phong và Thần cùng đi biên cảnh!”

“Đi biên cảnh làm gì?” Hồng Lãm thật không ngờ hấn sẽ có đề nghị này, hấn tưởng.....”Về bệnh của Tiểu Tứ, người hỏi chúng ta một chút chẳng phải sẽ biết sao?”

“Không.” Diệc Ưu lắc đầu phủ quyết, “Muốn biết rõ bệnh của người bệnh, chỉ có tự mình đi gặp người bệnh!” Đứng ở góc độ của y sư, lời hấn nói rất có đạo lý, thế nhưng.....

“Thực xin lỗi, chuyện này ta không thể đáp ứng người.” Hồng Lãm tiếc hận nói.

Diệc Ưu cảm thấy ngoài ý muốn, “Di? Vì.....”

“Chờ một chút, Lãm ca ca!” Thấm Diêu nhìn ra manh mối trong đó, hấn ngăn Diệc Ưu lại, chính mình cùng Hồng Lãm tương đối, nghĩ muốn từ trong mắt của Hồng Lãm tìm được đáp án, “Thỉnh cho phép ta và Diệc Ưu đi cùng nhau!”

Quả nhiên.....”Người đi, công việc của người thì tính sao?” Hồng Lãm hiện tại là người thống trị quốc gia này, có một số việc hoàn toàn là thân bất do kỷ.

“Công việc của ta sẽ được an bài thỏa đáng, vẫn thỉnh Lãm ca ca, không..... Vẫn thỉnh bệ hạ đáp ứng!” Thấm Diêu quỳ xuống chờ lệnh.

“Thấm Diêu?” Diệc Ưu hoàn toàn không rõ bọn họ vì cái gì phải làm quân thần chi lễ.

“..... Ai, làm gì thế?” Hồng Lãm nâng hấn dậy, nhìn về phía Diệc Ưu bên cạnh, “Vì hấn sao? Thấm Diêu thật đúng là..... Hảo, ta để hai người các người đi một chuyến, hy vọng các người đừng khiến ta thất vọng mới tốt!”

“Tạ ơn bệ hạ!” Diệc Ưu không biết làm sao, nhưng cũng bị Thấm Diêu kéo xuống dập đầu tạ ơn.

Đợi bọn hấn rời đi, Tấn Nhã vẫn chưa hề lên tiếng mở miệng hỏi: “Lãm ca ca, Diệc Ưu sẽ không phải là muốn quay về Thao Liễm, người đang lo lắng cái gì?”

“A..... Tiểu Nhã quá ngây thơ rồi..... Phong, Kỳ Viêm nói sẽ không cử binh..... Người tin hấn không?” Hồng Lãm không trả lời Tấn Nhã, ngược lại bí hiểm hỏi Phong.

“Ta cũng không tin, Phong sao có thể tin tưởng?” Thần hai tay để sau đầu thay Phong trả lời.

“Đúng vậy, nam nhân đây đã tâm kia, nhất định đang tìm cơ hội tiến công Kỳ Nghệ!” Hồng Lãm ngồi ở trên, “Diệc Ưu ở Kỳ Nghệ chính là một chuyện xấu..... Cho nên chúng ta không thể qua loa! Phong, Thần,

lần này vẫn là cần hai người các người hảo hảo coi chừng hẩn!”

“Chúng ta? Thấm Diêu kia.....”

“Thấm Diêu không được!” Hồng Lãm đảo đảo hai mắt của mình, “Ta nhìn thấy, trong mắt Thấm Diêu, Diệc Ưu không đơn giản chỉ là ‘bằng hữu’..... ‘tình yêu’ sẽ khiến người ta trở nên mù quáng, khi khủng hoảng, sẽ khiến người ta đánh mất lý trí! Cho nên ta cần các người giúp, vô luận thế nào, không được để Diệc Ưu bước ra khỏi Kỳ Nghệ nửa bước!”

“.....” Người ở đó nghe Hồng Lãm nói xong, bỗng nhiên cảm thấy người trước mắt thực xa lạ.....

Hồng Lãm mỉm cười nhìn bọn hẩn, “Sao vậy, cảm thấy ta thực đáng sợ sao?”

“Không.....” Phong còn muốn che dấu.

“Được được!” Hồng Lãm vô tình phát tay, cảm khái thâm hậu, “Làm hoàng đế tốt thật sự rất khó a..... Hy vọng các người có thể hiểu được a.....”

“..... Đại ca, ta hiểu được!” Phong đi đến trước mặt hẩn, “Ta cùng Thần nhất định không phụ hoàng mệnh, để Diệc Ưu bình an trở về!”

.....

“Tới rồi tới rồi!” Diêu Ngạn thực hưng phấn mà chạy ở phía trước, hẩn ngồi trên lưng ngựa, hai tay mở rộng, hít vào một hơi thật sâu, say sưa một hồi, hẩn mới nghĩ đến.....”Tiểu Tứ, ngươi là lần đầu tới nơi này đi?”

“Ân!” Tiểu Tứ đi chậm rì rì theo phía sau hẩn nhìn cảnh sắc thành trấn biên cảnh, “Ngạn ca ca, kia.....”

“Ngạn? Diêu Ngạn?!” Một nam tử tuổi tác xấp xỉ Diêu Ngạn đến gần bọn họ không chắc chắn hỏi thăm.

“!” Diêu Ngạn nghe tiếng quay đầu lại, “Là Khải?! Đã lâu không gặp!” Diêu Ngạn nhanh chóng nhảy xuống ngựa, cùng bạn tốt ôm nhau nhiệt liệt.

Vóc người Khải rất khôi ngô, làn da ngăm đen, vừa thấy liền biết là đứa nhỏ lớn lên ở nông gia, hẩn là người nhiệt tình hiếu khách, còn là người bình thường không có tính hào sảng, là một trong các huynh đệ thân thiết nhất chơi đùa từ nhỏ đến lớn với Diêu Ngạn!

“Tiểu tử ngươi đi hoàng thành, ta còn nghĩ ngươi cả đời không trở lại đâu!” Khải cười to đưa tay xoa rối đầu tóc đen của Diêu Ngạn, còn thô bạo vỗ lưng hẩn.

Diệu Ngạn mừng rỡ thừa nhận phương thức hoan nghênh bằng hữu của Khải, cũng liên tục phản kích đâm vào lưng của Khải, “Ha ha, nơi này có các người, ta làm sao không trở lại a!”

Khải không ra vẻ chút nào, ngửa mặt lên trời thoải mái cười, “Ha ha ha ha, ta còn nghĩ người ở hoàng thành si mê tiểu.....”

“Tiểu gì?” Diệu Ngạn kỳ quái, hắn sao vậy bỗng nhiên không nói tiếp.

“Kia..... Kia..... Kia.....” Chỉ thấy Khải vẻ mặt đỏ bừng chỉ Tiểu Tứ ngồi trên một con ngựa khác nhìn chăm chăm hai người bọn họ.

“A, xem ta đã quên giới thiệu, đó là Tiểu Tứ!” Diệu Ngạn vẻ mặt tự hào nói.

Tiểu Tứ lưu loát xuống ngựa, dắt ngựa đến bên bọn họ, khẽ gật đầu, đơn giản nói rõ lai lịch: “Xin chào, ta gọi là Kỳ Quân Thiên, là người có hôn ước với Ngạn ca ca!”

“Hôn..... Hôn..... Hôn.....” Khải nghe thấy thanh âm ôn nhu của Tiểu Tứ cùng lời giới thiệu, mặt càng đỏ hơn.

“Là người có hôn ước với ta!” Diệu Ngạn như là khoe khoang kéo Tiểu Tứ vào trong lòng, “Khải, xin người, người không cần giống như tôm luộc, được không? Tiểu Tứ, đây là một trong các huynh đệ chơi với ta từ nhỏ đến lớn, Khải!”

“Người tiểu tử ngu ngốc này.....” Khải một tay kéo Diệu Ngạn đến một góc gần đó, để Tiểu Tứ sang một bên, bám vào bên tai Diệu Ngạn, ánh mắt còn thỉnh thoảng ngắm Tiểu Tứ nói, “Nói! Người gia hỏa này, rốt cuộc là sao..... Cái kia cái kia?”

“Gì mà cái kia cái kia?” Diệu Ngạn liếc hắn.

Khải lại nhìn Tiểu Tứ liếc một cái, nuốt nuốt nước miếng, “Mỹ nhân a..... Tuyệt thế mỹ nhân a! Mỹ nhân xinh đẹp như vật, sao lại nguyện ý gả cho cái tên ẻo lả như người? Oa.....”

Diệu Ngạn vừa nghe liền đánh vào bụng hắn một quyền, “Cái đầu người! Nói thêm nữa một chữ, cẩn thận ta thiên người! Nhìn cho rõ, Tiểu Tứ là nam!”

“Gì?” Khải trừng lớn mắt, cấp tốc chạy về phía Tiểu Tứ, giữ hai vai y, cẩn thận đánh giá, rồi mới buông y ra lại nhanh chóng chạy đến bên người Diệu Ngạn, “Bậy bạ! Hắn sao giống nam nhân? Trừ phi để ta xem của y.....”

“Đông!” Diệu Ngạn lại một quyền, chẳng qua quyền này đánh vào đỉnh đầu của hắn, “Nam chính là nam, tin hay không tùy người! Cho người xem? Nằm mơ!”

Khải che đầu thẳng ồn ào: “Ngạn..... Ta xem như hiểu được, người chính là quá để ý bản thân lớn lên giống nữ nhân, cho nên dứt khoát tìm người càng giống nữ nhân hơn đến cân bằng chính mình đi?”

“Người này.....” Diệu Ngạn không thể nhìn được nữa mà nâng nắm tay, đập về phía người hấn, “Ngu ngốc!”

“Oa a!! Bị nói trúng..... Thẹn quá hóa giận! Đúng không?” Khải không sợ chết còn nói tiếp, “Này..... Oa a..... Đau quá.....”

Hai người cứ theo thói quen đánh thành một đoàn, người qua đường đi ngang thấy bọn họ, không khuyển mà lại cười. Bởi vì vô luận nhìn thế nào, hai người bọn họ đều đang chơi đùa, tuy rằng được xưng là “đánh nhau”, nhưng trên mặt hai người đều bày ra bộ mặt vui sướng.

Tiểu Tứ nhìn một màn trước mắt, tự giác dắt ngựa chọn một chỗ ngồi xuống, không thềm để ý ánh mắt kinh diễm của người bên ngoài, tầm mắt của y vẫn dừng trên người Diệu Ngạn. Trên mặt tuy rằng không có biểu tình gì, nhưng nếu cẩn thận quan sát, vẫn thấy được một tia tịch mịch xen lẫn hăm dọa không được trong mắt.....

4. Chương 4

Cùng Khải chào hỏi xong, Diệu Ngạn liền mang Tiểu Tứ đến thẳng Cánh Uyên lâu. Nhưng cái thành trấn thật sự nhỏ, mà Diệu Ngạn lại từ nhỏ lớn lên ở nơi này, dọc đường đi, nửa đường không ít người quen biết cũ cùng Diệu Ngạn chào hỏi bắt chuyện, ngẫu nhiên so vài chiêu, tất nhiên là mất không ít thời gian. Hơn nữa cơ hồ mỗi một người gặp được bọn hấn đều vì Tiểu Tứ mà giật mình một phen, cho nên khi lúc bọn hấn tới Cánh Uyên lâu đã sắp giữa trưa.....

“Tiểu Ngạn!” Tế Linh Húc cùng Diệu Quang đã chờ hai người bọn họ từ lâu, Húc vừa thấy bọn họ liền bắt đầu lải nhải lảm bảm, “Thật là, sao lại lâu như vậy? Không phải nói sáng nay có thể đến nơi sao không?”

“Húc, câm miệng!” Diệu Quang không cho hấn vẽ mặt hoà nhã, nhưng vừa chuyển hướng sang đứa con cùng Tiểu Tứ bên kia liền hoàn toàn thay đổi thành khuôn mặt tươi cười, “Đã lâu không gặp..... Ngạn nhi, Tiểu Tứ.....”

“Tiểu thúc, Diệu Quang thúc thúc!” Tiểu Tứ lễ phép chu toàn gọi.

“Tiểu Tứ năm nay so với năm ngoái càng đẹp hơn ni.....” Diệu Quang sờ sờ hai má của Tiểu Tứ tán thưởng, “Thực nhìn không ra là con của bộ hạ đâu!” Cuối cùng vẫn đùa dai mà nhéo một phen.

“Phụ thân, người không cần trêu Tiểu Tứ!” Diệu Ngạn bảo vệ Tiểu Tứ.

“Ha ha..... Nhìn không ra, tính độc chiếm của người nguyên lai là di truyền từ phụ vương người a!” Một năm không thấy đứa con, Diệu Quang tiến lên ôm lấy hắn, “Thế nào? Cuộc sống ở hoàng thành có tốt không?”

“Đương nhiên tốt!” Diệu Ngạn ở trước mặt phụ thân thẳng thắn, “Chẳng qua cuộc sống ở hoàng thành bận rộn, so ra không thảnh thơi như nơi này!”

“Tiểu tử ngốc, hoàng thành sao có thể so với nơi này chứ?” Húc gõ đầu đứa con, “Ta và phụ thân người chờ một thời gian sẽ rời nơi này, hai người các người..... Không có vấn đề đi?” Hắn có chút lo lắng nhìn Tiểu Tứ.

Diệu Ngạn kéo Tiểu Tứ qua khóa lại trong lòng, tràn đầy lòng tin mà trả lời: “Tiểu Tứ cùng ta đương nhiên không có vấn đề! Phụ vương người không cần quá bận tâm, dài dòng như vậy, coi chừng phụ thân không cần người!”

“.....” Húc đối với đứa con hết như đúc từ một khuôn với Diệu Quang đi ra hoàn toàn không có biện pháp, “Ai..... Miệng lưỡi người sắc bén a.....”

“Ai nha, phụ vương không phải là thích phụ thân mở miệng sao?” Diệu Ngạn cợt nhả.

Diệu Quang nhìn cha bị con nói đến nghẹn lời, lần này lại tốt bụng đến giúp Húc, “Tiểu tử, không cần nói hươu nói vượn nữa, Tiểu Tứ nhất định đói bụng rồi, đi ăn chút gì đi!”

“Tuân mệnh!” Diệu Ngạn quả thật đói bụng, cũng lười đấu võ mồm, thành thật cùng Tiểu Tứ đi vào điện đầy bụng, vừa đi vừa hưng phấn mà hô, “Căng Uyên lâu a, Diệu Ngạn trở về rồi!”

Căng Uyên lâu

“Sao vậy không có ai? Cha?” Diệu Ngạn vừa vào cửa liền cảm thấy kỳ quái.

Căng Uyên lâu bề ngoài không thay đổi, vẫn là một gian “Hoa điểm”, bên trong tự nhiên là có rất nhiều tiểu quan ở lại, nhưng hôm nay lại một bóng người cũng không thấy!

Diệu Quang dẫn bọn hắn ngồi xuống tới bàn lớn ở giữa, “Ta hôm nay để bọn họ nghỉ một ngày! Muốn mượn nơi này để tâm sự cùng các người, sao nào, không hoan nghênh sao?”

“Sao đâu?” Diệu Ngạn nhún nhún vai, “Chính là một năm không gặp bọn họ, vẫn là nhớ bọn họ thôi!”

“Nói thế không sợ Tiểu Tứ ghen sao?” Húc bảo hạ nhân dọn đồ ăn lên.

“Phụ vương, Tiểu Tứ không phải người, y mới sẽ không nhầm chán như vậy!” Diệu Ngạn khinh thường.

Tiểu Tứ bên cạnh hoàn hảo như đồng ý gật gật đầu, “Ân!”

“Cảm tình không tệ!” Diệu Quang tự đáy lòng vì đứa con cao hứng.

“Đương nhiên, hai chúng ta chính là có ‘cảm tình trụ cột’ thâm hậu!” Diệu Ngạn sắp vênh mũi lên đến đỉnh đầu, “Tiểu Tứ, người..... Đang làm cái gì a?” Đang muốn hỏi đáp án của Tiểu Tứ, nhưng lại bị hành vi cùng cỡ chỉ cổ quái của Tiểu Tứ hấp dẫn đi.

Tiểu Tứ trầm ngâm trong suy nghĩ của chính mình, cũng không trả lời hẳn. Từ trong bình nhỏ mang theo bên người lấy ra một viên thuốc nhỏ màu đỏ, bỏ vào trong chén nước trước mặt. Viên thuốc vào nước liền tan, Tiểu Tứ đợi cho thuốc hoàn toàn, đem nước trà uống một hơi cạn sạch..... Buông cái chén ra, y mới phát hiện ba người còn lại đều lấy ánh mắt tò mò nhìn chính mình! “Ngạn ca ca, tiểu thúc, Diệu Quang thúc thúc, xảy ra chuyện gì sao? Vì sao lại nhìn ta như thế?”

“Tiểu Tứ, người vừa rồi ăn đó là.....” Diệu Ngạn đặt câu hỏi.

“Cái kia a, không có gì, kẹo mà thôi!” Tiểu Tứ thoải mái mà tiểu đáp.

“Kẹo a.....” Diệu Quang nhìn trong mắt, kinh nghiệm nói cho hẳn viên “kẹo” kia không đơn giản như vậy, nhưng hẳn che dấu tốt lắm, gấp cho bọn nhỏ một chút thức ăn nói, “Tiểu Tứ, Ngạn nhi a, bữa cơm này xong chúng ta sẽ xuất phát, trước khi Phong và Thần đến đây, chuyện còn lại liền tạm thời giao cho các người!”

“Tiểu Quang, bọn nó.....” Húc rõ ràng muốn nói gì đó.

Diệu Quang thừa dịp hẳn còn chưa nói hết, đã đem lời này bóp chết trong nôi, “Bữa cơm này tính là tiệc tiễn biệt đi! Húc, người xem hai người bọn nó..... Hết thấy cũng sẽ không có vấn đề!”

“Ha ha, vẫn là phụ thân hiểu được a.” Diệu Ngạn bưng chén nước lên, “Phụ vương, phụ thân, nếu là tiệc tiễn biệt, như vậy ta chúc các người lần này đi đường vui vẻ, thượng lộ bình an!”

.....

“Ngạn nhi, phụ vương người sao lại chậm như vậy?” Diệu Quang ngồi trên xe ngựa chờ đợi, “Thu thập hành lý thôi mà, người đi xem hẳn!”

“Vâng!” Diệu Ngạn không nghi ngờ phụ thân, lên lầu tìm Húc, không biết, Diệu Quang chỉ là vì muốn hẳn rời đi, một mình nói chuyện với Tiểu Tứ mà thôi.....

Trái lại Tiểu Tứ thông minh hơn, Diệu Ngạn vừa đi, y lại hỏi: “Diệu Quang thúc thúc có việc tìm ta?”

“Tiểu Tứ thật sự là rất giỏi! Cái gì cũng không gạt được người.....” Diệu Quang không phủ nhận, “Chính là Tiểu Tứ người có biết thể giới tình cảm của chính mình không?”

Tiểu Tứ nghe vậy ngẩng đầu, nghi hoặc hỏi Diệu Quang: “Diệu Quang thúc thúc có ý gì?”

Diệu Quang nhìn cặp mắt sáng ngời kia, “Ngạn nhi đối với Tiểu Tứ mà nói là người thế nào?”

“Hôn phu!” Tiểu Tứ không chút mập mờ, miệng thành thật trả lời.

“Kia định nghĩa của ‘hôn phu’ là gì?”

“Người yêu!”

“Người Tiểu Tứ thích là Ngạn nhi sao?”

“Đúng vậy!”

“Phải không? Người thích hắn ở điểm nào?”

“Này.....” Điểm nào?

“Phụ thân, chúng ta đến rồi!” Tiếng của Diệu Ngạn tới trước, phía sau truyền đến tiếng bước chân của hai người.

Diệu Quang mỉm cười, “Tiểu Tứ, lời ta nói hôm nay hy vọng người hảo hảo ngẫm lại..... Đừng để hạnh phúc gần tới tay thì biến mất nga!”

Tiểu Tứ nhìn biểu tình của Diệu Quang, vẫn ở trong trạng thái tự hỏi, y chính là thích Diệu Ngạn ca ca ở điểm nào? Lúc còn nhỏ giống nhau, bởi vì hắn luôn kiên nhẫn đối đãi chính mình sao? Hay là.....

Diệu Quang và Húc đi rồi, Căng Uyên lâu hết thấy đều giao cho Diệu Ngạn, hắn thành lão bản tạm thời của hoa điểm. Hoa lâu này vắng vẻ hiếm thấy, Diệu Ngạn đưa Tiểu Tứ đến các hoa viên rải rác, thuận tiện giới thiệu cho y mọi thứ về Căng Uyên lâu.....

“Tiểu Tứ, người có hiểu Căng Uyên lâu này..... Ân..... Sinh ý?” Tím không thấy từ tốt hơn để thay thế.

Tiểu Tứ hiểu biết đáp lại: “Biết, cha ta đã nói với ta! Ngạn ca ca cũng nói qua, bán rẻ tiếng cười là đúng không?”

“Là bán rẻ tiếng cười..... Chính là.....” Diệu Ngạn hồ nghi ngấm ngấm Tiểu Tứ, “Tiểu Tứ biết hàm nghĩa của bán rẻ tiếng cười không?” Hắn thật sự thực lo lắng: Tiểu Tứ sẽ cho hắn thêm một mặt tươi cười, hỏi hắn có phải là bán cái này không!

“Ân, chính là bán mình!” Lần này Tiểu Tứ lại hiểu được trả lời.

Diệu Ngạn âm thầm nhẹ nhàng thở ra, “Hô..... Tiểu Tứ hiểu rõ không ít nha!” Ai..... Tâm lý thật mâu thuẫn a, nghe Tiểu Tứ trả lời như thế, Diệu Ngạn còn đầy hoài niệm đứa nhỏ ngốc trước kia sẽ cười nói những lời ngây ngô.....

“Ta trưởng thành thôi!” Tiểu Tứ bỗng nhiên ngồi xổm xuống, nhỏ một bụi cỏ nhỏ, bắt đầu lựa, “Nhưng là sau khi nghe phụ thân nói, ta vẫn có chút không hiểu được!”

“Nga? Là chuyện gì khiến Tiểu Tứ của ta không rõ?” Diệu Ngạn cảm thấy rất tò mò.

Tiểu Tứ dùng cỏ nhỏ bện một con châu chấu, đưa tới trên tay Diệu Ngạn, “Bán mình bán mình, người khác muốn mua thân thể của tiểu quan nơi này để làm gì? Kỳ quái a.....”

“.....” Diệu Ngạn không nói gì.

“Ngạn ca ca, người nói một chút..... Bọn họ vì sao lại muốn mua thân thể của người khác chứ? Bản thân có thân thể, còn đi mua thân thể của người khác..... Không phải rất kỳ quái sao không?” Tiểu Tứ nghiêng đầu sang một bên, “Ngạn ca ca? Người sao lại không nói lời nào?”

“.....”

Sự thật chứng minh, đứa nhỏ ngốc kia vẫn tồn tại!

5. Chương 5

Đêm xuống, đèn hoa bên đường rực rỡ, người người nhộn nhịp. Oanh oanh yến yến đến cửa hàng của mình bắt đầu buôn bán, thỉnh thoảng có khách mới khách cũ ra vào hoa điểm..... Nhưng đêm nay có chút kỳ quái, Căng Uyên lâu vốn được hoan nghênh nhất lại không người ghé thăm?! Nguyên nhân cũng đơn giản, hôm nay bọn họ “nghỉ ngơi”!! Có thể nói là nghỉ ngơi, bên trong cửa lớn chẳng những đèn đuốc sáng trưng, còn không ngừng truyền ra những tiếng cười không rõ, không khỏi khiến các vị khách đi ngang qua dừng chân lắng nghe.....

“Oa..... Ngạn, không đúng, phải là lão bản, người từ đâu tìm được ‘đầu bài’ a?” Một tiểu quan có vị trí khá cao vươn tay sờ sờ làn da nhẵn nhụi của Tiểu Tứ, “Chắc chắc..... Khuôn mặt xinh đẹp không nói, làn da tốt như vậy, thật sự là vưu vật a! Nói cho ca ca, người gọi là gì nha?”

“Mẫn! Ai nói với người y là ‘đầu bài’ ta tìm về?” Trên trán Diệu Ngạn mơ hồ có thể thấy được gân xanh nổi lên, hấn đi đến! Đến bên người, kéo tai trái hấn la lớn, “Hấn là người có, hôn, ước với ta!!! Nghe rõ rồi chứ?”

Thanh âm lớn như vậy, lỗ tai của Mẫn bị thương nặng, hấn mắt nổ đom đóm, ngoáy ngoáy lỗ tai, “Thật là, chỉ là nói giỡn mà thôi..... Không cần coi như thật vậy đi!”

“Ha hã! Đùa sai đối tượng nga!” Chung Ly một thân hồng y ở bên cười trêu chọc, “Chẳng lẽ người nhìn không thấy, lão bản đối với đứa nhỏ này..... Tình hữu độc chung sao?” Vừa nói hấn vừa ném một cái mị nhãn, nhìn về phía Tiểu Tứ.

Chung Ly hiện là “đầu bài” xướng danh của Cánh Uyên lâu, không chỉ có hai má xinh đẹp, còn có năng lực quan sát mẫn tuệ cùng thể hương (mùi hương cơ thể) đặc biệt trên người, ba điểm này khiến những khách nhân trở nên điên cuồng. Không ít quan lớn lão bản đều tới đây, vung tiền như rác chỉ để thấy hấn một lần, cũng có không ít nhân sĩ nổi danh không cầu hồi báo mà tỏ vẻ nguyện ý vì hấn chuộc thân..... Cũng không biết vì sao, hấn luôn uyển chuyển cự tuyệt, nói ở trong này tốt lắm, không muốn đi theo người khác, thật sự là khiến kẻ khác không thể tưởng tượng.

Tiểu Tứ từ lúc nhìn thấy này đám tiểu quan “hồi quy cổ lý”, ánh mắt liền vẫn dừng ở trên người Chung Ly rồi cuối cùng rơi vào trên người đứa nhỏ kia. Hấn không lên tiếng, chính là không chút che dấu nào mà nhìn bọn họ.....

“Người là ai?” Cuối cùng, Tiểu Tứ không nhìn một đám người chung quanh vây hống, trực tiếp hỏi Chung Ly.

“.....” Chung Ly đầu tiên là sửng sốt, sau đó nở nụ cười hỏi, “Tiểu đệ đệ, không ai dạy người hỏi như thế thực thất lễ sao?”

“Tiểu Tứ?” Diệu Ngạn đối với phản ứng của y rất kỳ quái.

Tiểu Tứ tựa như căn bản không nghe thấy lời hấn nói, lặp lại một lần: “Người là ai?”

Chung Ly mắt thấy khuyên bảo vô dụng, cũng liền trực tiếp trả lời: “Ta gọi là Chung Ly! Vậy còn người?”

“Kì Quân Thiên! Bất quá tất cả mọi người đều gọi ta là Tiểu Tứ!” Tiểu Tứ cũng không chút hàm hồ đáp, nhưng y lập tức lại hỏi, “Vậy còn người? Người là ai?” Y một tay chỉ vào đứa nhỏ từ lúc vào phòng tới nay, vẫn đợi ở góc âm u kia không kém mình bao nhiêu.

“Hắn? Là ai?” Diệu Ngạn cũng là không hiểu, trong ấn tượng của hắn, một năm trước hắn rời đi, Càng Uyên lâu không có đứa nhỏ này đi!

“A? Người nói hắn nha!” Ngữ khí của Mẫn lúc nói đến đứa nhỏ kia trở nên đặc biệt khinh thường.

Mà người kia lúc cảm giác được lực chú ý của mọi người đều tập trung trên người hắn, đầu cúi càng thấp hơn.....

Mẫn thấy hắn bộ dạng yếu đuối kia thì phát hỏa, giọng điệu không khỏi lại tăng thêm vài phần, “Này, ta nói người đến cũng đã đến đây! Còn một bộ không tình nguyện..... Giả bộ cho ai xem a!”

“Mẫn không cần xúc động như vậy được không, đứa nhỏ kia ai.....” Những người khác bên cạnh khuyên nhủ, còn nói một lời giải thích cho Diệu Ngạn nghe, “Đứa nhỏ này họ Mạc, cùng nương hắn là Mạc Hân ở tại chân núi phía nam, ngày thường ít vào thành, nếu không phải nương hắn năm trước đã qua đời, chúng ta đều vẫn không biết, chúng ta nơi này còn có một phế nhân như hắn!”

“Phế nhân.....” Tiểu Tứ mặc niệm.

“Đúng vậy!” Mẫn khẩu khí thật không tốt tiếp tục nói, “Nương hắn chưa lập gia đã dựng dục sinh ra phế vật này! Chứ không đọc được một cái, ngay cả vật nặng cũng không thể vác! Nương hắn chỉ phải vừa bán bánh mì, vừa ôm đồm tất cả việc nặng trong nhà, kết quả chống đỡ hết nổi, năm trước qua đời!”

“Mạc Hân? Mạc đại nương bán bánh bao ở cửa thành?” Diệu Ngạn nhớ lại, “Nàng đã chết?”

“Chính là nàng!” Chung Ly nhìn đứa nhỏ kia nói, “Chúng ta cũng rất kinh ngạc, Mạc đại nương thể mà lại có con trai như thế! Sau khi nàng mất, đứa nhỏ này liền thấy cũng nói không ra lời..... Biến thành câm điếc! Đại phu nói là chịu kích thích quá lớn..... Diệu Quang lão bản thấy hắn đáng thương, liền đem thu hắn vào trong tiệm..... Hơn nữa nói chỉ cần hắn không muốn, là có thể không tiếp khách, mà coi như người làm công đến kiếm tiền!”

“Nói là làm công, nhưng căn bản là là ký sinh trùng!” Mẫn đối với người vô dụng như vậy rất khinh thường, “Đến chỗ này của chúng ta, mỗi sáng sớm quét rác mà thôi..... Chính mình thân thể lại không tốt, không biết dùng hết bao nhiêu tiền trong tiệm của chúng ta!”

“Đúng a!” Bên cạnh cũng có không ít người hưởng ứng, “Thiệt nhiều khách ngại hắn xui, cũng không nguyện đến tiệm của chúng ta! Thật sự là đồ sao chổi!”

“Hắn gọi là gì?” Diệu Ngạn tiến đến nâng đầu hắn lên hỏi.

“.....!” Đứa nhỏ kia bị Diệu Ngạn chạm vào trong nháy mắt bắt đầu lạnh run.

Bộ dáng hần thực thanh tú, mắt to vừa đen vừa sáng, luận dung mạo có thể sánh ngang Mẫn! Chính là biểu tình khổ sở của hần và giờ khắc này, lại thật sự khiến người ta không dậy nổi hưng trí.....

“Tên của hần rất xứng với hần, gọi là Mạc Ngữ.” Có người đáp lại.

Tiểu Tứ đang nhìn bắt gặp ánh mắt ẩn chứa sự sợ hãi của Mạc Ngữ, y ngậy ngẩn cả người..... Ánh mắt rất quen thuộc, ngay lúc đó chính mình có phải cũng có ánh mắt giống hần sao? Lúc ba ba cùng phụ thân, còn có các ca ca thấy mình, bọn họ đều có biểu tình đau lòng như vậy, bọn họ ôm chặt lấy mình, cái ôm ấp ấm áp kia..... Y đến nay đều khắc ghi vào lòng! Còn có một tiếng “thực xin lỗi” của bọn họ, vẫn quanh quẩn ở bên tai y, còn mơ hồ nghe được tiếng khóc nức nở, kia không phải của mình, nhớ lại thời điểm kia..... Phụ thân, ba ba, đại ca, nhị ca, tam ca, tất cả mọi người đều khóc, thế nhưng hần lại.....

Nghĩ đến đây, thân thể của Tiểu Tứ so với thần chí phản ứng nhanh hơn, y lập tức tiến lên “ba” một tiếng đánh tay của Diệu Ngạn, “Ngạn ca ca, không được chạm vào hần!”

“Tiểu Tứ?” Tay của Diệu Ngạn bị đánh một kích như thế phát đau, nhưng khiến hần càng thêm kinh ngạc chính là hành động của Tiểu Tứ!

Tiểu Tứ đem Mạc Ngữ kéo đến phía sau, tựa như người bảo vệ đứng trước mặt hần, “Các người như vậy sẽ dọa đến hần!”

“.....” Hành động này khiến toàn bộ mọi người trong phòng yên tĩnh lại!

“Không cần sợ hãi, chúng ta sẽ không thương tổn người.....” Tiểu Tứ ôn nhu mà đem Mạc Ngữ cao xấp xỉ mình ôm vào trong lòng, trấn an, giống như là mẫu thân đang an ủi đứa nhỏ của mình thông thường, “Toàn bộ đều sẽ không có vấn đề gì.....”

Chính là Tiểu Tứ lại xem nhẹ cảm nhận của Diệu Ngạn bên cạnh, “Tiểu Tứ, ngươi làm gì vậy?” Hần rất tức giận, Tiểu Tứ thế mà lại vì đứa nhỏ có thể gọi là “người xa lạ” này mà cự tuyệt mình!

Tiểu Tứ rất nghiêm túc hướng hần ra hiệu, “Suyt.....”

“.....” Chỉ thấy Mạc Ngữ vừa rồi vẻ mặt bất an còn đang giãy dụa, cũng không qua bao lâu, hần liền ở trong cái ôm này an tâm ngủ say..... Thực thoải mái, rất giống cái ôm trước kia của mẫu thân, kỳ thật cũng chỉ có mẫu thân từng ôm hần như thế, chính là hiện tại, nương đã.....

“Hần xảy ra chuyện gì? Ngất đi sao?” Thấy Mạc Ngữ hai mắt dần dần khép lại, ngã vào trong lòng Tiểu Tứ, Mẫn lên tiếng hỏi.

“Hần đang ngủ!” Tiểu Tứ quay người lại cõng Mạc Ngữ lên, hướng Chung Ly hỏi, “Phòng của hần ở chỗ nào? Ta đưa hần qua!”

“..... Lầu hai cuối hành lang.” Chung Ly thành thật trả lời.

Tiểu Tứ đã biết liền gật đầu, “Ngạn ca ca, ta trước đưa hấn về, đợi lát quay lại sẽ cùng người nói.....” Nói xong y liền hướng thang lầu đi đến.

Lặng yên một lát, dưới lầu bỗng nhiên nổ tung oa!

“Lão bản, đứa nhỏ kia làm sao vậy?” Tất cả mọi người đều vì hành động của Tiểu Tứ mà trợn mắt há hốc mồm.

“Đồng cảm với Mạc Ngũ?” Mẫn đoán.

“.....” Trái lại Chung Ly lại không nói được một lời.

Không biết là ai đột nhiên nói một câu vô tâm: “Tiểu Tứ..... Chẳng lẽ ‘di tình dừng luyện’ sao?”

“.....” Hiện trường lại một mảnh tĩnh mịch.

Tất cả mọi người không hện mà cùng nhìn về phía Diệu Ngạn, sắc mặt của hấn đã tụt xuống khe núi.

“Lão..... Lão bản.....” Một cái tiểu quan run giọng khuyên bảo, “Mọi người nói đùa thôi..... Người không cần nghĩ nhiều a.....”

“Đúng vậy..... Lão bản.....” Còn ai muốn tiếp tục.

Diệu Ngạn vung tay lên, “Các người không cần nói, ta tin tưởng Tiểu Tứ..... Hấn nhất định có lý do gì đó..... Hôm nay liền đến đây thôi, mọi người trở về trước đi!”

Hấn rõ ràng đã muốn ở đuổi người, mọi người cũng không tiếp tục nói tiếp nữa, cũng chỉ có thể phần nộ trở về..... Tất cả mọi người đi rồi, Diệu Ngạn cũng trở về phòng mình đích phòng. Đóng cửa phòng, hai chân hấn mềm nhũn, hoàn toàn ngã ngồi trên mặt đất! Lúc ở chung với Tiểu Tứ, tính tình y vẫn bình tĩnh an nhàn, chưa từng thất thường như vậy, là đã xảy ra chuyện gì sao? Tiểu Tứ..... Người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

6. Chương 6

Nhẹ nhàng mở cửa phòng, thò đầu vào nhìn bên trong phòng tối đen, người trên giường đưa lưng về phía cửa, nhìn như đã ngủ say. Tiểu Tứ nhẹ nhàng thở ra, rón rén cởi giày tiến vào, vô thanh vô tức đi tới trước bàn ngồi xuống.....

Bỗng nhiên! “Sao vậy không lên tiếng? Tiểu Tứ.....” Trên giường đầu kia truyền đến tiếng người.

“?!” Tiểu Tứ hoảng sợ, quay đầu lại nhìn chỗ thanh âm truyền đến.

Chỉ thấy bóng đen trên giường đứng dậy, chính là hắc nhưng không có đốt đèn, cứ như vậy ngồi trên giường. Tầm mắt hai người ngay tại trong phòng tối giao hội!

“Xảy ra chuyện gì? Không nói với ta chút gì sao?” Diệu Ngạn hỏi, từ trong lời hắc nói nghe không ra chút cảm tình nào.

Tiểu Tứ khẩn trương chà tay vào vạt áo, y âm thầm may mắn: may mà có bóng tối che dấu, Diệu Ngạn mới nhìn không thấy động tác nhỏ của y.

Diệu Ngạn thấy y vô thanh vô tức, cũng không biết là biểu tình gì..... Nhưng không được bao lâu, thanh âm của hắc lại từ trên giường vang lên: “Ta một mực chờ ngươi trở về, vì chính là muốn biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ ngươi không muốn nói cho ta biết sao?”

“Ngạn ca ca..... Ngươi muốn biết cái gì sao?” Tiểu Tứ cố gắng che dấu sự thất thường của mình.

Bóng đen của Diệu Ngạn lại nằm xuống, theo trong bóng đêm nhìn ra, hắc một tay chống lấy đầu của mình, một tay để đặt ở thất lưng, cả người nằm ngang đối mặt với hướng của Tiểu Tứ.....”Tiểu Tứ không ngoan nga, chẳng lẽ ngươi để ý kia Mạc tiểu tử như vậy sao?”

Mạc Ngữ rất giống chính mình chính mình khi còn bé! Trong mắt nó phóng ra ánh sáng rực rỡ, cùng cái khi đó giống nhau như đúc! Chính là nếu đem chuyện này nói cho Ngạn ca ca..... Như vậy hắc nhất định sẽ truy vấn đến cùng, không được, chuyện kia tuyệt đối không thể cho hắc biết..... Đó là chuyện tự ti nhất của mình..... Ai cũng có thể chê cười y, ai cũng có thể khinh bỉ y, ai cũng có thể không để ý tới y, chính là Diệu Ngạn không được!!! Hắc là người duy nhất.....

“Ta.....” Tiểu Tứ áp ứng, “Ta..... Đồng cảm với nó!”

“Đồng cảm?”

“Đúng vậy! Đồng cảm!” Tiểu Tứ quyết định, cũng không giống như kinh hoảng vừa rồi, giọng điệu cũng trở nên kiên định hơn, “Đứa nhỏ kia đã mất mẹ, còn bị người kỳ thị như vậy..... Thật sự thực đáng thương!”

“Nga?” Diệụ Ngạn rất khôn khéo, Tiểu Tứ cũng hiểu không thể lừa gạt hần, chính là y thật sự không có cách nào.....

Tiểu Tứ còn như là muốn Diệụ Ngạn tin tưởng hơn lập lại một câu: “Chính là như vậy.....”

“Vậy người vì sao tối như vậy mới trở về?” Diệụ Ngạn lại hỏi.

“Ta nhìn nó ngủ!” Đây là thật sự.

Tiểu Tứ đem Mạc Ngữ đang ngủ về phòng, rồi mới đem ghế ngồi bên người nó..... Trong khoảng thời gian này, Tiểu Tứ luôn nhìn Mạc Ngữ ngủ! Y muốn từ trên khuôn mặt của Mạc Ngữ tìm ra bộ dáng của mình trước kia. Tiểu Tứ hiểu được kỳ thật từ trước tới nay, kẻ thù mạnh nhất của y chính là chính y, không đánh bại được chính mình trước kia, y vĩnh viễn không có khả năng đạt được “hạnh phúc”! Cho nên y cần nhìn thẳng vào Mạc Ngữ!

“Chính là như vậy sao?”

“Đúng! Ngạn ca ca không tin ta sao?” Tiểu Tứ hỏi lại.

“.....” Diệụ Ngạn yên lặng.

[Điều thứ nhất, trên đường gặp nghi vấn có liên quan đến Tiểu Tứ, nếu Tiểu Tứ không chịu tự mình giải thích thì không thể cứ gắng hỏi..... Nếu trái với một trong ba điều đã nêu, hậu quả tự chịu!] Điều ước hần cùng tuyên ký kết lại xuất hiện vào lúc này. Cho dù Diệụ Ngạn muốn tìm hiểu vấn đề này thế nào đi nữa, điều khoản này lại có thể trói buộc hần vững vàng!

Tiểu Tứ cũng yên lặng, mục đích của y rất rõ ràng, chỉ cần có thể che dấu “chỗ thiếu hụt” của mình, vô luận là nói dối hay là gì khác, y đều nguyện ý!

“Ai.....” Diệụ Ngạn bất đắc dĩ buông vũ khí đầu hàng, “Quên đi quên đi.....”

Hần một lần nữa ngồi lên, đứng lên, đi đến trước mặt Tiểu Tứ, dựa vào ưu thế thể trọng thân cao lớn hơn Tiểu Tứ năm tuổi, lập tức liền đem y từ trên ghế ôm lấy.

“Ngạn ca ca?!” Tiểu Tứ kinh ngạc với động tác của hần, chính là ở trong lòng của Diệụ Ngạn, y cảm thấy thực thoải mái, cho nên cũng không có phản kháng kịch liệt.

“Ta sợ người!” Diệụ Ngạn đem Tiểu Tứ ôm đến trên giường, đặt vào bên trong, rồi chính mình cũng nằm lên giường.

Vì Tiểu Tứ cởi bỏ áo khoác, tất, trải chăn, đem thân thể của chính mình cùng Tiểu Tứ cuộn lại tiến vào chăn bông, cuối cùng còn vỗ vỗ ngực của Tiểu Tứ, y hết bộ dạng của bảo mẫu.

Tiểu Tứ được hầu hạ chu đáo như thế, theo phản xạ mà chui chui vào trong chăn, còn ngửi ngửi, “Có hương vị của ánh mặt trời..... Thơm quá.....”

“Mới vừa phơi nắng!” Diêu Ngạn hồng Tiểu Tứ, động tác trên tay cũng không dừng lại, “Cho dù là chuyện của Mạc Ngũ, ta tin tưởng Tiểu Tứ bảo bối sẽ không làm ra chuyện gì khiến ta chán ghét..... Dù sao chúng ta cũng đã đính hôn mười năm, Tiểu Tứ hẳn là sẽ không vứt bỏ ta đi?”

“Sẽ không!” Tiểu Tứ nói ngắn gọn mà hữu lực, “Ngạn ca ca không cần lo lắng, ta rất chung thủy!”

“Này ta tin tưởng!” Hoàng gia có nhiều “vết xe đổ” như vậy, hẳn không tin cũng không được, “Ngủ đi, người cũng nói qua thực thích ngủ như vậy..... Có phải không?”

Tiểu Tứ an tâm cười, “Àn! Ngạn ca ca vừa ôn nhu vừa xinh đẹp, tương lai sinh bảo bảo cũng nhất định sẽ như vậy!”

“..... Tiểu Tứ!” Tay của Diêu Ngạn chợt dừng lại, “Nghe người khen ta ‘xinh đẹp’..... Một chút thuyết phục cũng không có, hơn nữa..... Bảo bảo.....” Hẳn là do người sinh! Chính là những lời này Diêu Ngạn lại không nói ra.....

“Bảo bảo xảy ra chuyện gì?” Tiểu Tứ vẽ mặt đơn thuần hỏi Diêu Ngạn.

“Không, không có gì.....” Việc này để sau này rồi hẳn nói! “Cùng nhau ngủ đi!” Dịch dịch góc chăn cho Tiểu Tứ, hai người cùng nhau tiến vào mộng đẹp.....

.....

“Ai nha, mau nhìn, là Tứ điện hạ!” Một tiểu cung nữ giữ chặt tiểu thái giám bên cạnh nói.

“Thật sự.....” Tiểu thái giám dùng ánh mắt hồ nghi nhìn y, “Người nói, bệ hạ cùng nương nương như thế, sao lại sinh ra đứa nhỏ như Tứ điện hạ vậy?”

“A nha, người không biết sao? Tứ điện hạ là một năm bệ hạ cùng nương nương rồi cung mới có, cho nên, từ lâu trong cung còn có lời đồn..... Nói Tứ điện hạ là bệ hạ hảo tâm thu dưỡng.....”

“Không thể nào.....”

“Quái vật, quái vật!” Thái giám cùng cung nữ đột nhiên biến thành một đám trẻ, bọn họ làm mặt quỷ xuất

hiện ở trước mặt Tiểu Tứ.

“Người xem người xem, nói như thế nó cũng không có phản ứng nga!” Một nam hài chọc chọc hai má y.

“Quái vật chính là quái vật! Ta xem thành tích của nó nhất định là làm phép đạt được!” Người nam hài tự cho là thông minh.

“Không nên đụng nó! Mẹ ta kể lai lịch của nó không rõ, nam thân nữ tướng, không cần tới gần hấn thì tốt hơn!” Một nữ hài dùng ánh mắt chán ghét nhìn y.

“Cha ta cũng có nói, cha mẹ nó nhất định là không cần nó, bằng không vì sao lại để nó ở trong học đường?” Nữ hài cách y rất xa, vẻ mặt cười nhạo.

Không phải, ta là con cha ta sinh ra! Vì sao luôn muốn hoài nghi thân thể của ta? Ta không phải quái vật! Các người vì cái gì lại nói ta như vậy? Ta không có tổn thương các người, các người vì cái gì muốn đối với như thế? Ta chỉ bất quá so với các người nhỏ hơn vài tuổi, thông qua cố gắng mới lấy được vị trí thứ nhất có gì sai chứ? Cha ta cha cũng không phải không cần ta, bọn họ chính là không có thời gian chiếu cố ta mà thôi, các người không cần bậy bạ a!

Tiểu Tứ nghĩ muốn hét to ra tiếng, chính là yết hầu thật nóng, thanh âm gì cũng không phát ra được..... Rồi một mảnh tiếng cười nhạo không ngừng ở Tiểu Tứ bên tai hiện lên, cho dù hấn che tai, thanh âm này vẫn là có thể tiến vào màng tai của y, xuyên vào trong lòng y..... Đau quá! Thanh âm này giống như từng cái gai, bao lấy tim của Tiểu Tứ, không ngừng đè ép co rút lại, miệng vết thương không đổ máu, chính là so với đổ máu còn muốn đau hơn.....

Y muốn khóc nhưng lại bất lực, y muốn chạy trốn nhưng ác mộng kinh khủng quán vào hai chân y, khiến y không thể nhúc nhích..... Ai tới cứu ta? Ta không muốn đợi ở trong này a!! Tiểu Tứ che tai ngồi xổm xuống, nhắm hai mắt trong lòng la hét.....

“Tiểu muội muội, người không sao chứ?” Thanh âm của một nam hài tiến đến, thanh âm của hấn mang theo một chút miễn cưỡng, chính là êm như nước chảy, rất dễ nghe.

Thanh âm này..... Tiểu Tứ ngẩng đầu, đối mặt chính là Diệu Ngạn lúc đó cười sang sảng, “Tiểu Tứ, lại đây, ta dẫn người đi xem mấy thứ chơi tốt!”

“Ngạn..... Ca ca!” Tiểu Tứ kinh ngạc chính mình có thể lên tiếng! Sờ sờ yết hầu của mình, kinh ngạc nhìn Diệu Ngạn.

Diệu Ngạn dùng tay nhỏ nhẹ nhàng đánh vào đầu Tiểu Tứ một chút, “Không cần sưng sờ nữa! Sao vậy? Chẳng lẽ người không muốn đi?”

Tiểu Tứ còn đang kinh ngạc vội vàng lắc đầu.

“A, ta đã biết!” Diệu Ngạn bỗng nhiên hiểu ra, “Là người đi không được, đúng không? Không sao, ta cũng người a!”

Nói rồi Diệu Ngạn đưa lưng về phía y ngồi chồm hổm xuống, hai tay buộc sau lưng, rồi mới quay đầu lại thúc giục nói: “Tiểu Tứ, mau tới a!”

Chân của Tiểu Tứ tự mình di động, hai tay khoát lên đầu vai của Diệu Ngạn đích ôm lấy cổ hắn, hai chân bị tay hắn giữ, cả người dán lên lưng hắn..... Diệu Ngạn cảm thấy Tiểu Tứ chuẩn bị tốt, liền đứng lên lưng công Tiểu Tứ liền đi phía trước.....

Như vậy cũng không biết trải qua bao lâu, bóng tối xung quanh đã muốn tan thành mây khói, thay vào đó là ao nhỏ bên đường vào hoàng cung. Diệu Ngạn công y, chậm rãi đi bên hồ nước, miệng không ngừng ngâm nga điệu hát dân gian, thoát nhìn rất hưởng thụ.

“Ngạn ca ca.....” Tiểu Tứ bỗng nhiên lên tiếng.

“Ngô? Tỉnh ngủ?” Diệu Ngạn bình thường hỏi.

“Ân!” Tiểu Tứ dụi dụi mắt, “Ta rất nặng đi? Muốn thả ta xuống dưới không?”

“Sẽ không.” Diệu Ngạn cười cười, “Cứ như vậy đi, công Tiểu Tứ là trách nhiệm của ‘vị hôn phu’ ta này!”

“.....” Tiểu Tứ nhìn lưng của Diệu Ngạn, đầu thực tự nhiên mà dán lên, “Ngạn ca ca, ta có phải có lúc rất kỳ quái không? Thực khiến người đau đầu?”

“Ân, có đôi khi là như thế!” Diệu Ngạn không hề kiêng kị mà trả lời, “Bất quá Tiểu Tứ như vậy ta mới thích a!”

“A?”

“Thỉnh thoảng hơi hột lại có chút mơ màng, thỉnh thoảng lại thông minh không giống đứa bé, luôn hỏi chút vấn đề là lạ, lo lắng chút chuyện là lạ, còn thường xuyên nói lời khiến người kinh ngạc..... Đứa nhỏ như vậy kẻ khác chịu không nổi mới là Tiểu Tứ không phải sao?”

“.....” Tiểu Tứ vẫn giữ tay Diệu Ngạn nhất thời nắm thật chặt.

“Nhưng đối với ta mà nói, Tiểu Tứ chính là Tiểu Tứ, không thể thay thế, cũng không cần bị thay thế!” Diệu Ngạn đem thân người Tiểu Tứ nâng lên nói, “Ta a chính là thích Tiểu Tứ ‘đứa nhỏ kẻ khác chịu không nổi’ này!”

“Ngạn ca ca thực thích ta sao?” Tiểu Tứ không xác định hỏi.

“Nhìn xem, lại hỏi vấn đề ngốc nghếch không phải sao?” Diệu Ngạn dùng đầu của mình khẽ cụng đầu Tiểu Tứ, “Đây là đương nhiên a, bằng không cùng người đính hôn ước làm gì chứ?”

“Ta cũng vậy..... Ta thực thích Ngạn ca ca, cho nên.....” Tương lai vô luận phát sinh chuyện gì, xin người không cần vứt bỏ ta!

.....

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào nhà, mộng nên tỉnh! Tiểu Tứ ngáp một cái xoay người, cảm giác được nhiệt độ cơ thể của Diệu Ngạn cùng cái ôm.....

“Tiểu Tứ tỉnh?” Diệu Ngạn cũng mở to mắt nhìn y.

“Ân!” Tiểu Tứ dùng ánh mắt thăm dò nhìn hắn.

Diệu Ngạn cười, “Xảy ra chuyện gì? Tiểu Tứ có vấn đề muốn hỏi ta?”

Vấn đề của Tiểu Tứ ra ngoài, “Ngạn ca ca, người thật sự thích ta sao?”

“Tiểu đứa ngốc! Vấn đề này còn hỏi?” Diệu Ngạn chỉnh chỉnh vài sợi tóc của Tiểu Tứ, “Đương nhiên thích a!”

“Đúng vậy..... Ngạn ca ca là thích ta..... Ta cũng thực thích Ngạn ca ca.....” Ánh mắt chăm chú của Tiểu Tứ, Diệu Ngạn chưa bao giờ thấy qua.

“Kia thật sự là vinh hạnh của ta đi!” Diệu Ngạn cười đến không thể nào nói là cao hứng bao nhiêu.

“Cho nên..... Chúng ta sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ, đúng không?” Tiểu Tứ tới gần Diệu Ngạn, ôm chặt lấy thân hắn hỏi.

Diệu Ngạn yêu thương hôn nhẹ lên trán của Tiểu Tứ, “Đây là đương nhiên, ta cam đoan!”

Hỡi trời! Ta muốn cùng chàng bên nhau, mãi không phân ly. Núi chưa mòn, sông chưa cạn, đông vang sấm dậy, hè tuyết rơi, trời đất hợp, mới cùng chàng biệt ly!

(Đoạn cuối là bài thơ Thượng da, nguyên bản của thơ là thể này Thượng da! Ngã dục dữ quân tương tri, trường mệnh vô tuyết suy. Sơn vô lãng, giang thủy vi kiệt, đông lôi chấn chấn, hạ vũ tuyết, thiên địa hợp,

nãi cảm dữ quân tuyệt!)

7. Chương 7

“Tiểu Tứ.....” Diệu Ngạn đi dạo ở chợ náo nhiệt, sắc mặt trầm buồn, còn không thì liếc Mạc Ngữ ở phía sau Tiểu Tứ, “Ta nói, chúng ta đi dạo phố, người mang cái gia khóa này theo làm gì?”

Mạc Ngữ nghe vậy, càng thả chậm cước bộ của mình hơn, đầu cúi thấp, hai tay xoắn vạt áo, đi theo phía sau bọn họ.

Tiểu Tứ nhận thấy được người phía sau cách mình càng lúc càng xa, cũng không nói với y cái gì, rõ ràng là đứng bất động tại chỗ, chờ Mạc Ngữ đuổi theo bọn họ. Nó dừng lại, Diệu Ngạn cũng không thể không dừng lại theo, thế là liền biến thành hai người đứng ở giữa chợ “gây trở ngại giao thông”! Chính là bọn họ dừng bước không khiến Mạc Ngữ nhanh hơn, nó ngược lại đi càng chậm!

“Oa a! Ta chịu không nổi!” Diệu Ngạn sắp phát điên, “Tiểu Tứ, gia khóa kia.....”

Tiểu Tứ tại thời điểm Diệu Ngạn nói ra từ “gia khóa kia” sửa lại: “Ngạn ca ca, không cần gọi nó là ‘gia hỏa kia’! Nó cũng có tên, gọi là ‘Mạc Ngữ’ không phải sao?”

“Nói như thế, nhưng mà.....” Diệu Ngạn không khỏi lại lườm Mạc Ngữ rơi lại phía sau bọn họ, “Ai..... Khó có thể tin! Nó thật là nam nhân sao?”

Mạc Ngữ sợ đầu sợ đuôi, đầu cúi thấp không tính, tốc độ chậm không nói, còn luôn đứng phía người hoặc vật! Bằng bước đi lộn xộn của nó, phỏng chừng bọn họ cả một ngày cũng đi không xong con phố này!

“Không ai quy định nam nhân không được như vậy!” Tiểu Tứ cũng liền nhìn theo.

“Trời ạ.....” Diệu Ngạn nhận mệnh, “Ta xem hôm nay cũng không cần đi dạo! Đi, chúng ta đi tìm Khải!”

“Khải?” Tiểu Tứ tìm tòi trí nhớ, “A, chính là người mấy người trước gặp.....”

“Đúng, chính là hắn! Ta thuận tiện giới thiệu nhóm bằng hữu của ta cho người biết!” Diệu Ngạn bỗng nhiên nghĩ ra biện pháp tốt.

Tiểu Tứ gật đầu đáp lại, “Được, Mạc Ngữ kia.....”

Không đợi Tiểu Tứ nói xong, chỉ thấy Diệu Ngạn vài bước đi đến trước mặt Mạc Ngữ....

“.....!!” Mạc Ngữ không chú ý trực tiếp đụng phải hần!

Sờ sờ đầu bị đụng đau, Mạc Ngữ ngẩng đầu, vẻ mặt mê mang nhìn Diệu Ngạn, hoàn toàn không rõ dụng ý cản đường mình của hần.

Diệu Ngạn nạt trứ tính tình chỉ chỉ Tiểu Tứ, “Chúng ta thay đổi chủ ý, muốn đến nhà bằng hữu của ta cho nên người.....”

“.....” Mạc Ngữ nháy mắt mấy cái tỏ vẻ hiểu rõ.

Không đợi Diệu Ngạn nói xong, nó lập tức xoay người dùng loại bước đi lộn xộn kia hướng Căng Uyên lâu đi đến.

Nhấn nạt của Diệu Ngạn đã đến tới rồi cực hạn, trên trán gân xanh nổi lên, một tay lấy Mạc Ngữ giáp tới rồi chính mình đích cánh tay hạ. Cũng không quản nó có bị dọa sợ hay không, liền tóm lấy nó đi về hướng Tiểu Tứ bên kia.....

“Tiểu Tứ, đi!” Diệu Ngạn “nghiến răng nghiêng lợi”, có thể nói hần rất muốn đem Mạc Ngữ ném tới trên xe ngựa của phụ thân mình, tránh cho nó đui mù chen giữa Tiểu Tứ và mình.

Nhưng Tiểu Tứ còn cố tình thêm một câu: “Ngạn ca ca, ôn nhu chút, người dọa đến nó nga!”

Diệu Ngạn nhìn thiếu niên bị mình kẹp lấy, nó đã kinh hoảng đến nỗi vành mắt đầm nước, giống tiểu bạch thỏ nhìn bọn họ chăm chăm, cơn tức của Diệu Ngạn càng lớn hơn, “Là nam nhân sẽ không được khóc! Thật là, khảo nghiệm kiên nhẫn của ta!”

Tuy là nói lời như thế nói, động tác trên tay Diệu Ngạn lại trở nên ôn nhu hần, hần lau nước mắt của Mạc Ngữ, đổi từ kẹp thành khiêng, đem nó để lên vai, “Tiểu Tứ, như vậy được rồi đi?”

“Ân, không tồi! Ngạn ca ca có tiến bộ!” Tiểu Tứ thế nhưng cũng thật sự sẽ khen ngợi.

Mạc Ngữ cũng bị cuộc đối thoại kỳ quái của bọn họ làm cho mù mờ, nhất thời cũng quên khóc, liền do Diệu Ngạn một đường khiêng tới rồi trước mặt bằng hữu của hần.....

“Ngạn?” Tới giữa trưa, Khải đã xong việc đồng áng buổi sáng, ở cửa nhà gặp ba người Diệu Ngạn! “Các người..... Hôm nay sao lại rảnh mà tới? Còn chưa ăn cơm đi? Đến đến, mau vào!”

Khải nhiệt tình mời bọn họ vào nhà, buông cuốc cùng nông cụ xuống, dùng nước giếng qua loa rửa tay rửa

mặt, rồi mới mang ra tất cả đồ ăn trong nhà!

“Không cần vội, xem, chúng ta có mua vịt nướng cùng rượu đến!” Diêu Ngạn buông Mạc Ngữ cùng đồ ăn mua tới, giúp hấn ta cùng nhau chuẩn bị bát đĩa gì đó.

“Ha ha, người hôm nay còn đem ‘người hôn ước’ tiểu Thiên mang đến đi! Người kia..... A, là Mạc Ngữ!” Mọi thứ chuẩn bị xong, Khải lại bắt đầu đánh giá vị khách đi theo Diêu Ngạn, khiến hấn ta giật mình chính là, hấn ta thế mà lại thấy được đứa nhỏ kia!

“Đúng vậy! Thực nhìn không ra, đại nương tính tình hào sảng lại có con trai như thế.....” Diêu Ngạn cũng không kinh ngạc hấn ta biết, lúc Mạc đại nương còn sống nhân duyên tốt lắm, cơ hồ tất cả mọi người trong trấn này đều biết nàng.

“Vấn đề không ở chỗ này!” Khải nhìn Mạc Ngữ trong góc phòng, “Người có nghe người ta nói về thân thể của đứa nhỏ này không?”

“Thân thể? Có vấn đề sao?” Tiểu Tứ hỏi trước.

Khải một bộ biểu tình “quả thế”, “Mạc đại nương có con trai như thế, đến khi mất đi không có cùng mọi người nói qua, cũng không để nó xuống núi, các người không thấy kỳ quái sao?”

“Nếu không nhớ lầm, Mạc đại nương là trước khi lập gia thì sinh hạ nó đi? Tình huống như vậy, có thể Mạc đại nương muốn bảo hộ đứa con cũng không nhất định a!” Diêu Ngạn giả dụ.

Mạc Ngữ nghe được lời của bọn họ, hai tay không khỏi hơi hơi run rẩy, cắn chặt môi dưới, nhưng không phát ra tiếng gì.

Tiểu Tứ đặt lên bàn tay lạnh như băng của Mạc Ngữ, dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe được nói: “Rất không cam tâm đi? Rõ ràng là nói chuyện của mình, nhưng bản thân lại không có chỗ trống nào để chen vào nói.....”

“!” Mạc Ngữ khiếp sợ nhìn Tiểu Tứ, trên mặt Tiểu Tứ chỉ có nụ cười bình thản.

“Người nhất định rất yêu nương người! Không sao, người không thể nói, ta giúp người!” Tiểu Tứ dùng thần ngữ nói. (thần = môi, ta nghĩ là dùng khẩu hình)

Mạc Ngữ cũng lại vì lời nói của Tiểu Tứ mà cảm động!

Sau đó, Tiểu Tứ cũng không nói với nó cái gì, mà là gia nhập với bọn Diêu Ngạn bắt chuyện, “Khải ca ca, như vậy mọi người suy đoán thân thể của Mạc Ngữ thế nào?”

“Gọi ta Khải là được rồi!” Khải bởi vì nói chuyện với Tiểu Tứ, mặt hơi hơi phấp phồng, “Bởi vì Mạc đại nương từ lúc sinh ra cũng không rời khỏi trấn nhỏ này, cho nên tất cả mọi người suy đoán, phụ thân của đứa nhỏ này đến tột cùng là ai?”

“Kia kết quả.....”

“Không có kết quả!” Khải tiếc nuối nói, “Mạc đại nương căn bản không có lưu lại chứng cứ hay manh mối gì, cho nên thân thể của nó cũng có thể nói là bí ẩn lớn của trấn chúng ta!”

“.....” Tiểu Tứ yên lặng, bắt đầu suy tư gì đó.

Diệu Ngạn cũng nhân cơ hội này nói sang chuyện khác, “Đúng rồi Khải, tiểu mặt rõ cách vách nhà người đâu? Sao không nhìn thấy hấn vậy?”

“.....” Khải bị hỏi đồng thời sắc mặt trong nháy mắt tối xuống.

Diệu Ngạn cảm thấy không đúng, quan tâm hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Phát sinh chuyện gì sao?”

Khải thở dài một tiếng, “Ngạn, nói người có thể tin sao? Một nhà bọn họ năm ngoái vô duyên vô cớ mất tích!”

“Mất tích?” Tiểu Tứ bắt được từ này.

“Àn, quả thực tựa như hư không tiêu thất! Mùa xuân năm ngoái, nhà bọn họ lúc chăn dê khi thấy mỗi ngày đều sẽ ít đi mấy con..... Rồi cha mẹ hấn còn có hấn, ba người lục tục đi tìm dê..... Chính là ai cũng không có trở về! Người nói việc này có kỳ lạ không?” Bộ dạng của Khải tuyệt không giống như đang nói dối!

“Cứ như vậy biến mất sao? Sao có thể như vậy?” Diệu Ngạn ở trước khi Phong cùng Thần nhậm chức, thay mặt quản lý nơi này..... Chuyện này thật sự khiến hấn không thể tưởng tượng được.....

8. Chương 8

“Cái gì? Mất tích?” Kì Viêm ngồi trên vương nghe báo cáo của Sí cùng Hàn. Mà khi hấn nghe được tin thứ nhất, nhất thời từ trên thượng vị đi xuống! “Sí, nói rõ ràng chút, những binh lính thăm dò núi này sao có thể vô duyên vô cớ mất tích như vậy?”

“Vương..... Thuộc hạ..... Không biết.....” Sỉ cũng lần đầu đụng phải việc hiếm lạ như thế, người đang yên đang lành thế mà trong một đêm liền mất tích.....”Chính là nghe các tướng sĩ nói, hai người cùng bọn họ tách ra thăm dò núi, nhưng lúc tập hợp lại liền không thấy bóng dáng bọn hắc nữa.....”

“Vớ vẩn!” Kì Viêm tức giận đập bàn.

“Thỉnh vương bớt giận, thuộc hạ tặng số người đi thăm dò!” Sỉ quỳ xuống thỉnh tội.

Hàn cũng vì hắc cầu tình, “Vương, thuộc hạ tức khắc cùng Sỉ tra rõ chân tướng, thỉnh vương thứ tội!”

Hai người bọn họ là tâm phúc của Kì Viêm, Kì Viêm cũng không nguyện làm khó bọn họ, thu liễm tức giận, khôi phục khẩu khí bình tĩnh lúc trước nói: “Đi đi, ta tin hai người các người nhất định có thể tra ra việc này.....”

“Đa tạ vương!” Hai người trăm miệng một lời đáp lại, rồi mới cùng nhau đứng dậy tính rời đi.

“Từ từ!” Kì Viêm bỗng nhiên lên tiếng gọi bọn họ lại.

“Vương còn có việc?” Hàn cùng Sỉ dừng cước bộ, cung kính hỏi.

“Tình huống của hắc thế nào?” Kì Viêm hỏi “hắc” có lẽ chỉ có ba người bọn họ có thể hiểu được.

Sỉ hiểu rõ mà đến bên tai hắc trả lời: “Ít ngày trước tin tức đã tới, nói là mọi thứ đều thuận lợi, thỉnh vương không cần lo lắng!”

“Tốt lắm!” Kì Viêm khước miệng nhếch lên, “Chỉ cần không ai phát hiện, hắc nhất định có thể thuận lợi giải quyết việc này!”

Nhìn Kì Viêm tự tin cười, Hàn bên cạnh nhìn không được hỏi: “..... Vương thật sự buông tha cho Kỳ Nghê sao?”

Kì Viêm quay đầu, trong ánh mắt phát ra chút hàn quang, “Hàn, người từ khi nào trở nên lớn mật như vậy?”

“Không.....” Hàn kinh giác bản thân nói sai rồi, vội vàng quỳ xuống, “Thuộc hạ không dám! Thuộc hạ chính là.....”

“Chính là cái gì?”

“Chính là cảm thấy được vương hân là lúc giảm bớt nhuệ khí của vương hậu!” Hàn liễu chết nói ra lời “đại nghịch bất đạo” này.

Công chúa Kỳ Nghệ từ khi gả đến Thao Liễm cũng chưa có làm chuyện tốt gì, ngày đầu gả tới khiến Kì Viêm trước mặt mọi người thề “sinh thời quyết không động đến giang sơn của Kỳ Nghệ”! Sau khi làm vương hậu, lại kiêu ngạo ương ngạnh, không cho mọi người lên thảo luận hoặc nêu ý kiến về việc tấn công Kỳ Nghệ thì thôi, quá phận chính là, nàng thề mà lại không cho Kì Viêm nạp phi! Mỹ nhân giai lệ vào cung, không phải bị nàng dọa chạy chính là bị nàng dùng quyền lợi của vương hậu tảo giá cho người khác, khiến cho một số thuộc hạ nhìn cũng không được! Nhưng khi bọn họ liên hợp đưa ra vấn đề này, câu nói đầu tiên của nữ nhân kia đem bọn họ đẩy trở về: “Hoàng đế Kỳ Nghệ ta có thể cả đời thú một mình hoàng hậu, Thao Liễm vương không thể sao? Ta chỉ biết Thao Liễm các ngươi không sánh bằng Kỳ Nghệ, thật là khiến người khác thất vọng a!” Ngũ khí của nàng ngay lúc đó thật sự rất muốn làm người ta cho nàng một quyền. Đáng tiếc, bọn họ có lòng nhưng lực không đủ!

Nhưng nếu là Kì Viêm lấy lý do năng đối với chính mình đại nghịch bất kính mà tấn công Kỳ nghệ, vậy bất đồng! Tình huống hoàn toàn nghịch chuyển, để cho nữ nhân kia biết, Thao Liễm vương không phải dễ chọc!

Nhưng là..... Đây chính là tưởng tượng mà thôi!

“Hàn a, ngươi cho rằng với tình huống hiện tại.....” Kì Viêm trán lộ một nụ cười ôn nhu không rõ, “Có thể sao không?”

“!” Hàn ngẩng đầu, đột nhiên nhớ tới.....”Bệ hạ thứ tội, là Hàn thất sách.”

“Đi xuống đi! Việc này ta sẽ suy xét!” Kì Viêm cũng cất bước đi hậu cung.

“Tuân mệnh!”

.....

“Vương, vương!” Một thị nữ vừa nhìn thấy Kì Viêm liền lo lắng chạy về phía hắn.

Nàng là thị nữ hầu hạ bên người Vận Thực, Kì Viêm thấy nàng thần sắc kích động, không khỏi nhíu mày chẳng lẽ.....”Nói chậm một chút, vương hậu lần này xảy ra chuyện gì?”

“Vương..... Vương hậu..... Ăn..... Ăn.....” Nàng chạy đến nỗi thở không được, ngay cả một câu đầy đủ nói cũng không nên lời.

Kì Viêm đã muốn bất chấp nàng nói cái gì, một đường thẳng đi nhanh đến tẩm cung của Vận Thực bởi vì hiện tại nàng là quan trọng nhất!

“Vận Thực! Người.....” Nhưng hấn một bước vào cửa, đã bị cảnh tượng trước mắt, kinh ngạc ngây người!
“Người đang làm cái gì?”

Thân là vương hậu Thao Liễm, Tể Vận Thực rất thực nữ mà ngồi trước bàn ăn, một con dao trên tay, toàn bộ thịt dê nướng trên bàn từng mảnh bị nàng cắt ra..... Tưởng tượng một chút, tiểu nữ tử nhu nhược một mình ăn hết một con dê, đó là khái niệm gì, càng đáng sợ chính là, bên cạnh đã để sáu mâm được ăn sạch sẽ.....

Kì Viêm vội vàng cướp đi dao nhỏ của nàng, khiến nàng dừng lại, “Vận Thực, người xảy ra chuyện gì?”

“Ngô?” Vận Thực ăn đến vui vẻ, bỗng nhiên bị người ngăn cản, cũng là vẻ mặt không hiểu, “Viêm!” Thấy rõ người tới, nàng mới cười đáp lại, “Hôm nay rất sớm nha? Đưa dao cho ta, ta còn rất đói.....”

“Không được, vương hậu, người không thể ăn nữa.....” Tiểu thị nữ kia cũng đã chạy tới, “Người đã ăn hết sáu chậu thịt bò cùng thịt heo, hiện tại lại ăn một con dê..... Sẽ chịu không nổi!”

“.....” Kì Viêm nghe xong thiếu chút nữa đã bất tỉnh, “Nha đầu, người sao lại xằng bậy như vậy, vạ nhất.....”

“Được rồi được rồi, không ăn thì không ăn!” Vận Thực không kiên nhẫn lắc lắc tay, “Ta thật sự rất đói a..... Ai.....” Có chút khó khăn mà đứng lên, nhìn kỹ sẽ phát hiện, bụng của vị vương hậu này có chút nhô ra dị thường!

“Người tới, đem những thứ này đem xuống đi!” Kì Viêm phân phó, chính mình đỡ Vận Thực đến hoa viên đi dạo một chút.

Trong hoa viên

“Ai..... Mang cái bụng này thực mệt a..... Vừa rồi lại không có ăn no.....” Vận Thực vênh vênh cái miệng nhỏ nhắn, nhưng trên mặt lại dào dạt biểu tình hạnh phúc.

Kì Viêm dở khóc dở cười, ăn thành như vậy, nàng thể mà còn chưa ăn no? “Vận Thực, người đã ăn rất nhiều!”

“Không nhiều lắm không nhiều lắm!” Vận Thực ngẫm lại lời phụ thân nói cho mình, lúc Phạm thúc thúc sinh song bào thai, bệ hạ cấp phạm thúc thúc ăn, kia mới gọi là khoa trương! Chính mình so ra, quả thực thua xa!

“Người a!” Kì Viêm đỉnh đỉnh mũi nhỏ của nàng, “Việc gì cũng không cần quá phận!” Một lời hai ý nghĩa!

Vận Thực bỗng nhiên dừng lại, ngơ ngác nhìn một gốc cây nhỏ nói: “Viêm, chúng ta định ra một ước định

được không?”

“Ước định?” Kì Viêm cũng dừng lại, rất có hứng thú hỏi, “Ước định gì? Nói ra nghe một chút!”

“Ta sinh cho người một vương tử, người để cho ta nghỉ một tháng được không?” Vận Thực ý tưởng đột phát nói.

“Nghỉ? Người hiện tại làm công ta sao?” Kì Viêm biết ý của nàng, chính là lý trí của hắn nói cho hắn “không thể”!

Vận Thực liếc mắt nhìn thấu hắn, “Ít giả bộ người biết, ta chính là muốn người sau khi ta sinh hạ đứa nhỏ, để ta quay về Kỳ Nghệ một tháng! Ta chỉ muốn đi biên cảnh nhìn xem.....”

“Nga.....” Kì Viêm nheo hai mắt lại, “Người là vương hậu của Thao Liễm ta, quay về Kỳ Nghệ..... Có phần không hợp lễ nghĩa đi!” Ý tứ chính là “không được”!

“Sẽ không!” Vận Thực cực lực khuyên bảo, “Ta có thể cùng người cùng đi a!”

“Cùng đi?” Kì Viêm trăm triệu thật không ngờ nàng sẽ tín nhiệm hắn như thế! “A..... Người không sợ ta đi làm gian tế sao?”

“Viêm người sẽ không!” Vận Thực cười ngọt ngào, một tay chống đỡ thắt lưng của mình, một tay vuốt ve tóc của Kì Viêm, “Nếu chút hứa hẹn ấy cũng không thể tuân thủ, vậy người cũng không xứng làm Thao Liễm vương.....”

“Người.....” Kì Viêm kinh ngạc, quan điểm của Vận Thực tựa hồ so với suy nghĩ hắn còn xa hơn.....”Được, ta đáp ứng người, chỉ cần là vương tử, chúng ta ba người liền cùng đi Kỳ Nghệ!”

“Vận tuế!” Nếu không phải bận tâm đến cái bụng, Vận Thực đã sớm nhảy dựng lên, “Viêm thật sự là người biết săn sóc!”

“Nha đầu, người sao biết cái thai người mang nhất định là nam?” Kì Viêm chính là thích luận điệu này của nàng.

“Ta đương nhiên biết!” Vận Thực một bộ gian kế thực hiện được, “Ta nghĩ Viêm nhất định không có nghe nói qua, lúc mang thai thích ăn thịt, trong bụng nhất định là nam hài!”

9. Chương 9

“Lão thiên gia..... Người đùa giỡn ta a.....” Diệ Nạg khoe miệng rút gân đi giữa Tiểu Tứ và Khải.

“A, tới rồi tới rồi, chính là ngọn núi kia!” Khải nhìn chăm chú về phía trước, vừa nhìn thấy ngọn núi quen thuộc liền kêu to lên, “Nạg, chính là ngọn núi kia!”

Tiểu Tứ nhìn theo hướng hắ ta chỉ, “Ngọn núi rất bình thường thôi..... Một nhà bọn họ chính là đi vào núi này liền mất tích?”

Khải gật đầu, “Đúng vậy, ta nhớ rất rõ! Nạg, người nghiêm túc chút a, là người nói muốn tới điều tra mà? Nhìn Tiểu Thiên người ta xem! Học theo chút đi!” Nhìn ra Diệ Nạg chủ chốt, một bộ vô tình, Khải cảm gậ bất bình đưa ra ý kiến!

Vừa bị hắ ta nói như thế, đầu của Diệ Nạg liền càng cúi xuống, “Đại ca, ta xin người! Ta nói muốn tới điều tra, cũng không nói là hôm nay!”

“Hôm nay có gì không tiện sao?” Khải nghi hoặc hỏi.

Diệ Nạg lập tức ngẩng đầu trừng Khải, quát lớn: “Không tiện, không tiện, phi thường không tiện!!!”

“Oa a!” Khải bị hắ rống đến mức liền lui ba bước, “Làm gì kích động như vậy chứ?”

“Nạg ca ca?” Tiểu Tứ cũng cảm thấy kỳ quái, bèn kéo kéo Diệ Nạg, “Người hôm nay vốn có việc bận sao?”

“A..... Không..... Không phải, không phải bận việc gì.....” Diệ Nạg đang suy tư, nên làm sao để Tiểu Tứ trì độn cực kỳ ở cái phương diện này thông suốt, “Là chúng ta hai cái có việc.....”

Qua nhiều năm như thế, Tiểu Tứ đối với phương diện tình cảm có chút tiến bộ mới tốt a! Diệ Nạg tự đáy lòng mà hy vọng, chính là.....

“Hai người chúng ta?” Tiểu Tứ nghĩ nghĩ, lúc sau không rõ hỏi, “Hai người chúng ta có việc sao không?”

“.....” Diệ Nạg sai lầm rồi, y vẫn là một chút tiến bộ cũng không có!

Chuyện này phải quay về ba ngày trước. Từ sau khi bọn họ trở lại trong điếm, Tiểu Tứ cùng Mạc Ngử liền vẫn như hình với bóng! Diệ Nạg vì chuyện này mà phiền não. Ở trong mắt hắ, Mạc Ngử đoạt mất đặc quyền một mình ở chung với Tiểu Tứ của hắ, đoạt mất vị trí bên người Tiểu Tứ..... Trong tiềm thức, hắ đã muốn đem Mạc Ngử coi như “tình địch” mà đối đãi!

Diệu Ngạn được di truyền khả năng biết trước thiên mệnh của Diệu Quang, liền giống như tất cả thầy bói, hần đối với tương lai của bản thân hoàn toàn không biết gì cả!!! Tuy rằng tiểu tử Mạc Ngữ kia thật sự nhu thuận, nhưng chỉ cần nó đứng chung một chỗ với Tiểu Tứ, trong lòng Diệu Ngạn liền có một cỗ hàn ý vô danh, đáy lòng hần có một thanh âm nói cho hần, tồn tại của Mạc Ngữ có lẽ chính là kiếp số giữa hần cùng Tiểu Tứ.....

Đúng lúc sinh nhật mười lăm tuổi của Tiểu Tứ cũng sắp đến, thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Cho nên Diệu Ngạn tính toán “tiên hạ thủ vi cường”! Ba ngày trước, hần thông đồng với Chung Ly, gọi hần ở ba ngày sau chăm sóc Mạc Ngữ một ngày, để Tiểu Tứ có thể cùng hần một mình du ngoạn cả ngày, thừa dịp này cầu hôn Tiểu Tứ! Tiểu Tứ cũng đáp ứng cùng mình một chỗ, chính là..... Thật không ngờ..... Ngày đó thế mà bị tên Khải ngu ngốc này kiên quyết kéo đi, đến ngọn núi này điều tra?!

Thất sách a thất sách!!! Diệu Ngạn nhìn hai người trước mắt đang lên núi Tiểu Tứ thỉnh thoảng nhìn xung quanh, có khi sẽ đối một số cây hiếm lạ cổ quái ngẩn người, còn đưa tay đụng đụng; Khải vẻ mặt hưng phấn giới thiệu cho Tiểu Tứ, cũng không quản ý nghe hay không nghe, tóm lại nói rất hăng say!

“Ai..... Gặp người không tốt a!” Hần cũng chỉ có tự cam chịu phần xui xẻo này!

Bọn họ ước chừng đi được nửa canh giờ, cũng không có phát hiện cái gì không ổn! Lúc này đã là giữa trưa, ba người đều bụng đói kêu vang, thấy bên cạnh có con sông nhỏ, cá trong sông bơi qua bơi lại, thế là bọn họ lúc này quyết định: ăn cơm trước rồi đi tiếp.

Diệu Ngạn cùng Khải phụ trách xuống nước bắt cá, mà Tiểu Tứ lại bị bọn họ buộc ở lại trên bờ!

“Ngạn, có nhớ chúng ta trước đây thường chơi bắt cá không?” Khải khiêu khích nâng nâng lông mi.

Diệu Ngạn cởi quần áo tùy ý ném bên bờ sông, đưa tay xuống nước, “Sao vậy không nhớ? Ta chính là cao thủ chưa bao giờ thua!”

Khải cười nhạo nói: “Ít tự biên tự diễn, nếu không hôm nay lại so tài?”

“Được! Tiểu Tứ làm trọng tài! Người nào bắt được nhiều cá liền thắng!” Diệu Ngạn tuyên bố.

“Như vậy bắt đầu đi!” Khải nói liền cầm gậy lên, hướng trong nước đâm xuống!

“Thua cũng không nên khóc nga!” Diệu Ngạn cũng là một cây đâm xuống nước.....

Trận đấu hùng hực khí thế triển khai! Khải là một cao thủ, dụng sào thấy bóng, đâm một cái liền được một con cá! Tốc độ vừa nhanh, lực đạo vừa ngoan, chỉ chớp lát sau liền một. Diệu Ngạn bên cạnh cũng không kém hơn hần ta chút nào, nhìn hần ôn văn nho nhã, lúc đua trò này thì hỏa lực toàn bộ khai hỏa, lực mạnh mười phần.

Cá của Khải ở bên trái Tiểu Tứ, của Diệu Ngạn thì ở bên phải..... Tiểu Tứ ngồi xổm trên bờ, nhìn cá hai bên không ngừng tăng, lại nhìn hai người bọn họ ở trong nước vớt đến hang say như vậy, đáy lòng Tiểu Tứ cũng nổi lên ham muốn để bản thân thử xem..... Nói làm liền làm! Tiểu Tứ đứng lên.....

“Ngạn ca ca!”

“Ân?” Diệu Ngạn nhìn về phía y, nhưng động tác tay lại không dừng, “Tiểu Tứ, chuyện gì?”

“Ta có thể xuống nước cùng nhau bắt không?” Thanh âm vội vàng của Tiểu Tứ để lộ ra khát vọng của y.

“Người muốn xuống nước a? Được!” Diệu Ngạn đáp ứng một tiếng.

“Thật sự?” Tiểu Tứ mừng rỡ, cũng bắt đầu động thủ cởi nút thắt.

“A! Chờ một chút..... Không được!” Phản ứng của Khải so với Diệu Ngạn còn lớn hơn, chỉ thấy hắn ta lập tức buông gậy trong tay, hai tay giao trước ngực nói: “Không được, không thể! Tiểu Thiên tuyệt đối không thể xuống!”

“!” Lúc Tiểu Tứ nghe thấy “không được”, toàn thân ngẩn ra, tay cởi nút thắt cũng dừng lại.

“Vì sao không thể?” Diệu Ngạn không rõ ý của Khải, liền hỏi hắn ta.

Khải mặt đỏ gãi gãi đầu, thô lỗ cười nói: “Tiểu Thiên rất đẹp, y cởi hết xuống nước..... Ta..... Hắc hắc..... Thực không được tự nhiên.....”

“Thần kinh!” Diệu Ngạn cho hắn ta một quyền, “Người ít ảo tưởng vô vị cho ta!” Qua một hồi quấy rối của hắn ta, Diệu Ngạn cũng kiên quyết không đồng ý để Tiểu Tứ xuống nước, cho nên hắn vội vàng khuyên Tiểu Tứ, “Tiểu Tứ, Khải nói đúng! Không bằng.....”

“A? Ân..... Ta đã biết.....” Thất vọng không có hiện trên mặt Tiểu Tứ bao lâu, y rất nhanh liền lên tinh thần, hướng bọn họ phất tay miễn cưỡng cười, “Không sao..... Các người nói cảm thấy trở ngại..... Cho dù.....”

Nghe Tiểu Tứ không nói tiếp, Khải nhẹ nhàng thở ra, rồi mới cao hứng phấn chấn nói với Diệu Ngạn nói: “Ngạn như vậy, chúng ta mở lại thủy chiến đi!”

“Ta vẫn không hề dừng!” Diệu Ngạn cười nhạo nói.

“Oa! Tiểu tử người giở trò!” Khải oa oa kêu to.

“Hừ, là người tiểu tử không chuyên tâm!” Diệu Ngạn phản bác.

“Kháng nghị kháng nghị!”

“Kháng nghị không có hiệu quả!”

Nhìn bọn họ hai cái ở trong nước đùa đến vui vẻ như vậy, Tiểu Tứ cũng không muốn quấy nhiễu bọn họ! Chính mình lẳng lặng ngồi xổm xuống, một mình nhìn bọn họ..... Dần dần ánh mắt của y bắt đầu mơ màng, người chơi đùa trong nước cũng đổi thành một đám nhỏ nghịch nước, có nam có nữ, tất cả mọi người chơi đùa rất tận hứng, tiếng cười vui tiếng đùa giỡn không ngừng, nhưng duy chỉ có mình bị hất bỏ ở ngoài trò vui này.....

10. Chương 10

Ba người ở ăn uống no đủ xong nghỉ ngơi một lát, chờ một chút liền tiếp tục lên núi..... Trên đỉnh núi có rất nhiều cây xanh, cho nên càng lên cao đường càng không dễ đi, tốc độ của ba người bọn họ đi đến giữa sườn núi thì chậm lại rõ ràng.

“Đáng giận, sao lại nhiều cây như vậy, phiền toái!” Khải cầm tiểu đao trong tay đi trước mở đường, mắt thấy cây cối càng ngày càng sum xuê, hắn ta cũng bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Cây cối nơi này thật đúng là đồ sợ a.....” Diệu Ngạn một tay nắm lấy tay Tiểu Tứ, tay kia cũng hỗ trợ đẩy cỏ dại cản đường ra.

Tiểu Tứ yên lặng theo sát hai người bọn họ, có lẽ có liên quan đến việc bị Diệu Ngạn nắm tay, y vẫn cúi đầu, hoàn toàn không nhìn đường phía trước!

“Mấy người các người là ai?” Bỗng nhiên từ một bụi cỏ dại bên cạnh truyền đến một thanh âm trầm thấp già nua!

“.....!” Khải kinh ngạc, hắn ta thật không ngờ hoang sơn dã lâm này cũng sẽ có người đến.

Diệu Ngạn sau khi nghe thấy tiếng kia, cảnh giác đem Tiểu Tứ giấu ra phía sau, “Người là người nào?”

“Xoạt xoạt.....” Cây cỏ kia bị người đẩy ra, là một lão nhân lưng còng tóc trắng xoá! Bộ dạng của ông cực kỳ xấu xí, trên mặt đầy nếp nhăn, trên trán còn có một cái túi giống như bướu thịt lớn, gương mặt đáng sợ khiến người ta không rét mà run. Phía sau lưng ông mang một cái sọt, bên trong đựng đầy thảo dược, hiện giờ đang chống trượng thông thả đi về phía bọn họ.....

Sau khi nhìn mặt ba người, ông lại lặp lại câu hỏi: “Các người là ai?”

Thấy bộ dáng kia của ông, Diệu Ngạn cùng Khải đều nhin không được lui về sau.....

“Chúng ta là người trong trấn!” Khải nuốt nước miếng đáp lại, “Tới nơi này điều tra nguyên nhân cái chết của bằng hữu của ta, có cái gì không đúng sao? Lão nhân gia?”

“Nga? Người trong trấn.....” Lão nhân kia quan sát từng người bọn họ, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Tiểu Tứ, “Là thật sao?”

“Lừa người làm.....” Khải vừa muốn cãi lại, lại bị Diệu Ngạn giành trước!

Chỉ nghe Diệu Ngạn cười tủm tỉm mà nói: “Lão nhân gia mắt tốt, y.....” Hắn chỉ Tiểu Tứ, “Hiện tại đích xác không phải, chính là không bao lâu nữa thì đúng!”

“Ý gì?” Lão nhân hai mắt nhìn chăm chăm Tiểu Tứ, nhưng Tiểu Tứ lại không thèm quan tâm, mặc ông nhìn đủ.

“Chúng ta có hôn ước.....” Diệu Ngạn một tay kéo Tiểu Tứ nhét vào trong lòng khoe nói, “Chờ ta thú y, y chính là thế!”

“Hôn ước a.....” Lão nhân nói không nhìn Diệu Ngạn đi đến bên người Tiểu Tứ, kéo tay Tiểu Tứ nhìn trái nhìn phải, còn không thì vuốt ve ngắm nghía.

“Này, ông làm gì thế?” Động tác khinh bạc của ông tác chọc giận Diệu Ngạn!

“Ha ha.....” Tiếng cười rộ lên của lão nhân kia cũng có chút quái dị, ông buông tay Tiểu Tứ nói với Diệu Ngạn, “Vội cái gì..... Còn sợ ta ăn y sao?”

Diệu Ngạn so sánh với Tiểu Tứ lại không ra sao..... Hắn sau khi lão nhân buông tay của mình, bản thân nâng cái tay kia lên, cũng bắt đầu cẩn thận quan sát..... Nhìn trong chốc lát, còn rất lễ phép hỏi một câu: “Lão gia gia, tay của ta có cái gì sao? Hay là người vừa rồi là xem tay cho ta?”

“.....” Khải vẻ mặt xơ cứng.

Diệu Ngạn có lẽ đã thành thói quen, chính là nhắm mắt lại khẽ lắc đầu, nhẹ giọng trách cứ: “Tiểu Tứ, xin người đem tất cả sự tình nghĩ sâu chút, được không?”

Kia lão nhân cũng sững sốt, nhưng sau đó liền cười ha ha: “Ha ha ha ha..... Thật sự là đứa nhỏ thú vị! Được rồi, nhìn mặt mũi của người, ba người các người theo ta trở về đi!”

“Đi?” Diệụ Ngạn cùng Khả ãng cảm nghi hoặc.

Lão nhân nhìn hĩa người bọn họ liếc mắt một cái, “Các người hẳn là cảm tạ đứa nhỏ này, bằng không ta để người lại lên núi, cho hai người các người tự sinh tự diệt đi!”

“Lão nhân gia, chỉ giáo cho?” Khả vẫn là không rõ.

“Đi thôi, quay về chỗ của ta..... Ta nói cho các người.....” Lão nhân nói xong liền xoay người dẫn đường cho bọn họ, dọc đường đi bọn họ cũng không có phản ứng.

Khả cùng Diệụ Ngạn vốn lòng còn khúc mắc, chính là Tiểu Tứ lại ngoan ngoãn nghe lời ông, đi theo ông..... Bất đắc dĩ, hai người nhìn nhau, cùng đi theo.....

.....

Chỗ ở của lão nhân rất hoang vắng nằm ở phụ cận phía nam núi, còn là một gian nhà lá đơn sơ, nơi này ít có người sống, bởi vậy cũng không có bao nhiêu người biết nơi này còn có một lão nhân sống ở đây.

“Ngồi đi!” Lão nhân gọi bọn hắn ngồi xuống, còn rót ba chén trà lớn tỏ vẻ “khoản đãi”.

Diệụ Ngạn từ khi tiến vào nhà liền bắt đầu ngấm quan sát, thẳng đến khi xác nhận lão nhân này không phải muốn đối bọn họ bất lợi mới ngồi xuống, thế nhưng chén trà kia, hắn vẫn một ngụm cũng không uống!

Khả thấy Diệụ Ngạn bất ãng, chính mình cũng bất ãng theo, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Chỉ có Tiểu Tứ vừa thấy lão nhân dâng nước trà, liền hai tay tiếp nhận chén, sau đó còn không oán trách nói: “Cảm ơn lão gia gia!” Sau đó không hề cố kỵ mà liền “cô lỗ cô lỗ” uống vào bụng.

“Tiểu Tứ!” Diệụ Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng nhắc nhở nói.

“Ngạn ca ca, xảy ra chuyện gì?” Tiểu Tứ tâm không phòng người hỏi.

Lão nhân ãng hết thấy nhìn vào trong mắt, cũng không nói gì, tự nhiên bắt ãng chân thành nói: “Ta tên là Du Kiềm, như các người thấy,ta là ãng sư! Thường xuyên lên núi hái thuốc.....”

“Vậy người vì sao lại ngăn cản chúng ta lên núi?” Khả xúc ãng đứng lên ãng gậy lời của ông.

“Ta không phải người Kỳ Nghệ.....” Lão nhân không có để ý tới hắn ta tiếp tục ãng tài của mình.

“Cái gì?” Khải kinh hãi.

“Du gia gia là người Ly Diễm đi!” Tiểu Tứ uống ngụm trà, bình tĩnh tiếp lời nói tiếp.

“!” Nghe vậy, mọi người bao gồm cả Du Kiềm đều chấn động!

Tiểu Tứ buông chén trà, không nhanh không chậm giải thích cho bọn họ, “Vừa rồi Du gia gia sờ tay của ta, ta liền phát hiện, gan bàn tay trai của Du gia gia có một ấn ký màu tím nhạt, đây là bình an phù của tất cả nam tử Ly Diễm từ khi sinh ra!”

“..... Tiểu tử, ngươi từng đến Ly Diễm?” Lão nhân đoán, bằng không y từ đâu biết được chuyện chỉ có người Ly Diễm mới biết?

“Không có!” Tiểu Tứ lắc đầu, “Là phụ thân nói cho ta biết!”

Cái này khó trách, Phạm lớn lên ở Ly Diễm, coi như là nửa người Ly Diễm, cho nên Tiểu Tứ biết cũng không ngạc nhiên!

“Phụ thân ngươi..... Ha hả..... Xem ra duyên phận của chúng ta thật đúng là sâu a!” Lão nhân sờ sờ chòm râu, ý vị thâm trường nói, “Ngọn núi kia không thuộc Kỳ Nghê, cũng không thuộc Thao Liễm, mà là của Ly Diễm! Nơi đó có thần linh mà người Ly Diễm chúng ta cung phụng, hàng năm cuối hè chúng ta đều sẽ đưa đồng nữ mười lăm tuổi lên làm tế phẩm, ta chính là người phụ trách trông giữ nơi này, này cũng là nguyên nhân ta ngăn cản các ngươi!”

Ly Diễm tộc ở giữa Kỳ Nghê và Thao Liễm, tuy rằng nơi ấy không lớn, chính là cũng rất khéo chia hai quốc gia ra! Từng có một lần Kỳ Nghê hoàng đế chinh phục Ly Diễm, chính là sau khi Phạm làm hoàng hậu, Kỳ Nghê hoàng đế lại đem Ly Diễm một lần nữa trả lại cho người Ly Diễm, để bọn họ tự mình quản lý vùng đất của mình, xem như lễ vật đưa cho hoàng hậu cầu mình!

“Thần linh? Nó muốn ăn thịt người?” Diệu Ngạn khó tin, như vậy một nhà tiểu mặt rõ là bị “thần linh” kia ăn luôn?

“Không biết.....” Lão nhân cầm lấy cái tẩu bên cạnh bắt đầu hút, phun ra nuốt vào một ngụm khói rồi nói, “Chúng ta không ai nhìn thấy bộ dáng của ‘thần linh’, chỉ biết là theo quy cũ từ xưa truyền lại: nếu không dâng đồng nữ lên, ba vùng sẽ có tai ương!”

“Ba vùng? Là chỉ Kỳ Nghê, Thao Liễm còn có Ly Diễm sao?” Tiểu Tứ hỏi.

“Hô.....” Hần phun ra khói thuốc trả lời, “Đúng thế!”

“Kia cụ thể sẽ gặp tai ương gì?” Khải quan tâm chính là này!

“Này.....” Ngữ khí của lão nhân trở nên có chút bất đắc dĩ, “Quy củ này ghi lại trong một quyển sách cổ của Ly Diễn, chỉ có tộc trưởng các đời có thể xem..... Mà hiện nay trên đời xem qua quyển sách này, chỉ có tiên hậu của Kỳ Nghệ Diệp Bàn Nguyên!”

11. Chương 11

Thật sự là “Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu*”! Diệu Ngạn âm thầm vui sướng, gần đây mọi thứ đều dễ dàng..... Mà Tiểu Tứ sau khi nghe được tin này nhưng lại không có chút vui thích gì đáng nói, chính là hơi hơi trầm mặt, cũng không biết đang trầm tư cái gì.....

(*câu này có thể hiểu là người đi mòn gót giày không tìm được thứ mình muốn tìm còn kẻ không mất chút công sức nào lại tìm được)

“Kia thật đúng là khó làm a.....” Chỉ có Khải còn đang hăm trong mê vọng, không rõ chân tướng chính hấn ta vì việc này phiền lòng không thôi, “Nếu thật sự đi hỏi tiên hoàng hậu nương nương, thái thượng hoàng sẽ làm thật chúng ta cũng không nhất định.....”

“Tóm lại, chỉ cần tiến vào chỗ sâu trong núi, dù là người hay động vật đều chưa từng sống trở về, tựa như hai ngày trước mấy binh lính Thao Liễm đi vào..... Điều ta muốn nói chỉ như thế, các người tự mình tự giải quyết cho tốt!” Du Kiềm dùng tẩu thuốc gỗ gõ cạnh bàn, rồi mới cầm lên tiếp tục hút.

Diệu Ngạn nhìn ông có vẻ không sao cả, đột nhiên nghĩ tới cái gì! “Cụ ông, chẳng lẽ..... Ông cho tới nay đều trơ mắt mà nhìn những người lỡ xông vào.....” Nhìn bọn họ đi chịu chết sao?

“Tê hô.....” Du Kiềm phun ra một luồng khói xanh, khinh thường mà liếc Diệu Ngạn một cái, “Ta trước đó không phải đã nói sao, là xem trọng tiểu tử kia..... Bằng không ta mới mặc kệ sống chết của các người!” Cái tẩu của ông chỉ hướng Tiểu Tứ.

“Ông sao có thể như vậy!” Khải ngay thẳng phẫn nộ đến cực điểm, tức khắc vỗ bàn đứng lên.

“Vì cái gì không thể?” Ông bình tĩnh phản bác, “Những người đó vừa nhìn thấy ta tựa như thấy quỷ, ta bảo bọn họ đừng đi vào trong, bọn họ lại bởi vì sợ hãi tướng mạo của ta mà không quan tâm lời ta nói, còn liều mạng chạy vào trong..... A, thật sự đáng đời!” Biểu tình của ông khi nói chuyện mang ý trào phúng.

“Liền vì Tiểu Tứ không sợ hãi ông, còn coi ông như thường nhân, lễ phép với ông, cho nên ông mới cứu chúng ta, phải không?” Diệu Ngạn phỏng đoán.

“Một nửa đi.....” Lão nhân trả lời.

Lúc này Tiểu Tứ vẫn chưa lên tiếng mở miệng, chính là vấn đề của y giống như lệch sang chủ đề khác: “Du

gia gia, ông ở tại nam sơn, vậy ông có biết Mạc đại nương ở phía nam chân núi không?”

“Người nói chính là Mạc Hân?” Du Kiềm kinh ngạc y lại hỏi như thế.

“Ân, chính là bà ấy!” Tiểu Tứ kéo ghế, tới gần Du Kiềm, hai tay chống trên bàn tỉ mỉ hỏi, “Vậy ông có biết thân sinh phụ thân của con trai của Mạc đại nương là ai không?”

“Mạc Ngữ sao không.....” Du Kiềm bỏ vào trong tủ chút thuốc lá, bắt đầu nhớ lại chuyện quá khứ.....”Ta dọn đến nơi này đã lâu, có thể nói là nhìn Mạc Hân lớn lên, nàng là tiểu cô nương khiến người ta yêu thích. Mười sáu năm trước, nàng cứu một thợ săn vô danh trở về, hai người lâu ngày sinh tình, rất nhanh nàng liền hoài đứa nhỏ của người kia! Chính là không biết nguyên nhân gì, có một ngày Mạc Hân lại đuổi thợ săn kia đi, sau đó hai người bọn họ cũng không qua lại với nhau..... Rồi Mạc Ngữ mới sinh ra, Mạc Hân vẫn giấu diếm thân thế của hân, đến nay ai cũng không biết gã thợ săn kia là ai, mà Mạc Hân tại sao lại phải đuổi hân đi.....”

Người nghe ở đây nghe xong chuyện xưa đều có phản ứng khác nhau! Diệu Ngạn có chút không kiên nhẫn mà ào ào lỗ tai, hơi ghen tuông liếc Tiểu Tứ; Khải ngậy ngốc, vừa thấy cũng biết không thật sự đang nghe; chỉ có Tiểu Tứ từ đầu tới đuôi đều nghe thật cẩn thận, sợ nghe sót chi tiết gì.

“Nguyên lai đại khái là như thế này a.....” Tiểu Tứ nâng cằm tự hỏi, “Như vậy Mạc Ngữ nó.....”

“Ba!” Diệu Ngạn nặng nề mà đem chén trà đập vào trên bàn.

Tiểu Tứ lúc này mới nhìn hân, khuyên nhủ: “Ngạn ca ca, bàn ở đây không chắc chắn, người không cần đập hư! Bằng không Du gia gia sống thế nào đây?!”

“!!” Khải từ ghế lộn người ra sau, cả người không có chút hình tượng ngã hướng mặt lên trời!

Hai vai của Diệu Ngạn nhất thời cũng vô lực mà sụp xuống, ảo não nhu nhu huyết Thái Dương, “Tiểu Tứ, trọng điểm! Xin người ngẫm lại trọng điểm!”

“Trọng điểm gì?” Tiểu Tứ vẻ mặt vô tội lại mờ mịt, “Chẳng lẽ mục đích của người chính là muốn đập hư cái bàn, trả thù Du gia gia không cứu bằng hữu của người sao?”

“.....” Lý luận gì đây a? Diệu Ngạn có đôi khi thật sự rất muốn tìm cây cột đâm chết để quên đi!

“Aha ha ha ha.....” Mà Du Kiềm cũng rất không nề tình mà cười ha hả, cười đến mức ngay cả nước mắt nơi khóe mắt đều chảy ra.....”Thật là thú vị, tiểu quỷ thật thú vị, ta sống hơn phân nửa đời người đều không có gặp qua người thú vị như thế a! Ha ha.....”

“..... Chẳng lẽ..... Điều ta nói rất vớ vẩn sao?” Tiểu Tứ tự mình hiểu rõ, liền bắt đầu tự mình tỉnh lại.

“Ha ha.....” Hơi hơi thu liễm ý cười, Du Kiềm sờ sờ đầu Tiểu Tứ tán dương, “Không có, ta chỉ là đang khen ngợi người!” Sau đó ông bắt đầu lướt qua đường cong duyên dáng trên mặt Tiểu Tứ còn có ngũ quan xinh xắn, từng chút một, từng li một vuốt ve, “Chắc chắc..... Tiểu tử, nghe nói người cùng hân có hôn ước?”

“Hân” chính là chỉ Diệu Ngạn, Tiểu Tứ nhìn ông chỉ, rồi mới thành thật đáp lại, “Đúng vậy, chúng ta đính hôn đã mười năm!” Trong giọng nói mơ hồ chứa niềm kiêu ngạo cùng tự hào.

“Nga? Đã mười năm a, thật sự không dễ dàng a.....” Hân nhìn Diệu Ngạn, hai mắt híp thành đường cong, “Chính là.....”

“Chính là cái gì?” Diệu Ngạn vừa thấy bộ dạng kia của ông liền rất khó chịu, giọng điệu tự nhiên cũng tốt hơn chút nào.

Du Kiềm lắc đầu, sau đó nhìn Tiểu Tứ nói: “Tiểu tử, nghe ta khuyên một câu, hân không thích hợp với người..... Các người nhanh chóng tan đi!”

“!!” Tiểu Tứ nghe vậy mặt lộ vẻ kinh hãi, chén trà trong tay thành linh rơi trên mặt đất.

“Tử lão nhân, ông nói cái gì!” Diệu Ngạn không thể nhịn được nữa, một phen kéo cổ áo của Du Kiềm uy hiếp, “Đem lời ông mới nói thu lại đi!”

“Hừ!” Lão nhân cười nhạt, vẫn là nhìn về phía Tiểu Tứ, hoàn toàn không thêm để ý chính mình bị tóm lấy, “Ta nói chính là sự thật! Người căn bản không xứng với y, một ngày nào đó các người sẽ.....”

“Câm miệng!” Diệu Ngạn cắn chặt răng, cũng không dám thương tổn ông. Chỉ đẩy Du Kiềm ra, rồi mới kéo Tiểu Tứ đi ra ngoài, “Chúng ta đi, đừng nghe ông ta nói bậy bạ!”

Tiểu Tứ vốn muốn đỡ Du Kiềm lên, nhưng bất đắc dĩ bị Diệu Ngạn kéo đi, Khải thấy Diệu Ngạn tức giận như vậy, cũng thực thức thời theo sát bọn họ ly khai căn nhà này.

Khi rời đi, chỉ thấy Du Kiềm từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ bụi trên người, đối Tiểu Tứ rời đi la lớn: “Tiểu tử, suy nghĩ của người hân không thể lý giải, tội gì phải ép chính mình, cứ như vậy bồi bên người hân sao?”

“Rầm!” Diệu Ngạn hung hăng lắc lắc cái cửa, lấy cái này đáp lại khuyên nhủ của Du Kiềm.....

.....

“Đáng giận, tử lão nhân kia!” Khải rời đi, Diệu Ngạn cùng Tiểu Tứ trên đường về nhà, dọc đường Diệu Ngạn càng không ngừng lặp lại những lời này.

Tiểu Tứ bảo trì yên lặng, chính là vẻ mặt rầu rĩ không vui lộ ra tâm sự của y!

Đi đến cửa Căng Uyên lâu, Diệu Ngạn đang muốn mở cửa ra, chính là Tiểu Tứ lại dừng bước.....

“Tiểu Tứ, xảy ra chuyện gì?” Diệu Ngạn lo lắng hỏi.

Tiểu Tứ ngẩng đầu, có chút mê mang nhìn hắn: “Ngạn ca ca, ở trong mắt người ta có phải rất phiền toái? Rất khó chiều theo?”

“Đứa ngốc, đừng nghĩ đến lời của tử lão nhân kia!” Diệu Ngạn vỗ vỗ bờ vai của y, “Đầu óc ông ta bị nước vào, người sao có thể là gánh nặng của ta? Không nên suy nghĩ bậy bạ.....”

“Chính là.....” Tiểu Tứ thực để ý lời của Du Kiềm, bởi vì cho tới nay, mọi người đều là.....

Dung nhan xinh đẹp vào lúc này hiện ra ưu dung làm cho Diệu Ngạn đau lòng không thôi, hắn cầm lấy tay của Tiểu Tứ, thâm tình nói: “Tiểu Tứ..... Muốn hay không..... Gả cho ta?”

“A?” Cầu hôn thành linh xảy ra dọa Tiểu Tứ nhảy dựng.

“Ta là nói.....” Diệu Ngạn dùng trán mình dán lên trán Tiểu Tứ, “Năm nay người mười lăm tuổi, cũng tới tuổi nên kết hôn rồi, cho nên có muốn gả cho ta không?”

“..... Muốn a!” Tiểu Tứ tương phản với khuôn mặt u sầu vừa rồi, vẻ mặt như xuân mà nở nụ cười, tinh thuần như vậy trong suốt như vậy.

“Quá tuyệt vời!” Diệu Ngạn hưng phấn mà dắt y đi vào trong lâu, “Chúng ta gửi thư thông báo mọi người đi!”

“Ân!”

“Cửa” bị mở ra.....

12. Chương 12

Kỳ Nghệ hoàng thành

“Tiểu Nhã, mau đến xem xem! Tiểu Tứ gửi thư!” Hồng Lãm vung vẩy thư tín trong tay chạy về phía Tấn

Nhã.

Tần Nhã ngồi bên nôi giữ quay đầu lại, làm dấu cho hấn một cái im lặng: “Suýt, Kì Kì mới vừa ngủ, không cần đánh thức nó.....”

“Nga, hiểu được!” Vừa nghe nói phải đánh thức đứa con, Hồng Lãm cũng không khỏi không thấp giọng tiến đến bên người Tiểu Nhã, đem đầu gối lên bờ vai của hấn, “Tiểu tổ tông thực sẽ ầm ĩ đi?”

“Sẽ không, thực đáng yêu!” Đứa con vĩnh viễn là “gánh nặng ngọt ngào nhất”! “Đúng rồi, Lãm ca ca có việc tìm ta?”

“Ân, đi, đi ra ngoài nói!” Hồng Lãm kéo Tần Nhã đến hậu viện, để tránh quấy nhiễu đến giấc ngủ của đứa con.....

Hồng Lãm lấy thư trên tay đưa cho Tần Nhã, “Nhìn xem, Tiểu Tứ gửi tới!”

Tần Nhã mở thư, nhanh chóng xem một lần.....”Cái gì? Y sau sinh nhật mười lăm tuổi sẽ cùng Ngạn thành hôn?”

“Giật mình đi? Quyết định của Tiểu Tứ luôn khiến người ta bất ngờ?!” Hồng Lãm cầm lại lá thư, mở ra liếc mắt nhìn lại.

“Như vậy..... Ngạn đã biết chuyện đó?” Tiểu Tứ đáp ứng, như vậy tỏ vẻ Ngạn hấn là đã muốn tiếp nhận rồi mới phải.

Tay của Hồng Lãm vô ý run lên, “Có lẽ..... Đúng đi.....”

“Lãm ca ca.....” Tần Nhã không đành lòng, từ phía sau ôm lấy hấn, “Này không phải lỗi của người, Tiểu Tứ cũng chưa từng có trách các người a!”

“Ai..... Ta cũng tốt, song bào thai cũng tốt, mọi người liên bởi vì Tiểu Tứ không có trách cứ, cho nên mới càng thêm.....” Khẩu khí tự trách lại không cam lòng.

Lúc ấy phụ thân cùng ba ba tính toán rồi cung cải trang vi hành, nếu không phải mình kiên trì đến ở nhà Tần Nhã, nếu không phải song bào thai kiên trì đi theo ba ba bọn họ, Tiểu Tứ tuổi nhỏ sẽ không hội rơi vào tình cảnh không ai trông giữ! Bọn họ không biết, bởi vì sơ suất nhất thời này mà đem Tiểu Tứ đẩy về phía vạ kiếp bất phục.....

“Không cần lo lắng, Lãm ca ca!” Tần Nhã dùng thân nhiệt của mình cho hấn ấm áp, “Tiểu Tứ tốt như vậy, ông trời nhất định sẽ cho y hạnh phúc!”

Hồng Lãm vỗ vỗ cánh tay Tần Nhã, an ủi mà nở nụ cười, “Ân, y nhất định phải hạnh phúc a!”

Nơi nào đó ở Kỳ Nghê

Phạm cùng Tuyền cũng nhận được thư Tiểu Tứ gửi đến, hiện giờ hai người đang cùng nhau đọc.....

“Phạm, Tiểu Tứ muốn xuất giá.....”

“Ân ”

“Y qua mấy tháng sẽ gả cho Diệu Ngạn.....”

“Ân.”

“Vậy tổ về Diệu Ngạn đã biết.....”

“Ân.”

“Diệu Ngạn cũng tiếp nhận rồi.....”

“Ân.”

“Phạm a, hiện tại không phải là thời điểm dùng ‘ân’ đi?”

“Vì sao? Vấn đề của người đều có thể dùng ‘ân’ mà đáp lại a!”

“.....” Tuyền vô lực, hần gần nhất vẫn cảm thấy được lão bà của mình giống như bị “chiều hư”! “Phạm, Tiểu Tứ nhà ta muốn gả cho Diệu Ngạn ta không có ý kiến, chính là ta..... Phản đối bọn họ hiện tại thành thân!”

“Tuyền..... Tình huống luyến tử của người còn không phải nghiêm trọng bình thường a!” Phạm cảm thán.

“Ta cũng!” Tuyền làm bộ đi về phía trước, “Không phải vấn đề này!”

“Vậy là gì?”

Tuyền về mặt ngay thẳng, ho khan một tiếng nói: “Hiện tại thành thân đối Diệu Ngạn cũng không công bằng.”

Dù sao chỉ nhìn đến mà không chiếm được, là nam nhân người nào có thể chịu được?

“Chính là Ngạn nhi đã cầu hôn, đó là không phải tỏ vẻ hãnh không ngại?” Phạm cảm thấy khả năng này lớn hơn một chút.

“Này..... Có lẽ sự thật không nhất định như thế.....” Tuyền theo tính cách của Tiểu Tứ bắt đầu suy xét, “Như vậy đi, Phạm! Cùng đi nhìn xem như thế nào?”

“Được!” Có thể đi nhìn đứa con, Phạm đương nhiên đồng ý.

“Như vậy chúng ta lập tức xuất phát!”

Cảng Uyên lâu

“Thật sự a? Chúc mừng chúc mừng!” Nghe đến hôn sự của lão bản cùng Tiểu Tứ sẽ không thể không chúc, “Lúc nào cử hành hôn lễ?”

“Ngày đầu thu năm nay!” Diệu Ngạn trả lời.

Sau sinh nhật của Tiểu Tứ, hai, ba tháng tiến hành chuẩn bị, tới đầu thu là có thể cử hành, đây là quyết định sau khi hãnh cùng Tiểu Tứ thương lượng!

! (đây có lẽ là tên một người) hưng phấn cực kỳ, giống như muốn thành thân chính là hãnh bình thường, “Thật tốt quá, Tiểu Tứ xinh đẹp như vậy, nhất định sẽ mang đến cho điểm không ít sinh ý!”

“Này!! Ta nói rồi đi, Tiểu Tứ cùng sinh ý hoàn toàn không có quan hệ!” Diệu Ngạn bắt măn tròng hãnh một cái.

“Không quan hệ lạ!”! Lắc lắc tay, “Tiểu Tứ cũng không cần làm, chỉ cần đứng trong điểm sẽ không biết có thể mê chết bao nhiêu người..... Đúng không, Chung Ly? Chung Ly?”

! gọi to Chung Ly bên cạnh, chính là hãnh ta giống như không có nghe thấy.....

“Chung Ly?”! Không thể nhận được nữa, ra tay thúc thúc hãnh ta.

“A?” Chung Ly lúc này mới đại mộng mới tỉnh phản ứng lại, “Chuyện gì?”

“Thật là, người có nghe ta nói không?”! Lại tính toán bắt đầu cầu nhàu..... Nhưng bỗng nhiên hãnh ngừng lại, thái độ lại chuyển sang chột Chung Ly, “A, ta đã biết! Chung Ly người ghen a?”

“Bậy bạ cái gì?!” Chung Ly giống như bị nói trúng tâm sự.

“Người ít giả bộ, ta đã sớm biết người có người thích! Người nọ là lão bản đúng không?!” Càng nghĩ càng cảm thấy được chính mình đúng, “Người vẫn thăm mền hần!”

Chung Ly liếc mắt một cái, không có tức giận nói: “Mặc kệ người.....” Xoay người lên lầu nghỉ ngơi.

“Được rồi được rồi, các người không cần nói bậy!” Diệu Ngạn cũng thấy màn đùa giỡn vừa rồi, “Ta phải về phòng! Các người chuẩn bị việc buôn bán đi!”

“Lão bản tạm biệt, đi bồi lão bà sao?!” liền thích đùa giỡn người ta.

Diệu Ngạn vừa quay đầu lại cho hần một cái xem thường, “Lắm lời!” Sau đó đi đến phòng của Tiểu Tứ.....

Trong phòng truyền ra chính là thanh âm lầm bầm lầu bầu của Tiểu Tứ, vào cửa liền thấy, Tiểu Tứ ở trước bàn, đối diện là Mạc Ngữ. Y đang nói chuyện với Mạc Ngữ, Mạc Ngữ luôn gật đầu hoặc là lắc đầu để bày tỏ ý kiến của mình.

“Mạc Ngữ, người từng gặp qua phụ thân của người sao?”

Mạc Ngữ lắc đầu.

“Vậy nương người có nhắc tới hần không?”

Mạc Ngữ vẫn là gật đầu.

“Là thế này a..... Ta hiểu được, cảm ơn người đã trả lời ta!” Tiểu Tứ cười cảm tạ.

Mạc Ngữ cũng cười lắc đầu tỏ vẻ “không cần cảm tạ”.

“Nga, đúng rồi, còn có một việc, ta sẽ cùng Ngạn ca ca sẽ thành thân!”

Mạc Ngữ nghe vậy bỗng nhiên ngây ngẩn cả người, khó tin mà nhìn y.

“Thực kinh ngạc đi? Ta cũng không có nghĩ tới lại nhanh như vậy.....”

Nhìn biểu tình hạnh phúc của Tiểu Tứ khi nói lời này, Mạc Ngữ tay đặt ở bàn đã hạ xuống gắt gao xoắn lấy vạt áo của mình.

“Người là bang hữu đầu tiên của ta ngoại trừ thân nhân, cho nên ta muốn nói cho người, người.....”

“Tiểu Tứ!” Diệu Ngạn vào phòng, vừa nhìn thấy Mạc Ngữ thật giống như mèo gặp chuột bình thường, nhất thời nhướn mày bén nhọn hỏi, “Nó sao còn ở đây?”

Nhìn ra được Diệu Ngạn không thích mình, Mạc Ngữ cuống quýt đứng lên, vội vàng chạy đi ra ngoài.

“Thật sự là.....” Diệu Ngạn lạnh lùng nhìn nó đi ra ngoài..... Sau khi chính mình ngồi xuống bên người Tiểu Tứ, vô cùng thân thiết mà dán lên người Tiểu Tứ, giọng điệu lại cùng vừa rồi khác nhau một trời một vực, “Tiểu Tứ!”

“Ngạn ca ca, người vì sao luôn nhằm vào Mạc Ngữ?” Tiểu Tứ luận sự, vì Mạc Ngữ bất bình, “Nó đắc tội gì người sao?”

Diệu Ngạn vẫn là giả vờ ngây ngốc, “Không có, là người suy nghĩ nhiều thôi!”

“Người gạt người!” Tiểu Tứ một lời kết luận.

“Được được được, Tiểu Tứ không cần sinh khí, ta là không quá thích nó.....” Diệu Ngạn thừa nhận, “Bất quá không phải nhằm vào, chính là một loại cảm giác.”

“Cảm giác?”

Diệu Ngạn thu liễm tươi cười, “Àn, thấy nó, trong lòng còn có một loại cảm giác ghen ghét, không có nguyên nhân gì!”

“Nguyên lai như vậy.....” Tiểu Tứ cũng không thích miễn cưỡng hấn nhận Mạc Ngữ, liền hảo tâm trả lời, “Như vậy ta sau này sẽ để Mạc Ngữ cách xa người, tận lực để nó tới gần người!”

“Người a!” Diệu Ngạn không biết nên khóc hay cười, ôm Tiểu Tứ nói, “Có thể cho ta chút phản ứng bình thường không?”

“.....” Tiểu Tứ không nói, chôn thật sâu vào trong lòng của Diệu Ngạn.

“A, đúng rồi!” Diệu Ngạn hoàn toàn tỉnh ngộ, “Còn chưa thông báo cho người nhà người đâu!”

Tiểu Tứ mỉm cười nói: “Ngạn ca ca không cần phải gấp, ta đã viết thư thông báo cho đại ca cùng ba ba! Tin tưởng bọn họ hẳn là đã nhận được mới phải.....”

“Cái gì?” Diệu Ngạn có chút kinh ngạc, “Chính người viết? Vậy người vì sao không nói cho ta biết?”

“Đi? Ta không muốn phiền người, người thật giống như bề bộn nhiều việc.....” Tiểu Tứ chính là nghĩ như thế.

Diệu Ngạn khẽ nhếch miệng, chính là cái gì cũng không nói.

Tiểu Tứ chú ý tới hần không thích hợp, vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Ta làm không đúng sao?”

“Tiểu Tứ.....” Gặp được chuyện này, Diệu Ngạn cũng không khỏi không đề cập tới ra dị nghị của chính mình, “Ta rất sớm đã cảm thấy được, người thật giống..... Không quá thích tìm ta thương lượng sự tình! Là vấn đề của ta sao? Người không tin tưởng ta, cho nên.....”

“Không thể nào..... Ngạn ca ca vì sao lại nghĩ như thế?!” Tiểu Tứ không rõ, không muốn quấy rầy công việc của hần, lấy việc tự mình quyết định có gì không ổn sao? Cho tới nay Tiểu Tứ chính là sống như thế.....”Ta làm không đúng sao?”

Vẻ mặt hoảng sợ của Tiểu Tứ khiến Diệu Ngạn không khỏi vỗ vỗ bả vai của Tiểu Tứ, muốn cho y trầm tĩnh lại, “Không phải là vấn đề đúng hay không..... Tiểu Tứ, chúng ta tương lai chính là vợ chồng, sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ! Cuộc sống là của hai người chúng ta, chúng ta phải hỗ trợ lẫn nhau, cùng nhau cố gắng!”

“Ân, ta hiểu được!”

“Cho nên chúng ta phải có việc cùng nhau thương lượng, cùng nhau gánh vác, này người hiểu chưa?”

“Cùng nhau thương lượng..... Cùng nhau gánh vác.....” Đây là cách sống của vợ chồng sao? Một khi đã như vậy.....”Đã biết, ta sẽ thử sửa đổi!”

“Tốt lắm!” Diệu Ngạn thỏa mãn đem Tiểu Tứ nhét vào trong lòng.

Tiểu Tứ cũng thực thuận theo hành động của hần, chính là ở góc độ Diệu Ngạn nhìn không thấy, vẻ mặt u sầu của y hiện lên nơi đuôi lông mày, “Ngạn ca ca, người sau này có thể hối hận hay không? Nếu ta nói cho người.....”

“Sẽ không, vô luận Tiểu Tứ như thế nào, ta vĩnh viễn sẽ không hối hận!” Diệu Ngạn lại lớn tiếng dọa người, đoạt mất cơ hội lên tiếng của Tiểu Tứ.

13. Chương 13

Diệu Ngạn mượn cơ sắp thành thân, cuối cùng có thể một mình mang Tiểu Tứ dạo phố mua đồ cho hôn lễ, nhưng chỉ là điều ấy liền đủ khiến hắn vui vẻ một hồi! Vẫn luôn khổ sở một mình, hiện giờ tốt rồi! Chỉ cần qua hôn lễ, bọn họ là có thể vĩnh viễn cùng nhau.....

“Ân.....” Kéo tay Tiểu Tứ nhìn đông đạo tây, một bộ nhàn nhã, “Tiểu Tứ, sinh lễ người muốn bao nhiêu?”

“Sinh lễ? Ngạn ca ca không cần cho ta sinh lễ. Ta cái gì cũng không thiếu!” Lễ nào hoàng tử của hoàng gia chẳng lễ còn thiếu tiền?

Diệu Ngạn đi đến trước một sạp nhỏ, cầm lấy một quả cầu thủy tinh hướng về ánh nắng xoay xoay, rồi mới lại buông, “Không thể nói như thế, sinh lễ là thứ cần cho hôn lễ, liền giống như của hồi môn.”

“.....” Tiểu Tứ cúi đầu tự hỏi gì đó.

Mà Diệu Ngạn lại nghĩ lắm y vẫn không chịu nhận sinh lễ, thế là khuyên bảo thêm: “Không cần lo lắng cha ta bọn họ tốn kém, sinh lễ là chính ta kiếm được, người nhất định phải nhận lấy a!”

“Của hồi môn..... Không xong!” Tiểu Tứ kích động kêu lên.

“Xảy ra chuyện gì?” Diệu Ngạn nghe tiếng quay đầu lại.

Tiểu Tứ khó xử đối mặt với Diệu Ngạn: “Ngạn ca ca..... Cái kia..... Ta quên mình phải gả ra ngoài..... Cho nên ta.....”

Diệu Ngạn kỳ quái, “Cho nên cái gì?”

“Ta quên chuẩn bị..... của hồi môn kia.....” Tiểu Tứ cúi đầu giống như chính mình phạm phải sai lầm lớn gì.

“Ai nói, của hồi môn của Tiểu Tứ nhà ta sao có thể không có?” Một giọng nam xen vào giữa cuộc đối thoại của bọn họ, to rõ cao vút, người nọ là.....

Tiểu Tứ vừa kinh ngạc lại vui sướng, xoay người nhìn lại, miệng cũng gọi lên: “Nhị ca!!!”

“Hi hi, đã lâu không gặp!” Thần lập tức nhảy xuống, vài bước đi đến bên người Tiểu Tứ, theo thói quen tính mà ôm lấy Tiểu Tứ ước chừng trọng lượng, “Ân, không tồi không tồi, Tiểu Tứ nhà ta không có gầy, Ngạn chiều cố đạt tiêu chuẩn!”

“Nhị ca.....” Tiểu Tứ cười nói. Tuy rằng này tư thế thực xấu hổ, chính là không thể phủ nhận, ca ca đến

khiến y tâm an không ít.

Phong cũng xuống ngựa đồng thời ôm Tinh Nhi xuống, xem thấu tâm sự của Tiểu Tứ, Phong không thể làm gì khác ngoài lắc đầu, “Thần, Tiểu Tứ không phải búp bê, trước mặt mọi người, người mau buông y ra!”

“Thiệt!” Thần bắt mãi địa vĩnh môi, không cam lòng buông Tiểu Tứ, “Có quan hệ gì.....” Bộ dáng của hắn ta cùng bộ dạng vô lại của Tinh Nhi như nhau.

“Tiểu thúc thúc! Ngạn thúc thúc!” Tinh Nhi ở trên người phụ thân phát tay, khoái trá cùng bọn họ chào hỏi.

“Phong, Thần, các người tới rất nhanh!” Diêu Ngạn thật không ngờ bọn họ tới nhanh như vậy.

Thần nhún nhún vai, “Không có biện pháp, có mục đích thôi! Nhìn xem, đều đến đây nga!” Hắn ta chỉ chỉ Thẩm Diêu cùng Diệc Ưu đi theo phía sau.

Diêu Ngạn nhìn đến bọn họ có chút giật mình, “Ai nha, thật sự đều đến đây..... Có chuyện gì a?”

Hắn không có chú ý tới, Tiểu Tứ ở bên cạnh đã muốn bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.....

“Di, người còn không biết..... Ngô ngô ngô.....” Thần còn chưa nói ra, Phong liền nhanh bịt cái miệng của hắn ta lại.

“Xảy ra chuyện gì?” Diêu Ngạn vẻ mặt không hiểu.

Phong hai mắt nhú lại cười nói: “Ha hã, không cần để ý đến Thần ngu ngốc này, không có gì, chính là mấy ngày trước nhận được thư của ba ba, nhờ chúng ta làm chút chuyện! Đúng không? Tinh Nhi?”

Như là muốn nhấn mạnh đây là sự thật, Tinh Nhi tới tấp gật đầu: “Đúng đúng đúng, là tới giúp Tuyền cha cùng Phạm phụ thân!”

“Ba ba cùng phụ thân cũng muốn tới sao?” Tiểu Tứ không khỏi có chút lo lắng, nếu Ngạn ca ca hỏi phụ thân chuyện về núi kia..... Phụ thân có thể tức cảnh sinh tình không?

“Đương nhiên!” Phong xoa xoa đầu Tiểu Tứ, “Hôn lễ của Tiểu Tứ nào có đạo lý không đến? Chỉ là đại ca hình như phải vắng mặt..... Bất quá hắn sẽ thay Tiểu Tứ chuẩn bị một phần của hồi môn phong phú, cho người nở mày nở mặt mà gả cho Ngạn, cho nên Tiểu Tứ không cần lo lắng!” Một câu hai ý nghĩa, khiến Tiểu Tứ buông thả tâm sự.

Chính là.....”Thẩm Diêu ca ca cùng Diệc Ưu.....” Tiểu Tứ nhìn bọn họ, tìm mục đích thật sự của hai người bọn họ, vì sao đại ca luôn luôn cẩn thận sẽ có gan lớn như vậy, để Diệc Ưu đến nơi biên cảnh nguy hiểm này?

Diệc Ưu khẽ gật đầu, “Ta là vì hoàn thành ước định với Thẩm Diêu mà đến!”

Mà Thẩm Diêu lại trực tiếp: “Vì cho các người một hôn lễ náo nhiệt hơn chút!”

“Ha ha ha ha.....” Diêu Ngạn nghe bọn họ nói mục đích đến đây, tự nhiên là nhiệt liệt hoan nghênh, nửa đùa nửa thật nói, “Thật tốt quá, ta còn đang lo hôn lễ này nếu không ai tham gia nên làm sao vậy đây.....”

“Ít không có việc để lo lắng, coi chừng còn trẻ mà đầu đã bạc, Tiểu Tứ sẽ không cần người!” Thần được tự do, miệng lại bắt đầu động.

“Phi phi phi! Không nên nói cái loại chuyện xui xẻo này!” Diêu Ngạn vui vẻ cùng hắn ta tranh cãi.

Hai người liền như thế vừa đi vừa nói giỡn.....

Tiểu Tứ ở bên cạnh nhìn bọn họ, cũng không khi bối vì lời bọn họ nói ra mà cười, nhìn cảnh này, không khỏi nhớ tới thời gian trước đây, cái thời điểm Vận Thục tỷ tỷ cũng còn ở Kỳ Nghệ..... Hiện tại, Vận Thục tỷ tỷ người có khỏe không.....

Hoàng cung Thao Liễm

“Nha đầu Vận Thục, đang nhìn gì đó?” Kì Viêm mới vừa bước vào cửa phòng, liền thấy Vận Thục một mình ngồi ở bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

“Đang nhìn đóa hoa!” Lực chú ý của Vận Thục còn dừng lại ở một đóa hoa nở xinh đẹp nhất.

Kì Viêm cười ngồi bên người nàng, “Hoa có gì đẹp chứ?”

Vận Thục vẫn không nhìn hắn, “Bởi vì tương lai ta nghĩ muốn sinh một man hài xinh đẹp như đóa hoa kia!”

“..... Tựa như đường đệ của người?” Kì Viêm cười không nổi, khóe miệng ngược lại có chút run rẩy.

“Ân, tựa như Tiểu Tứ vậy!” Vận Thục còn cường điệu một chút.

“Tiểu Tứ có gì tốt? Người yêu thương y như vậy?”

Kì Viêm cũng rất không rõ, Vận Thực đến Thao Liễm, nói đến nhiều nhất không phải ruột thịt của chính mình, mà là tiểu đường đệ! Kì Viêm cùng Tiểu Tứ không có quen thân, ấn tượng trong đầu cũng chỉ giới hạn trong lần đầu tiên gặp mặt đó là một đứa nhỏ thực giỏi về tùy cơ ứng biến. Y có gì đặc biệt chứ? Có thể kiến đường tử của y nhớ mong như vậy?

Nói đến Tiểu Tứ, Vận Thực mới nhìn Kì Viêm, “Tiểu Tứ thật rất tốt, mấy ngày mấy đêm cũng nói không hết, tóm lại y là đứa nhỏ tốt nhất trên đời!”

“Nga? Đây là nguyên nhân?” Kì Viêm bán tín bán nghi.

“Đương nhiên không phải!” Biểu tình của Vận Thực ôn nhu không ít, “Kỳ thật cẩn thận tính ra, lúc ban đầu, Tiểu Tứ coi như là tình địch của ta a!”

“Tình địch?” Kì Viêm nhếch lông mi, câu này khơi dậy hứng thú của hắn. Hắn nhớ rõ vị hôn phu của Tiểu Tứ gọi là Diệu Ngạn..... Mà Vận Thực nói như thế..... Ý chính là.....

Vận Thực hiểu được, Kì Viêm là người thông minh, trên cơ bản đã đại khái hiểu rõ.....”Đúng vậy, chính là như người nghĩ, ta đã từng thích gia hỏa Diệu Ngạn kia!”

“.....” Kì Viêm không nói gì, chờ nàng nói tiếp.

Vận Thực cũng không vừa lòng, miễn cưỡng đứng lên, “Này, ta nói người..... Ân..... Đau quá.....”

Nhưng mới vừa đứng lên, nàng lại ôm bụng suy yếu mà ngồi chồm hổ xuống dưới, “Đau, Viêm..... Bụng..... Đứa nhỏ.....”

“Nha đầu!” Kì Viêm quá sợ hãi, cách ngày sinh dự tính rõ ràng còn hai tháng, sao lại sẽ.....”Người đâu, gọi ngự y!”

Không nói hai, Kì Viêm một phen ôm lấy Vận Thực đặt trên giường, hai tay cầm chặt lấy bàn tay nhỏ bé ướt đầm mồ hôi của nàng, “Đừng sợ, người sẽ không có việc gì, đứa nhỏ cũng vậy..... Sao người còn chưa tới, tới nhanh!”

“Vương!” Các ngự y toàn bộ đến đông đủ, một đám lấy cầm rương, đầu đầy mồ hôi chạy tới trước mặt Kì Viêm.

“Còn đứng đó làm gì, mau tới coi a!” Kì Viêm nổi trận lôi đình, đã không còn bình tĩnh.

“Vâng, thỉnh vương đi tránh.....” Các ngự y vội vàng tiến lên chắn đoán.

Kì Viêm bị thỉnh ra bên ngoài, lo lắng đi qua đi lại ngoài cửa..... Không lâu, một ngự y chạy ra, “Vương, thân mình vương hậu không biết xảy ra chuyện gì..... Không giữ nổi thai nhi, hiện tại liền cần phá thai!”

“Cái gì?” Kì Viêm đã không có đối sách, “Vậy người còn không mau đi gọi bà đỡ?!”

“Vâng phải.....”

Bà đỡ được mời vào phòng sinh, Kì Viêm lại bị ngăn ở ngoài cửa, hẩn thỉnh thoảng lại nhìn bọn thị nữ bưng một chậu nước ấm tiến vào, cuối cùng đều biến thành máu loãng đi ra, hẩn sốt ruột! Sinh ra đến nay, trừ bỏ lúc mẫu phi qua đời, hẩn chưa bao giờ hoảng sợ như thế.....

Chờ đợi là thời khắc dài nhất đời người..... Cũng không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên một tiếng khóc nỉ non mỏng manh truyền ra, Kì Viêm khẩn cấp muốn đá cửa phòng, mong chờ kết quả! Chính là lúc này bà đỡ cùng các ngự y xuất hiện lại chặn đứng tâm tình vui sướng của hẩn.....

“Nói cho bốn vương, vương hậu sinh thế nào?”

“Vương..... Vương..... Vương hậu nàng..... Nàng.....”

“Nàng xảy ra chuyện gì?”

“Vương hậu nương nương sinh..... Sinh.....”

14. Chương 14

“Sao lại như vậy?!” Kì Viêm nhú mào, lớn tiếng chất vấn bà đỡ cùng các ngự y, “Phế vật! Thật sự là một đám phế vật!”

“Thỉnh vương..... Bớt giận.....” Các ngự y run rẩy quỳ gối phía dưới, đều là lấy mặt kẻ đất.

Kì Viêm vừa thấy bọn họ như vậy, tức giận không giảm mà lại tăng, hung hăng trừng bọn họ nói: “Hoàng tử khó tránh, nương nương lại biến thành như vậy, các người thế mà ngay cả cái nguyên nhân đều tra không được..... Thật sự là nuôi không nổi các người!”

Trong đó ngự y cầm đầu run rẩy dựng thẳng nửa người trên, thanh âm cũng không dám quá lớn, “Vương, thật sự là nhóm cự thần chưa bao giờ gặp qua tình huống giống vương hậu nương nương.....”

Tễ Vận Thực mang thai tám tháng, không biết sao, rõ ràng thai nhi còn chưa phát dục hoàn toàn cứ nhiên

lúc này cất tiếng khóc chào đời! Hơn nữa có thể là sinh non để lại di chứng, nguyên bản hẳn là song bào thai hoàng tử, trong đó một đứa yếu nhược bất hạnh chết non, sinh ra chính là tử thai; đứa còn lại cũng là thân thể so với đứa nhỏ bình thường suy yếu hơn, có thể sống bao lâu vẫn chưa biết.

Nguy hiểm hơn chính là, Tể Vận Thực bởi vì lần này “quái dị sinh con” mất đi năng lực sinh đẻ! Nàng là vương hậu của Thao Liễm, chính là nàng sinh ra một hoàng tử “nửa chết nửa sống”, sau này nàng phải làm sao để sống trong hậu cung này? Tiếp tục như vậy, liền có nghĩa “hậu vị” của Thao Liễm phải đổi người..... Thật sự đáng giận! Kì Viêm một quyền đánh xuống chuôi ghế.

Trải qua mấy ngày ở chung, không thể phủ nhận, hẳn đã bị tiểu nha đầu Tể Vận Thực cổ quái vô thường này hấp dẫn! Ban đầu thú nàng, chính là bởi vì đối với tiểu nha đầu dám dùng dao đối với mình cảm thấy “có hứng thú” mà thôi, huống chi nàng lại là công chúa duy nhất của Kỳ Nghệ, thú nàng đương nhiên là lợi lớn hơn hại! Thế nhưng ngày đó thú được nàng, hẳn biết chính mình sai rồi! Nha đầu này bề ngoài hiền cuồng bốc đồng, bên trong lại ẩn chứa sự khôn khéo không người biết đến! “Sai lầm” này khiến cho hẳn đánh mất đi thời cơ tốt để tiến công Kỳ Nghệ, chính là hẳn không hối hận. Trong cuộc sống sau này, hẳn liền cả ngày lấy việc khám phá tính cách thực sự của nha đầu làm thú vui.....

Cùng nàng một chỗ, hẳn quên đi cừu hận của mình đối với phụ vương cùng vương huynh, quên đi dã tâm cùng trách nhiệm của mình, có khi thậm chí quên cả trung thành đối với quốc gia! Lần đầu tiên, hẳn phát hiện cho dù bản thân không phải bá chủ thiên hạ, cuộc sống vẫn như cũ có thể thoải nhiên tự đắc, sung túc vô cùng, chỉ cần cùng nàng một chỗ.....

Chính là, vì sao sau đó lại phát sinh loại sự tình người khác không thể tưởng tượng? Trực giác nói cho hẳn, nhất định có người xen vào gây khó dễ! Chính là ai? Mục đích vì sao? Nghĩ đến đây, khóe miệng Kì Viêm lại hiện ra nụ cười lạnh băng. Vô luận đó là ai vậy, mục đích vì sao, hẳn nhất định phải đem người này tìm ra, khiến cho hẳn ta đền mạng cho hoàng nhi của mình!!!

“Vương, vương!” Thị nữ bên người Vận Thực chạy tới, “Nương nương tỉnh..... Nương nương tỉnh.....”

Kì Viêm xoay người, chạy về phía phòng của Vận Thực, chạy còn không quên phân phó: “Bà vú ôm tiểu hoàng tử theo ta đến phòng của nương nương..... Mấy người các người lui xuống, nhanh đi tra rõ nguyên nhân nương nương sinh non cho ta, bằng không tất cả vấn trăm!”

“Tuân..... Tuân chỉ.....”

.....

Tể Vận Thực tỉnh lại, bất luận thân thể của chính mình như thế nào, khẳng khái muốn gặp Kì Viêm cùng đứa con của mình, mấy thị nữ tiến lên ngăn cản, nhưng ngăn sao cũng không ngăn được!

“Nương nương, người không thể xuống giường..... Nương nương!”

“Làm càn! Âm ỉ cái gì?” Kì Viêm mang theo bà vú tiến vào phòng.

Bọn thị nữ đều lui ra, để lại Tể Vận Thực sắc mặt tái nhợt lại một chân chấm đất. Nàng vừa nhìn thấy hấn đến, phía sau còn có một đứa nhỏ, thân thể vốn suy yếu lập tức khôi phục vài phần tinh thần trước đó, “Viêm, cho ta nhìn đứa nhỏ!”

Kì Viêm tiếp nhận đứa con, rồi mới khiển trách thị nữ cùng bà vú, một mình ôm đứa nhỏ ngồi bên giường của Vận Thực, để cho nàng nhìn đứa nhỏ của mình: “Nha đầu, người mới vừa sinh xong thân mình không tốt, trong vòng một tháng không được xuống giường!”

“Được được được!” Vận Thực ngoài miệng đáp ứng, nhưng động tác cũng khẩn cấp ôm đứa con đùa, “Ha ha..... Con ta..... Viêm, còn một đứa đâu?”

“.....” Kì Viêm giật mình, không biết nên trả lời như thế nào.

“..... Xảy ra chuyện gì?” Dừng đùa với đứa nhỏ, Vận Thực theo bản năng cảm thấy đã xảy ra chuyện.

Kì Viêm liếc mắt nhìn nàng, vẫn là quyết định đem sự thật nói cho nàng, nàng là mẫu thân của đứa nhỏ, nàng có quyền lợi được biết!

“Vận Thực, hãy nghe ta nói..... Người phải bình tĩnh một chút..... Còn một đứa kia..... Không có sống nổi..... Là..... Tử thai.....”

Vận Thực nhìn miệng hấn mở ra hợp lại nói ra sự thật tàn khốc, cả người nhất thời đờ ra!

“Hài tử của ta..... Là tử thai.....”

“Vận Thực.....” Kì Viêm đem nàng ôm vào lòng, ôm chặt lấy, “Khóc ra đi..... Khóc đi ra sẽ tốt hơn..... Không cần quá thương tâm, người còn có một đứa không phải sao?”

“Một đứa nhỏ của ta đã chết..... Đã chết.....” Vận Thực vừa mới bắt đầu mở to hai mắt liền luôn lặp lại những lời này, cũng không quá lâu nàng đã thấy không nhịn được nữa, giống như đứa nhỏ khóc rống lên, “Ô ô oa a..... Viêm, một đứa nhỏ của chúng ta đã chết.....”

Kì Viêm đè nén thương tâm của mình, toàn tâm toàn ý khuyên giải an ủi Vận Thực, giọng điệu hơi khàn khàn cùng nghẹn ngào: “Không có việc gì..... Không có việc gì..... Người sinh đứa con, ta sẽ theo ước định mang người quay về biên cảnh Kỳ Nghệ giải sầu..... Không cần thương tâm..... Hết thấy đều có ta.”

“Oa a.....” Nhưng nước mắt của Vận Thực vẫn chảy xuống, một chút dấu hiệu dừng lại cũng không có.

Có lẽ chỉ có khóc lớn như vậy, mới có thể an ủi một người lần đầu làm mẹ, nỗi đau mất đi đứa con.....

Căng Uyên Lâu

Thừa dịp Diệu Ngạn chỉnh đốn sinh ý, Phong cùng Thần kéo Tiểu Tứ, liền vì thân thể của Tiểu Tứ mở ra “hội nghị bí mật gia đình”.

“Cái gì?” Thần khó tin, “Người còn chưa nói cho hần?”

“Người quả nhiên không có phát hiện.....” Phong lắc đầu nhìn về Tiểu Tứ, “Như vậy Tiểu Tứ tính làm thế nào?” Hần tin tưởng Tiểu Tứ nhất định có suy nghĩ của bản thân.

“Quá mấy ngày nữa là lễ tế thần mưa mùa xuân, ngày đó trấn nhỏ bày sẽ có rất nhiều tiết mục cùng hội chùa thú vị góp vui, ta tính ngày đó tự mình nói cho hần!” Tiểu Tứ hạ dũng khí rất lớn, cuối cùng quyết định tại ngày đó ngả bài với Diệu Ngạn.

Thần tính toán một chút thật đúng là như vậy, “Ngày đó nói, thích hợp sao? Người có nắm chắc Ngạn sẽ tiếp nhận?”

Tiểu Tứ đơn giản lắc lắc đầu, lưu loát trả lời: “Không có!”

“Không phải đâu!” Tiểu Tứ cũng không làm chuyện không nắm chắc, hiện giờ lại thừa nhận rõ ràng như vậy, Thần thực rất kinh ngạc, “Kia..... Ta là nói nếu..... Nếu Ngạn..... Không tiếp nhận vậy làm sao?”

Sắc mặt Tiểu Tứ trước cứng đờ, nhưng lập tức thoải mái nở nụ cười: “Nếu thật sự như vậy, quên đi!”

“Quên đi? Cái gì mà quên đi?!” Phong ôm lấy vai của Tiểu Tứ, đau lòng nói, “Tình cảm mười năm nói buông liền có thể buông được sao?”

Tiểu Tứ vui mừng dán vào trong lòng Tam ca, “Đương nhiên không bỏ xuống được, chính là nếu Ngạn ca ca không muốn cùng ta một chỗ, cưỡng cầu cũng không phải là biện pháp.”

“Hừ, nếu Ngạn thật sự bởi vì như vậy mà không cần Tiểu Tứ, vậy chứng tỏ hần không phải thật sự yêu Tiểu Tứ, như vậy còn không bằng không lấy chồng!” Thần ngôn từ chính nghĩa nói, “Không cần lo lắng, chúng ta sẽ không lại để người khác khi dễ Tiểu Tứ, đúng rồi..... Nói không chừng Diệc Ưu lần này có thể trị khỏi bệnh của người đấy!”

“Diệc Ưu?” Tiểu Tứ lúc này mới nhớ tới hần ta, “Đúng rồi, đại ca sao lại đồng ý cho Diệc Ưu tới nơi này?”

“Ta đáp ứng đại ca rồi, sẽ coi chừng hần ta!” Phong trả lời, “Hơn nữa ta thấy mục đích của hần ta thực đơn thuần, chỉ là đến vì hoàn thành cuộc thi tuyển ngự y mà thôi.....”

Tiểu Tứ cân nhắc một lát, “Có lẽ đi, Diệc Ưu thái độ làm người so ra kém hơn ca ca giáo hoạt của hấn ta, hấn là không có việc gì, lo lắng của ta chính là một người khác!”

“Một người khác?” Phong cùng Thần hai mặt nhìn nhau, “Là ai?”

“Một người tên là Chung Ly!” Tiểu Tứ đưa ra hoài nghi của mình.

“Chung Ly?”

“Đầu bài của nơi này! Trên người có mùi hương kỳ lạ kia.....”

Tiểu Tứ cũng cảm thấy được người này không đơn giản, hấn ta giống như che dấu chút bí mật gì đó, mà mùi hương kỳ lạ trên người hấn ta, Tiểu Tứ cũng cảm thấy hình như đã nghe nói qua ở đâu đó....

“Hiểu rồi, ta sẽ đi hảo hảo điều tra một chút! Chung Ly sao.....” Tình báo của Tiểu Tứ rất hữu dụng, cả nhà bọn họ đều tin chắc.

“Phụ thân, Nhị cha, tiểu thúc!” Tinh Nhi mở ra cửa phòng tiến vào, lần này chạy tới trong lòng Nhị cha, “Diệc Ưu thúc thúc nói muốn tìm tiểu thúc hỏi chút chuyện liên quan đến bệnh tình, tìm thúc đó!”

“Ân, cảm ơn người Tinh Nhi, như vậy ta đi trước! Nhị ca, Tam ca, các người hảo hảo nghỉ ngơi!” Nói xong, Tiểu Tứ khép cửa liền ly khai.

Nhìn y rồi đi, Phong không khỏi lên tiếng hỏi Thần: “Thần, người xem phản ứng của Ngạn sẽ thế nào?”

Thần một tay ôm lấy Tinh Nhi, một tay ôm Phong, “Nếu Ngạn nghiêm túc, kia hấn sẽ không bạc tình như vậy!”

“Ân.....” Phong khẽ vuốt cánh tay của Thần, “Hy vọng Tiểu Tứ không cần lưu lại tiếc nuối như Vận Thực mới tốt.....”

15. Chương 15

“Diệc Ưu, người có đó không?” Tiểu Tứ lễ phép gõ cửa.

“Tiến vào!” Trong phòng truyền ra tiếng của Thâm Diêu.

Mở ra cửa phòng, chỉ thấy Diệc Ưu đang vui đùa trên bàn viết cái gì đó, mà Thấm Diêu lại lặng yên mà ngồi ở phía trước bàn trà, thưởng thức trà xanh.....

“Thấm Diêu ca ca!” Tiểu Tứ hướng hẳn ta chào hỏi.

Thấm Diêu cũng theo thói quen gạt đầu, rồi mới ý bảo để y ngồi xuống chỗ trống bên cạnh mình.

Tiểu Tứ kéo ghế ngồi xuống, tự rót cho mình một chén trà, “Thấm Diêu ca ca, người nói bệnh của ta bệnh cho Diệc Ưu?” Ngừ khí vững vàng, Tiểu Tứ hoàn toàn không thêm để ý nhóm thân nhân đem bệnh tình công bố cho mọi người biết. Đương nhiên ngoại trừ Diêu Ngạn! Bệnh của y nhất định phải do chính y nói cho hẳn nghe mới được!

“Không có, hẳn.....” Thấm Diêu chỉ chỉ Diệc Ưu, “Hắn nói nhất định phải do người bệnh tự mình mô tả triệu chứng bệnh hẳn, ‘biết người biết ta’ như vậy mới tốt!”

Chính là Diệc Ưu giống như hoàn toàn không có nghe thấy lời hẳn ta nói, còn đang chìm đắm trong công việc của mình.

“Nga, ta đã biết!” Tiểu Tứ đại khái hiểu rõ tình huống, cũng sẽ không hỏi thêm nữa, im lặng chờ đợi Diệc Ưu làm xong.....

Qua khoảng một lúc, Diệc Ưu cuối cùng dừng bút lông trong tay, đứng dậy duỗi thắt lưng mệt mỏi, “Àn..... Tốt lắm! Di? Tiểu Tứ, người tới lúc nào?” Giờ khắc này hẳn mới chú ý tới “khách nhân” trong phòng.

“Không lâu, lúc người đang bận!” Tiểu Tứ nói với hẳn, “Hiện tại có thể nói chuyện về bệnh của ta không?”

“Đương nhiên có thể!” Diệc Ưu đi đến bên cạnh Tiểu Tứ, “Chúng ta trước không bắt mạch, người có thể nói bệnh trạng của người cho ta nghe một chút?”

“Được..... Triệu chứng đại khái chính là.....” Tiểu Tứ giống như đang kể chuyện không liên quan đến mình.

Kỳ thật lúc Diệc Ưu nhận được đề “xem bệnh cho Tứ hoàng tử” này chấn động! Hẳn đến Kỳ Nghệ năm năm, cùng Tiểu Tứ sống tại trong cung, nhưng hẳn thế nào cũng nhìn không ra đứa nhỏ khỏe mạnh này có bệnh gì.....

Chính là nghe y vừa nói như thế, hẳn lại giật mình mà từ trên ghế đứng lên!

“Sao vậy có thể như vậy?”

“Diệc Ưu?”

“A..... Thực xin lỗi, ta luống cuống.....” Diệc Ưu thu liễm cảm xúc, “Như vậy Tiểu Tứ, người là..... Thời điểm nào, phát giác được?”

Tiểu Tứ cẩn thận nghĩ nghĩ, “Chuyện ánh mắt là từ nhỏ đã biết, mà chuyện kia ước chừng là vài năm trước đi..... Ngẫu nhiên phát hiện..... Kết quả ba ba tìm ngự y, ngự y nói này cũng có thể là di chứng do hồi bé chịu kích thích quá lớn.”

“Khi đó sau khi bị hạ biết liền khó thở, thiếu chút nữa đã đem đám nhỏ liên quan kia tru di cử tộc!” Thẩm Diêu còn nhớ rất rõ.

Lúc ấy hành vi của bị hạ không người ngăn cản được, ngay cả Phạm ngày thường bình tĩnh cũng đồng ý, mỗi người đều vì Tiểu Tứ bị tổn thương mà bất bình, chính là Tiểu Tứ cũng chỉ là thực bình thần mà tiếp nhận sự thật này, hơn nữa ngăn hành động điên cuồng của Tuyền, mà yêu cầu duy nhất y đưa ra là: chuyện này không cần người khác nói cho Diệc Ngạn, y muốn đích thân nói cho hắn! Hiểu rõ tính cách của con, Tuyền cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng.....

“Cũng khó trách, này đã vượt qua giới hạn ‘khi dễ’, căn bản là ‘dụ bắt’!” Diệc Ưu cũng có chút phẫn hận, không riêng gì bởi vì “gặp được” Tiểu Tứ, mà là nghĩ tới tình trạng của chính mình cùng Kỳ Viêm lúc đó!

Ngay lúc đó thái tử đại ca cực lực chèn ép hắn cùng Nhị ca, mà Nhị ca đem cừu hận thật sâu đó hóa thành động lực thật lớn, đầy dã tâm, đem chúng nó khắc vào trong lòng vào xương tủy! Lúc bình biến thành công, chặt thủ cấp của đại ca, một khắc kia, hắn thấy được trong mắt Nhị ca vui sướng khoái trá cùng vẻ khiến kẻ khác sợ run, khát vọng của huynh ấy cuối cùng đã có thể thực hiện.....

“Mọi người lúc ấy cũng là đứa nhỏ, hơn nữa lời nói và việc làm của ta đích xác có chút kỳ quái..... Đối góc độ khác, đại khái ta cũng sẽ như vậy!” Ngoài dự đoán mọi người, Tiểu Tứ lại vì đám nhỏ kia giải thích.

Diệc Ưu chuyển hướng nhìn Tiểu Tứ, có chút kích động hỏi: “Tiểu Tứ, đứa nhỏ đem người biến thành như vậy..... Trong đó còn có người người coi như ‘bạn tốt’..... Người tuyệt không hận sao?”

“Sai rồi! Diệc Ưu, không phải bọn họ đem ta biến thành như vậy!” Tiểu Tứ sửa lại, “Đem chính mình biến thành như vậy chính là ta, hết thấy đều là do ta không thoát khỏi ám ảnh của chuyện đó..... Còn việc có hận bọn họ không, ta nghĩ này không cần thiết. Bọn họ tuy rằng đã lừa ta, chính là ta cùng bọn họ ở chung cũng có lúc vui vẻ, ngấm lại cái thời điểm kia, mọi thứ cũng sẽ không còn quan trọng nữa.....”

Tiểu Tứ nhắm hai mắt lại, mắt thành một đường cong duyên dáng, tựa như ở một mảnh tối thấy được cái y gọi là “thời gian vui vẻ”.

Diệc Ưu khẽ nhấp môi, lời muốn nói nhưng lúc nhìn thấy Tiểu Tứ mỉm cười lại nuốt ngược vào trong, ngược lại đổi thành: “Tiểu Tứ thật sự là rộng lượng hiếm thấy, làm người như thế, cuộc sống sẽ tương đối nhẹ nhàng đi?!”

“Có lẽ đi!” Tiểu Tứ lại mở hai mắt chăm chú nhìn Diệc Ưu, “Diệc Ưu có thể trị khỏi cho ta sao?”

Diệp Ưu nghĩ lại nghĩ, có chút tiếc nuối mà trả lời: “Bệnh này thuốc không chữa được, tâm bệnh vẫn cần tâm được, phải đợi Tiểu Tứ tự mình hoàn toàn ra khỏi bóng ma này mới được..... Thực xin lỗi, ta bất lực.....”

Tiểu Tứ lại giống như đã sớm biết, mỉm cười vỗ vỗ bả vai của Diệp Ưu, ý bảo hắn không cần nổi giận: “Không sao, không cần để ở trong lòng, ngươi là y sư tốt, lần này ngươi nhất định có thể thi đậu ngự y!”

Biết Tiểu Tứ đang an ủi chính mình, Diệp Ưu trả lời y bằng một nụ cười: “Cám ơn ngươi Tiểu Tứ!”

“Không có chuyện, ta đi trước!” Tiểu Tứ nói liền đứng lên, chậm rãi rời khỏi phòng, “Thấm Diệu ca ca, Diệp Ưu liền nhờ ngươi!”

Một câu hai ý! Sau đó chợt nghe!” một tiếng đóng cửa, Tiểu Tứ đi về phía phòng của mình cùng Diệu Ngạn.

.....

Không biết có phải trùng hợp hay không, ngay tại lúc Tiểu Tứ trở lại phòng, cư nhiên cùng Chung Ly ở cửa phòng không hẹn mà gặp! Nhìn vẻ mặt của hắn ta, tựa hồ là đến tìm Diệu Ngạn..... Cho nên.....

“Ngươi là đến tìm Ngạn ca ca?” Tiểu Tứ đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Chung Ly không ngờ được y sẽ như vậy, mặt hơi lộ ra vẻ kỳ dị, “Đúng vậy..... Hắn không có ở trong, vậy.....”

“Vậy ngươi trước vào ngồi đi!” Tiểu Tứ đẩy ra cửa phòng, mời hắn ta tiến vào, “Ngạn ca ca lập tức sẽ trở về, cùng nhau từ từ chờ đi!”

“..... Ngươi không ngại?” Chung Ly có chút khó tin.

“Không sao, vào đi, bên ngoài có chút lạnh!” Mời hắn ta tiến vào, Tiểu Tứ đóng cửa cửa phòng, còn rót chén trà cho hắn ta, “Uống đi!” Rồi mới tự mình ngồi xuống mép giường bắt đầu trải giường.

Về mặt kinh ngạc vẫn như cũ ở lại trên gương mặt của Chung Ly, “Tiểu Tứ.....” Đây là lần đầu tiên hắn ta gọi như vậy.

“Sao?” Tiểu Tứ bận bịu làm việc trong tay,thể nhưng lại rất cẩn thận nghe hắn ta nói.

Chung Ly nhìn bộ dáng y đang chăm chú trải giường rất là đáng yêu, không khỏi cười lên tiếng, “A..... Ta vẫn là lần đầu tiên thấy có người nghiêm túc trải giường như vậy!”

Lúc này Tiểu Tứ trên cơ bản đã sắp làm xong, chính là giường y trái..... Hình dạng thật sự rất kỳ quái, trái hẹp phải rộng, chần đệm bên phải hình như so với bên trái nhiều hơn không ít!

“Phải không.” Tiểu Tứ không cho là đúng, vỗ vỗ tay tỏ vẻ hoàn thành, rồi mới ngồi xuống chỗ bên cạnh Chung Ly vừa lòng mà nhìn “kiệt tác” của mình.

“Người là lần đầu tiên trái sao?” Chung Ly hỏi.

“Không, ta cùng Ngạn ca ca ngủ cùng nhau, chần đều là ta trái!” Tiểu Tứ trả lời, “Trái như vậy ngủ sẽ thật sự thoải mái!”

Chung Ly một miệng trà suýt nữa phun ra, “Khụ khụ..... Loại việc trong phòng này người không cần thành thật như vậy!”

“.....” Tiểu Tứ nhìn thoáng qua hắn ta, “Ta thấy người hiểu lầm, ta cùng Ngạn ca ca còn chưa có làm cái gì!”

“A?” Miệng của Chung Ly đã muốn tự động thành chữ O, “Như vậy..... Người vì sao.....”

Người yêu làm chuyện trái chần như vậy, Chung Ly có thể lý giải! Khá nhiều chần đệm ở dưới thân, ngày hôm sau xương cốt cũng sẽ không quá đau nhức, nhưng Tiểu Tứ minh xác nói cho hắn ta không phải vì làm việc kia, kia.....

Tiểu Tứ uống một hớp, chỉ vào chần giải thích: “Ta có thói quen ngủ bên trái bên trong, Ngạn ca ca ngủ bên phải, chính là ngạn ca ca ngủ có chút thói quen không tốt, thích đá chần, cho nên mỗi lần đều phải trái nhiều chút, như vậy ít nhất sáng hôm sau hắn sẽ không toàn lộ thân ra ngoài!”

“.....!” Chung Ly âm thầm cả kinh, nhìn không ra đứa nhỏ này tuy rằng so với Diệu Ngạn nhỏ hơn năm tuổi, nhưng lại cẩn thận như vậy..... Đây là nguyên nhân Diệu Ngạn coi trọng y? “Lão bản thật sự rất có mắt a..... Thật sự là chọn đúng người!” Hắn ta nói ra lời từ nội tâm từ tận đáy lòng.

Tiểu Tứ đánh giá vẻ mặt của Chung Ly, hắn ta đang cười, thế nhưng trong đôi mắt quả thật tồn tại một chút ít tình cảm không rõ! Hắn ta không phải là một “đầu bài” bình thường, một tiểu quan đơn thuần, không giỏi che dấu ánh mắt như vậy!

“Chung Ly có người thích đi!”

“!” Chén trà trong tay Chung Ly có chút đổ ra ngoài.

Tiểu Tứ cũng không chú trọng việc này, tiếp tục nói: “Mỗi người đều có người yêu cùng quyền lợi được yêu, chính là nếu vì người mình yêu mà đi thương tổn người khác..... Ta cảm thấy là không đúng!”

“Ha ha..... Người đang nói cái gì a? Ta không hiểu.....” Chung Ly còn mưu toan che dấu.

“Cách yêu của mỗi người không giống nhau, kết quả cũng không giống nhau.” Tiểu Tứ mở ra cửa sổ, nhìn bầu trời một vầng trăng sáng, “Ta từ nhỏ vẫn có một cái ước vọng, một ước vọng rất đơn giản! Không có chiến tranh không có thương vong, tất cả mọi người có thể sống hạnh phúc, cho nên chúng ta trước khi thay đổi lập trường của mình, ta xin khuyên người một câu, đứng lúc thu tay lại đi!”

“Đã quá muộn!” Chung Ly kích động thống khổ ngắt lời..... Phát hiện chính mình biểu lộ cảm xúc, hắn ta chợt bừng lên chén trà nóng rót vào miệng, tỉnh táo lại..... Nước trà quả nhiên phi thường ấm áp, mà người có thể pha ra trà như vậy cũng chỉ có.....”Tiểu Tứ, đã muốn đã quá muộn a..... Hết thấy đã không còn đường quay đầu lại!”

Đối diện với ánh mắt của Chung Ly, Tiểu Tứ đột nhiên cảm thấy một lòng bi thương, là người nào có thể được hắn ta yêu sâu đậm như vậy? Ngạn ca ca sao?

“Cám ơn của người chiêu đãi!” Chung Ly đứng dậy rời đi, “Chờ lão bản trở về, nói với hắn sổ sách đã tính xong, nói hắn đến phòng thu chi lấy..... Hôm nay đến chính là vì cái này! Ta đi.....”

Chung Ly ra khỏi phòng, đi vào phòng của chính mình, lại phát hiện đã có người tới trước đó rồi!

Người nọ tinh quái mà đem một bình tử sa ra chơi nói: “Xem ra người thực thích đứa nhỏ kia đi!”

Trên mặt Chung Ly mang một nụ cười chua xót, quỳ một gối nói: “Y là đứa nhỏ lạ lòng, hắn là người thuần khiết như một tờ giấy trắng lại sinh ra trong hoàng cung dơ bẩn như thế, còn thật là khó tưởng tượng được!”

Người kia buông đồ chơi trong tay, kéo Chung Ly liền đem hắn ta đẩy lên giường, rồi mới áp mình lên người Chung Ly, cho hắn ta một cái hôn bá đạo lại không kém ôn nhu, “Chung Ly thích y, không còn thích ta sao?”

“A..... Sao vậy có thể.....” Chung Ly hai tay ôm lấy người nọ, “Vì người, ta nguyện ý dâng lên mọi thứ!”

Lúc người nọ đang nghe đến lời này, lộ ra một tia cười tự hào, ôn nhu lại có chút tàn khốc nói: “Ha ha, ta chỉ biết Chung Ly hiểu rõ nhất! Cho nên, vì ta, thỉnh người cùng Diệu Ngạn lên giường đi!”

“..... Vì cái gì?” Chung Ly đã có chút chết lặng hỏi.

“Bởi vì ta không muốn Diệu Ngạn cười Tiểu Tứ! Hắn không xứng!”

“Người muốn dùng điểm ấy ly gián bọn họ?”

“Đúng vậy, bắt quá không phải loại phương pháp người nghĩ..... Mà là dùng một nhược điểm giữa bọn họ mà thôi.....” Nụ cười lạnh lùng tại trên mặt người nọ dần mở rộng, Chung Ly không khỏi ngẩn cả người.

Cảm thấy người dưới thân đang run rẩy, người nọ cúi đầu lại đưa lên đôi môi, “Chung Ly rất lạnh sao? Đừng lo, ta đến sưởi ấm cho người.....”

Không có ngăn cản động tác của hắn, tùy ý để chính mình bị cởi sạch, âu yếm, xỏ xuyên qua..... Chung Ly tiếp nhận hết thấy, Tiểu Tứ a, thật sự đã quá muộn, ta đã hãm sâu trong này không thể tự thoát ra được, nếu có thể quay đầu lại, ta vẫn không thể lựa chọn một con đường khác đâu.....

16. Chương 16

“Kỳ Nghê mùa xuân tháng tư, mọi nhà cúng tế thần mưa, hàng năm mưa nhiều, hàng tháng được mùa.” Đây là một bài đồng giao dân gian được lưu truyền rộng rãi ở Kỳ Nghê. Kỳ Nghê có phong tục, hàng năm vào cuối tháng tư đều phải hiến tế vũ thần, để cầu hàng năm đều có mưa đến tưới mát cho hoa màu, thu hoạch được nhiều hơn. Lâu ngày, mọi người liền định bảy ngày cuối tháng tư làm “lễ xuân tiết”.

Tại đây vào ngày hội, mọi người sẽ cử hành hội chùa, hoạt động hiến tế, bái thần vân vân..., so với Trung thu quả thực là chỉ có hơn chứ không kém. Bắt quá trải qua diễn biến lâu dài, lễ tiết xuân này không biết từ lúc nào bắt đầu thêm một hạng “tập tục” bất thành văn, đó là phải hướng người thân nhất tiết lộ một bí mật không người nào biết, hoặc là việc riêng tư.

Sáng sớm, trong đại sảnh Căng Uyên Lâu liền tụ tập Tiểu Tứ và một đám người. Mọi người cùng nhau ăn điểm tâm đã thành một hoạt động ắt không thể thiếu trong sinh hoạt hằng ngày, tuy rằng Phong, Thần, Tinh Nhi, Diệc Ưu cùng Thẩm Diệu đều hẳn là ở tại tướng quân phủ, nhưng bọn họ vẫn không ngại phiền mà chạy tới cùng Tiểu Tứ, Diệc Ngạn.....

“Oa, lễ tiết xuân, lễ tiết xuân!” Tinh Nhi từ sáng sớm tỉnh lại hứng thú mà hoa tay múa chân vui sướng, hiện giờ ngồi ở trên bàn cũng là vẻ mặt đầy ý cười.

Tiểu Tứ thấy nó vui vẻ như vậy, không khỏi cũng có chút bị cuốn hút, “Xem ra Tinh Nhi thực thích lễ tiết xuân nha!”

“Đúng vậy đúng vậy!” Tinh Nhi vừa thấy có người phụ họa sức mạnh càng bộc phát, “Trước kia hàng năm lễ tiết xuân, phụ thân đều sẽ nói cho ta biết một bí mật liên quan đến hắn, cho nên ta mong chờ lễ tiết xuân nhất..... A, bắt quá, năm nay cũng là lần đầu tiên cùng Nhị cha trải qua nha.....”

“Năm trước các người quay về cung, năm nay là lần thứ hai cùng Thần trải qua đi!” Diệc Ngạn thiện ý nhắc nhở.

“Không đúng không đúng! Năm trước tất cả mọi người đều bận bịu với hôn sự của Nhị cha, trong cung nào

còn có người nhớ rõ ‘lễ tiết xuân’ a!” Tinh Nhi hồi tưởng lúc ấy cũng rất khó chịu, “Năm trước vẫn là phụ thân cùng ta trải qua!”

“Kia Tam ca đều nói cho Tinh Nhi bí mật nào a?” Tiểu Tứ thấy mặt của Thần có chút xấu hổ, thế là lập tức chuyển đề tài.

Tinh Nhi nghiêng đầu, thực thuận lợi bị Tiểu Tứ dẫn ra quá khứ, “Cũng không có gì a, năm trước nói chính là mối tình đầu của phụ thân đi.....”

“Mối tình đầu?!” Trừ Phong và Tiểu Tứ, mọi người trăm miệng một lời hỏi, “Là ai?” Không phải Thần sao không?

“.....” Tinh Nhi ngoáy ngoáy lỗ tai lui về sau, “Lớn tiếng như vậy làm gì chứ?”

Phong ôn hòa đem Tinh Nhi ôm đến trên đùi, giúp nó thông lỗ tai nhỏ, rồi mới cười đối với các vị đang ngồi nói: “Các vị a, như vậy sẽ dọa Tinh Nhi.”

“Phong!” Thần ở bên cạnh rốt cuộc bình tĩnh không nổi nữa, đè hai vai Phong còn kém không khóc ra, “Nói cho ta biết..... Mối tình đầu của người rốt cuộc là ai a?”

Nhìn hắn vẻ mặt khổ sở, giống như lão bà bị người khác cướp đi, Phong cười ngây ngô ném qua đầu, “Không có ai a..... Ha ha..... Đây đều đã qua đi.”

Thần lo lắng nhìn hắn, Phong càng nói không có việc gì lại càng có việc, chẳng lẽ.....”Phong..... Mối tình đầu của người sẽ không phải..... Sở Âm đi?”

“A?” Phong không hiểu, đó là ai?

“A, ta cũng biết là nàng! Tiểu cô nương kia, khó trách người ngày cũng không nguyện ý nói cùng ta, quả nhiên là nàng..... Oa, khó có thể tin.....” Thần đã bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, vừa đấm ngực vừa dậm chân, bộ dáng giống..... Đứa ngốc!

“Từ từ, cái kia Thần.....” Phong thử giữ chặt hắn, đáng tiếc vô dụng.

Thần hoàn toàn không nghe, chính ở chỗ này mặt dày mày dạn làm “ông chồng bị vứt bỏ”, “Sở âm nàng bộ dạng còn không có xinh đẹp bằng Tiểu Tứ, vì sao lại là nàng? TỨC CHẾT TA! KHÔNG CẦN KHÔNG CẦN KHÔNG CẦN, vì sao lại là nàng a.....”

“Nhị ca, người tỉnh táo lại, mối tình đầu của Tam ca là ba ba!” Tiểu Tứ cũng xem không được, nếu không khuyên nhủ ca ca này, mặt mũi của hoàng gia đều phải mất hết!

“..... Di?” Như thỏa mong muốn, Thần ngừng lại, “Ba ba?!”

“Hoàng đế bệ hạ?!” Một đám người cũng là đồng dạng giật mình.

Tinh Nhi còn vỗ tay trầm trồ khen ngợi, “Oa, tiểu thúc thật thông minh nga, người sao biết vậy?”

“Sao biết ư?” Tiểu Tứ cũng nhớ lại, “Hình như là nghe ba ba nói..... Hắn giống như thường xuyên lấy điểm ấy để kiêu ngạo, cùng phụ thân nói linh tinh cái gì mà ‘Mối tình đầu của Phong nhà ta là ta, Phạm nhìn xem, vì phụ này làm ba ba không tởm đi!’”

“.....” Không biết nguyên nhân gì, người ở đây lập tức lạnh xuống dưới.

Nhưng Tiểu Tứ đã quen với trường hợp như vậy, y tiếp tục nhớ lại, “Sau đó phụ thân đại khái sẽ nói một câu, ‘Đúng vậy, xem ra ta này làm cha chính là dư thừa, kia Tuyền liền phế chức hoàng hậu này của ta đi!’..... Đương nhiên cuối cùng nghe được chính là tiếng ba ba cầu xin khoan dung.....”

“..... Tiểu Tứ.....” Diệu Ngạn đại biểu lên tiếng, “Năm ấy người mấy tuổi?”

“Bốn tuổi!” Tiểu Tứ tính một chút.

“A..... Ta còn tưởng Sở Âm chứ?! Nguy hiểm thật nguy hiểm thật!” Thần cố ý chuyển hướng đề tài.

Phong cũng ăn ý phối hợp, “Nói lại, Thần, Sở Âm là ai?”

“Con gái của bà vú a!”

“..... Lúc chúng ta nhìn thấy nàng là mấy tuổi?”

“..... Ba tuổi.”

“.....” Ác hàn một chút!!!

Sau bữa sáng vui vẻ, một đám người chia ra mấy đường, bắt đầu hưởng thụ vui thú của ngày hội, đương nhiên cũng có thể nói là vì tạo cơ hội cho Tiểu Tứ cùng Diệu Ngạn! Song bào thai mang đứa con đi dạo chợ, Diệc Ưu cùng Thẩm Diêu vào thi họa điểm, mọi người trong Cánh Uyên Lâu đích lại là nghỉ, Mạc Ngữ đương nhiên lại bị ném cho Chung Ly trông giữ, mà Tiểu Tứ kéo Diệu Ngạn lên hội chùa.

Hội chùa nằm ở một gò đất trên núi nhỏ, nơi này có miếu thần mưa duy nhất của trấn nhỏ, hội chùa kéo dài từ buổi sáng đến đêm khuya, hơn nữa còn liên tục bảy ngày. Bất quá ngày đầu tiên luôn đông người

nhất.....

“Tiểu Tứ, tới nơi này làm gì?” Tiểu Tứ không thích nơi náo nhiệt, đây là kết luận rút ra được của Diệu Ngạn khi ở cùng y. Bởi vậy y làm như vậy Diệu Ngạn lại cảm thấy rất khó hiểu.

“Nghe phụ thân nói, Bồ Tát nơi này rất linh!” Tiểu Tứ chậm rãi đi ở trong đám người.

Y vừa nói như thế, Diệu Ngạn càng không hiểu, “A?”

“Phụ thân trước một ngày gặp được ba ba đã tới nơi này.....”

“Như vậy là sao?”

Tiểu Tứ bỗng nhiên xoay người, dùng vẻ nghiêm túc trước nay chưa có hỏi: “Ngạn ca ca, nếu ta nói cho người, ta hướng người che giấu một sự tình..... Người sẽ tha thứ ta sao?”

“Sẽ a!” Diệu Ngạn hai tay bối đầu, nhẹ nhàng nói, “Tiểu Tứ nếu nói là gạt người, nhất định là lời nói dối thiện ý!”

“Phải không.....” Lòng Tiểu Tứ có chút thả lỏng, “Như vậy để báo đáp Ngạn ca ca đối ta tin tưởng như vậy, tới nay, ta sẽ tiết lộ cho người một bí mật của ta!”

“Nga, Tiểu Tứ nói bí mật cho ta, này vẫn là lần đầu tiên nha.....” Diệu Ngạn hiển nhiên không có đem lời nói vừa rồi coi là thật.

“Tóm lại trước lên miếu thần mưa đi! Ta thật sự có việc!” Nói xong, Tiểu Tứ tiếp tục đi lên phía trước.

Diệu Ngạn theo đi lên, tới gần giữa trưa, bọn họ cuối cùng đã tới miếu thần mưa.

Trong miếu ngoại trừ dân chúng đến bái tế, còn có một Lão hòa thượng mắt mù ngồi ở bên cạnh gỗ mõ.....

Tiểu Tứ đi đến phía trước Lão hòa thượng kia ngồi xuống, “Sư phụ, xin chào.”

Lão hòa thượng kia tại lúc Tiểu Tứ ngồi xuống trong nháy mắt dùng đánh, hai tay vỗ vào nhau rồi thì lễ, “A di đà phật, thí chủ quý vi long tử, không biết lão nạp có chỗ nào có thể ra sức?”

“.....!” Diệu Ngạn hơi kinh sợ, Lão hòa thượng quả nhiên không đơn giản, thế mà biết được thân phận của Tiểu Tứ.

Nhưng Tiểu Tứ giống như biết năng lực của ông, không có gì kinh ngạc, “Ta chưa từng đi qua nơi này, vẫn nghe phụ thân nói người là kỳ nhân! Cho nên lần này đặc biệt đến thăm người.....”

Khóe miệng của Lão hòa thượng khẽ nâng, “Ha hả..... Đó là Phạm công tử cất nhắc lão nạp, nhân duyên của hắn là đặc biệt rất hiếm trên đời, lão nạp gặp được hắn vì hắn tính toán cũng là một loại duyên phận a!”

“Sư phụ khiêm tốn!” Tiểu Tứ đáp lễ.

“Ha hả, Tứ công tử lần này đến, lão nạp cũng tính cho người một quẻ..... Bất quá.....”

“Bất quá cái gì?” Diệu Ngạn khẩn trương hỏi han.

Lão hòa thượng lấy tay dính dính nước ở một bên, ở trên bàn viết một từ “thiên”, “Từ này là miêu tả Tứ công tử, thí chủ hiểu được không?” Những lời này hiển nhiên là nhằm vào Diệu Ngạn mà hỏi.

“‘thiên’ là tên của Tiểu Tứ, đương nhiên đại diện cho Tiểu Tứ a!” Diệu Ngạn lý giải như vậy.

Tiểu Tứ không có lên tiếng, nhìn từ này, luôn cảm thấy không có đơn giản như lời Diệu Ngạn nói, chính là y cũng không hiểu được hàm nghĩa của từ này.

“Ha ha ha ha.....” Lão hòa thượng cười ha hả, “Trời là thiên, đất cũng là thiên; sinh vì thiên, tử cũng vì thiên; tâm là thiên, nhân cũng là thiên vậy! Khó a..... Khó a.....” (gốc: thiên vi thiên, địa diệc vi thiên, sinh vi thiên, tử diệc vi thiên, tâm vi thiên, nhân diệc vi thiên dã; bạn nào hiểu đoạn này chỉ mình với)

“Có ý gì?” Diệu Ngạn không hiểu ra sao.

“Thí chủ nếu như không thấu hiểu điểm ấy..... Như vậy hai người các người..... Kiếp này cũng chỉ là hữu duyên vô phận, đáng tiếc!”

17. Chương 17

Cáo biệt lão hòa thượng, Tiểu Tứ lại mang Diệu Ngạn đi hội chùa mua đồ vật này nọ. Tiểu Tứ không ngừng qua lại giữa các quầy hàng gian, giống như đang tìm gì đó, mà Diệu Ngạn thì vẫn vui đùa mà đi, thỉnh thoảng dừng bước cũng là vì chờ đợi Tiểu Tứ.....

“Kiếp này hữu duyên vô phân..... Đáng tiếc.....” Lời khuyên bảo của lão hòa thượng không ngừng quanh quẩn bên tai Diệu Ngạn, khiến hần tâm phiền ý loạn.

Câu kia ” Trời là thiên, đất cũng là thiên; sinh vì thiên, tử cũng vì thiên; tâm là thiên, nhân cũng là thiên vậy!” Rốt cuộc là có ý gì? Đáng giận! Một chút đầu mối cũng nghĩ không ra!

Tiểu Tứ nhìn ra Diệu Ngạn không yên lòng, cũng không lui tới giữa các quầy hàng nữa, đi đến bên cạnh Diệu Ngạn, nắm tay hần hỏi: “Ngạn ca ca..... Người thực để ý lời nói kia của sư phụ kia sao?”

Diệu Ngạn kinh ngạc bị y bất ngờ hỏi như vậy, “Tiểu Tứ..... Lão hòa thượng kia nói rất chuẩn không phải sao?”

“Ân, rất chuẩn!” Tiểu Tứ dừng cước bộ, giọng điệu cùng giọng điệu cũng không như là đang nói giỡn, “Một ngày trước khi phụ thân gặp được ba ba thì gặp được lão hòa thượng này, ông nói đoạn duyên cũ của phụ thân sẽ bắt đầu một lần nữa..... Phụ thân còn vì lời của ông mà buồn bực, phiền lòng cả ngày..... Kết quả.....”

“Kết quả ngày hôm sau, hần liền gặp gỡ bệ hạ?” Diệu Ngạn tiếp lời.

Tiểu Tứ gật gật đầu, “Đúng!”

“Chuẩn như thế a..... Vậy nguy rồi.....” Diệu Ngạn chống cằm trầm tư, “Xem ra, chúng ta phải nhanh chóng giải quyết ý của câu ‘Trời là thiên, đất cũng là thiên; sinh vì thiên, tử cũng vì thiên; tâm là thiên, nhân cũng là thiên vậy!’ kia..... Ta cũng không muốn cùng Tiểu Tứ hữu duyên vô phân!”

“Ta cũng không muốn.....” Tiểu Tứ thấp giọng đáp lại, bỗng nhiên.....”A, tìm được rồi! Lão bản, này bao nhiêu tiền?” Tiểu Tứ chạy hướng về phía quầy hàng rong nhỏ bên phải Diệu Ngạn.

“Đó là.....” Diệu Ngạn cũng nhìn qua.

Cái quầy hàng kia do một phụ nhân bày bán, phía sau nàng còn đựng một đĩa nhỏ, Tiểu Tứ cùng nàng trao đổi trong chốc lát, lấy mấy đồng tiền trong túi ra mua đồ, rồi mới vô cùng cao hứng trở về bên người Diệu Ngạn.

Diệu Ngạn tò mò đích hỏi: “Tiểu Tứ, người mua ‘linh phúc’ làm gì a?”

“Linh phúc” là bùa hộ mệnh cho đứa nhỏ mới sinh chỉ ở lễ tiết xuân mới có bán, trên cơ bản chỉ cần là vợ chồng tính toán trong năm ấy sinh đứa nhỏ, đều sẽ tại lễ tiết xuân mua một cái về cho bảo bối của mình, cũng có thể nói là một phong tục của Kỳ Nghê đi!

Tiểu Tứ cất xong hai linh phúc mình mới mua rồi trả lời: “Một cái là mua cho Hoàn Kỳ, đại ca cùng Nhã

ca ca không có thời gian xuất cung; một cái là mua cho đứa nhỏ của Vận Thực tỷ tỷ, quá ít ngày nữa sai người đưa đến Thao Liễm.....”

“Vận Thực a..... Nàng cũng muốn làm nương sao!” Diệụ Ngạn không khỏi cảm thán thời gian trôi nhanh thế a!

“Đúng rồi, Ngạn ca ca, kỳ thật ta vẫn có một vấn đề muốn hỏi người!”

“Cái gì? Hỏi đi.” Diệụ Ngạn tiếp tục theo Tiểu Tứ đi về phía trước.

Tiểu Tứ đưa lưng về phía Diệụ Ngạn, đi ở trước mặt hần, thoáng vượt lên, “Người cùng Vận Thực tỷ tỷ xảy ra chuyện gì? Vì sao vừa thấy mặt liền cãi nhau?”

“..... Sao vậy nói đi?” Diệụ Ngạn suy nghĩ một lát, “Cũng không rõ lắm, nói ngắn gọn chính là nàng đối ta có một chút hiểu lầm đi!”

“Nga, hiểu lầm a.....” Là hiểu lầm gì khiến Vận Thực tỷ tỷ cùng Ngạn ca ca đối lập mười mấy năm chứ? Đây phải hảo hảo hỏi một chút mới được, bất quá trước đó.....

Diệụ Ngạn bởi Tiểu Tứ đi một đoạn đường thật dài, cũng không biết mục đích của Tiểu Tứ là chỗ nào. Sau khi bóng đêm buông xuống, Diệụ Ngạn cuối cùng nhin không được hỏi: “Tiểu Tứ, chúng ta đến tột cùng muốn đến chỗ nào?”

Thời cơ vừa đến, Tiểu Tứ lúc này cũng trả lời: “Tối rồi!” Tiểu Tứ lúc này mới xoay người đối mặt Diệụ Ngạn, “Ngạn ca ca, nơi này hần là không ai nghe chúng ta nói chuyện đi!”

“Không có người!” Diệụ Ngạn nhìn quanh bốn phía, nơi này đã xem như thâm sơn rừng già!

Dân cư của trấn nhỏ không tính là nhiều, ở lễ tiết xuân người đến nơi này vào buổi tối lại ít càng thêm ít, Tiểu Tứ dẫn hần đến nơi này, chẳng lẽ là vì cái “bí mật” kia đi? Diệụ Ngạn nghĩ như vậy.

Mà lời nói tiếp theo của Tiểu Tứ cho hần đáp án khẳng định: “Ngạn ca ca, ta tìm người ra đây chính là vì nói cho người ‘bí mật’ của ta.”

“Quả thế!” Diệụ Ngạn cười khanh khách mà tại chỗ ngồi xuống, thuận tiện kéo Tiểu Tứ xuống, “Không cần nghiêm túc như vậy đâu, đến Tiểu Tứ, ngồi xuống nói đi!”

Tiểu Tứ nhu thuận ngồi xuống, hai chân vòng lại, như là có cái gì khó nói, muốn nói lại thôi.....

Diệụ Ngạn không hiểu nguyên nhân Tiểu Tứ này khẩn trương là gì, vì thế vươn tay thực ôn nhu mà vuốt

ve tóc Tiểu Tứ, “Tiểu Tứ xảy ra chuyện gì? Sợ nói ra thì đừng nói..... Dù sao ta cũng.....”

“Không được!” Không nghĩ tới Tiểu Tứ lớn tiếng từ chối, “Chuyện này Ngạn ca ca nhất định phải biết..... Bằng không.....”

“Tiểu Tứ?”

Tiểu Tứ bình tĩnh lại, cuối cùng bắt đầu run rẩy nói: “Người cũng biết, ta từ lúc nhỏ liền thích hỏi chút vấn đề kỳ lạ cổ quái, trừ bỏ ba ba, phụ thân cùng ca ca ra, mỗi người đều đối với ta rất đau đầu..... Rồi mới có một lần, ba ba cùng phụ thân muốn xuất cung cải trang vi hành, trùng hợp đại ca muốn đến nhà Nhã ca ca ở, mà Nhị ca Tam ca cũng muốn đi theo ba ba bọn họ, kết quả liền biến thành một mình ta phải lưu lại trong cung.....”

“Ừ ừ!” Diệu Ngạn có một nghi vấn, “Tiểu Tứ người vì sao không đi theo?”

“Ta lúc ấy bốn tuổi, quá nhỏ! Không thích hợp chạy đi.....” Tiểu Tứ nói chuyện với vẻ mặt có chút ảm đạm, “Ba ba bọn họ lo lắng ta một mình ở lại trong hoàng cung, cuối cùng qua thảo luận cùng việc ta đồng ý, bọn họ quyết định đưa ta đến học đường dân gian cho phép ở lại học tập một thời gian!”

Diệu Ngạn có chút kinh ngạc, “Tiểu Tứ mới bốn tuổi đi? Đưa đến học đường có phải có chút quá sớm không?”

“Lúc ta bốn tuổi, đã muốn bắt đầu học những gì mà đứa nhỏ sáu tuổi học, ta cho rằng chính mình là có thể vượt qua tiến độ học tập của học đường, hơn nữa ba ba cũng nói, tiểu hài tử nếu luôn sống an nhàn sung sướng cũng không tốt, kết giao với những đứa nhỏ của dân chúng một chút cũng là cần thiết, cho nên ta liền vào một học đường, học tập hơn bốn tháng! Chính là.....”

“Chính là?”

Biểu tình của Tiểu Tứ thậm chí có thể nói là đau thương, “Chính là những đứa nhỏ ở nơi đó không có hòa thuận như ta nghĩ.”

“Àn?”

“Này chúng nó lớn tuổi hơn ta bởi vì tuổi tác cùng tướng mạo đều coi ta là khác biệt, luôn bắt hòa với ta, ta lúc mới bắt đầu cũng không quá để ý, bởi vì ta đã quen..... Nhưng đột nhiên có một ngày, có một nam hài đến nói chuyện với ta, hơn nữa nói làm bằng hữu với ta, thời điểm kia ta thật sự rất cao hứng.” Trên mặt Tiểu Tứ hiện ra một tia cười ngọt ngào.

“Này không phải tốt lắm sao.....” Diệu Ngạn vừa muốn nói chút gì đó, bỗng nhiên ý thức nói, “Chờ một chút, Tiểu Tứ, người sẽ không phải là muốn nói cho ta, hắn mới là mối tình đầu của người đi?”

Tiểu Tứ khẽ cười một tiếng lắc đầu, “Sao vậy có thể..... Hấn cùng ta, ta nghĩ đến ‘chúng ta là bằng hữu’, nhưng là ngay cả ý tưởng này cũng chỉ có mình ta có!”

“Gi?”

“Lão bản, lão bản!!” Lúc này, tiếng cửa! thế mà lại truyền vào trong cánh rừng không người nào!

“Sao có thể?” Tiểu Tứ không thể tin lỗ tai của mình.

“Thật sự ở trong này.....”! rất nhanh hiện thân ở trước mặt bọn họ, phía sau còn có Mạc Ngữ, thật sự là tổ hợp hiếm thấy, “Lão bản không tốt..... Chung Ly, Chung Ly hấn.....”

Diệu Ngạn nghe vậy liền đứng dậy, “Chung Ly? Hấn xảy ra chuyện gì?”

! lau mồ hôi, “Chung Ly hấn vào núi!”

“Vào núi? Vào núi nào?” Sẽ không phải.....

“Chính là ngọn núi trước đó không lâu lão bản cùng Tiểu Tứ đi vào để điều tra người chết kia!” Ngữ khí của! tràn ngập kinh hoảng.

“Cái gì? Hấn sao lại lỗ mãng như vậy? Đi nhìn xem!” Diệu Ngạn nói xong! Bước đi.

Chính là hấn quên.....”Ngạn ca ca?!”

!“! Diệu Ngạn dừng chân quay đầu lại, thấy vẻ mặt uể oải của Tiểu Tứ, giống như muốn khóc ra, “Tiểu Tứ..... Người đi về trước chờ ta được không?”

“..... Ngạn ca ca mang ta đi đi!”

“Không được, người cùng Mạc Ngữ về trước!” Nơi đó rất nguy hiểm.

“Nhưng.....”

“Không nhưng, thời gian không đợi người!” Diệu Ngạn nhanh chóng đánh gãy lời y, hấn không thích Tiểu Tứ cố tình gây sự như thế!

Cũng không quản Tiểu Tứ có đồng ý không, Diệu Ngạn không còn nghe y nói gì.....

Tiểu Tứ cùng Mạc Ngữ bị hai người bọn họ lưu lại trong rừng, chân Tiểu Tứ mềm đi, thở hổn hển hai đầu gối quỳ trên mặt đất. Mạc Ngữ lo lắng tiến lên nâng y dậy, lại phát hiện Tiểu Tứ không tự chủ mà toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng.....

[Điều thứ ba, bất cứ lúc nào, chỗ nào vì nguyên nhân gì, cũng không được rời đi hoặc bỏ lại Tiểu Tứ một mình. Nếu trái với một trong ba điều, hậu quả tự chịu!

18. Chương 18

“Lão bản, lưu lại Tiểu Tứ bọn họ như vậy..... được không?”! vừa chạy vừa lo lắng hỏi.

Diệu Ngạn không thả chậm cước bộ, thẳng đến kia tòa núi kia, “Không sao, Tiểu Tứ sẽ thông cảm..... Nhưng Chung Ly, hấn phát điên cái gì? Sao lại chạy tới nơi đó!!”

“.....” Bị hỏi tới đây,! yên lặng.

Diệu Ngạn cũng không có truy vấn gì thêm..... Thẳng đến khi chạy đến chân núi, thấy bóng dáng hồng sắc kia.....”Chung Ly trở về?!”

“.....!” Chung Ly đang muốn lên núi, nhìn thấy hai người bọn họ trong nháy mắt dừng lại, “Lão bản,! các người sao vậy.....?”

Diệu Ngạn kéo hấn ta qua, rồi mới đối Chung Ly quả trách: “Chung Ly, ngươi muốn làm cái quỷ gì? Đang yên lành đi vào trong đó làm gì? Muốn chết a!”

Tuy nói như thế, tuy quả trách nhưng đồng thời Diệu Ngạn cũng không hảo hảo kiểm tra cho Chung Ly một phen, xem hấn ta có bị thương ở chỗ nào không.

Mà Chung Ly đối mặt với trách cứ như vậy chính là mỉm cười, “Có đôi khi chết chưa hấn là một chuyện tốt a.....”

“A?” Diệu Ngạn đối với ánh mắt của hấn ta, nhưng thấy chỉ là ánh mắt luôn bình tĩnh của Chung Ly.

Ánh mắt như vậy, không khỏi khiến Diệu Ngạn nổi giận, hấn nắm lấy vạt áo của Chung Ly nói: “Nói bậy cái gì, người sống mới có ý nghĩa! Người ít ở trong này nhằm chán tìm chết cho ta..... Muốn chết cũng chết ở chỗ ta nhìn không thấy!”

“..... A!” Chung Ly lại nở nụ cười, một tay xoa nửa bên mặt của Diệu Ngạn, “Lão bản a lão bản, từ lúc ta vào Căng Uyên Lâu, cùng ngươi lúc đầu gặp mặt..... Ngươi căn bản là không thay đổi..... Ta thực thích

người a!”

Diệu Ngạn nghe vậy, hô hấp chậm lại khẽ buông tay, buông Chung Ly gốc lằng tại chỗ ra. Hiển nhiên là khó có thể tiêu hóa lời thổ lộ bất ngờ vừa rồi.....

“Chung Ly!”! Hỗ trợ đỡ lấy Chung Ly, mới không để hấn ta ngã xuống,! tựa hồ cũng hiểu được gò đó, “Vậy người chính là vì chuyện của lão bản mới đến nơi này?”

“Àn..... Ta nghe nói trên núi này có thần linh, không biết hấn có thể hoàn thành nguyện vọng của ta không.....” Ánh mắt của Chung Ly lại hướng về Diệu Ngạn, rồi mới chua xót cười, “Bất quá..... Hình như không có khả năng đâu!”

“Chờ..... Chờ một chút.....” Diệu Ngạn có chút nói lắp, nếu là những người khác hấn nhất định lập tức từ chối, nhưng Chung Ly chẳng những là một thành viên trong điểm của hấn, lại là bằng hữu của Diệu Ngạn, này..... Diệu Ngạn bắt đầu do dự!

“Lão bản không cần phiền lòng.....” Chung Ly liền đứng dậy, vỗ vỗ tro bụi trên người nói, “Lão bản cùng Tiểu Tứ sẽ thành thân, y là một đứa nhỏ tốt lắm..... Lời vừa rồi coi như không nghe thấy đi!”

Diệu Ngạn hai tay nắm chặt, muốn hấn buông tha Tiểu Tứ đó là chuyện không có khả năng, nhưng cự tuyệt Chung Ly như vậy..... Có phải có chút rất tàn khốc không?

Lúc hấn đang hết sức khó xử, Chung Ly lại đưa ra ý nghĩ của mình, “!, có thể về trước không? Ta cùng với lão bản một mình nói chuyện.....”

! thực thức thời mà gạt đầu ly khai, để lại hai người bọn họ!

“Cái kia..... Chung Ly.....” Diệu Ngạn cư nhiên không biết nên mở miệng như thế nào, hấn thậm mắng chính mình hèn nhất, hết thấy đều thu vào trong mắt của Chung Ly.

Chung Ly cười khẽ ngồi trên tảng đá lớn bên cạnh, “Lão bản..... Ngạn..... Người không cần đa tâm..... Ta cũng không có ý phá người cùng Tiểu Tứ, chính là muốn vì chính mình cố gắng lần cuối cùng mà thôi.....”

Bị Chung Ly nói như thế, Ngạn lại xấu hổ vô cùng! Hấn chưa từng phát hiện tình cảm của Chung Ly, cũng chưa từng đáp lại, mà hiện tại có thể nói với hấn ta cũng chỉ có.....”Thực xin lỗi, Chung Ly!”

“Không sao.” Hai tay Chung Ly chống ở phía sau xanh trên tảng đá, nhìn lên biển sao trên trời, “Ta thực hâm mộ a.....”

“Hâm mộ?” Đây là cách nói gì?

Chung Ly khẽ liếc hắt một cái, “Không cần hiểu lắm, ta hâm mộ chính là người cùng Tiểu Tứ! Trên đời này có bao nhiêu người có thể giống các người, nắm tay nhau mười năm..... Sau đó còn có tiếp tục sống với nhau cả đời..... Đó thực hạnh phúc đi!”

“Đúng vậy!” Nói đến những ngày ở cùng Tiểu Tứ, biểu tình của Diệu Ngạn nhất thời cũng là xua tan mây mù gặp trời xanh, “Tiểu Tứ thật sự rất thú vị! Khờ dại thuần túy, hào phóng rộng rãi, giống như vô luận phát sinh chuyện gì y đều có thể tiếp nhận..... Khi bé nhìn thấy y, y thế mà lại ngây ngốc hỏi ta, nụ cười của y có thể cảm đến ‘bán rẻ tiếng cười’ không! Thật sự là buồn cười..... Từ đó về sau chỉ cần ở cùng y, y đều sẽ kéo ta hỏi, có một số vấn đề thông thường y cũng hỏi, có khi thực sự là cảm thấy có chút nghi hoặc, hơn nữa mỗi khi y gọi ta ‘Ngạn ca ca’..... Ha ha..... Bộ đáng đáng yêu cực kỳ!”

Nhớ lại chuyện cũ, khóe miệng Diệu Ngạn tự nhiên thành một đường cong, quay đầu hắt mới chú ý tới mình đang cùng Chung Ly nói chuyện, đúng lúc dừng sự say sưa của chính mình lại, le lưỡi nói: “Thực xin lỗi, ta lại nhịn không được nói lung tung!”

Có lẽ là đã bị hắt cuốn hút, Chung Ly cũng thoải mái nở nụ cười, “Không có, tình cảm của hai người các người thật sự tốt lắm đi.....”

[Ha ha, ta chỉ biết Chung Ly hiểu rõ ta nhất! Cho nên, vì ta, thỉnh người cùng Diệu Ngạn lên giường đi!]

“Như vậy vì ta không thể có được tình yêu, Ngạn có thể cho ta làm một chuyện không?” Chung Ly đứng lên.

“Chuyện gì?” Chỉ cần không quá phận, Diệu Ngạn nhất định sẽ đáp ứng.

“Có thể hay không.....” Chung Ly nói đến bên miệng lại không ra được.

“Ân?”

“..... Tối nay, có thể hay không cùng ta lên núi xem mặt trời mọc?” Chung Ly cuối cùng vẫn là quyết định buông tha.

“Tốt, có thể a! Đi thôi.....” Nói xong Diệu Ngạn dắt tay Chung Ly lên đỉnh núi.

Cảm nhận độ ẩm trong lòng bàn tay của Diệu Ngạn chuyển đến, đáy lòng của Chung Ly nổi lên nhiều gợn sóng..... Nói có lỗi nên là ta mới đứng..... Vô luận đối ai, sai nhiều nhất chính là ta..... Lão thiên gia, yêu người kia chính là trừng phạt của ta sao?

.....

Sáng sớm hôm sau, xem xong mặt trời mọc, hai người về tới Căng Uyên Lâu, chính là nghênh đón bọn họ

cũng là vẻ mặt sầu lo của!!

“!, người xảy ra chuyện gì?” Diệu Ngạn bắt ngờ vô! từ sau một cái.

“!”! không yên lòng thật bị dọa, “Lão bản, Chung Ly..... Các người đã trở lại.....” Khi nói chuyện, ánh mắt của hắn ta không ngừng hướng lên trên.

“Đúng vậy, đã trở lại!” Diệu Ngạn đuổi người, nhưng đến một nửa liền phát hiện! không thích hợp, “!, người nhìn lên trên làm gì? Tiểu Tứ đâu? Ở trong phòng trên lầu phải không?” Nói xong liền muốn lên lầu coi tình hình của Tiểu Tứ.

! lại đúng lúc cản hắn, “Lão bản, chờ một chút..... Người không thể đi lên!”

“Vì sao?” Diệu Ngạn bị ngăn lại quái lạ, “Ta muốn đi giải thích với Tiểu Tứ a.....”

“Chính là.....” Ánh mắt! mơ hồ bất định, giống như đang che dấu cái gì.

“Đông!” Bỗng nhiên trên lầu từ phòng của Tiểu Tứ truyền đến một tiếng lớn!

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Lão bản, không được!”

Không để ý đến khuyên can của!, Diệu Ngạn liền lên phòng của Tiểu Tứ, lo lắng đến an nguy của Tiểu Tứ, hắn không gõ cửa liền trực tiếp đẩy cửa phòng, “Tiểu Tứ, người không.....” Chính là, sau khi mở cửa ra hắn liền hối hận!

Chung Ly cùng! cũng lên theo, vừa nhìn thấy cảnh trước mắt,! ảo não quay đầu, mà Chung Ly cũng là sợ ngây người! “Người..... Mạc Ngũ?”

“.....!” Mạc Ngũ xuống giường rót nước bị bọn họ dọa sợ, chén trà trong tay cùng ấm trà giống nhau biến thành mảnh nhỏ.

Khiến Diệu Ngạn cùng Chung Ly ngạc nhiên không phải là mảnh nhỏ, mà là trang phục của Mạc Ngũ. Hắn căn bản cái gì cũng không có mặc! Chính là đang lỏa thể khoác trên người một tấm sàng đan (ra giường) mỏng, trên mặt có chút ửng đỏ..... Đảo mắt lại nhìn Tiểu Tứ, y cũng là một thân trơn bóng mà nằm ngủ say trên giường, theo tư thế của y mà nhìn, Mạc Ngũ vừa rồi xác định chắc chắn ngủ trong vòng tay y..... Quần áo rơi vãi đầy đất, trên giường cũng là một mảnh hỗn độn, người sáng suốt vừa thấy liền đoán được tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì!

“Tiểu Tứ.....” Diệu Ngạn kích động tiến lên, việc đầu tiên muốn làm chính là đánh thức Tiểu Tứ đang ngủ mơ.

Nhưng Mạc Ngữ lại kéo hần lại, miệng còn”A..... Ân..... A.....” Kêu không ngừng, giống như muốn nói cái gì.

“Người cút ngay!” Diệu Ngạn mặc kệ cái gì bỗng chốc đẩy hần ta ngã trên mặt đất, rồi mới ngồi bên mép giường nhanh chóng cũng không mất ôn nhu gọi Tiểu Tứ, “Tiểu Tứ, tỉnh tỉnh..... Tiểu Tứ?”

“Ân.....” Tiểu Tứ nghe thấy tiếng gọi, chớp chớp mí mắt, mở mắt, “Ngạn ca ca? Sớm.....” Còn tựa như không ý thức được đã xảy ra chuyện gì, Tiểu Tứ giống như thường ngày, tỉnh lại đầu tiên là chào Diệu Ngạn.

Nhưng mà Diệu Ngạn cũng rất cuộc không bày ra bộ dáng thường ngày với y, chỉ nghe hần trực tiếp hỏi: “Tiểu Tứ, tối hôm qua..... Người cùng Mạc Ngữ xảy ra chuyện gì?”

“Mạc Ngữ?” Tiểu Tứ còn có chút mơ mơ màng màng đích, hần nhu dụi mắt trả lời, “Không có gì a..... Ngày hôm qua cùng hần trở về..... Sau đó..... Sau đó tìm hần ngủ một đêm.....”

“Ngủ một đêm” bốn chữ này giống như sét đánh ngang tai đánh vào trên người Diệu Ngạn! Môi dưới của Diệu Ngạn thiếu chút nữa cắn ra máu!

“Ngạn ca ca? Ngạn ca ca?” Tiểu Tứ thấy Diệu Ngạn không nói, hơn nữa biểu tình khổ sở như vậy, nhất thời có chút hoảng hốt, “Người xảy ra chuyện gì?” Nói rồi tựa như muốn sờ mặt Diệu Ngạn.

Chính là Diệu Ngạn cuống quýt tránh đi tay của Tiểu Tứ, giống như trên tay y có gì đó không sạch sẽ! “Đừng chạm vào ta!”

“!” Tay của Tiểu Tứ dừng giữa không trung, y cũng trăm triệu lần không ngờ Ngạn ca ca thể nhưng cũng sẽ có một ngày đối với y nói ra lời như thế.

“Tiểu Tứ.....” Diệu Ngạn chợt thấy chính mình thất thường, vội vàng ức chế tâm tình của mình, tận lực bảo trì bình tĩnh mà nói, “Tiểu Tứ, các người tối hôm qua..... Làm cái gì sao?”

“Tối hôm qua?” Tiểu Tứ sờ sờ đầu, “Tối hôm qua ta chọn Mạc Ngữ..... Sau đó..... Sau đó.....?” Sau đó, Tiểu Tứ cũng không nhớ rõ đã xảy ra cái gì.

“Người chọn Mạc Ngữ?” Diệu Ngạn giận không thể không chế mà lặp lại.

“Vẫn là ta nói đi!” thấy lừa không nổi nữa cũng chỉ ăn ngay nói thật, “Tối hôm qua ta trở về, thấy hai người Tiểu Tứ cùng Mạc Ngữ trên đường lớn, ta liền hỏi Tiểu Tứ vì sao không đi ngủ, y nói cho ta biết một người ngủ không được, sau đó ta nói đùa như liền nói y chọn trong nhóm tiểu quan một người làm ẩm

giường, không nghĩ tới y cứ nhiên tưởng thật, cuối cùng y chọn Mạc Ngữ! Cuối cùng ta để cho Mạc Ngữ tắm rửa thay quần áo..... Hầu hạ Tiểu Tứ đi.....”

“..... Đi ra ngoài!” Một lát nhặt nhẽ xong, Diệu Ngạn lạnh lùng ra lệnh.

“Lão bản.....” Chung Ly còn muốn nói chút gì.

Lại bị Diệu Ngạn lớn tiếng ngăn cản, “Có nghe hay không! Ta nói là các người toàn bộ đi ra ngoài!”

“Chúng ta đây đi trước.....”! thức thời kéo Mạc Ngữ cùng Chung Ly vội vàng rời đi.

“Ngạn ca ca.....” Tiểu Tứ không ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc này, vừa muốn mở miệng lại bị Diệu Ngạn một phen ôm chặt, “Ngạn ca ca? Người sao vậy.....”

“Tiểu Tứ..... Người vì sao..... Phải làm như vậy?” Diệu Ngạn cả người đều đang run rẩy.

“Cái gì?” Tiểu Tứ không hiểu được.

Bỗng nhiên Diệu Ngạn buông y ra, ngược lại từ trong tủ lấy ra y phục đối mặt với Tiểu Tứ, “Người trước mặc y phục vào..... Ta muốn rời khỏi một lát..... Nhớ kỹ đừng tới tìm ta!”

“Khoan.....” Tiểu Tứ nói còn chưa xong, Diệu Ngạn liền rời khỏi phòng.

Tầm mắt của Tiểu Tứ chỉ lưu lại trên y phục này..... Lần thứ hai xem kỹ lại tình cảnh của bản thân, hắn lúc này mới thanh tỉnh! Như vậy một loạt phản ứng vừa rồi của Ngạn ca ca đều có thể giải thích, hắn cho rằng mình cùng Mạc Ngữ..... Chính là điều này sao có thể? Như thế này vẫn phải tìm hắc hắc nói rõ ràng mới được!

Cầm lấy quần áo mặc vào, nhìn mình trong gương, Tiểu Tứ không khỏi lại nghĩ tới câu “đừng chạm vào ta!” vừa rồi của Diệu Ngạn! Những lời này thật sự rất đáng sợ, lúc y nghe được cả tâm đều lạnh, hiện tại nhớ lại, ngay cả thân mình cũng có chút khẽ run.....

“Ngạn ca ca..... Ngạn ca ca.....” Miệng không ngừng la lên, hai tay gắt gao ôm lấy thân mình, Tiểu Tứ nghĩ muốn ngăn cản loại cảm giác này..... Chính là tình huống cũng càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng ngay cả răng nanh cũng bắt đầu run lên! “Ngạn ca ca, người chẳng lẽ không tin tưởng ta sao?”

19. Chương 19

“!!!!!!!!” Một trận đập cửa dồn dập đánh thức Khải sáng sớm mới vừa ngủ.

“Ân.....” Chỉ thấy hấn ta ngáp lớn dụi mắt, không cam tâm tình nguyện mà bò xuống giường, áo ngủ lôi thoi hướng cạnh cửa đi đến, “Cáp a..... Ai a..... Không cho người ta ngủ sao..... Ân.....”

Cửa phòng mở ra, chính là Diệu Ngạn mùi rượu đầy người tay cầm hai bầu rượu, nghiêng ngả lão đảo mà tiến vào!”Ngô..... Khải..... Theo ta..... Uống..... Uống rượu!”

“Ngạn?!” Lúc này Khải đã muốn hoàn toàn thanh tỉnh, hấn ta vội vàng đem Diệu Ngạn đi cũng đi không xong nâng vào nhà, còn lấy cho hấn một chậu nước, cầm lấy khăn mặt muốn khiến hấn tỉnh rượu, “Lão thiên gia của ta, người sao sáng sớm liền uống thành như vậy?”

Chính là Diệu Ngạn rất không hợp tác, uống rượu còn liều mạng giấy dựa! “Không cần..... Quản ta..... Uống rượu..... Uống nhanh.....”

“Còn uống cái gì nha!” Khải một phen đoạt lấy bầu rượu đặt lên bàn, rồi mới đem Diệu Ngạn ôm lấy đặt trên giường!

“Ân..... Tiểu Tứ.....” Có lẽ là thật sự mệt mỏi, Diệu Ngạn không có phản kháng kịch liệt như ban đầu, chính là thân thể lắc lư vài cái sau đó ngủ ngay trên giường của Khải!

“Hô.....” Thật vất vả giải quyết được Diệu Ngạn, Khải hít sâu một hơi, thuận tiện cầm lấy khăn mặt lau lau mồ hôi của chính mình, vừa lau vừa nhìn người trên giường, “Này rốt cuộc là chuyện thế nào?”

Lúc này trên giường truyền đến giọng Diệu Ngạn khê lẩm bẩm nói mớ: “Tiểu Tứ..... Thích.....”

Tiểu Tứ? Chẳng lẽ việc này cùng y có liên quan? Có phải muốn tìm y tới khuyên Ngạn? Khải âm thầm cân nhắc..... Chính là cuối cùng hấn vẫn là quyết định không nói chuyện này, hết thấy chờ Diệu Ngạn thanh tỉnh rồi nói sau! Thế là hấn ta cầm lấy cái cốc đến ruộng.....

.....

Tới gần chạng vạng, Diệu Ngạn ngủ một buổi chiều chậm rãi tỉnh lại.....

“Nơi này là.....” Diệu Ngạn ôm đầu mơ hồ đau nhức, trùng hợp gặp Khải làm xong về đến nhà, “Khải? Người sao lại ở chỗ này?”

“Ta sao vậy lại ở chỗ này? Người còn không biết xấu hổ mà hỏi?” Khải cất xong công cụ, kéo qua ghế hướng bên giường ngồi xuống, rồi mới một tay chỉ giường, “Ngạn, nơi này là nhà của ta, người ngủ chính là

giường của ta, người nói ta có nên ở trong này không?”

“..... Ta, đứng rồi.....” Diệu Ngạn chậm rãi nhớ tới mọi thứ, vẻ mặt u sầu nhất thời chiếm cứ khuôn mặt tuần tú.

Chuyện của Tiểu Tứ tựa như một hồi ác mộng khắc ở trong lòng gặt không được, hần chỉ có thể dùng rượu đến tê liệt cảm xúc cùng suy nghĩ của mình, chính là tỉnh lại vẫn như cũ là công dã tràng!!

“Người cùng Tiểu Tứ đã xảy ra chuyện gì?” Khải có chút ngượng ngùng mở miệng hỏi.

“!” Diệu Ngạn kinh ngạc nhìn về phía Khải.

“Khụ khụ.....” Khải ho nhẹ hai tiếng mất tự nhiên mà đem tầm mắt từ trên mặt Diệu Ngạn rời đi, “Không cần hiểu lắm..... Ta nghe người nói mới..... Tiểu Tứ cái gì đó.....”

“Tiểu Tứ..... A.....” Diệu Ngạn tự giấu mà nở nụ cười, “Là đã xảy ra chuyện đi!”

“Ngạn người.....” Khải nghe được giọng điệu của hần đau thương như thế, theo phản xạ mà ngẩng đầu muốn an ủi hần, chính là đầu ngẩng lên hần liền nhìn ngay người!

Đau thương đọng lại trong hai tròng mắt đen huyền, ưu sầu lộ ra ở da thịt trắng nõn, trên mặt còn lưu lại nét đỏ ửng bởi vì say rượu mà nổi lên, sáng nay là môi mỏng phủ rượu màu trong suốt, sợi tóc rối tung trên đầu vai, ngay cả vóc dáng quen thuộc ngày thường lúc này xem ra cũng có một phen ý nhị khác lạ! “Ngạn, người bộ dạng thật khá nga, trong thôn này không có nữ hài nhà nào so được với người!” Lời nói đùa thường dùng lúc bé nói ra vui đùa, giờ phút này lại có sức thuyết phục như thế!

“Ừc ừc ừc.....” Khải nuốt nước miếng, cảnh sắc trước mắt hợp lòng người không khỏi khiến cho hần ta đỏ mặt.

“Người xảy ra chuyện gì?” Thấy pahrn ứng của Khải có chút khác thường, sắc mặt cũng có chút ửng đỏ, Diệu Ngạn theo bản năng mà đưa tay chạm đến trán của Khải, “Không có việc gì đi? Có phải hay không phát..... Ngô!”

Ai ngờ đến, Khải thế nhưng lại bắt lấy tay Diệu Ngạn, kéo hần vào ngực mình, rồi mới thuận theo bản năng nam tính đoạt lấy, cư nhiên hôn lên môi đỏ mọng của Diệu Ngạn, đem nó chiếm làm của mình!

“Ngô..... Ân.....” Diệu Ngạn hoàn toàn bị hành động của hần ta dọa ngây người! Ngay cả phản kháng cơ bản nhất đều đã quên..... Phía sau, bỗng nhiên, cửa bị mở ra!

“Cửa thế mà lại không khóa?” Tiểu Tứ trực tiếp bước vào phòng, “Khải ca ca, Ngạn ca ca có phải ở chỗ..... của người.....” Hai chữ cuối cùng, nhìn đến cảnh này đồng thời cơ hồ đã không còn thanh âm!

“.....!” Khải lúc nhìn thấy Tiểu Tứ mới ý thức được chính mình vừa rồi làm cái việc hoang đường gì, vội vàng buông Diệu Ngạn ra, chính mình vội vàng thối lui đến ngoài cửa, “Ta..... Ta..... Trời ạ..... Các người..... Các người hai cái..... Nói..... Ta..... Đi.....”

Cũng không quản người khác có đồng ý hay không, Khải tựa như nổi điên rời khỏi phòng ốc của mình!

“Khụ khụ!” Diệu Ngạn ho khan vài tiếng mới tìm được hô hấp, nhìn Tiểu Tứ có chút sững sờ, bản thân cũng không biết nên giải thích như thế nào, “Tiểu Tứ, vừa rồi ta.....”

Không nghĩ tới Tiểu Tứ sững sờ trong chốc lát xong, cứ nhiên tâm bình khí hòa ngồi xuống bên cạnh Diệu Ngạn, vừa rồi là vị trí của Khải, chỉ nghe y mỉm cười ôn nhu nói: “Ta biết..... Ngạn ca ca không cần giải thích, ta sẽ không tức giận! Ta lần này tới là nghĩ muốn với người giải thích chuyện tối hôm qua.....”

“Người có biết?” Diệu Ngạn khó có thể tin kinh hô, Tiểu Tứ sao vậy.....?

“Àn! Các người là bằng hữu, ngẫu nhiên đụng chạm cũng là hửn nên, giống ba ba có đôi khi sẽ.....” Tiểu Tứ xác định nói, chính là chính y cũng không có phát hiện, hai tay nắm ở sau lưng đều đang không tự chủ mà run rẩy.

“Tiểu Tứ!” Diệu Ngạn nhanh đánh gãy lời y, “Người..... Không ghen sao?”

Tiểu Tứ nhìn hửn, giọng điệu quả quyết trả lời: “Không ghen!”

“Tiểu Tứ.....” Thanh âm của Diệu Ngạn có chút run run, “Người thích ta sao?” Nói thích..... Sao có thể “Không ghen”?

“Thích a..... Ngạn ca ca vì sao lại hỏi như thế?” Tiểu Tứ cảm thấy kỳ quái.

“Phải không.....” Diệu Ngạn cười cười, bất an bị khơi mào bình phục một ít, nhưng hửn ngược lại lại hướng Tiểu Tứ xác nhận, “Như vậy Tiểu Tứ, người thích ta thế nào?”

“Thế nào a.....” Lúc trước Diệu Quang cũng hỏi qua Tiểu Tứ vấn đề giống vậy, lần này Tiểu Tứ chính là trả lời trôi chảy! “Đây là ngạn ca ca nói cho ta biết a..... Bởi vì ngạn ca ca vấn đề gì đều sẽ trả lời ta, cùng người một chỗ thực vui vẻ..... Sau đó Ngạn ca ca luôn ở bên cạnh chỉ bảo ta trì độ, cho nên ta cần người a!” Ý tưởng lúc năm tuổi, đến nay chưa đổi!

“Ba!” Diệu Ngạn phần nộ hai tay nặng nề chống trên giường!

Làm! Tiểu Tứ thế nhưng đem ý lại đối chính mình lại làm như “thích”, làm như “yêu”! Đứa nhỏ mình yêu mười năm thế mà lại không có yêu mình?! Sao có thể..... Cái này bảo hửn chịu sao nổi?

Đột nhiên một ý tưởng chưa từng có xông vào trong đầu Diệu Ngạn! Hắn muốn trả thù..... Trả thù đứa nhỏ lãng phí mười năm tình cảm của hắn..... Nếu y cho rằng y thích ta..... Như vậy.....

“Phải không..... Như vậy Tiểu Tứ..... Người có biết hay không tối hôm qua ta cùng Chung Ly làm gì sao, đi đâu?” Một câu, một câu không mang theo gì tình cảm gì!

“.....” Tiểu Tứ hai tay nắm thật chặt, cúi đầu không nhìn tới vẻ mặt của hắn, “Không biết.....”

“Để ta nói cho người đi!” Diệu Ngạn như là muốn trả thù hung hăng trừng y, lạnh lùng nói, “Tối hôm qua chúng ta lên đỉnh núi..... Trải qua một đêm thực điên cuồng..... Sau đó còn bồi hắn xem mặt trời mọc..... Thế nào? Người.....”

“Sẽ không!” Còn chưa nói xong, Tiểu Tứ hiếm khi đánh gậy lời hắn nói, sau đó nhanh chóng phản bác, “Ngạn ca ca sẽ không! Cái loại việc này.....”

“Sẽ không? Vì sao sẽ không?” Diệu Ngạn nhìn Tiểu Tứ trước mắt, trong lòng lại có một tia khoái ý báo thù, thế là hắn nói kích thêm, “Người cùng Mạc Ngữ đi, ta cùng Chung Ly lại không được sao?”

“Không phải, ta cùng Mạc Ngữ cái gì cũng không có.....” Ngữ khí của Tiểu Tứ thật sự nóng nảy.

Chính là Diệu Ngạn một chút cũng không để ý tới, đứng dậy xuống giường, dùng khẩu khí càng tàn khốc nói: “Kỳ thật trong mười năm cùng người đính hôn thật sự rất thống khổ..... Nhìn người một chút lớn lên nhưng từ đầu đến cuối đều không chạm được..... Ta thực bình thường! Sao có thể chịu được? Cho nên..... Ta đã sớm cùng người khác trải qua!”

“!” Tiểu Tứ co rúm lại một chút, ngẩng đầu nhìn Diệu Ngạn, y bỗng nhiên phát hiện người trước mắt thật sự rất xa lạ, hắn thật là Ngạn ca ca sao? “Sẽ không..... Ngạn ca ca sẽ không như vậy.....”

“Vì cái gì sẽ không? Có nam nhân bình thường nào có thể chỉ xem mà không ăn? Ta đương nhiên sẽ!” Diệu Ngạn từ biểu tình thương tâm của Tiểu Tứ thu hoạch khoái cảm, trong lúc nhất thời lại nói ra lời có thể cả đời đều nói không ra!

Trong mắt Tiểu Tứ tràn ngập bất đắc dĩ cùng xót xa, ánh mắt nhìn Diệu Ngạn thật giống như muốn khóc đi ra!

“Làm sao? Bày ra bộ dạng này cho ai xem?” Diệu Ngạn căn bản khinh thường, bởi vì.....”Trong ánh mắt một chút ý khóc đều không có, sau này học tập ca ca người một chút như thế nào giả khóc, còn kém không nhiều lắm!”

“Ngạn ca ca.....” Hai con ngươi của Tiểu Tứ mất đi thần thái trong veo như ngày thường, cúi đầu thay vào đó là một mảnh mờ mịt cùng ngơ ngẩn, “Người không hề thích ta?”

“Thích?” Diệu Ngạn giống như nghe được chuyện thú vị gì hừ lạnh, hần lúc này đã muốn hoàn toàn mất đi lý trí!”Chê cười, người là Tứ hoàng tử của hoàng tộc, ta sao dám không thích người?”

“..... Là vậy sao.....” Tiểu Tứ xoa xoa mắt đau nhức lại không có nước mắt, lại nhìn về phía Diệu Ngạn, y đã muốn khôi phục bình tĩnh cùng lạnh nhạt lúc trước, “Ngạn ca ca, hôm nay..... Chúng ta giải trừ hôn ước đi!”

“Thật sự là cầu còn không được!” Diệu Ngạn một chống nạnh đưa lưng về phía Tiểu Tứ.

“Tái kiến!” Theo sau là một tiếng cáo biệt, sau đó chính là tiếng đóng cửa “ba” vang lên.

Lúc Diệu Ngạn từ trong tức giận thanh tỉnh, quay người lại Tiểu Tứ đã đi mất không còn bóng dáng! “Tiểu Tứ.....” Thấp giọng gọi một tiếng cuối cùng, “Tái kiến..... ‘tình cảm chân thành’ mười năm của ta.....”

.....

Sau khi rời đi, Tiểu Tứ chạy tới Căng Uyên Lâu, vội vàng thu thập hành lý của mình, sau đó cũng không quan tâm những người khác hỏi gì, một đường đi thẳng đến phủ đệ của Phong và Thần.

Lúc y đến cửa, Thần vừa định tự mình đến quan phủ, thấy Tiểu Tứ hần cực kỳ kinh ngạc!

“Tiểu Tứ? Người sao lại đến đây? Ngạn đâu? Các người không có cùng nhau sao?”

“Nhị ca..... Ta có thể ở lại nơi đây không?” Thấy không rõ biểu tình của Tiểu Tứ, chỉ nghe y bình thản hỏi.

“Có thể a..... Chính là Ngạn nơi đó.....” Nhấn nhủ không tốt lắm đi!

Nhưng vào lúc này, “Tiểu Tứ! Tiểu bơ!” Một tiếng vó ngựa cùng với thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền đến.

Tiểu Tứ xoay người quay về hướng.....”Ba ba, phụ thân!”

“Tới thật nhanh!” Thần không có cảm thấy bất ngờ.

“Ha hã..... Đã lâu không gặp!” Tuyên từ trên xe ngựa nhảy xuống, theo sau là Phạm, việc đầu tiên hần làm chính là ôm đứa con đã lâu không gặp, nhưng hần chú ý tới.....”Ai nha? Tiểu Tứ giống như rất không cao hứng nha, tiểu tử Diệu Ngạn kia khi dễ người?”

Tiểu Tứ bỏ nhào vào trong lòng Tuyên, buồn bực trả lời: “Không có, Ngạn ca ca không có khi dễ ta..... Chỉ

là chúng ta vừa mới giải trừ hôn ước mà thôi.....”

20. Chương 20

“Phụ thân, tiểu thúc không sao đi?” Tinh Nhi ngồi trên ghế lay động hai chân, hai tay chống đầu nhỏ, lẳng lẳng nhìn đồ ăn trên bàn đã sắp nguội đi.

“Tinh Nhi đói bụng sao?” Phong sẵn sóc hỏi, “Đói bụng trước hết ăn đi, mọi người sẽ không trách của con!”

Tinh Nhi lại lắc đầu tỏ vẻ: “Ngô..... Không đói bụng, chính là có chút lo lắng tiểu thúc mà thôi.....”

“Bé ngoan!” Thần từ ái sờ sờ đầu đứa con.

“Chính là sự tình sao lại thành ra nông nổi này?” Diệc Ưu ngồi bên cạnh cũng là vẻ mặt sầu lo, “Chẳng lẽ là Diệu Ngạn đã biết tâm bệnh của Tiểu Tứ, cho nên mới..... Nếu không thì ta đi nói với Diệu Ngạn?”

“Không có khả năng, Ngạn không phải là người như thế!” Thẩm Diêu kiên trì phản đối, “Nhất định là giữa hần và Tiểu Tứ đã xảy ra chuyện gì khác.....”

Thần nhìn bọn hần lại nhìn nhìn Phong, không khỏi đa tâm hỏi: “Phong, Tiểu Tứ sẽ không giống người muốn ‘đi ra ngoài một chút’ đi?”

Phong ngẩng đầu chăm chú nhìn ba vị trí trống không trên bàn cơm nói: “Không thể nào..... Có ba ba cùng phụ thân ở đây..... Tiểu Tứ hần là không có việc gì mới đúng!”

Tầm mắt mọi người cũng đồng dạng nhìn về ba vị trí trống không kia..... Còn hy vọng Tiểu Tứ có thể mau mau thoát khỏi vẻ lo lắng mà trận “thất tình” này mang đến, mọi người đang ngồi đều tự dấy lòng mà cầu nguyện.

Hoa viên phía sau

Tiểu Tứ một mình ngơ ngác ngồi bên bờ ao nhỏ, trong tay cầm một nhánh cỏ dại nhỏ niết tới niết lui, ánh mắt thẳng tắp nhìn mặt nước yên tĩnh, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.....

Tuyền cùng Phạm hai mặt nhìn nhau, ánh mắt ăn ý trao đổi, cuối cùng quyết định Tuyền ngồi xuống bên trái Tiểu Tứ, phạm ngồi ở bên phải, hai người đồng loạt ngồi xuống, cùng trấn an tiểu nhi tử đang “bị thương” này!

Cảm thấy bên người có người, Tiểu Tứ cũng không giương mắt nhìn bọn hắn, nhưng lại thản nhiên nói: “Ba ba, phụ thân, ta không sao, các người ăn cơm trước đi.....”

Muốn nói còn chưa nói ra, Tiểu Tứ đã bắt đầu đuổi người, không khỏi khiến cho hai người cảm thấy có chút thất bại..... Hoàn hảo, da mặt Tuyên đủ dày, lúc này quyết định làm như cái gì cũng chưa nghe được tự mình hỏi: “Tiểu Tứ, vì sao muốn giải trừ hôn ước? Là Ngạn khi dễ người?”

“Không phải!” Tiểu Tứ không chút do dự trả lời, “Chính là ta nhìn ra Ngạn ca ca đã không còn thích ta, chúng ta đây còn muốn hôn ước làm gì?”

“Như vậy Tiểu Tứ vẫn là thực thích Ngạn ca ca sao?” Phạm từ lời nói của Tiểu Tứ nghe ra một chút manh mối.

“Ân, thích a.....” Tiểu Tứ lấy cổ đại trong tay mình bắt đầu bện lại.

Tuyên có chút không rõ, “Kia Ngạn vì sao lại không thích người? Không nên nói cho ta biết là bởi vì thân thể người!”

Hắn thấy, đứa con của mình vô luận là tướng mạo hay tính tình đều là tốt nhất, nhiều lắm còn có chút không đủ mà thôi..... Nhưng tâm bệnh kia một ngày nào đó là có thể chữa khỏi! Diệu Ngạn kia có thể thú được Tiểu Tứ là phúc đời trước hắn tu luyện được, hắn dựa vào cái gì bỗng nhiên không thích Tiểu Tứ?

Tiểu Tứ lặng yên một lát, trong lời nói cũng có chút mê mang, “Kỳ thật nguyên nhân cụ thể ta cũng không rõ lắm, chuyện liên quan đến bệnh kia ta còn chưa kịp nói..... Có lẽ là hắn hiểu lầm ta cùng Mạc Ngữ.....”

“Sao lại vậy?” Phạm không tin Diệu Ngạn là người nông cạn như vậy, thế là tiếp tục hỏi, “Tiểu Tứ, giữa các người rốt cuộc nói qua cái gì? Đã làm cái gì? Đều nói ra được không? Nói không chừng phụ thân cùng ba ba có thể giúp người tìm ra nguyên nhân các người bất hoà!”

“Ân!” Tiểu Tứ thoải mái đem một loạt sự tình phát sinh từ ngày hôm qua, đều không chút không che dấu mà nói cho hai vị phụ thân nghe.....”..... Sau đó ta liền từ Căng Uyên Lâu dọn ra!”

“..... Tiểu Tứ!” Phạm nghe xong toàn bộ mọi chuyện mới sâu sắc cảm giác không ổn! “Người thật sự trả lời Diệu Ngạn như thế?”

“Đúng vậy!” Y ăn ngay nói thật, Diệu Ngạn ở trong lòng y chính là sự tồn tại như vậy.

“Trời a!” Tuyên nhúc nhích đầu, không riêng gì bởi vì “thất ước” cùng “lỡ lời” của Diệu Ngạn, lại bởi vì “thẳng thắn thành khẩn” của Tiểu Tứ! “Vấn đề là Tiểu Tứ, người cái kia không phải thích đi!”

“Sao lại không phải?” Tiểu Tứ lại kinh ngạc nói, “Ta thích Ngạn ca ca ở bên người ta, ở cùng hắn, ta thực

vui vẻ, này không phải thích là gì?”

Phạm cũng nhéo nhéo mũi thở dài: “Tiểu Tứ, lời người nói đều không phải tình yêu, tình yêu sao vậy có thể không ghen tị, này..... Này nên nói sao?”

Đang bàn luận vấn đề này, Tiểu Tứ lúc này mới chống lại ánh mắt của Phạm, hai tròng mắt y sáng ngời hữu thần, ánh mắt kiên định lại tự tin, so với y vừa rồi ngơ ngẩn mắt mác hoàn toàn là hai người khác nhau! “Ta thích Ngạn ca ca! Phụ thân nói không phải..... Kia phụ thân vì sao lại biết chính mình thích ba ba chứ?”

“Đó là.....” Phạm bỗng nhiên nhận thấy được chính mình thế mà lại đáp không được.

“Là bởi vì vô luận làm cái gì, ba ba đều sẽ ủng hộ và giúp đỡ phụ thân, vô luận làm gì ba ba luôn lấy phụ thân làm đầu! Cho nên cùng ba ba một chỗ, phụ thân cảm thấy thực hạnh phúc không phải sao?” Khẩu khí của Tiểu Tứ hoàn toàn nhìn không ra y chính là một đứa nhỏ mười lăm tuổi! “Ta cũng giống vậy a! Với ta mà nói, chỉ cần Ngạn ca ca có thể không ngại phiền mà trả lời mỗi một vấn đề hoang đường ta đưa ra, chỉ cần hấn ở bên cạnh ta chỉ điểm sửa chữa mỗi một hành vi của ta..... Chỉ cần như vậy, ta sẽ cảm thấy được thực hạnh phúc! Ta tuy rằng chưa từng nói chuyện yêu đương, đối với người không phải ngu ngốc, ta sẽ không nhầm lẫn tình cảm của bản thân..... Nhưng các người vì sao liền cho rằng ta không yêu chứ?”

Lời nói của Tiểu Tứ liên tiếp oanh tạc khiến Tuyền cùng Phạm nhất thời nghẹn lời, cũng không biết nên đáp lại như thế nào!

Thẳng đến một lúc lâu sau, tuyền cư nhiên cất tiếng cười to đứng lên: “Ha ha ha ha..... Ái chà..... Cười chết ta!”

Tiếng cười của hấn không thể nghi ngờ hấp dẫn lực chú ý của Tiểu Tứ, cũng dẫn đến cái xem thường của Phạm!

“Khụ khụ..... Thực xin lỗi..... Ta không phải cố ý cười lớn tiếng đến như vậy.....” Tuyền ho nhẹ vài tiếng ngăn lại ý cười, “Ai..... Chính là xúc động..... Phạm a, xem ra Tiểu Tứ ở phương diện tình cảm cũng là thiên tài a!”

“Người lại nghĩ đến cái gì?” Phạm lắc lắc đầu, hấn chính là lấy phải cái người không có cách này!

Tuyền không đáp nhưng lại mỉm cười hỏi Tiểu Tứ: “Tiểu Tứ, người đã nói đó là yêu, kia vì sao tuyệt không ghen?”

Nhưng Tiểu Tứ như là bị đã hỏi tới đau đớn, chỉ thấy y lại cúi đầu đùa ngon cổ nhỏ, thấp giọng trả lời: “Bởi vì ta vốn nghĩ rằng Ngạn ca ca sẽ không phải loại người theo đuổi khoái hoạt sinh lý..... Cho nên ta vẫn tin tưởng, cho dù bố ta, hấn cũng sẽ không làm ra chuyện gì quá phẫn..... Ba ba cùng phụ thân không phải là tin tưởng lẫn nhau như thế sao?” Y còn tìm chứng cứ tựa như dò hỏi.

“A? Đúng vậy..... Đúng là như thế!” Tuyền gãi gãi đầu, nhìn Phạm một cái!

Kia cũng là bởi vì thời gian hai người bọn họ ở chung..... Quá dài! Tiểu Tứ nhanh như vậy liền nhảy đến bước này..... Hình như quá nhanh đi! Ai..... Cho nên nói, có đôi khi rất “am hiểu ý người” cũng không phải chuyện tốt gì!

“Đúng không..... Chính là ta giống như sai rồi..... Ngạn ca ca dù sao cũng là người bình thường..... Nhu cầu sinh lý cũng là tất yếu!” Nói tới đây, Tiểu Tứ không khỏi hai tay ôm gối, đem khuôn mặt động lòng người trần ngập ưu sầu chôn vào trong, chỉ để lại một ánh mắt mê người nhìn chăm chú ao nhỏ, “Có lẽ là ta đối chính mình rất có tự tin!” Thanh âm mông lung cảm giác như là nghẹn ngào.

“Sao lại vậy!” Tuyền từ sau một phen ôm lấy Tiểu Tứ, “Tiểu Tứ hoàn mỹ như vậy, ai có thể được Tiểu Tứ ái mộ đó là vinh dự lớn lao, là Diệu Ngạn kia có mắt không trông! Không cần thương tâm, sau này Tiểu Tứ sẽ gặp được người tốt hơn, thích hợp với mình hơn!”

Tiểu Tứ ngoan ngoãn nằm trong lòng Tuyền, thấp giọng nói: “Sẽ không..... Người tốt hơn thích hợp hơn cũng không phải là Ngạn ca ca..... Cũng không có thể có người như Ngạn ca ca cười nói muốn thú ta..... Sẽ cũng không có..... Hơn nữa ta một chút cũng không hoàn mỹ, ta ngay cả một việc cơ bản nhất cũng không làm được.....” Thanh âm khiến người ta động dung cảm giác như muốn khóc, chính là bọn họ cũng đều biết đó là..... Không có khả năng!

“Di truyền cái gì không truyền..... Lại di truyền cái tính để tâm đến chuyện vụn vặt của ba ba người..... Thật là.....” Lần này lời nói nhìn như đùa giỡn nhưng từ miệng Phạm phát ra lại trần ngập sùng nịch vô hạn, vừa vãn về sợi tóc trên trán Tiểu Tứ, vừa nhu hòa khuyên, “Tiểu Tứ, hiện tại có cảm giác gì? Nói ra đi..... Không thể khóc..... Nói ra, có lẽ sẽ dễ chịu chút!”

“Ngô.....” Tiểu Tứ cảm thụ độ ấm trong lòng bàn tay của Phạm, không khỏi đưa tay ôm lấy cánh tay bao lấy mình của ba ba, một bộ muốn khóc lại khóc không ra có thể khiến cho những người đứng xem cũng đau lòng không thôi, “Phụ thân, ba ba..... Trong lòng rất khó chịu, rầu rĩ, ê ẩm, tựa như là bị đào rỗng mất..... Kỳ thật khi ta biết thỏa mãn không được Ngạn ca ca, thời điểm quyết định cùng với Ngạn ca ca giải trừ hôn ước..... Ta rất muốn khóc..... Chính là vô luận thế nào..... Nước mắt đều giữ không được..... Thật sự rất khó quá.....”

“Ngoan ngoãn.....” Phạm vỗ nhẹ lưng Tiểu Tứ, tựa như trước đây hồng y ngũ, “Không phải lỗi của Tiểu Tứ.....”

Tuyền xoa xoa cái mũi của Tiểu Tứ, ngày thường quen bày ra bộ mặt tươi cười lại thế nào cũng không lộ ra được, chỉ tăng thêm lực trên tay đến an ủi đứa con: “Đúng vậy..... Đều là lỗi của chúng ta..... Nếu không đưa Tiểu Tứ đi thư viện ma quỷ đọc sách liền chuyện gì cũng không có.....”

“.....” Tiểu Tứ không có lên tiếng chính là càng thêm dùng sức bắt lấy cánh tay của Tuyền, như là bắt lấy cọng rơm cứu mạng.

“Không có việc gì..... Không có việc gì! Chúng ta đều đứng ở bên Tiểu Tứ.....” Phạm khuyên giải an ủi đứa

con, nhưng thực tế trong lòng đã muốn bắt đầu chậm rãi tính toán gì đó.....

Tuyền cũng gia nhập vào, “Đúng vậy, không sợ..... Cùng lắm thì không cưới không lấy chồng, đại ca người sẽ nuôi người cả đời!” Đến nỗi Diệu Ngạn, hẳn cũng nên vì hành vi của hẳn mà trả giá chút đại giới đáng nhận!

Nhân sinh thiên lý dữ vạn lý, ảm nhiên tiêu hồn biệt nhi dĩ, quân độc hà vi chí vu tử! Sơn phi sơn hề thủy phi thủy, sinh sự sinh hề tử phi tử...

(Cuộc đời nghìn dặm rồi vạn dặm, buồn bã mất hồn cũng chỉ thế thôi, là vua đơn độc cũng thế! Núi không phải núi mà sông không còn là sông, sông không phải sông mà chết không phải là chết...—— Thứ cho ta bắt tài đoạn thơ này không tìm được bản dịch nên ta để nguyên hán việt rồi tạm dịch dưới này, bạn nào hiểu chỉ với T_T)

.....

“Phong, không bưng ra ngoài sao?” Thần đến hậu viện tìm Phong đi bưng đồ ăn cho ba người, lại thấy Phong tay bưng đồ ăn đứng phía sau bọn họ!

Phong nghe thấy hẳn gọi, mỉm cười xoay người đi tới, “Thần..... Chúng ta trở về đi!”

“Đi? Đồ ăn này không đem cho phụ thân bọn họ sao?” Thần nhìn hành động khác thường của Phong tò mò hỏi.

“Không cần..... Thần, kêu Thấm Diệu bọn họ cùng nhau mở một cái party được không?” Phong bước nhanh đi về phía đại sảnh. (nguyên văn qt là phái đối, từ này bên Trung là phiên âm của từ Party, mà bạn Tuyền là người hiện đại xuyên về nên ta để từ party này)

“A? Chủ ý của ba ba?” Phản ứng đầu tiên của Thần khi nghe thấy “party” chính là thế này!

“Không, chủ ý của ta!” Phong quay đầu lại thần nhiên cười, “Coi như chúc mừng tân điểm sắp khai trương đi!”

“Chuyện ba ba cùng phụ thân muốn mở điểm đã nói cho Tiểu Tứ?” Y hẳn là không biết đi.....

“Không có!”

“Kia Tiểu Tứ y.....”

Phong không kiên nhẫn mà kéo tay Thần, “Không sao, đi mau!”

Toàn bộ trò hay chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.....

21. Chương 21

Cảng Uyên Lâu

“Ngạn, người không cần như vậy!” Khải mạnh mẽ đoạt đi ly rượu trong tay Diệu Ngạn, “Đều là ta không tốt, người đánh ta mắng ta cũng không có vấn đề gì, nhưng người không cần cả ngày uống rượu lấy bản thân ra để xả giận a!”

Từ lần trước ma xui quỷ khiến vừa hôn liền bị Tiểu Tứ bắt gặp, Khải đã nghĩ hoàn toàn không có mặt mũi tới gặp bằng hữu Diệu Ngạn này! Hắn ta cũng không biết hai người bọn họ sau đó đã xảy ra chuyện gì, chính là ngày đó sau khi về nhà đã không còn thấy bóng dáng hai người..... Hôn ước giải trừ, Tiểu Tứ rời đi, nếu không phải Chung Ly chạy đi tìm hắn ta tới khuyên Diệu Ngạn, Khải đến giờ còn bị chẳng hay biết gì!

Hiện giờ thấy được Diệu Ngạn suy sút không chịu nổi như thế, Khải thật sự là giận không chỗ phát tiết! Không phải giận hắn mà là giận chính mình..... Không nghĩ tới hành động không hiểu ra sao của chính mình thế nhưng lại cứng rắn hủy đi một đôi bích nhân như vậy! Càng khiến cho anh em của mình từ nhỏ đến lớn đến nông nổi này, ai tới nói cho hắn ta, rốt cuộc nên cứu chữa thế nào đây?

“Ngô.....” Diệu Ngạn không có nghe theo lời Khải đi đánh chửi hắn ta, mà là ghé vào trên bàn mơ mơ màng màng, vươn một tay cầm lấy bầu rượu bên cạnh!

“Đáng giận..... Thật là!” Khải cũng trước hắn một bước lấy đi bầu rượu, khẩu khí thật không tốt, “Chung Ly còn có các người, mau giúp ta đem đồng rượu này đó lấy hết đi! Ngạn uống nữa sẽ chết!”

Chung Ly, còn có một ít tiểu quan đều tiến lên lấy bầu rượu ly rượu đi, bọn họ cũng không hy vọng lão bản đi xuống như thế, chính là ngại mà sinh ra lập trường khó mà nói gì. Chính là Khải sẽ không giống vậy, hắn ta là bạn tốt của lão bản, có quyền ngăn cản hành vi điên cuồng của lão bản.....

“Mang rượu tới, không cần lo cho ta! Ai cũng không cần quản ta!” Diệu Ngạn nhìn rượu đều bị mang xuống, lúc này nổi giận.

Khải thấy bộ dạng uất ức của hắn, không khỏi ra sức đem Diệu Ngạn kéo lên quát lớn: “Diệu Ngạn, người thanh tỉnh một chút cho ta! Tiểu Tứ đi rồi, ta biết người rất không thoải mái, chính là ngâm mình trong rượu như thế này chính là thứ người muốn? A? Nhìn chung quanh người bởi người khổ sở chính là điều người hy vọng? Vậy người tốt xấu cũng cho chúng ta một cái lý do a! Tiểu Tứ vì sao cùng người giải trừ hôn ước? Là bởi vì ta sao? Người nói thật ra a!”

“Ân.....” Diệu Ngạn bị rống như thế, nhất thời cũng thanh tỉnh vài phần, chỉ nghe hân mang giọng mũi không quá rõ ràng mà trả lời, “Tiểu Tứ..... Không có thích ta..... Ngô..... Ta còn có gì để nói?”

“Hả?” Khải nghe vậy cũng buông hân ra, tùy ý hân quay về ghế trên.

“Ha hả..... Thật sự là chơi vui..... Mười năm..... Mười năm a!” Thanh âm của Diệu Ngạn ai oán như khóc nói, “Ta cứ nhiên đều không có phát hiện.....”

“Sao lại có thể? Không có khả năng!” Khải cũng có chút khó tin, “Các người nhất định là bởi vì ta mà có chút hiểu lầm!”

“Không, người vừa lúc khiến chúng ta nói rõ..... Ta còn thực nên cảm ơn người!” Diệu Ngạn ngẩng đầu tự giễu cười, “A..... Đúng rồi, còn có Mạc Ngữ cùng Chung Ly..... Ta cũng nên cảm tạ bọn họ..... Ta liền nói cho bọn họ đi..... Ân.....” Cũng không biết là có phải uống say không, hân còn muốn đứng dậy đến phòng bọn họ “nói lời cảm tạ”!

“Không cần đi! Chính người đi cũng không xong!” May mắn Khải đỡ hân, bằng không sẽ ngã.

Lúc này,! tự tiện xông vào, còn vừa chỉ ngoài cửa vừa hỗn hển nói: “Lão bản..... Lão bản..... Cái kia..... Đối diện mở điểm!”

“Mở điểm thế để họ mở, tình huống Ngạn hiện tại..... Chẳng lẽ còn gọi hân đi chúc mừng khai trương sao?” Khải có chút trách hân ta làm việc không có suy nghĩ.

“Không phải..... Không phải.....”! có chút nóng nảy, nhưng càng nhanh nói lại càng nói không tốt, “Tiểu Tứ..... Là Tiểu Tứ ở..... trong điểm kia!”

“Tiểu Tứ?!” Lần này lại là Diệu Ngạn phản ứng đầu tiên, hân ngẩng đầu, che đầu ẩn ẩn đau, bắt đầu lay động!, “Người nói Tiểu Tứ xảy ra chuyện gì?”

Khải vội vàng ngăn cản hân, “Ngạn, bình tĩnh một chút..... Tiểu Tứ chính là ở trong điểm mới đối diện! A..... Ngạn, người muốn làm gì?”

Diệu Ngạn vừa nghe Tiểu Tứ ở đối diện, liền bộ dáng muốn liều mạng, liều mạng muốn lên lầu!”, chuẩn bị nước cho ta tắm rửa chút..... Ta phải tắm rửa thay quần áo..... Đi điểm đó nhìn xem!”

Cầm Yến quán

“Ba ba, Ngạn nhất định sẽ đến sao?” Thần ôm đứa con đứng ở trước quầy hỏi.

“Sẽ sẽ!” Tuyên về mặt lưu manh, cầm gác trên quầy khê động, tầm mắt luôn chăm chú nhìn Tiểu Tứ đang ăn trong góc phòng! “Phạm, người nói có phải không?”

Phạm đứng đắn hơn, hần đứng ở bên cạnh Tuyên, vừa tính toán vừa viết, trước mắt đặt một quyển sổ sách, hiển nhiên là đang tính sổ! “Đúng vậy..... Hôm nay điểm mới khai trương, còn có nhiều người như vậy, công của Tiểu Tứ không thể không có!”

Ngẩng đầu nhìn sang..... Hắc, ngoài cửa đội ngũ xếp hàng dài đã sắp kéo đến đầu ngõ kế tiếp! Được hoan nghênh như vậy, một nửa là bởi vì rất nhiều người muốn thử “lẩu thịt dê” chưa bao giờ nếm qua, một nửa kia..... Đương nhiên chính là vì xem Tiểu Tứ mà đến..... Xem ra dùng Tiểu Tứ làm “chiêu bài sống” thật sự là phương pháp dùng được!

“Ha ha..... Tiểu thúc thực hấp dẫn người ni, đã có không biết bao nhiêu người muốn cùng y chung bàn.....” Tinh Nhi ôm vai Nhị cha tán thưởng, “Nhưng này ăn như vậy không thành vấn đề sao? Tiểu thúc đã ăn lẩu đến trưa rồi ai.....”

“Không thành vấn đề!” Phong từ phòng bếp đi ra, trên tay lại mang sang một ít thịt dê đem tới bàn của Tiểu Tứ, Tiểu Tứ gật gật đầu cảm ơn, rồi mới tiếp tục..... Ăn! Phong đi đến quầy bên này gia nhập đội ngũ tám chuyện của bọn họ, “Tiểu Tứ vẫn là giống như trước đây, lúc thương tâm không khóc không nháo, chỉ dùng ăn đến phát tiết.....”

“Ấn.....” Tuyên cười nhìn bộ dạng Tiểu Tứ tinh tinh khiết khiết, chỉ lo ăn, “Đứa nhỏ này thật đúng là khiến người thích..... Ta cũng không tin Diệu Ngạn buông được!”

“Ba!” Phạm bỗng nhiên khép sổ lại, hướng ngoài cửa nhìn lại, “Xem ra nói đến người người liền đến.....”

Lời của hần khiến mọi người đồng loạt nhìn ra ngoài..... Quả nhiên, Diệu Ngạn mang theo Khải, mặc kệ đội ngũ dài ngắn thế nào, đã muốn lập tức hướng bàn của Tiểu Tứ trong điểm đi đến, thoạt nhìn một chút cũng không có chú ý tới sự tồn tại của bọn họ đâu.....

Diệu Ngạn chưa từng để ý nhiều người chung quanh, trong mắt hần chỉ có Tiểu Tứ! Kỳ thật lần này hần cũng không biết vì sao lại muốn tới xem Tiểu Tứ, chính là lúc nghe được! Nói Tiểu Tứ ở trong này, thân thể hần đã muốn phản ứng lập tức..... Là không cam lòng? Là ảo não? Là phẫn nộ..... Hay là..... Hối hận đây?

“Tiểu.....” Từ “Tứ” Diệu Ngạn còn chưa nói ra liền dừng lại! Không đúng, hiện tại hần là phải.....”Kì Quân Thiên.....”

“.....” Tiểu Tứ yên lặng ngẩng đầu, thấy Diệu Ngạn, trong mắt y liền có một tia vui sướng! Chính là không kéo dài bao lâu liền tan biến!”Ngạn ca ca, vẫn gọi ta là Tiểu Tứ đi! Các người ngồi a.....” Nói xong liền kéo băng ghế bên cạnh.

Chính là Diệu Ngạn một chút cũng không cảm kích, chẳng những không có gọi y là”Tiểu Tứ”, còn kéo Khải

ngồi xuống băng ghế đối diện Tiểu Tứ, “Không khách khí, chúng ta ngồi ở đây là tốt rồi!”

“Nga.....” Tiểu Tứ tốt tính hiềm thấy, chính là không tức giận cũng không trách tội, còn đúng mực bổ sung một câu, “Các người muốn cùng nhau ăn không?”

“Không được, đối mặt với một số người ta không có khẩu vị!” Nào ngờ phản ứng của Tiểu Tứ lại làm cho Diệu Ngạn càng thêm khó chịu, hần cứ nhiên lại bắt đầu lạnh nhạt.

“.....” Tiểu Tứ rất biết tự mình hiểu lấy, nhìn ra Diệu Ngạn đang tức giận, thế là cũng không hỏi thêm nhiều cú đầu tiếp tục “công trình” của mình!

Khả thấy bầu không khí giữa hai người bọn họ, thật sự là xấu hổ không thôi, nhưng cũng nói không nên lời nào, hần ta thật sự là sắp buồn bực chịu không được!

Mà ba người một chút cũng không có chú ý tới, chung quanh đã vì ba người bọn họ mà bắt đầu “sóng lớn mãnh liệt”..... Nếu không phải Phạm mở miệng quý, mỗi bàn đưa lên một bình rượu ngon để trấn an, phỏng chừng lẩu điểm khai trương hôm nay sẽ đóng cửa đi!

“Ta khát..... Ta sao lại không có phát giác, miệng của Ngạn cứ nhiên có tính sát thương như thế?” Thần thiếu chút nữa không có đi lên làm thịt Diệu Ngạn.

“Thật sự ni..... Ba ba, người còn quyết định đem Tiểu Tứ gả cho hần sao?” Phong đang cười, cười đến thực “ôn nhu”, thật sự rất “ôn nhu”.

“Hừ..... Còn chưa xong đâu..... Tiếp tục xem đi.....” Tuyền không chút hoang mang, hần cũng không cho rằng Tiểu Tứ dễ “khi dễ” như thế.

Tầm mắt mọi người lại dời đi, quả nhiên..... Diệu Ngạn lại mở miệng.....

“Ta nói, người ngồi ở chỗ này thu hút khách hàng, không cảm thấy thẹn sao?” Trời ạ! Diệu Ngạn nói ra lời này xong liền hối hận, hần vì cái gì lại thương tổn Tiểu Tứ như vậy? Rõ ràng biết Tiểu Tứ chính là ăn cơm mà thôi..... Vì sao lại như vậy.....

Tiểu Tứ dừng đưa lại, ngẩng đầu dùng cặp mắt sáng ngời kia nhìn Diệu Ngạn, “Sẽ không a..... Ta thực thích ăn lẩu..... Mà thôi.....”

Ngạn ca ca vì sao lại nói y như thế? Y không rõ..... Y rất muốn hỏi một chút, chính là quan hệ của hai người bọn họ không thể so với trước kia, Tiểu Tứ vẫn là nhịn xuống!

Đến nỗi Diệu Ngạn, bị Tiểu Tứ dùng cặp mắt kia nhìn đến, hần đã sắp không có chỗ nào để che giấu, “Như vậy a.....”

“.....”

Lại là một trận yên lặng dị thường.....

“Ngạn ca ca!” Sau đó Tiểu Tứ mở miệng trước, “Chúng ta tuy rằng giải trừ hôn ước, chính là người dù sao vẫn là biểu ca của ta..... Chúng ta không cần giảng co như vậy, được không?” Ngữ khí của y thành khẩn lại thản nhiên, làm cho người ta khó có thể cự tuyệt.

“Ta không phải.....” Cố ý..... Chính là những lời này, Diệu Ngạn thế nào cũng không chịu nói ra.

Tiểu Tứ thấy hắn còn không đồng ý, vẫn là dùng thanh âm càng thêm mềm mại nói: “Nói sao người cũng là bạn tốt của các ca ca, ta không hy vọng quan hệ giữa vì ta mà xảy ra vấn đề..... Người xem, chúng ta không thể làm phu thê vậy làm bằng hữu thì thế nào? Nếu không thì, nếu người không muốn gặp ta cứ việc nói thẳng đi..... Ta sau này sẽ chú ý, người tới ta liền lặng lẽ rời đi, sẽ không để người nhìn thấy ta!”

“Không được!” Thời điểm Diệu Ngạn nghe thấy “không thấy” hô to ra tiếng, hắn vỗ bàn đứng lên sắc mặt cực kém, sao có thể vậy..... Sao có thể không cho hắn nhìn thấy Tiểu Tứ? Đây..... Tuyệt đối không được!

“.....!” Tiểu Tứ bị hắn làm giật mình, không biết hắn vì sao có phản ứng như thế, “..... Kia ngạn ca ca nghĩ muốn thế nào?”

“Liền làm bằng hữu đi!” Diệu Ngạn lựa chọn nói, “Như vậy..... Thật tốt.....”

Đúng vậy..... Làm bằng hữu..... Không cần lưng mang áp lực lớn như vậy, không cần băn khoăn cảm thực của đối phương với chính mình..... Như vậy thật tốt..... Hắn quyết định, liền cùng Tiểu Tứ đời này làm bằng hữu!

“Được!” Tiểu Tứ hướng bọn họ ngọt ngào cười, “Khải ca ca là bằng hữu của Ngạn ca ca..... Kia cũng là bằng hữu của ta đi!”

“A..... Đúng vậy.....” Khải vẫn là rất ngượng ngừng gãi đầu.

Diệu Ngạn nhìn Tiểu Tứ mỉm cười, nghe y nói ở trong lòng y, địa vị của mình và Khải đều như nhau..... Hắn không khỏi lại tức giận! (tự tạo nghiệt không thể sống ('))

Đó là..... Ngọn lửa ghen tỵ..... Ngọn lửa xấu xí ở trong lòng Diệu Ngạn hùng hực thiêu đốt, “Tiểu Tứ, ta còn không có nói cho người đi?”

“Cái gì?” Tiểu Tứ vẻ mặt khờ dại lại khiến Diệu Ngạn nghĩ muốn ra tay chôn đi.....

Diệu Ngạn thu liễm tức giận, mỉm cười nói: “Ta cùng Khải đã muốn xác nhận quan hệ tình nhân..... Nói không chừng ta tương lai sẽ cùng hắn bên nhau!”

“A?” Mắt của Khải đã muốn giật mình sắp trừng ra ngoài.

Tiểu Tứ nghe vậy, đưa trên tay không cầm vững rơi trên mặt đất..... Y rất nhanh nhặt đưa lên xoa xoa, ánh mắt nhìn về phía Diệu Ngạn muốn nói gì đó..... Nhưng mở miệng nửa ngày cuối cùng vẫn là cái gì cũng không có nói..... Những chuyện kia Diệu Ngạn đã không cần thiết phải biết.....

“Là bằng hữu, người không nói chút gì sao?” Tiểu Tứ yên lặng khiến Diệu Ngạn càng không cam lòng, địa vị của chính mình ở trong lòng của Tiểu Tứ hắn là có cũng được không có cũng được?!

Tiểu Tứ nhìn hắn ta, nhìn lại Diệu Ngạn, cúi đầu thanh âm rất nhỏ mà nói: “Chúc mừng các người.....”

“Chờ.....” Khải muốn giải thích.

Nhưng Diệu Ngạn lại ngăn cản hắn ta, hắn đứng lên vẻ mặt mang ý cười lạnh như băng, “Phải không? Chúc mừng..... Chúng ta nhận! Đi trước..... Không cần tiễn!” Sau đó không nói lời nào mà kéo Khải rời đi.....

Tiểu Tứ nhìn bóng dáng Diệu Ngạn rời đi, thẳng đến khi hắn biến mất ở tầm mắt của y..... Sau đó tiếp tục ăn lẩu!

Lúc này Phong lại đến bên người Tiểu Tứ hỏi: “Tiểu Tứ, ăn no sao?”

“Không có!” Tiểu Tứ cúi đầu, miệng lấp đầy thức ăn, cũng nói rõ từng chữ, “Tam ca, ta còn muốn chút thịt dê, nấm hương, rau chân vịt, đậu hủ..... Giúp ta lấy được không?”

Phong cười cười, “Đương nhiên không có vấn đề!”

22. Chương 22

“Ba!” Tiếng tát tai thanh thúy vang lên trong căn phòng hắc ám, Chung Ly như trước một thân hồng y bị một cái tát đánh ngã trên mặt đất! Khóe miệng hơi hơi tràn ra tơ máu, chính là hắn ta vẫn đang không có phản kháng cái người ngồi trên cao kia!

“Vì sao không tuân theo mệnh lệnh của ta?!” Hai mắt người nọ tràn đầy tức giận trước nay chưa có từng Chung Ly, “Trả lời ta!”

“.....” Ánh mắt Chung Ly tĩnh lặng như nước, thông thả mà đứng dậy trả lời, “Tuân theo hay không tuân theo có gì khác biệt? Bọn họ vẫn là bị người tách ra, không phải sao?”

Người nọ nghe thấy Chung Ly mỉa mai như thế thẹn quá thành giận, lại đá một cái vào bụng hắn ta, “Hừ..... Đường nhiên là có khác nhau!”

“Ngô.....” Chung Ly không có chút trốn tránh, một cước nặng nề trúng bụng, hạ phúc đau đớn khiến hắn ta không khỏi cúi thấp người che chỗ bị thương rên rỉ.

Người kia từ trên đi xuống dưới, một phen kéo mái tóc dài của Chung Ly lấy khẩu khí ra lệnh nói: “Ta quyết không cho phép phản bội, nhất là người!”

“Đau!” Chung Ly kêu rên ra tiếng, dung nhan xinh đẹp vào lúc này cũng không có chút huyết sắc.

“Ha hã..... Đau không?” Biểu tình người nọ biến ảo vô thường! Vừa rồi vẫn là vẻ mặt dữ tợn, hiện tại cư nhiên hồn nhiên mà nở nụ cười.

Tay hắn buông tóc Chung Ly ra, lau đi tơ máu nơi khóe miệng của hắn ta, còn nhân tiện sửa sang ngoại sam của Chung Ly vừa rồi bị chính mình đá loạn.....

Chung Ly tựa hồ đã quen, hắn ta lắc đầu trả lời: “Là ta sai rồi..... Người sinh khí cũng là đương nhiên..... Chính là ta có một chút hy vọng ngài có thể hiểu được, ta quyết sẽ không phản bội người, cho dù là địa ngục ta cũng sẽ cùng người!”

“Ta đương nhiên biết!” Người nọ nhẹ nhàng liếm lên hai má bị chính mình đánh sưng, “Người đã không còn đường thoái lui, từ khi người phản bội Kì Viêm, quyết định nguyện trung thành với ta..... Chúng ta liền nhất định là chung một chiếc thuyền!”

“Ân.....” Chung Ly bị đầu lưỡi ướt át liếm đến rất không được tự nhiên, “Thao Liễm vương hắn.....”

“Hắn mang đứa con cùng lão bà tới nơi này tìm người nha!” Người nọ ám muội thổi khí bên tai Chung Ly.

“Sao có thể?!” Chung Ly cuống quýt kéo người nọ đang “quấy rầy” ra, biểu tình là hoảng sợ chưa từng có.

Người nọ thấy bề mặt này của hắn ta, không khỏi nhăn mi lại, “Sợ cái gì? Chẳng lẽ người còn hi vọng trở lại bên người hắn sao?”

Chung Ly không dám đối mặt với ánh mắt của người nọ, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Không..... Chính là..... Ấy náy mà thôi.....”

“Ấy náy? Phải không? Người như vậy coi như là ấy náy sao?” Nói rồi, người nọ lại đưa tay vói vào trong y sam đến chỗ kia của Chung Ly.

“Ân..... Không.....” Chung Ly nghĩ muốn phản kháng, chính là lực bất tòng tâm!

Phân thân giữa hai chân đã muốn có phản ứng, ánh mắt cũng thoáng có chút mê ly, lý trí cũng không còn lại bao nhiêu!

“Đã muốn tới.....” Người nọ tục tũu liếm liếm yêu dịch trong tay, “Ấy náy của Chung Ly chính là như vậy sao?”

“Cáp..... A..... Ngô..... Không phải.....” Chung Ly dứt quãng phản bác, “Sau này..... Người quyết định..... Sau này..... Làm cái gì?”

“Làm cái gì?” Người nọ cố ý xuyên tạc, đem Chung Ly một phen ầm giường, “Làm cái này!” Hắn cởi đi quần áo dư thừa, dùng miệng ở trước ngực Chung Ly cọ xát, cố ý giầy vò tình dục cuộn cuộn của hắn ta.

“Không cần.....” Chung Ly khổ sở rên rỉ, nước mắt bắt đầu tích tụ nơi khóe mắt, tay cũng không kiềm chế được mà kéo chặn bạc dưới thân.

“Chắc chắc chắc..... Nếu Kì Viêm nhìn thấy bộ dạng dâm dăng của được sư cung đình mà hắn luôn nghĩ là kiêu ngạo ở dưới thân ta thế này..... Không biết sẽ có cảm tưởng gì.....” Nói xong liền cúi đầu tiếp tục trêu chọc dục hỏa của Chung Ly.

“..... A..... Ân.....” Nước mắt của Chung Ly cuối cùng nhịn không được chảy ra.....

Mặc dù biết chính mình đối với hắn mà nói, chẳng qua là một quân cờ đáng giá lợi dụng, nhưng Chung Ly vẫn cứ tiếp tục yêu hắn..... Thấy hắn dùng ánh mắt như vậy hỏi mình “có nguyện ý giúp ta không?” Lúc đó, Chung Ly căn bản không thể nào lựa chọn, dùng hết mọi lực lượng trợ giúp người mình yêu, đây là cách yêu người của hắn ta, cho nên hắn ta phản bội chủ nhân ban đầu của mình, Chung Ly biết nguyện trung thành với hắn, chính mình quyết không hối hận..... Vì người ta có thể bất chấp gian nguy, không chối từ!!!

Một phen mây mưa xong xuôi, người nọ đem Chung Ly ôm ở trong hai tay mình, ngấm ngấm đầu tóc của hắn ta. Mà Chung Ly một chút khí lực đều không có, tùy ý người nọ ôm.....

Lúc này, người nọ mở miệng: “Là thế..... Sau này..... Hết thấy đều không sai biệt lắm, qua mấy ngày nữa..... Giác mộng của ta có thể thực hiện.....”

Cầm Yến quán

“Phụ thân có biết Ly Diễm tộc có phong tục hiến nữ đồng cho sơn thần không?” Tuy rằng cảm thấy được sẽ gọi lại ký ức không tốt đẹp của Phạm, chính là vì muốn làm rõ sự thật chân tướng, Tiểu Tứ vẫn là hỏi ra.

Phong và Thần mang Tinh Nhi ra ngoài, Thẩm Diêu một mực trong phòng giúp Diệc Ưu cùng nhau chuẩn bị khảo thí ngự y sau khi hồi cung, trong điểm còn lại ba người Tiểu Tứ, Tuyền, Phạm! Thừa cơ hội này, Tiểu Tứ tính toán hỏi cho rõ.

Phạm vừa nghe đứa con hỏi như thế, không khỏi có chút giật mình, “Tiểu Tứ, này ngươi làm sao nghe được?”

“Nam sơn có một gia gia, ông ấy nói, ông ấy phụ trách thủ sơn.....” Tiểu Tứ ngoan ngoãn đáp lại.

“Đang tốt lành, Tiểu Tứ sao lại đến nơi đó?” Tuyền thực để ý vấn đề an toàn của đứa con.

Tiểu Tứ vừa lắc đầu vừa trả lời: “Không phải ta, là Ngạn ca ca.....” Nhắc tới Diêu Ngạn, thanh âm của Tiểu Tứ bỗng nhiên thấp xuống, “Là một nhà bằng hữu của hắc giống như chết trong núi..... Cho nên chúng ta đi điều tra..... Kết quả lão gia gia kia nói, phụ thân biết một việc..... Cho nên tới hỏi! Đương nhiên, nếu phụ thân không muốn trả lời cũng không sao.....”

“Tiểu Tứ vẫn là thực để ý Diêu Ngạn a.....” Tuyền ở một bên nhìn vào trong mắt, đau ở trong lòng, đưa tay sờ sờ đầu Tiểu Tứ nói, “Muốn ra ý chỉ nào đó không, buộc Diêu Ngạn cùng ngươi thành thân?” Là hoàng đế, lão tử chính là nhất, bằng không loại này quyền lợi ai có thể hưởng.

“Không cần, Ngạn ca ca đã sớm đủ chán ghét ta..... Ta cũng không hy vọng hắc càn thêm hận ta!” Tiểu Tứ chưa sót cười.

“Thật là chán ghét sao?” Tuyền nhẹ giọng lăm bầm lâu bầu.

“Cái gì?” Tiểu Tứ không có nghe thấy.

“Không có gì!” Tuyền hướng y cười cười, chuyện này cũng không thể sớm như vậy để cho Tiểu Tứ biết, bằng không bọn họ sao có thể chinh Diêu Ngạn?

“Chuyện núi kia ta biết..... Trong sách có ghi, ta có mang theo! Tiểu Tứ muốn xem không?” Phạm nhìn đúng thời cơ nói sang chuyện khác.

Tiểu Tứ thấy Phạm không có gì không thích hợp, cũng liền tiếp tục đề tài: “Cho ta xem? Không cần, chỉ có Ly Diễm tộc trưởng các thế hệ có thể xem, ta không thể phá hủy quy củ này.....”

“Không có việc gì, nếu Tiểu Tứ nói không muốn phá hư quy củ, tộc trưởng tiếp theo người tới là được rồi!” Phạm thoải mái mà đề nghị, ở chung với Tuyền lâu ngày, bảo thủ không chịu thay đổi cũng dần dần trở nên nhạt đi.

“.....” Tiểu Tứ trong phút chốc lấy ánh mắt thực cổ quái nhìn phụ thân của mình.

Phạm thu được rồi không buồn cười trả lại, “Xảy ra chuyện gì? Tiểu Tứ không muốn?”

Tiểu Tứ quay đầu nhìn về phía Tuyền, “Không..... Chính là vừa rồi giống như ở trên mặt phụ thân thấy được biểu tình đặc biệt của ba ba.....”

“Gần son người đỏ, gần mực người đen!” Phạm cười ngược lại. (tựa như câu gần mực thì đen, gần đèn thì sáng)

“Phạm a, người là người trước, hay là người sau?” Tuyền tò mò hỏi.

Phạm vẫn là thần tình ý cười ôn hòa mà nói, “Người nói có thể là người trước sao?”

“Sư” một trận gió lạnh thổi qua.....

Tuyền kéo Tiểu Tứ dịch qua bên cạnh, cười gượng vài tiếng: “Ha ha..... Phạm a..... Xin người không cần cười như thế..... Thật lạnh.....”

Không biết là có phải là đùa dai không, Phạm vẫn là mang khuôn mặt tươi cười, không ngừng tới gần Tuyền, “Ha hã..... Ta.....”

Nhưng lúc này, một nhà ba người cha con vui vẻ lại bị “khách nhân” thành linh xuất hiện đánh gãy!

“Nơi này là tiệm gì? Ta sao lại không biết nơi này có một chỗ thế này?” Tề Vận Thục ôm đứa con cố gắng đào bới trí nhớ của mình..... Nàng không có nhớ lầm a, trong trấn nhỏ nơi đích xác không có “Cầm Yến quán” a!

“Từ lâu gần đây mới khai trương đi.....” Sỉ đoán.

“Đi xem chẳng phải sẽ biết!” Kì Viêm nhắc chân bước vào cửa điếm, “Chưởng quầy, chúng ta.....”

Không nhìn còn tốt, vừa nhìn thì lại là nước cờ thua “vương gặp vương”!

Kì Viêm ngay tại thời điểm thấy ba người kia trong quầy cứng lại! Mà hai thị vệ bên người hắn lại không

nói gì mà chống đỡ, ba đại nam nhân cứ như vậy nơi nơi đứng ở cửa điếm của người ta “gây cản trở giao thông”!

“Nga nha..... Thật sự là oan gia ngõ hẹp!” Tuyền lúc này khôi phục lộ ra vẻ cợt nhả, như là đùa giỡn đối với Phạm cùng đứa con nói, “Các người xem, không chỉ ta, ngay cả Thao Liễm vương cũng thực nhàn đi!”

Phạm chợt liếc một cái, “Người cầm miệng cho ta!”

“Tiểu Tứ, thúc thúc!” Vận Thực phản ứng mãnh liệt, một bước lớn bỏ chạy tới bên người Tiểu Tứ, Kì Viêm ngay cả cơ hội ngăn cản nàng cũng không có.

“Vận Thực tỷ tỷ.” Tiểu Tứ cười ân cần thăm hỏi, liếc Kì Viêm vài lần hỏi, “Các người là đến chơi?” Nhất định không có khả năng!

“Không, đến giải sầu.....” Vận Thực ôm chặt đứa nhỏ trong lòng, “A..... Đúng rồi, Tiểu Tứ, người xem người xem, đây là con ta nga, thực đáng yêu đi?”

“Đã sinh?” Hắc là còn có một tháng đi?

“Đó là.....” Vận Thực không biết nên đáp lại như thế nào, ánh mắt chuyển hướng Kì Viêm hy vọng hắc có thể giúp mình, ai ngờ.....”Uy, Viêm..... Người sao còn nhìn Tuyền thúc thúc bọn họ a?!”

“A.....” Kì Viêm thấp giọng đáp lại, nhưng ánh mắt khó có thể tin vẫn không dời đi.

“A cái gì a, các người không cần gây cản trở sinh ý của chúng ta a!” Phạm dẫn đầu gây khó dễ.

“Tiến vào tiến vào! Sau rồi nói chuyện.....” Tuyền thực “thiện ý” mà đem mọi người mời đến căn phòng phía sau nói chuyện.

Lúc đầu Kì Viêm bọn họ tự nhiên có nghi ngờ, chính là nhìn vương hậu của mình không nói gì vào phòng, cuối cùng cũng không khỏi buông vũ khí đầu hàng, theo bọn họ cùng nhau đi vào.....

23. Chương 23

Trong phòng, trừ bỏ chủ tớ ba người Kì Viêm thái độ tương đối câu nệ, một đám còn lại kia đều là tàn mạn vô chương, Phạm cùng Tuyền giống như hai con hồ ly vậy, ác thú mười phần mà nhìn ba người Kì Viêm, mà Vận Thực đã sớm kéo Tiểu Tứ hỏi han..... Kì Viêm bị bọn họ nhìn đến mức thấy không được tự nhiên, thế là chuyển hướng Vận Thực muốn cùng nàng nói chút gì, nào ngờ Vận Thực thế mà lại không để ý tới đứa con trong lòng, dị thường phần nộ mà vỗ bàn đứng dậy.

“Cái gì, Diệu Ngạn tên hồn đản kia cũng dám cùng người giải trừ hôn ước?” Tên hồn trưởng này, thật sự là muốn chết!

“Oa.....” Đứa nhỏ trong lòng cũng bị cử động này của mẹ nó đánh thức, lên tiếng khóc lớn.

Diệu Ngạn? Không phải là “người được thích” lúc trước nha đầu Vận Thực nhắc qua..... Lúc này Kì Viêm quyết định bất động thanh sắc, tiếp tục lắng nghe.

“Ngoan ngoãn..... Không khóc.” Vận Thực hống đứa con, thẳng đến khi nó an tĩnh lại.

“Vận Thực tỷ tỷ.” Tiểu Tứ giữ chặt góc áo của Vận Thực, “Không phải hần đề nghị, là ta muốn giải trừ hôn ước.” Vô hình trung vẫn là bảo hộ Diệu Ngạn.

Vận Thực sao lại không rõ tính cách của hai người bọn họ? Tính cách của Tiểu Tứ, lời nói khó nghe, cho dù y đã không thích Diệu Ngạn, chỉ cần Diệu Ngạn còn thích y một ngày, liền quyết sẽ không tự mình đề nghị giải trừ hôn ước, bất quá Tiểu Tứ sẽ lựa chọn vĩnh viễn không thành thân! Mà hiện giờ Tiểu Tứ cư nhiên đề nghị giải trừ hôn ước, vậy có nghĩa Tiểu Tứ cảm giác được Diệu Ngạn đã không còn thích y!

“Đều giống nhau, khẳng định là lỗi của cái tên Diệu Ngạn chết tiệt!” Vận Thực trong lòng đã sớm đưa ra kết luận, “Tên hồn đản này, ta đi tìm hần!”

Nói liền làm, Vận Thực đem đứa con giao vào tay cha nó, nổi giận dùng dùng mà chạy đi Căng Uyên Lâu tìm Diệu Ngạn lý luận.

“Vận Thực tỷ tỷ người từ từ!” Tiểu Tứ đi lên trước khuyên bảo, lại bị Tuyền một phen kéo lại, “Ba ba?”

Tuyền cười tủm tỉm trả lời: “Không có việc gì, Vận Thực cũng không biết chuyện kia của người!”

“Nha đầu, người chờ một chút.....” Kì Viêm đứng lên cũng muốn giữ chặt nàng.

Chính là đứa con giống như thực giúp mẹ nó đang vội, lập tức khóc lớn hấp dẫn lực chú ý của lão cha..... Lúc Kì Viêm luống cuống tay chân trấn an đứa con, lại ngẩng đầu nghĩ muốn ngăn cản Vận Thực, đã không còn thấy bóng dáng của nha đầu kia!

“Thật sự là làm càn.....” Kì Viêm đau đầu nói, chính là đứa con một chút mặt mũi cũng không cho, như là có ý định tức chết lão cha, tiếp tục khóc lớn.

Cảnh này khiến Thao Liễm vương đại danh鼎鼎 tiến vào hoàn cảnh xấu hổ trước nay chưa từng có. Trên sa trường, hần có thể đối mặt ngàn vạn địch nhân, không chút do dự chém bọn họ ngã ngựa, chinh phục bọn họ; trong vương tộc, đối mặt với thành viên vương thất không phục hần, hần cũng có thể vận dụng các loại thủ đoạn, đối lấy trung thành của bọn họ..... Chính là chỉ có đối mặt với đứa con mới ra đời

không lâu này, hẳn thế lại một chút biện pháp cũng không có!!!

Kì Viêm lấy ánh mắt cầu cứu nhìn về phía hai thị vệ bên người, đáng tiếc..... Sỉ cùng Hàn chưa bao giờ có kinh nghiệm chăm đứa nhỏ, cũng chỉ có thể ở một bên nhìn mà tâm thần, ai..... Vương, không phải thuộc hạ không giúp người, thật sự là lực bất tòng tâm a.....

Nhưng vào lúc này, một đôi tay đưa tới rồi ôm lấy tiểu bảo bảo trong lòng Kì Viêm, vừa vỗ vỗ lưng của đứa nhỏ mềm mại, vừa nhẹ giọng哄 nói: “Cục cưng ngoan..... Ngủ ngủ.....”

Hắc..... Thật đúng là thần kỳ, cục cưng thế mà lại thật sự ngừng khóc, chậm rãi biến thành khóc thút thít..... Cuối cùng lại ngọt ngào mà tiến vào mộng đẹp.....

Ba người Kì Viêm khó tin mà nhìn Tuyền ôm đứa nhỏ..... Nhưng Tuyền lại không có phản ứng lớn gì, chính là哄 hoàn đứa nhỏ rồi mới vật quy nguyên chủ, “Thấy đi, đứa nhỏ là phải哄 như vậy, xin người trước đó học một ít được không?”

Nói xong thối lui đến bên cạnh Phạm, Phạm cũng không khỏi không bội phục mà nói: “Tuyền người thật sự thích đứa nhỏ đi!”

“Ha hã..... Tàm tạm tàm tạm.” Tuyền gãi gãi đầu, “Chính là thấy tiểu oa oa, đều nhin không được muốn ôm mà thôi.....”

Tiểu Tứ cũng không khỏi cảm khái: “Thói quen thực đáng sợ!”

“Vậy người.....” Kì Viêm bỗng nhiên phát hiện tìm không được từ để xưng hô, “Có..... Học qua sao?”

“Cáp a?”

Kì Viêm có chút ngượng ngùng mở miệng hỏi: “Ta là nói..... Chăm đứa nhỏ.....” Nhưng một lời của hắn vừa thốt ra liền hối hận, bởi vì đáp lại hắn chính là một trận cười điên cuồng của Tuyền.....

“Ha ha ha ha.....” Tuyền kiêu ngạo mà trả lời, “Tiểu Tứ nhà ta đều là ta chăm lớn, người nói ta có chưa từng học qua?”

“Phốc.....” Phạm cũng kiềm chế không được nở nụ cười, xem ra Thao Liễm vương này vẫn là đầy thú vị nha.

Tiểu Tứ cũng “lửa cháy đổ thêm dầu” nói: “Giai đoạn đầu dạy dỗ cục cưng rất trọng yếu, Thao Liễm vương cũng nên hảo hảo học tập!”

Lời này nghe được Sỉ rất không thích, mặc kệ đối phương là ai, bọn họ dựa vào cái gì mà phê bình vương?

Cho nên khẩu khí của hắn ta rất không tốt hỏi lại: “Thì ra hoàng đế Kỳ Nghệ thực nhân sao không?”

Không nghĩ tới Tuyền cũng rất hợp tác, “Về phương diện nào đó mà nói, ta là thực nhân!”

“Người.....” Sí chưa từng nghĩ tới trên thế giới lại có hoàng đế như thế.

Tiểu Tứ kỳ quái, “Người sinh khí như vậy làm gì chứ? Ba ba chính là hảo tâm nhắc nhở Thao Liễm vương mà thôi..... Dù sao hắn tương lai còn có thể có đứa nhỏ, không hảo hảo giáo dục vạn nhất dẫn đến một đứa giết huynh đệ, vậy làm sao?”

Kì Viêm vừa nghe sắc mặt nhất thời trầm xuống, gánh nặng “Giết huynh đoạt vị” này vẫn là tội nghiệt lớn nhất mà hắn đeo trên lưng, “Tứ Hoàng Tử là đang ám chỉ cái gì sao? Ta đây thấy người đa tâm quá rồi..... Ta căn bản không có khả năng có đứa nhỏ khác!”

“Hả?”

Kì Viêm từ nhỏ chịu sự chèn ép của trưởng tử, hắn đã sớm tính toán tốt tương lai chỉ thú một người làm hậu, để tránh xuất hiện thứ tử như mình cùng Diệc Ưu bị người khinh bỉ! Hiện giờ Vận Thực được ngự y chắc chắn không thể sinh dục, tự nhiên là không có khả năng có đứa nhỏ khác.

“..... Cho nên, không cần Tứ Hoàng Tử lo lắng!”

“Từ từ, Vận Thực nha đầu từ nhỏ thân thể khỏe mạnh, sao có thể ở phương diện sinh sản phát sinh loại sự tình này?” Tuyền hoài nghi, “Chẳng lẽ là có người.....”

“Tuyền là hoài nghi có người muốn hại nàng?” Phạm thay hắn nói ra.

“Sao vậy có thể? Tộc nhân của tộc ta đều đối vương trung thành như một, sao vậy sẽ có người.....” Sí không thể nhận thức giống vậy.

“Sao vậy không có khả năng?” Lúc này thanh âm của Thần cùng với cước bộ của hắn tiến vào cửa phòng.

“Các người.....”

Cảng Uyên Lâu

Vận Thực một cước đá văng ra cửa lớn của Cảng Uyên Lâu, giống như muốn phá quán hô to: “Diệu Ngạn ông nội người, lăn ra đây cho ta!”

Một đá này của nàng, không thể nghĩ ngờ đá rơi tất cả sinh ý của Cầm Uyên Lâu, đá choáng tất cả tiểu quan, đá ra lão bản đã lâu chưa lộ diện Diêu Ngạn!!!

“Là ai dám đến nơi này hồ nháo?” Diêu Ngạn vẻ mặt còn chưa ngủ tỉnh từ trên lầu đi xuống, lúc nhìn thấy Vận Thực lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, “Sao lại là ngươi?”

“Ngượng ngùng, chính là ta!” Vận Thực thở phì phì lên lầu, “Ngươi lại đây cho ta!” Liền kéo Diêu Ngạn một lần nữa trở về phòng.

Bên cạnh nhóm tiểu quan ngốc thất thần như xem một màn hí kịch, có người lên tiếng hỏi: “Này, vừa rồi là ai?”

“..... Tình nhân của lão bản?”

“Ngươi muốn chết a! Để ý lão bản ‘lộng’ một đao chém ngươi!”

“Ta thấy là người yêu cũ của lão bản!”

“Này nhưng thật ra có thể.....”

.....

Vận Thực vừa vào cửa liền bỏ tay nắm Diêu Ngạn ra, đẩy hắn ngã trên giường, “Diêu Ngạn chết tiệt, Tiểu Tứ đối với ngươi làm ra chuyện gì, ngươi lại muốn đối xử với y như vậy?”

Diêu Ngạn chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, không có trả lời vấn đề của nàng, chính là nhu nhu đầu nói: “Man nữ vẫn là man nữ, ra tay nặng như vậy..... Ngươi sao lại đến đây? Thao Liễm vương cuối cùng cũng không chịu nổi bỏ ngươi rồi?”

“Ta phi!” Vận Thực chống nạnh, ra vẻ phụ nữ đánh đá mười phần, “Muốn bỏ cũng là ta bỏ hắn! Ngươi ít lảng tránh, trả lời vấn đề của ta!”

Nhắc tới Tiểu Tứ, Diêu Ngạn tựa như mất hồn, sắc mặt ảm đạm không yên lòng, “Tiểu Tứ không nói cho ngươi sao? Ngươi hẳn là đã gặp y.”

“Hừ..... Tiểu Tứ quyết không sẽ nói là lỗi của ngươi!” Vận Thực dám khẳng định, “Đối với ngươi, biết nguyên nhân của việc này nhất định là do ngươi!”

Diêu Ngạn nghe thấy nàng nói như thế, lửa giận lại bắt đầu thiêu đốt! Lúc này đứng lên, vẻ mặt kích động ép về phía Vận Thực, “Không nên quá đáng!”

“!” Vận Thực cả kinh.

Chỉ nghe khẩu khí của Diệu Ngạn càng nghiêm nghị nói: “‘Y cùng Mạc Ngữ lên giường’ là lỗi của ta? ‘Y không thích ta’ là lỗi của ta? ‘Y lừa ta mười năm tình cảm’ cũng là lỗi của ta? Vận Thực, người không nên quá che chở y!”

“..... Sao có thể?” Vận Thực nghe vậy lại khiếp sợ, “Người nhất định là làm chỗ nào!”

“Làm? Ha hả..... Ta cũng hy vọng là làm! Nhưng này đều là sự thật..... Y chính miệng nói ra sự thật này!” Diệu Ngạn cười nhạo, “Ta kỳ thật đã sớm cảm giác được..... Hình thức ở chung của Tiểu Tứ cùng ta, luôn cảm thấy có chút kỳ quái..... Hiện tại nghĩ đến, thật sự..... Tiểu Tứ chưa bao giờ quản bất cứ chuyện gì quanh người ta, mỗi lần đến hoàng thành, y luôn bỏ mặc ta một người ra ngoài kết giao bằng hữu, sau khi hồi cung cũng không hỏi qua ta..... Y thậm chí ngay cả ‘ghen’ cũng chưa từng có! Ta vốn tưởng rằng là y còn nhỏ, không hiểu này đó, chính là không đúng! Là y chưa từng coi ta trở thành ‘ái nhân’ mà yêu.....”

“.....” Vận Thực nhìn Diệu Ngạn kích động như vậy, yên lặng vì hấn rót một chén nước, “Này..... Uống đi!”

Diệu Ngạn có chút thở hổn hển mà tiếp nhận chén nước, một hơi uống vào..... Buông chén, đi đến bên giường lại ngồi xuống, nhìn mặt đất cũng không biết suy nghĩ cái gì.....

Vận Thực ngồi xuống ghé đối diện hấn, ngữ điệu nhẹ nhàng khó thấy nói: “Tiểu Tứ có cùng Mạc Ngữ kia lên giường không, ta không biết..... Chính là ta cảm thấy được Ngạn người không phải là có chút hiểu lầm? Tiểu Tứ thực sự rất thích người!”

“.....” Diệu Ngạn không có trả lời, chính là vẻ mặt của hấn làm cho Vận Thực hiểu rõ, hấn hoàn toàn không tin.

“Ha hả.....” Vận Thực bỗng nhiên cảm thấy được Diệu Ngạn ở phương diện khác thật sự rất trẻ con, “Ngạn a..... Có muốn nghe một chút chuyện xưa về ta và Tiểu Tứ không?”

24. Chương 24

Diệu Ngạn quay đầu sang chỗ khác, một bộ không thèm để ý. Khả Vận Thực trong lòng hiểu được, hấn đây là rất muốn nghe xem cái chuyện xưa này, thế là lại cười khẽ vài tiếng xong, chuyện xưa bắt đầu rồi.....

“Ta là nữ tử duy nhất của hoàng tộc, sinh ra trước Tiểu Tứ, ta cũng là đứa nhỏ nhất, mức độ được sủng ái có thể tưởng tượng được. Cái thời điểm kia ta thực tùy hứng cũng thực bá đạo, độc hưởng phần quyền lợi được sủng ái này, thẳng đến khi Tiểu Tứ sinh ra.....”

Tiểu Tứ sinh ra đem cho Vận Thực không phải là vui sướng, cũng không là vui vẻ, mà là một loại cảm giác cướp đoạt ưu việt! Trong hoàng cung có thêm một tiểu đệ được sủng ái hơn nàng, mọi người cũng không tiếp tục quay quanh nàng nữa, loại cảm giác mất mát này so với đồ vật này nọ gì đó còn đáng sợ hơn! Cho nên cái thời điểm kia Vận Thực là phi thường chán ghét Tiểu Tứ!

“Sao vậy? Ngạn không tin?” Vận Thực nhìn Diệu Ngạn giật mình hỏi.

“Không tin!” Cái này nói Diệu Ngạn làm sao tin?

Vận Thực nhún nhún vai, “Mặc kệ người tin hay không tin, đây đều là thật sự, người có thể đi hỏi Thẩm Diêu, cái thời điểm kia ta lại hướng hần bộc lộ không ít tính tình, hơn nữa người lại vứt bỏ ta, ta thật sự tức giận, còn nói Tiểu Tứ nói bậy thiệt nhiều!”

“Ừ ừ!” Diệu Ngạn ngắt lời, “Ta vứt bỏ người? Chuyện xảy ra lúc nào?” Hần cùng nàng lúc nào từng có một chân?? Chính mình cũng không biết??

“Này nói sau..... Tiếp tục nghe ta nói chuyện xưa của Tiểu Tứ!” Khẩu khí của Vận Thực không để cho người khác phản kháng.

Diệu Ngạn “bị bắt đắc dĩ” lại bắt đầu làm người nghe.....

Tiểu Tứ bộ dạng rất đẹp, so với hài đồng cùng lứa thì y liền xinh đẹp khả ái hơn nữ hài tử, đây ko thể nghi ngờ là lý do khiến Vận Thực chán ghét y! Cho nên trừ bỏ đay tháng và sinh nhật của Tiểu Tứ ra, Vận Thực gặp mặt Tiểu Tứ căn bản ngay cả một lần cũng không chẳng thềm. Thẳng đến một ngày, Vận Thực tuân theo mệnh lệnh của phụ vương tiến cung học lễ nghi.....

Hoàng cung rất lớn, Vận Thực thích đông chạy tây cuống rất không may mà lạc đường. Nàng dựa vào trực giác tìm đường của mình chạy tới trong sân của một nơi giống như tư thực vậy, trong vườn hoa nhỏ kia có vài tiểu nam hài đang đá cầu, trong này có mấy đứa nhỏ là Vận Thực nhận thức, tôn tử của Tế tướng, ngoại tôn của đại học sĩ, còn có mấy đứa nhìn trang phục cũng là bọn nhỏ của nhà trọng thần trong triều, xem ra nơi này chính là thư thực, nơi hoàng tử cùng bọn nhỏ của trọng thần cùng nhau đọc sách..... Nhưng hấp dẫn nàng không phải bọn họ, mà là tiểu oa nhi phấn điều ngọc mài ngồi bên sân!

Hài tử kia rất nhỏ, đại khái chỉ có ba, bốn tuổi, ăn vận cũng không kém, mà ánh mắt của y vẫn chú ý bọn nhỏ đang đùa chơi, tràn ngập hướng tới cùng chờ mong..... Nghĩ muốn chơi thì nói ra a, giả bộ thành thực cái gì? Vận Thực khinh thường, trong lòng thầm nghĩ.

Nhưng vào lúc này bỗng nhiên truyền đến một trận chuông, nhóm nam hài một chỗ liền tán ra, cũng không quản trái cầu kia cầu, đều chạy vào trong điện. Mà tiểu oa nhi kia không có vào, còn lại là chậm rãi đứng trước trái cầu kia, vui vẻ nhặt lên một mình chơi tiếp. Cầu kĩ của y thật sự rất tuyệt, chẳng lẽ là y khinh thường cùng mấy đứa nhỏ vừa rồi chơi sao? Vận Thực trong lòng tràn ngập nghi vấn.....

Thấy y chơi thật sự cao hứng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập ý cười, Vận Thực cũng có chút bị cuốn hút,

suýt nữa cười lên tiếng..... Nhưng đột nhiên y một mình không khống chế được cầu, cầu cứ nhiên hướng Vận Thực bên này bay tới, hoàn hảo nàng đủ thông minh, xoay người một cái tránh đi, bất quá chính mình nhìn lên không khỏi bị lộ là được.

Tiểu oa nhi kia thấy nàng rất giật mình, bất quá y vẫn là thực ngoan mà ôm cầu chạy đến giải thích, hướng Vận Thực nói: “Thực xin lỗi a, Vận Thực tỷ tỷ, ta không phải cố ý!”

Vận Thực khó hiểu, hai người bọn họ nhận thức sao? Nhìn kỹ dung mạo của đứa nhỏ kia, thật là có vài phần quen quen.....

“Ta là Tiểu Tứ!” Tiểu oa nhi giống như biết được tâm tư của Vận Thực tự giới thiệu, “Bất quá Vận Thực tỷ tỷ không thường tiến cung, cũng không gặp ta..... Chính là ta có biết người nga!”

Cái gì? Đứa nhỏ này chính là Tiểu Tứ mình chán ghét tử? Vận Thực liền thán năm hạn bất lợi, hoàng cung lớn như thế sao lại gặp phải đứa nhỏ này? Áo nào hết sức còn dùng lực thở dài vài tiếng.....

Nguyên bản vẻ mặt còn hân hoan, Tiểu Tứ muốn nói gì đó nhưng sai khi nghe thấy vài tiếng thở dài, bỗng nhiên hiểu được..... Cúi đầu ôm lấy cầu chạy tới bên cạnh tiếp tục một mình chơi đùa.

Vận Thực rất kỳ quái với thay đổi của y, thế là ngồi bên cạnh mở miệng hỏi: “Người vì sao lại một mình chơi ở trong này?”

“Bởi vì ta thích chơi đá cầu.” Y đơn giản trả lời.

“Vậy người vì sao không cùng mấy người cùng nhau chơi?” Hoàng tử rất giỏi sao?

Tiểu Tứ dừng chơi, không khí trở nên có chút trầm buồn..... Sau một lúc lâu y mới mở miệng, “Bởi vì bọn họ đều cùng Vận Thực tỷ tỷ giống nhau, cho nên ta không muốn phá hủy hưng trí của bọn họ!”

“Giống nhau? Cái gì giống nhau?”

“Các người đều không thích ta.....” Tiểu Tứ thanh âm rầu rĩ, nhìn chằm chằm cầu trong tay.

“Này.....” Bị nói trúng tâm tư, Vận Thực có chút chột dạ, xấu hổ cười cười nói, “..... Là người đa tạam rồi.”

Lúc này Tiểu Tứ ngẩng đầu lên, dùng cặp mắt vô cùng trong suốt nhìn Vận Thực, dùng miệng rất hiểu biết nói: “Không sao, ta cũng biết bản thân không thể khiến người thích, Vận Thực tỷ tỷ không cần lừa ta, ta có thể thừa nhận.”

Vận Thực không nói gì, là đã trải qua chuyện gì có thể khiến cho một đứa nhỏ như thế nói ra những lời

khiến người khác đau xót như vậy?

“Ta đã quen.....” Tiểu Tứ đem cầu ném về phía trước tiếp tục tự chơi tự vui, “Luôn thấy người chính mình không thích đứng trước mặt rất khó chịu đi..... Sau này ta sẽ tận lực tránh Vận Thực tỷ tỷ, không để người thấy ta..... A, bất quá có việc muốn ta hỗ trợ vẫn là có thể tới tìm ta nga, ta nhất định sẽ giúp!” Cuối cùng còn tung ra một nụ cười tinh thuần.

Y nói lời chân thành lại thẳng thắn, không chút nào là ra vẻ, rất khó khiến cho người ta tin tưởng đây là giả bộ! Chính là.....

“Vì sao chứ?” Vận Thực kêu to, chính mình cũng không biết nguyên nhân gì, khóe mắt cứ nhiên tích tụ nước mắt, “Vì sao muốn giúp người chán ghét người?”

“Hả? Vì sao?” Tiểu Tứ tựa hồ cũng có chút ngây thơ, méo mó cúi đầu nghĩ, y vẫn là cười mà trả lời một câu, “Đại khái là bởi vì ba ba nói qua, mọi người phải giúp đỡ lẫn nhau!”

Vận Thực chậm rãi đi về phía Tiểu Tứ, nước mắt cũng đã không kiềm được chảy xuống.....

“Vận Thực tỷ tỷ người sao lại khóc? Là ta vừa rồi tổn thương người sao?” Tiểu Tứ thấy nàng rơi lệ luống cuống, vội vàng vươn tay áo giúp nàng lau.

“Thật sự là ngu ngốc, ngu ngốc a!” Vận Thực không tự chủ được mà ôm lấy Tiểu Tứ khóc lớn.

Tiểu Tứ cũng không hiểu được nàng đang mắng cái gì, bất quá vì trấn an nàng, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn hưởng ứng: “Đúng, ta là ngu ngốc, là ngu ngốc..... Vận Thực tỷ tỷ đừng khóc được không?”

“Ồ.....” Nước mắt vẫn là không ngừng chảy xuống, không biết là vì chính mình vô tri ấu trĩ, hay là vì Tiểu Tứ thành thực thản nhiên quá mức.....

.....

“Được rồi! Chuyện xưa kết thúc, Ngạn cảm thấy thế nào?” Vận Thực đứng lên thân duỗi người.

Diệu Ngạn cũng có chút khiếp sợ, tức khắc hỏi: “Kia sau đó?”

“Sau đó?” Vận Thực đầm đẫm bả vai của mình, “Sau đó ta liền giải thích với Tiểu Tứ, nói chính mình không phải là chán ghét y, còn muốn y tha thứ ta gì đó..... Cuối cùng chúng ta hai cái liền biến thành bộ dạng người thấy đó!”

“..... Vậy người nói với ta cái này là ý gì?” Diệu Ngạn cắn cắn môi.

Vận Thực thật sự là phục cái tên ngu ngốc này! Con của Diệu Quang thúc thúc sao lại thế này? Hồn hển kéo một bên tai Diệu Ngạn rống lớn nói: “Ngu ngốc, chính là muốn nói cho ngươi, Tiểu Tứ là mỗ người đơn thuần lại đơn giản, nói điều không phải đại biểu không thích ngươi, ý lại ngươi chính là biểu hiện thích ngươi! Là chính ngươi suy nghĩ không thuần khiết, nghĩ ra nhiều hiểu lầm!”

“Ngô.....” Diệu Ngạn chỉ cảm thấy một trận ù tai, vội vàng che lỗ tai, “Man nữ ngươi có bệnh a! Nói lớn tiếng như vậy.....”

“Xì, không rống cho ngươi điếc đã là thủ hạ lưu tình, còn muốn thế nào? Còn không mau đi giải thích với Tiểu Tứ cho ta!”

“..... Không cần!” Diệu Ngạn tuy có chút sung sướng nhưng vẫn không chịu thỏa hiệp, “Cho dù ta có chút hiểu lầm lời của Tiểu Tứ, nhưng y có sai vẫn như cũ không thể thay đổi..... Còn có y cùng Mạc Ngữ..... Hơn nữa lúc ấy nói chia tay y đều là một chút hơi ý đều không có!”

“Hỏi ý?”

“Nước mắt a!” Diệu Ngạn ngẫm lại liền giận, “Giả bộ khóc, chính là ngay cả nước mắt đều không có..... Rất giả!”

“Ba!” Vận Thực một chưởng đánh trúng đầu Diệu Ngạn, “Ngươi là ngu ngốc a! Là ngươi trước để y một mình qua đêm, còn muốn y giải thích với ngươi?”

“Ta để y một mình.....” Lúc này Diệu Ngạn mới nhớ lại chính mình cùng Tuyền ký kết phản hiệp ước kia.....”A..... Là ta thất ước..... Chính là, chẳng qua là lúc đó có việc mà thôi..... Tiểu Tứ cũng không cần tìm người..... Bồi ngủ đi?” Ngẫm lại Tiểu Tứ tùy tiện tìm một người là có thể cùng ngủ, giá trị của chính mình tựa hồ càng thấp.

Vận Thực lúc này đã sắp bạo phát, khóe miệng run rẩy mà xốc cổ áo của Diệu Ngạn lên, “Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói, chuyện này nguyên bản Tiểu Tứ sẽ nói cho ngươi, nhưng ngươi ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho y, ngươi quả thực..... Quả thực xứng đáng bị vút!”

“A? Chuyện gì?” Diệu Ngạn vẫn là mờ mịt.

“Hừ.....” Vận Thực buông hấn ra, hai tay run rẩy nắm lại, “Tiểu Tứ có bệnh, trước đây bị đứa nhỏ lớn hơn cùng học đường khi dễ, lợi dụng tín nhiệm của Tiểu Tứ với bọn nó liên hợp lại lừa y đến trong thâm sơn rừng già, rồi lưu lại một mình y.....”

“Sao.....” Có thể?

Vận Thực tức giận bất bình, một quyền đập tới rồi trên bàn, “Gia hỏa này, cư nhiên còn lừa lão sư nói là Tiểu Tứ nhớ nhà tự mình trở về! Rồi sau đó các thúc thúc vài ngày sau trở về mới phát hiện Tiểu Tứ mất

tích, phái bọn thị vệ tìm người khắp thành, kết quả cuối cùng tìm được..... Chính là khi đó đã là chuyện của hơn mười ngày sau!”

“.....” Diêu Ngạn hít một ngụm lạnh khí, chẳng lẽ đây là bí mật Tiểu Tứ còn chưa nói ra?

“Một đứa nhỏ bốn tuổi, lại một mình ở trong thâm sơn rừng già hơn mười ngày, người nói y sẽ thế nào?” Vận Thực càng nói càng kích động, “Tiểu Tứ thông minh, biết lấy dã quả để ăn, còn không đến nỗi đói chết..... Chính là y dù sao chỉ mới có bốn tuổi, cô độc bất lực, sợ hãi bóng tối, gió lạnh âm lãnh..... Mọi thứ đều khiến cho đứa nhỏ kia lâm vào vực sâu vô tận! Lúc y được mang về cung, ta quả thực không thể tin vào hai mắt của mình, hai mắt y sung như vỏ cây hạch đào trốn trong lòng thúc thúc lạnh run, sợ hãi tiếng rống của động vật thậm chí là tiếng gió, mỗi buổi tối y đều cần nhiệt độ cơ thể của người khác mới có thể ngủ được, có đôi khi cũng sẽ nửa đêm tỉnh lại! Người nói, nếu là người, người sẽ không tìm người bồi ngủ?”

“Này.....” Sự thật tựa hồ dần dần sáng tỏ, Diêu Ngạn trong lòng hồi hận cũng dần tăng lên, “Kia ngự y nói sao?”

“Ngự y nói thân thể Tiểu Tứ không có trở ngại gì, chính là thiếu dinh dưỡng..... Nhưng tâm bệnh kia là nghiêm trọng nhất!” Vận Thực ánh mắt âm trầm, “Những ngày bị kẹt ở đó Tiểu Tứ liên tục địa khóc, chính là khi y ý thức được cho dù khóc thế nào cũng sẽ không có người đến giúp y..... Y cũng chẳng chảy không ra nước mắt nữa, mà hiện giờ người gia hỏa này lại oán giận với ta Tiểu Tứ giả bô khóc! Thật sự là đáng giận!”

“.....” Diêu Ngạn khó tin đứng lên, “Sao lại..... Như vậy..... Là ta..... Sai rồi?”

“Vô nghĩa! Người..... Ai, người đi đâu?” Thấy hần lao ra khỏi cửa, Vận Thực biết rõ còn hỏi.

Diêu Ngạn không có trả lời nàng, hiện tại hần một lòng muốn chỉ có đối Tiểu Tứ vạn phần xin lỗi..... Cho nên quyết định thật nhanh, hiện tại lập tức đi đến chỗ Tiểu Tứ giải thích!

..... Chính là, sự tình thực sự đơn giản như vậy sao?

25. Chương 25

Không phải oan gia không chạm trán, lời này một chút cũng không sai! Đối với Thần cùng Sí mà nói, là như thế!

Tuy rằng trên đầu Thần còn đứa con đang ngồi tay cầm mút quả, vẻ mặt nghiền ngẫm mùi vị; tuy rằng Sí là đi cùng Kì Viêm, lấy thân phận khách nhân ở trong này; tuy rằng Phong và Hàn phân biệt đứng ở phía sau bọn họ; tuy rằng còn có một đám đại nhân vật ở đây; nhưng vẫn ngăn không được hai “đầu ngu” này khai đầu!

“Lời người mới nói vừa rồi là ý gì? Người dám nói tộc nhân của ta bất trung?”

“Ý trên mặt chữ, thích hiểu sao thì tùy người!”

“Hỗn trưởng, người Thao Liễn ta há để cho người vu tội?!”

“Xi, chê cười! Ta thật muốn vu tội, người quản được sao?”

“Người mắng ai ta cũng không quản, nhưng người vũ nhục tộc của ta chính là không được!”

“Kỳ quái, ta lúc nào vũ nhục tộc nhân của người? Ta chỉ là nói ‘sao lại không có khả năng’ mà thôi!”

“Người già mồm át lỗ phải!”

“Người mặc danh kỳ diệu!”

“Người vô lại!”

“Người thần kinh!”

“Đủ rồi!” Phong cùng Hàn không thể nhịn được nữa đồng thời quát, “Hai người các người câm miệng hết đi!”

“.....” Nhất thời thế giới này im lặng.....

Hai “đầu ngư” đồng thời ngừng khắc khẩu, Thần ngoan ngoan thối lui đến bên người Phong, Sỉ có chút không thể làm gì khác đi ra phía sau Hàn, hai người không thể cãi nhau đành phải ngẩng đầu, lấy ánh mắt bao hàm “sát khí lạnh thấu xương” trừng đối phương, lấy cái này lại quyết cao thấp!

“Nga nha, không cãi sao?” Tuyên có chút tiếc nuối hỏi, hắn còn muốn tiếp tục xem diễn.

“Ba!” Phạm như cũ một chương gõ qua, “Người cũng một vừa hai phải cho ta!”

“.....” Hoàng hậu đánh hoàng đế?

Một màn này xem trong mắt ba người Thao Liễn thật là quỷ dị a quỷ dị! Chính là loại cảm giác này không kéo dài bao lâu, Tiểu Tứ liền đem suy nghĩ của các vị đều kéo lại!

“Vận Thực tỷ tỷ hiện tại không thể sinh dục, mà Thao Liễm vương cũng không nguyện nạp phi..... Nhưng có thể sao?”

“Tứ Hoàng Tử có ý gì?” Kì Viêm nhìn y mỗ lần lại một lần mà chọc giận chính mình, khẩu khí tất nhiên là rất kém.

Nhưng Tiểu Tứ lại hoàn toàn không có ác ý, ăn ngay nói thật như thường: “Các người như vậy là không có khả năng đi! Nhìn ba ba cùng phụ thân cũng biết!”

“Người.....” Kì Viêm nói sẽ ra tay bắt Tiểu Tứ.

May mắn Phong phản ứng đúng lúc, đem Tiểu Tứ che ở phía sau, “Thao Liễm vương gấp cái gì, đệ đệ ta chính là hảo tâm nhắc nhở người, nổi giận làm gì?”

“Đúng không, đúng không!” Tuyên vỗ bả vai Tiểu Tứ, “Tiểu Tứ nhà ta chính là hảo tâm nhắc nhở người, một đứa con khăng định là không đủ..... Các trọng thần của người sẽ không đồng ý! Nhìn ta cùng Phạm xem liền hiểu được..... Người chớ hiểu sai!”

“Ta sẽ khiến bọn họ đồng ý!” Kì Viêm nói giống như thề.

Xem ra nhiều lời vô ích, Phạm cùng Tuyên liếc mắt nhìn nhau, lúc này quyết định buông tha khuyên bảo, để cho chính hần sau này chậm rãi lĩnh hội đi! “Vậy người liền nỗ lực lên!”

Kì Viêm nghe lời nói ý vị thâm trường của bọn họ, bỗng nhiên cảm thấy lòng chua xót không hiểu, “Ta..... Quyết không buông tha!”

Nhưng vào lúc này, cửa đột nhiên bị mở ra!

“Tiểu Tứ!” Diệu Ngạn vọt vào, nhưng nhìn thấy người đang ngồi hần ngừng lại, “A..... Thất lễ!” Thao Liễm vương? Như vậy mà nói, Vận Thực là cùng hần tới.....

“Ngạn ca ca?” Tiểu Tứ rất kinh ngạc hần sẽ đến.

“Là người?” Kì Viêm nhận ra hần, tính ra hần cũng là “tình địch” của mình đi, nhưng hần hiện tại quan tâm chỉ có.....“Vận Thực đâu?”

“Nàng ở trong điểm của ta, có lẽ sắp tới!” Diệu Ngạn không kiên nhẫn trả lời, nhìn quanh bốn phía vội vàng kéo Tiểu Tứ, “Nơi này không tiện nói chuyện, đi, Tiểu Tứ, ta có lời nói cùng người!”

Tiểu Tứ cũng nhìn nhìn thân nhân bên người đáp ứng rồi xuống dưới, “Được, chúng ta ra phía sau nói đi!”

Hậu viên

Đi đến một tiểu đình trong hoa viên phía sau, Tiểu Tứ dừng cước bộ, “Ngay tại nơi này nói đi, Ngạn ca ca tìm ta có chuyện gì muốn ta hỗ trợ sao?”

“Không phải!” Diêu Ngạn chống đỡ hai vai Tiểu Tứ đích đồ mặt cúi đầu, “Không phải..... Cái kia..... Thật sự thực xin lỗi..... Ta không biết..... Người sẽ không khóc.....”

“..... Người biết a? Là Vận Thực tỷ tỷ nói cho người đi?” Tiểu Tứ không giạt mình, chính là nhẹ giọng đáp lại, “Đúng, ta sẽ không khóc, chính là không có nói cho người..... Người không biết vô tội, Ngạn ca ca không cần giải thích!”

Diêu Ngạn hơi kinh hoảng ngẩng đầu, lúc này hắn mới biết cảm thụ lúc đó của Vận Thực, “Không, vô luận thế nào ta cũng không nên trào phúng người..... Hơn nữa.....”

Tiểu Tứ lúc này lại nhân cơ hội trước chặt đứt lời hắn, “Không có việc gì, Ngạn ca ca muốn nói chính là cái này sao? Ta đây tha thứ cho người, chúng ta có thể quay về phòng không?” Ý giống như có chút không đúng..... Thân thể.....

“Đi? Không..... Còn có chút việc, là liên quan đến Khải, còn có Chung Ly bọn họ..... Ta.....” Tiểu Tứ từ lúc nào đối đãi hắn, trở nên bình tĩnh như thế?

“Không cần nói!” Tiểu Tứ cảm xúc kích động mà rống ra tiếng!

Diêu Ngạn cũng cảm thấy được Tiểu Tứ thay đổi, “..... Tiểu Tứ? Người xảy ra chuyện gì?”

Thất thường của Tiểu Tứ ngay cả chính hắn cũng không nghĩ đến..... Một bàn tay bắt giác mà che ngực, muốn cho chính mình bình tĩnh trở lại, chính là một chút đều không được.....

Vì sao tại thời điểm đối mặt với Ngạn ca ca sẽ có một loại sợ hãi cùng cảm giác tự ti chứ? Trước kia không phải như thế a..... Chuyện là thế nào? Còn có mồ hôi, thế nhưng cũng tích dần tích dần mà chảy xuống, quả thực cùng thời điểm phát tâm bệnh trước đây..... Hiện tại thậm chí ngay cả hô hấp cũng.....

“Cáp..... Hô..... Cáp..... Hô.....” Tiểu Tứ không ngừng hít sâu thả lỏng chính mình, chính là hiệu quả không tốt, ngược lại hô hấp càng ngày càng dồn dập!

“Tiểu Tứ, Tiểu Tứ!” Diêu Ngạn không phải tên ngốc, tự nhiên cũng cảm giác được. Mà khi hắn thấy vẻ mặt trắng bệch của Tiểu Tứ, thật sự bị dọa ngây người, “Tiểu Tứ, người không cần làm ta sợ a! Người xảy ra chuyện gì? Uy.....”

“Phụ thân..... Ba ba..... Hô.....” Tiểu Tứ trong miệng không ngừng kêu gọi song thân, hai chân bắt đầu phát

run đứng không vững, ngón tay nhanh nắm lấy quần áo của Diệu Ngạn chống đỡ.

“Tiểu Tứ! Không cần vội, ta mang người đi..... Người không cần vội a..... Hô hấp, mau hô hấp a!” Mắt thấy Tiểu Tứ sắp hít thở không thông, Diệu Ngạn không nói gì một tay ôm lấy y chạy vào trong phòng!

.....

Diệu Ngạn vừa chạy vừa hô, chưa bao giờ gặp qua Tiểu Tứ phát bệnh, hấn luồng cuống!” Ai tới hỗ trợ..... Cứu cứu Tiểu Tứ a! Nhanh lên a!”

“Sao vậy?” Diệc Ưu cùng Thẩm Diêu nghe thấy tiếng vang, từ trong phòng ló ra, “Diệu Ngạn? Tiểu Tứ! Xảy ra chuyện gì?”

“Diệc Ưu!” Diệu Ngạn như là thấy cứu tinh, đem Tiểu Tứ ôm tới trên giường Diệc Ưu, “Thật tốt quá..... Người không phải muốn thi ngự y sao không? Mau đến xem Tiểu Tứ! Y xảy ra chuyện gì?”

“Được, người tránh ra chút! Thẩm Diêu nhanh đi thông báo cho bệ hạ!” Diệc Ưu ngồi bên mép giường bắt mạch cho Tiểu Tứ.

Thẩm Diêu nhíu chặt mày nhìn Tiểu Tứ trên giường, không khỏi thấp giọng than nhẹ: “Sao vậy lại phát tác..... Hẳn là đã sắp tốt lắm mới đúng a..... Ta cái này đi tìm bọn họ! Ngạn đứng ở nơi này.....”

“Đi nhanh về nhanh!” Diệu Ngạn nắm chặt tay lạnh như băng của Tiểu Tứ phát run trả lời.

Diệc Ưu chẩn mạch tượng của Tiểu Tứ, sau đó cố gắng đè thân thể đang run rẩy của Tiểu Tứ, miệng còn không ngừng nói: “Tiểu Tứ..... Tiểu Tứ, theo nhịp điệu của ta, thở..... Hít..... Thở..... Hít.....”

Chính là vô ích, Tiểu Tứ thế nhưng không thể ổn định chính mình, y cắn chặt răng, hai mắt mở to nhìn xà nhà, thân thể không ngừng rung động ở giường nhỏ phập phồng lên xuống bất định!

“Diệu Ngạn, người đã nói cái gì? Kích thích Tiểu Tứ như thế?” Diệc Ưu dùng sức áp chế cũng không có tác dụng.

Diệu Ngạn vẻ mặt lo lắng, “Ta cái gì cũng chưa nói a!” Hấn cũng là không hiểu vì sao.

“Tiểu Tứ!” Thẳng đến khi Tuyên cùng Phạm tiến vào, thân thể run run của Tiểu Tứ mới có chút giảm bớt, chính là như trước không ngừng!

“Phụ thân..... Ba ba.....” Tiểu Tứ hai mắt nhìn song thân cầu xin giúp đỡ, “Thật khổ sở.....”

“Chúng ta ở trong này, chớ sợ chớ sợ.....” Tuyên tiến lên từ phía sau đỡ lấy Tiểu Tứ, rồi mới nhìn Diệc Ưu, “Xảy ra chuyện gì, đây là sao? Không phải là đã sắp khỏi hẳn sao?”

Diệc Ưu thu tay lại phỏng đoán nói: “Có lẽ là đã bị kích thích bên ngoài kịch liệt hơn..... Càng làm tâm lý sợ hãi kích phát đi ra! Chính là kích thích gì.....”

Bỗng nhiên, Diệc Ưu đã không nói tiếp..... Hướng ngoài cửa nhìn lại, chủ tớ ba người Kì Viêm đang đứng ở nơi đó!

“Sao lại..... Chẳng lẽ.....” Phạm mặc kệ người khác, chú trọng chỉ có đứa con của mình! Nhìn Diệc Ngạn cầm tay Tiểu Tứ..... Bỗng nhiên hắt ánh quang chợt lóe, “Ngạn, buông Tiểu Tứ ra!”

Diệu Ngạn không hiểu được, “A? Từ từ!”

Phong dẫn đầu đem Diệu Ngạn kéo lại, rời khỏi Tiểu Tứ vài bước xa, “Phụ thân, như vậy có thể chứ?”

Phạm giành cầm lấy tay Tiểu Tứ, rõ ràng cảm thấy Tiểu Tứ đã sắp bắt đầu dần bình phục chính là.....”Không đủ, Ngạn rời xa một chút nữa..... Đứng ở cửa đi!”

Phong lại mang Diệu Ngạn bước ra cửa phòng!

Nói cũng thần kỳ, ngay tại lúc Diệu Ngạn rời khỏi tầm mắt của Tiểu Tứ, Tiểu Tứ cuối cùng điều chỉnh tốt hô hấp, nhắm mắt lại bắt đầu an tĩnh ngủ.....

Tầm nhìn của Diệu Ngạn vẫn không rời khỏi Tiểu Tứ, nhìn biến hóa nyaf, hẳn không khỏi âm thầm tự hỏi..... Đây rốt cuộc sao?

26. Chương 26

Tiểu Tứ bất thành linh phát bệnh khiến mọi người ở đây một cái trở tay không kịp! Thân là hoàng đế tiền nhiệm, lại là phụ thân của Tiểu Tứ Tuyên ra quyết định!

Dựa theo chỉ thị của hắn: Diệu Ngạn giao cho song bào thai ứng phó; Diệc Ưu gặp Kì Viêm xong, tâm tình cũng rất không ổn định, tình huống của Tiểu Tứ hơi chút ổn định xong, liền đem Diệc Ưu còn có đám người Kì Viêm chờ đều giao cho Thẩm Diêu chiêu đãi; mà chính mình cùng Phạm lưu lại là trông chừng Tiểu Tứ đang ngủ!

Kì Viêm đối bệnh tình của Tiểu Tứ cũng không phải cảm thấy quá hứng thú, cũng không hỏi quá nhiều, biết điều mà dần thuộc hạ rồi đi, nhưng Diệu Ngạn bên này liền khó làm.....

“Ai có thể nói cho ta biết, chuyện này rốt cuộc là thế nào?” Diệu Ngạn bị mạnh mẽ tha đi tới phòng cách vách, kiềm nhẫn nại được hồi hạn.

“Người hỏi chúng ta xảy ra chuyện gì? Chúng ta còn muốn hỏi người đây!” Thần kéo Diệu Ngạn trả lời, “Ngạn, người rốt cuộc đã làm gì Tiểu Tứ?”

Trải qua vết xe đổ lần trước, Thần không còn tin tưởng Diệu Ngạn bất cứ lúc nào, chỗ nào đều sẽ ôn hòa không mất lễ nghi mà dối dãi đệ đệ của mình.

“Ta thật sự cái gì cũng không có làm!” Diệu Ngạn biện giải nói, “Ta chỉ là giải thích, sau đó muốn cùng y hòa hảo mà thôi! Ai ngờ nói còn chưa được một nửa, Tiểu Tứ liền.....”

“Sao lại vậy?” Phong cũng không quá tin tưởng, “Trừ phi..... Ngạn, đem những lời người nói với Tiểu Tứ toàn bộ thuật lại một lần!”

“Đi? Ta đã nói..... ‘thực xin lỗi, ta không biết người sẽ không khóc..... Vô luận thế nào cũng không nên trào phúng người..... Còn có..... Chuyện của Khải cùng Chung Ly.....’ nói với Tiểu Tứ cứ như vậy!” Diệu Ngạn cố gắng hồi tưởng.

“Có lẽ kích thích Tiểu Tứ cũng không phải cái này!” Phạm vừa nói vừa vào cửa.

“Phụ thân?!”

“Phạm thúc thúc?!” Diệu Ngạn vừa thấy hấn liền nóng vội chạy tới, “Tiểu Tứ thế nào?”

Phạm liếc hấn một cái nói: “Tốt lắm, đã ngủ, cho nên tới nói các người một tiếng, tuyên đang trông y..... Ngạn không cần lo lắng.....”

“Không thể để ta nhìn y sao?” Diệu Ngạn như cầu xin nói.

Phạm lắc đầu một câu gạt bỏ, “Không được, nếu không đoán sai, nguyên nhân Tiểu Tứ phát bệnh chính là người! Chúng ta không thể mạo hiểm lại để Tiểu Tứ phát bệnh mà cho người nhìn y..... Người vẫn là về trước đi!”

Lời hấn khiến Diệu Ngạn cơ hồ cho rằng là nghe nhầm, “Sao có thể? Ta thật sự cái gì cũng chưa làm, Tiểu Tứ sao lại vì ta mà phát bệnh?”

Dựa theo lời Vận Thực nói xem ra, nguyên nhân Tiểu Tứ phát bệnh là sợ hãi lúc bốn tuổi, chính là khi đó Diệu Ngạn căn bản còn chưa biết Tiểu Tứ, sao lại chính là mình? Diệu Ngạn không rõ!

“Người không thích Tiểu Tứ, đối Tiểu Tứ ác ngôn còn không phải sao?” Phạm một lời nói toạc ra.

“Đó là hiểu lầm..... Ta dưới tình thế nóng vội.....” Là sự thật cũng không phải là chân tướng!

“Vậy thì không phải!” Phạm đi đến trước bàn ngồi xuống, “Ngạn, người thật giống có chút hiểu lầm, Tiểu Tứ sợ hãi không phải là những đứa nhỏ mang đến cho y vận rủi, mà là ‘phản bội’!”

“Phản bội?”

Phong rót cho Phạm chén nước, cùng Thần còn có Tinh Nhi ở bên cạnh nghe phụ thân mình nói thế nào.....

“Đúng, chính là phản bội!” Phạm khẽ nhấp một ngụm trà, “Tiểu Tứ từng bị đứa nhỏ tưởng như ‘bạn tốt’ kia phản bội một lần..... Lần đó bị thương nặng khiến y sợ hãi! Y học được cách đoán ý qua lời nói và sắc mặt, y trở nên miễn cảm hơn so với người khác, y thà rằng người khác thành thật mà nói rằng bản thân họ chán ghét y, tình nguyện bản thân đối người khác tôn kính mà không thể gần, cũng không nghĩ lại muốn để người dối trá tới gần mình! Sau đó..... Thẳng đến khi y gặp người!”

Diệu Ngạn trên đầu phủ đầy mồ hôi lạnh, hai tay nắm chặt thành đấm, lúc này hẳn mới ý thức được bản thân giống như đã làm chuyện không thể vãn hồi!

“Nhân sinh đau nhất chính là bị người mình coi trọng phản bội, loại cảm giác này so với chết còn khó chịu hơn! Người là chỗ người Tiểu Tứ coi trọng nhất, chính là người đối y không lưu tình chút nào, không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí, tại lúc vết thương của Tiểu Tứ vốn sắp khép lại sát thêm một lớp muối lên!” Phạm là cảm động lây.

Diệu Ngạn hổ thẹn cúi đầu, “Ta thật sự..... Không phải cố ý.....”

“Thì sao?” Phạm khẩu khí nghiêm khắc nói, “Người thương tổn Tiểu Tứ, đây là chuyện thật không thể chối cãi!”

Phạm thực nghiêm túc mà đối Diệu Ngạn nói, “Ngạn, Tiểu Tứ nói với ta mọi thứ phát sinh giữa các người, ta hiểu được suy nghĩ của người..... Người cho rằng Tiểu Tứ không thương người, y chính là đem người coi như một chỗ dựa vững chắc đúng không?”

Diệu Ngạn không có trả lời, bởi vì Phạm đoán được không kém chút nào!

“Chính là, ta muốn nói cho người, người lầm rồi!” Phạm thở dài nói, “Có lẽ ta nên nói là do sai biệt giữa người cùng Tiểu Tứ tạo thành..... Bất quá hiện tại chuyện này đã không còn quan trọng, hiện tại ta là phụ

thân của Tiểu Tứ, đối với người cũng chỉ có một yêu cầu.....” Nói rồi Phạm đứng lên, thế nhưng đối Diêu Ngạn cúi nửa người!

“Phạm thúc thúc, người đây là làm gì?” Diêu Ngạn vội vàng nâng hấn dậy.

Phạm giữ chặt hai tay Diêu Ngạn ngẩng đầu nói: “Ngạn..... Ta lấy thân phận một phụ thân xin người buông tha cho Tiểu Tứ, không cần lại đến đã quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của y!”

.....

.....

.....

...

“Kéo kẹt!” Cửa phòng của Tiểu Tứ lại bị mở ra, đi vào là Thần!

“Đã tiễn Ngạn đi?”

Phạm cùng Tuyền đang đánh cờ, Phong và Tinh Nhi đang nói chuyện xưa, trên mặt đất đã trải chăn đệm, xem ra hôm nay là đều tính ngủ ở nơi này!

“Ân!” Thần thuận tay đóng cửa lại, đi đến bên cạnh Phong ngồi xuống, có chút nghi hoặc mà hỏi Phạm, “Phụ thân, người nói với Ngạn đều là thật sự?”

“Ân!” Phạm tay cầm cờ trắng, nhìn ván cờ trả lời.

“Kia vì sao còn muốn ta đối hấn nói những lời kia?” Không phải làm điều thừa sao không?

Tuyền bày ra quân cờ, uống ngụm trà thay Phạm trả lời: “Phụ thân người không có ác ý, chính là thay Tiểu Tứ trả thù một chút mà thôi!”

“Ta cũng biết!” Phong đem Tinh Nhi ôm vào trong chăn găm nằm trên đệm dưới đất, “Với tính cách của Tiểu Tứ, mọi hiểu lầm thanh toán xong biết trả thù Ngạn mới là lạ! Ba ba người cũng có phần đi?”

“Ha hã..... Không chỉ ta, mà là chúng ta..... Tất cả mọi người có phần!” Trong đó cũng chính là Phong, Thần cùng Tinh Nhi.

“Thiết..... Ta còn nghĩ, ba ba cùng phụ thân sẽ dứt khoát đem Tiểu Tứ chữa khỏi bệnh xong sẽ một lần nữa kén rể cho y! Gì chứ còn muốn đem y tặng không cho Diệu Ngạn?” Thần có chút không rõ.

Lúc này Phạm mở miệng, khẩu khí có chút bất đắc dĩ: “Bởi vì đệ đệ ngốc của ngươi đến bây giờ vẫn còn thích Diệu Ngạn a!”

Nói đến đây Thần cũng lắc đầu, có chút đồng cảm mà hưởng ứng: “Hiểu rõ hiểu rõ, xem ra ngay cả Tiểu Tứ cũng không thoát khỏi ‘gien di truyền’ kỳ quái của ba ba!”

Bốn huynh đệ này cái khác không giống, cả đời chỉ nhận thức một người, điểm ấy xem như là giống nhau nhất!

“Nhị cha, kia Ngạn thúc thúc đáp ứng chưa a?” Tinh Nhi đầu nhỏ ở trong chăn cọ a cọ, nó coi như là “cùng phạm tội” a.

“Hắn sẽ không không đáp ứng!” Phạm tự tin trả lời, rồi mới hướng Tinh Nhi cười cười, “Đây chính là một cơ hội tốt khó có được, hắn sao có thể không đáp ứng?”

“Cơ hội tốt?” Song bào thai đồng thanh hỏi.

Tuyền cầm lấy một viên cờ đen xoay ngược lại mà cười: “Đúng vậy, là cơ hội tốt! Một cơ hội tốt một lần nữa nhận thức Tiểu Tứ.....”

.....

Trên đường lớn, Diệu Ngạn một mình chật vật đi về phía Căng Uyên Lâu! Vừa rồi lời của Phạm cùng Thần không ngừng lặp lại ở bên tai hắn.....

“Ngạn..... Ta lấy thân phận của một phụ thân xin ngươi buông tha cho Tiểu Tứ, không cần lại đến quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của y!”

.....

“Ngạn ngươi thật sự buông tha cho Tiểu Tứ sao?”

.....

“Nếu nghĩ xong đến tìm ta đi! Thuật dịch dung của ta tại thời khắc mấu chốt có thể giúp ngươi một phen!”

.....

“Đáng giận!” Diêu Ngạn càng nghĩ càng vội vàng xao động, cuối cùng một quyền đánh lên vách tường bên người! “Sự tình sao lại như vậy?”

Vừa nghĩ vừa đi, bất tri bất giác chạy tới cửa Căng Uyên Lâu, bỗng nhiên một trận ồn ào cắt đứt suy nghĩ của hắn!

“Người không cần thế này a..... Từ từ..... Người đứng lên a.....” Vận Thục kéo quần áo của mình nói.

Chung Ly đã ở một bên hỗ trợ, “Mạc Ngữ, người bình tĩnh một chút..... Đứng lên a..... Lão bản nhìn thấy sẽ không vui!”

“Thật là..... Người này sao lại như vậy?”! cũng kéo Mạc Ngữ, nghĩ muốn đem hắn ta từ trên mặt đất kéo lên.

Chính là Mạc Ngữ không để ý những người khác nhìn thế nào, vẫn cứ gắt gao túm lấy góc áo của Vận Thục không tha, hai mắt rưng rưng còn hai gối quỳ xuống, trong miệng kêu “a a” không ngừng, bộ dáng rất đáng thương!

“Các người đây là đang làm gì?” Diêu Ngạn nhìn liền tức giận!

“.....!” Mạc Ngữ vừa nghe thấy âm thanh của Diêu Ngạn liền giống như chim sợ cành cong ngã xuống, chính là tay vẫn kéo Vận Thục.

“Lão bản!”

27. Chương 27

“Các người đang làm gì?” Diêu Ngạn vài bước tiến lên hỏi Vận Thục.

Mạc Ngữ vừa nhìn thấy Diêu Ngạn, buông vạt áo của Vận Thục xuống, ánh mắt tối lại, nước mắt không ngừng trào ra, giống như cả người mất đi hy vọng.....

Vận Thục thật vất vả kéo ống tay áo về nói: “Ta cũng không biết a, chính là mới vừa tính trở về, không nghĩ tới này đứa nhỏ liền đi lên giữ chặt ta..... Nó cũng là người trong điểm?”

“Đúng vậy, hắn.....” Diêu Ngạn đi lên tính kéo Mạc Ngữ một phen, ai ngờ Mạc Ngữ lại tránh được tay hắn!

Tận lực tới gần chỗ Vận Thục.

“?” Thấy hành động của bọn họ, Vận Thục không hiểu, nàng rõ ràng hỗ trợ đem nó kéo lên, còn phải phải to bụi trên người nó, “Nó rất không thích người a..... Quan hệ của các người hình như không tốt!”

Diệu Ngạn buông tay, ánh mắt có chút bối rối, “Ân..... Là vấn đề của ta.....”

Sau khi hắn cùng Tiểu Tứ tách ra, liền cả người bất thường. Mà Mạc Ngữ làm bạn với Tiểu Tứ một đêm tự nhiên thành “nơi trú ẩn” tốt nhất của hắn!

Mấy ngày gần đây, Diệu Ngạn phân lượng công việc cho Mạc Ngữ rõ ràng tăng nhiều, những việc linh tinh trên cơ bản do một mình nó nhận lấy. Thời gian làm việc vẫn như trước, thức ăn vẫn vậy, nhưng tăng lượng công việc thêm vài phần cho dù là một đại hán cũng không nhất định có thể chịu được. Mạc Ngữ tuy rằng không thể kêu khổ cũng không thể kêu mệt, chính là người liếc mắt một cái đều có thể nhìn ra thân mình của nó so với trước đây càng tiều tụy hơn không ít.

Nhớ rõ vài ngày trước, Diệu Ngạn trong lúc say còn từng nói qua để nó tiếp khách kiếm tiền, lúc ấy nó nghe nói xong cả mặt đều xanh! Có lẽ định là nó không chịu nổi chịu được lắng nghe như thế, mới định hướng Vận Thục cầu cứu rồi đi.....

Xem ra bản thật thật đúng là đích không phải ấu trĩ một chút nào đâu..... Diệu Ngạn thâm mĩ mai chính mình!

“Thôi thôi.....” Diệu Ngạn nhắm mắt lại, “Vận Thục, người là muốn đến chỗ Tiểu Tứ sao?”

“Đúng nha, sao vậy?” Vận Thục mới vừa hỏi cũng chỉ cảm giác trên người có một vật nặng đè lên.

Diệu Ngạn nhắc tới Mạc Ngữ đem nó hướng Vận Thục bên kia tiện tay ném qua, “Đem nó mang đi đi! Đi bồi Tiểu Tứ, nói không chừng Tiểu Tứ còn có thể khôi phục nhanh chút!”

“.....!” Mạc Ngữ vừa rồi còn lạnh run nghe vậy ngẩng đầu, trong ánh mắt trong sáng lóe ra nhiều điểm nghi ngờ.

“Ân? Tiểu Tứ xảy ra chuyện gì?” Vận Thục còn chẳng hay biết gì.

Diệu Ngạn không có trả lời, chỉ là đi vào trong điểm, đưa lưng về phía Vận Thục phát tay, “Tướng công người lo lắng cho người, mau trở về đi..... Ta mệt mỏi..... Cái gì cũng không muốn nói..... Đúng rồi!” Lúc này hắn mới xoay người, chưa sót cười, “Thay ta hỏi thăm Tiểu Tứ!”

“Ai, người từ từ a!” Đáng tiếc không đợi Vận Thục ngăn cản, Diệu Ngạn cũng đã lên lầu trở về phòng.

Căng Uyên Lâu

“Lão bản, lão bản?”! gõ cửa phòng Diệu Ngạn, chính là không có tiếng đáp lại.

Từ khi Diệu Ngạn trở về,! liền cảm thấy được hần rất bất thường, cho nên lo lắng nhiều nên đến xem.....
Hiện giờ không có đáp lại, lại xác minh ngờ vực vô căn cứ của!.

“Lão bản.....”! lập tức phá cửa mà vào, chính là.....”Lão bản?”

Diệu Ngạn đã không còn ở trong phòng, trong phòng đèn đuốc sáng trưng, cũng không thấy một bóng người, chỉ có cửa sổ mở ra bị gió thổi động vang “chi chi”.

! Đi đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, trên mặt đất ngoài cửa sổ lưu lại mấy dấu chân mơ hồ lộ ra hành tung của Diệu Ngạn.....

“Lão bản đi ra ngoài?” Chung Ly không biết từ khi nào đi vào cửa hỏi.

! quay đầu lại nói: “Người đã sớm biết?”

“Không.....” Chung Ly tới gần cửa sổ, “Chính là trực giác, bất quá như vậy cũng tốt..... Để lão bản thả lỏng một chút đi!”

“.....”! thâm thúy nhìn về phía Chung Ly, “Người..... Có đôi khi vẫn là không cần hãm quá sâu thì tốt hơn.....”

“!” Chung Ly tựa như bị nói trúng tâm sự, cả người giật mình, “Người.....?”

“Tốt rồi, ra ngoài đi! Lão bản trở về thấy chúng ta ở trong này sẽ tức giận!”! nghịch ngợm thè lưỡi, rồi mới đi ra ngoài.

Chung Ly tại lúc hần vừ đi khỏi, ánh mắt nhất thời trở nên sắc bén, bắt đầu tính toán uy hiếp “!” mang đến.

.....

Diệu Ngạn nguyên bản một mình đứng ở trong phòng, nhưng là buồn bực khó chịu, thế là liền nhảy ra ngoài cửa sổ, nghĩ muốn một mình ra ngoài giải sầu..... Không biết đi bao lâu, dừng lại, Diệu Ngạn ngạc nhiên phát hiện chính mình lại đứng trước cửa nhà Du Kiểm!

“Đáng chết, ta sao lại đi đến nơi này đến mà không biết?” Diệu Ngạn ảo não sơ suất của mình, vừa muốn quay lại, đã thấy Du Kiềm mở cửa ra.

Du Kiềm vừa nhìn thấy hần cũng là cả kinh, chính là nhìn bộ dạng suy sút của Diệu Ngạn, rất nhanh liền hiểu được gì đó, ông mở cửa ra đối Diệu Ngạn nói: “Tiểu tử, chia tay rồi..... Nếu không tiến vào ngồi chút?”

Diệu Ngạn nghe thấy ông nói lời quá đáng như vậy, lần này thế mà lại không có sinh khí, còn ma xui quỷ khiến bước vào nhà của ông ta!

Du Kiềm rót cho hần một chén nước, cười rất nhạt, “Ha hã..... Sao vậy? Cuối cùng chịu không nổi?”

“.....” Diệu Ngạn tay cầm chén căng thẳng, “Vì sao..... Vì sao các người đều nói ta cùng Tiểu Tứ không thể cùng một chỗ? Người..... Lão hòa thượng cũng vậy..... Còn có thúc thúc..... Vì sao tất cả mọi người đều nói như thế?”

Nhìn đứa nhỏ trước mắt, Du Kiềm yên lặng ngồi xuống đối diện hần, trên tay vẫn cầm các tẩu thảo ra khỏi thuốc dày đặc, “Hô..... Đó là bởi vì các người căn bản không thích hợp! Người không cầu nệ tiểu tiết, mưu trí sắc sảo cùng y cẩn thận chu đáo, đơn thuần ngây thơ nguyên bản chính là hoàn toàn tương phản, hai người như vậy có thể yên ổn vô sự ở chung mười năm cũng thực có thể coi là kỳ tích a!”

“Không phải như thế!” Diệu Ngạn cực lực phủ nhận, “Ta là.....”

“Là cái gì?” Du Kiềm thêm vào trong tẩu chút thuốc lá, “Ngày đó gặp được các người ta liền nhìn ra..... Người đối ta vẫn bảo trì cảnh giác, lời nói của ta người cũng không tin bao nhiêu, cơ hồ đều là nửa tin nửa ngờ đi!”

Sự khôn khéo của lão nhân khiến cho Diệu Ngạn cam bái hạ phong, nói thật ngày đó lão nhân nói cái gì hần căn bản không có để ý, hần một mực quan sát mọi thứ trong phòng này cùng với hành động của lão nhân, để tránh có bất ngờ!

“Ai.....” Du Kiềm thở dài, “Chính là kia đứa nhỏ sẽ không giống vậy, y đem của ta nói đều nhớ kỹ, hơn nữa không có lý do gì liền tin tưởng như thế! Ta nghĩ a..... Hiện tại trên thế giới này muốn tìm ra một người như vậy..... Ha hã..... Khó nga khó nga.....”

Diệu Ngạn buông chén trà, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nước trà trước mặt, hai tay đặt ở hai bên đầu gối nhanh chóng nắm chặt thành quyền, “Ta thật sự thực thích Tiểu Tứ, từ nhỏ đến bây giờ vẫn không đổi..... Chính là cho tới bây giờ ta mới phát hiện, chính mình cứ nhiên một chút cũng không hiểu rõ y..... Y chịu thương tổn ta cũng không biết; địa vị của ta ở trong lòng y ta cũng không rõ, cẩn thận giấu lại ta thậm chí ngay cả thứ y thích cũng không biết..... Có lẽ, ta thật là cái không xứng chức ‘vị hôn phu!’”

“Lời này cũng không nhất định đúng.....” Du Kiềm dùng tẩu thuốc khê gõ trán Diệu Ngạn một cái, “Tình cảm sao, vốn chính là chuyện của hai người, thất bại hai người đều có trách nhiệm không thể trốn tránh..... Người một người ôm hết toàn bộ, muốn làm anh hùng a?”

Diệu Ngạn vuốt trán, có chút kinh ngạc ngẩng đầu, lần đầu tiên lấy giọng điệu thành khẩn hỏi: “Du tiên bối..... Ta cùng Tiểu Tứ..... Chúng ta còn có thể..... Có thể.....”

“Tiểu tử ngốc nga!” Du Kiềm cười cười, “Đoạn tình cảm này của các ngươi là thất bại..... Phương pháp tốt nhất chính ngươi hẳn là rõ ràng hơn ta không phải sao?”

“.....!” Diệu Ngạn bị ông nói như thế, nhất thời bưng tỉnh đại ngộ, “Đa tạ tiên bối chỉ điểm, ta nghĩ ta biết nên làm sao rồi!”

“Ha ha..... Biết là tốt rồi, bất quá ta nơi này thật có vấn đề, không biết ngươi có thể hay không thay ta phân ưu a?” Sắc mặt Du Kiềm bỗng nhiên trầm xuống.

“Nguyện nghe rõ ràng!”

Lão nhân đi đến bên cửa sổ, nhìn cây cối rậm rạp trên núi kia, đề thấp giọng nói: “Ly Diễm năm nay a..... Hiên không ra đồng nữ!”

“Di?” Diệu Ngạn vốn là nghe ko hiểu.

“Ly Diễm năm nay không có đồng nữ vừa vặn đủ mười lăm tuổi, chúng ta không có tế phẩm hiến cho ‘thần linh’ trên núi!” Du Kiềm nói lại kể thêm, “Như thế đi nói tiếp.....”

“Vù vù.....” Bên ngoài bỗng nhiên nổi lên một trận gió lạnh, đồng thời cũng truyền đến tiếng kêu của một đám dê hơi kinh hoảng: “Be be.....” Bất quá không quá lâu đám dê liền ngừng kêu to!

“Xảy ra chuyện gì?” Diệu Ngạn cũng cảm thấy được đám dê này ngừng kêu không tầm thường.

Du Kiềm nghiêm mặt trả lời: “Thời gian không nhiều lắm a..... Nếu không hiến đồng nữ lên..... Ba vùng liền thật sự phải gặp tai ương! Tiểu tử, ngươi nguyện ý giúp này chuyện này không?”

Diệu Ngạn có chút khó xử: “Ta nghĩ muốn giúp, chính là..... Du tiên bối muốn ta giúp thế nào đây?”

“Không cần giả!” Du Kiềm nghe hẳn nói muốn giúp, đáy lòng dấy lên một tia hy vọng, “Ngươi cùng ‘hôn ước giả’ của ngươi cũng không là người thường..... Kia đứa nhỏ cư nhiên còn biết ẩn ký đặc biệt của người Ly Diễm không người biết..... Nếu ta không đoán sai, y nhất định có quan hệ mật thiết với hoàng hậu nương nương!”

Quả nhiên không phải là đèn cạn dầu! Diệu Ngạn trong lòng thâm nghĩ.....”..... Du tiên bối là muốn mượn sức của hoàng hậu nương nương?”

“Ân..... Tuy rằng với tính tình của hoàng đế bệ hạ của Kỳ Nghệ, có lẽ không quá có thể..... Đối với chúng ta đã sắp cùng đường! Lần này vô luận là ‘đắm rồng hang hổ’, ta đều phải đi báo hấn một lần!” Du Kiềm vẻ mặt bất cứ giá nào.

Diệu Ngạn tự hỏi một lát xong trả lời: “Ta hiểu được..... Đáng tiếc ta có việc trong người không tiện..... Nếu muốn tìm hấn, thỉnh Du tiên bối tự mình đến trấn nhỏ một chuyến, văn bối cam đoan sẽ có thu hoạch lớn!”

28. Chương 28

Qua vài ngày, Du Kiềm theo như lời Diệu Ngạn, kết quả ở Cẩm Yến quán thuận lợi tìm được Phạm coi như là tộc trưởng đương nhiệm.

Phạm thấy ông đến cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng vẫn mời ông vào phòng..... Ở trong phòng, Du Kiềm lại thấy Tiểu Tứ đã lâu không gặp.....

“Du gia gia đã lâu không gặp!” Tiểu Tứ nằm ở trên giường lật quyển sách Phạm cho hướng ông chào hỏi.

Phạm đóng cửa phòng đi đến bên giường, “Tiểu Tứ hôm nay cảm thấy thế nào?”

“Ta tốt lắm!” Tiểu Tứ gật gật đầu, “Phụ thân các người có việc phải thương lượng? Muốn ta ra ngoài trước không?” Nói liền xuống giường rời đi.

“Không có việc gì.” Phạm ngăn cản y, “Người không phải tộc trưởng kế tiếp sao không? Nghe đi..... Không sao!”

Đoạn đối thoại vừa rồi của hai người bọn họ vừa nghe liền hiểu ngay, Du Kiềm lập tức hành lễ với Tiểu Tứ, “Du Kiềm ngu muội, không nhìn ra Tứ Hoàng Tử tôn giá, thỉnh thứ lỗi!”

“Miễn lễ, người không biết vô tội!” Tiểu Tứ ngồi ở trên giường trả lời.

“Đa tạ tứ Hoàng Tử!” Du Kiềm lúc này mới đứng lên.

Phạm mời ông ngồi xuống, “Du thúc thúc lần này tới tìm ta, có phải Ly Điển xảy ra chuyện gì không?”

Du Kiềm sắc mặt ngưng trọng, “Ai..... Lần này tìm đến tộc trưởng là vạn bất đắc dĩ..... Kỳ thật lần này đến thật sự là Ly Điển năm nay không có đồng nữ mười lăm tuổi để hiến tế sơn thần..... Cho nên.....”

“Tập tục này quả nhiên vẫn tiến hành thôi.....” Phạm trầm than, hẳn tuy rằng cảm thấy được này tập tục rất không có tính người, chính là rồi lại không dám lấy an nguy của ba vùng đặt cược.

“Phải..... Cho nên muốn đến thỉnh tộc trưởng nghĩ chút biện pháp!” Du Kiềm cung kính trả lời.

“Này.....” Phạm cũng có chút khó xử, chẳng lẽ bảo hắn tùy tiện tìm một nữ đồng đi chịu chết sao?

Lúc này “chi” một tiếng cửa mở! Mạc Ngữ bưng chén thuốc tiến vào, lại nhìn thấy Du Kiềm liền hoảng hốt, thuốc trong bát suýt nữa đổ ra ngoài!

“Cẩn thận!” Tiểu Tứ nhắc nhở, “Mạc Ngữ không có việc gì, Du gia gia không phải người xấu, người không cần sợ hãi!”

Mạc Ngữ nghe rồi mới gật gật đầu ý bảo hiểu rõ, rồi mới bưng bát, đem chén thuốc đưa cho Tiểu Tứ!

“Người chính là đứa con của Mạc Hân?” Du Kiềm liền cảm thấy được nó nhìn thực quen mắt, thẳng đến khi Tiểu Tứ gọi tên của nó mới xác nhận.

Mạc Ngữ nhìn nhìn Tiểu Tứ, mới gật đầu trả lời Du Kiềm.

“Các người rất giống a.....” Du Kiềm tự đáy lòng nói.

Mạc Ngữ cười cười rồi chờ Tiểu Tứ uống được xong, liền rời khỏi phòng!

Diệu Ngạn lúc trước nói chính là đem Mạc Ngữ đưa cho Tiểu Tứ. Dương Vận Thực mang nó về, Tuyền bèn quyết định thả nó tự do, mà Tiểu Tứ lại cho rằng tình huống hiện tại của Mạc Ngữ không thích hợp tự mình sống, huống chi y còn muốn làm rõ đêm đó Mạc Ngữ với mình đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì! Chính là mỗi khi hỏi Mạc Ngữ chuyện đêm đó, Mạc Ngữ luôn đỏ mặt liều mạng lắc đầu, khiến tất cả mọi người không biết làm sao, không rõ nó rốt cuộc muốn biểu đạt ý gì..... Nhưng dưới sự kiên trì của Tiểu Tứ, Mạc Ngữ liền bị Tuyền lấy thân phận “người làm công” lưu lại chiếu cố sinh hoạt của Tiểu Tứ.

Du Kiềm nhìn Tiểu Tứ, bỗng nhiên nghĩ đến.....”Xin hỏi tứ Hoàng Tử, vị ‘hôn ước giả’ của ngài hẳn.....” Ông hình như không thấy tiểu tử Diệu Ngạn kia a!

“Ngạn ca ca, hẳn ngày hôm qua đã quay về hoàng thành!” Tiểu Tứ cười trả lời, nhưng giọng điệu biểu tình không khỏi không ra lộ thất vọng cùng khổ sở.

“Hắn trở về?” Du Kiềm kinh hãi, này chẳng lẽ chính là chủ ý của tiểu tử kia?

“..... Ân.” Tiểu Tứ cúi đầu, hai mắt vô thần nhìn cuốn sách mình lật được một nửa.

Phạm biết tâm tình của Tiểu Tứ, đi lên ôn nhu sờ sờ đầu Tiểu Tứ, “Đứa ngốc, không cần nghĩ nhiều! Hiện tại hảo hảo dưỡng thân mình quan trọng nhất..... Du thúc thúc, chuyện này ta muốn để người gặp những người này, chúng ta ra ngoài nói! Để Tiểu Tứ hảo hảo nghỉ ngơi đi!”

“Được!” Du Kiềm biết thời biết thế theo sát Phạm ra ngoài.....

“Hô.....” Bọn họ rời đi rồi, Tiểu Tứ thở dài một tiếng, thả lỏng bả vai cùng sức lực toàn thân ngã trên giường, một cánh tay che mắt có chút ảo não, “Vì sao ta thấy Ngạn ca ca phản ứng lớn như vậy?”

Lúc Diệu Ngạn rời đi không có nói cho Tiểu Tứ, chỉ là để lại phong thư nhờ Thần đưa cho Tiểu Tứ! Nội dung thư chỉ giải thích nguyên nhân không từ mà biệt, là sợ Tiểu Tứ lại phát bệnh, nói là không nghĩ tới Tiểu Tứ cư nhiên chán ghét mình như vậy, thậm chí tới nỗi phát bệnh, cho nên chính mình nghĩ đến hoàng thành đi một chuyến để giải sầu.....

Nhưng hắn không biết Tiểu Tứ nhận được thư rồi liền tự trách bao nhiêu! Tiểu Tứ bắt đầu hận chính mình, bản năng bài xích của thân thể mình, khiến Ngạn ca ca với mình ngay cả bằng hữu bình thường cũng làm không được!

“Ta có thể tiến vào không?” Một thanh âm khàn khàn thuần hậu ở ngoài cửa vang lên.

Tiểu Tứ vội vàng lên tinh thần đáp lại: “Có thể, là Khải ca ca đi!”

“Hắc hắc!” Khải gãi đầu vẽ mặt rục rỏ mà vào nhà, “Tiểu Tứ, ta là đến cho người nhìn trang phục của ta, người thấy thế nào?” Nói rồi, hắn ta hai tay giơ ra quay một vòng.

Trong thư, Diệu Ngạn còn ủy thác chuyện của Khải, bởi vì Khải vẫn rất muốn vào hoàng thành tham gia thi cử! Đừng thấy hắn ta bộ dạng nông phu, đọc sách hắn ta cũng không thua ai, chính là bởi vì gia cảnh bần hàn, vẫn khổ không có cơ hội. Hiện giờ vừa lúc gặp thời, Diệu Ngạn liền xin hoàng đế bệ hạ cho hắn ta một cơ hội!

Tuyền tất nhiên là đáp ứng, biết được tin có thể tham gia thi cử, hưng phấn nhất không ai khác ngoài bản thân Khải, càng khó hơn chính là hắn ta không muốn chiếm tiện nghi của người khác, lập tức tỏ vẻ nguyện ý đến chỗ Tuyền làm thuê dài hạn..... Mà Tuyền vì để cho hắn ta dự thi kịp lúc, cũng chỉ phải đáp ứng, bắt quá nói là làm công, nhiệm vụ của hắn ta bắt quá cũng chỉ là làm bạn với Tiểu Tứ mà thôi.....

Khải thay một thân xiêm y thư sinh, tuy rằng làn da vẫn ngăm đen, nhưng thật cũng nhìn không ra đặc điểm của nông phu! Ít nhất Tiểu Tứ liền cảm thấy được rất thích hợp!

“Khải ca ca, người là mùa thu năm nay đến hoàng thành tham gia thi cử?” Tiểu Tứ hỏi.

Khải sửa sang lại trang phục của mình trả lời: “Đúng vậy, khi đó Ngạn sẽ ở hoàng thành tiếp ta..... Tiểu Tứ cũng muốn đi cùng ta sao?”

Tiểu Tứ thần sắc trầm xuống dưới, lập tức lại bày ra ý cười chua xót: “Không, nói mùa thu nyaf..... Ta vẫn là nghĩ muốn ở nơi này.”

“Hả?” Khải ngừng động tác trên tay, “Vì sao? Hoàng thành so với nơi này chơi vui hơn.....”

“Bởi vì vốn là tính đầu thu ở nơi này cử hành hôn lễ..... Tuy rằng hiện tại.....” Tiểu Tứ nhún nhún vai bất đắc dĩ cười nói, “Đối với người mùa thu năm nay vẫn muốn ở nơi này.....”

Khải lúc này mới ý thức mình hỏi bậy, lập tức xấu hổ giải thích: “Cái kia..... Thực xin lỗi..... Ta.....”

Tiểu Tứ cười phát tay, “Không có..... Khải ca ca không sai.....”

Nhìn Tiểu Tứ khổ sở như vậy, Khải cũng không quá dễ chịu, hắt ta ho nhẹ một tiếng: “Khụ khụ, cái kia Tiểu Tứ..... Ta còn có việc, có thể ra ngoài trước một chút không?”

“Nga, được!” Tiểu Tứ đồng ý.

Khải cũng không nói thêm gì, cứ như vậy rời đi.....

.....

Phạm mang trứ Du Kiềm đi gặp Tuyền, còn phái người đi mời Thao Liễm vương Kì Viêm! Hắn thấy, chuyện này quan hệ đến an nguy của ba vùng, Tuyền cùng Kì Viêm đều có quyền biết việc này!

“..... Sự tình chính là như vậy!” Phạm khái quát nói rõ một chút, “Ta muốn nghe ý kiến của hai người các người một chút!”

“Quả thực vớ vẩn! Điều này sao có thể?” Kì Viêm tuổi trẻ khí thịnh cho rằng Phạm đang nói dối.

“Này, tiểu tử! Ít xấc láo, nói chuyện khách khí chút!” Tuyền sao..... Chính là không thể dễ dàng tha thứ bất luận kẻ nào ác ngôn với Phạm! “Loại chuyện này, Phạm sẽ không nói dối!”

“Người muốn ta làm sao tin tưởng hắn? Làm sao tin tưởng hai người các người không thông đồng gạt ta?” Kì Viêm giận trừng bọn họ.

Tuyền liếc mắt xem thường chịu không nổi mà lớn tiếng phản bác: “Xin đấy, ta lại không cần Thao Liễm, lừa người gì chứ? Ăn no rồi ngủ a?”

“Này.....” Là sự thật!

Du Kiềm cũng biện hộ: “Thao liễm vương bớt giận, kỳ thật Thao Liễm vương cũng có thể cảm giác được kỳ quái không phải sao?”

Kì Viêm nhướn mày, “Người đây là ý gì?”

“Muốn ta nói rõ sao?” Du Kiềm thâm trầm cười, “ Binh lính Thao liễm vào núi điều tra..... Ta khuyên bọn họ..... Chính là bọn họ không có nghe..... Xin hỏi Thao Liễm vương, bọn họ đã trở lại sao?”

“!” Kì Viêm yên lặng không nói gì, các binh lính đích xác một đi không trở lại!

“Xem ra truyền thuyết là thật.....” Tuyền suy tư, “Có thể không phải ‘sơn thần’ mà là người nào khác không a?” Tựa như hồ thủy ngân của “Âm Vụ lâm”.

“Không biết!” Du Kiềm lắc đầu, “Không ai sống trở về! Ai cũng không biết kia trên núi rốt cuộc có cái gì!”

“Ngô.....” Bỗng nhiên Tuyền dùng ánh mắt thực chờ mong nhìn về phía Phạm.

Phạm hiểu được, nhưng cái này hẳn quả quyết cự tuyệt! “Không được, rất nguy hiểm! Người bớt đánh chủ ý tự mình đi cho ta!”

“Vậy ta đi được không?” Tiểu Tứ bỗng nhiên mở cửa hỏi.

29. Chương 29

“Tiểu Tứ?!”

“Ân!” Tiểu Tứ giơ quyển sách cầm trên tay nói: “Trong này ghi lại không có quy định nhất định phải là đồng nữ, chỉ nói nhất định phải dâng lên đứa nhỏ mười lăm tuổi dùng qua xạ hương, chưa qua nhân sự, cho nên ta lời nói hẳn là không có vấn đề!”

Tuyền vỗ vỗ trán của mình, “Tiểu Tứ, hiện tại không phải vấn đề tìm ai dâng lên đi..... Mà là làm té phẩm nói vậy ý là phải chết! Chúng ta không có quyền lợi để đứa nhỏ nhà người khác đi chịu chết, đương nhiên đứa nhỏ của chính mình liền càng không thể, người có hiểu không?”

“Hiểu được!” Tiểu Tứ gật đầu, “Ba ba cũng rất muốn biết ‘sơn thần’ kia là thứ gì đi? Ta cũng vậy, cho nên các người liền đem ta đưa lên núi, ta sẽ chú ý an toàn của mình, nếu có nguy hiểm không đối phó được, ta

sẽ chạy a! Các người lo lắng, ở dưới chân núi chờ ta cũng được a!”

“Không được.” Phạm vẫn kiên trì không đồng ý, “Biện pháp có thể vẫn nghĩ được, đưa người lên núi..... Tuyệt đối không được!”

Thấy phụ thân kiên quyết như vậy, Tiểu Tứ cũng chỉ có thể bàn bạc kỹ hơn! Bất quá y biết, phương pháp này nhất định là tốt nhất! Bởi vì vô luận là Tuyên, Phạm vẫn là Kỳ Viêm, cũng sẽ không đích thân đưa đứa nhỏ của dân chúng mình lên, đồng dạng bọn họ cũng sẽ không lấy dân chúng của chính mình ra đặt cược.....

“Vậy được rồi..... Bất quá nếu tới rồi thời điểm vạn bất đắc dĩ, hy vọng phụ thân cùng ba ba có thể suy nghĩ một chút biện pháp của ta!” Nếu nhiều lời vô ý, Tiểu Tứ liền rời khỏi phòng.

Tuyên xác nhận Tiểu Tứ đã rời đi liền hỏi Du Kiềm: “Du Kiềm a, các người bình thường khi nào cử hành tế điện?”

“Còn hơn một tháng, trăng rằm tháng sau chính là lúc cử hành tế điện!” Du Kiềm trả lời.

“Chính là còn lại chút thời gian.....” Phạm vì thế phiền não.

Nhưng từ trước đến nay, Kỳ Viêm cũng chưa từng mở miệng nói qua một câu! Hắn nhìn Tiểu Tứ kinh ngạc mà tựa hồ đang tự hỏi cái gì đó..... Xem ra phải tìm “hắn” một lần!

Khi đêm sâu vô cùng, mọi người đều đã ngủ, mà Kỳ Viêm thì an trí cho mẹ con Vận Thực xong, một mình tới một ngôi miếu đồ nát hoang phế đã lâu trong trấn nhỏ này!

Kỳ Viêm vừa đến nơi đây, liền xuất ra một cái còi, đặt ở bên miệng thổi nhẹ một hơi. Còi vang lên, thanh âm rất kỳ quái giống như tiếng ve kêu đêm hè..... Chẳng được bao lâu, trước mặt Kỳ Viêm liền hiện ra một người khác!

“Vương!” Người nọ một thân y phục dạ hành, chính là cả người lại phát ra mùi thơm.

“Đã lâu không gặp, Chung Ly!” Kỳ Viêm buông còi, đối người nọ nói.

“Vâng!” Người nọ hạ khăn đen che mặt, ánh trăng chiếu trên mặt hắn ta, đúng là đầu bài của Căng Uyên Lô – Chung Ly.” Vương lần này gọi thuộc hạ đến, là có biến cố?”

Kỳ Viêm đưa lưng về phía hắn ta, hiển nhiên là không muốn để hắn ta thấy biểu tình của mình, “Lần này tìm người đến, có hai việc!”

“Thuộc hạ chỉ tuân theo ý vương!” Có lẽ là chợt dạ, Chung Ly cũng cúi đầu.

“Chung Ly, ngươi là đệ nhất được sư của Thao Liễm ta, vương hậu mang thai, ta còn từng mạo hiểm phải người hướng ngươi muốn phương thuốc dưỡng thai.....” Kì Viêm chân thành nói.

Nhưng Chung Ly càng nghe càng bất an, sau lưng đã dần dần toát mồ hôi lạnh, chẳng lẽ Kì Viêm đã phát hiện?

“Chính là..... Lúc vương hậu sinh vẫn xảy ra vấn đề! Rõ ràng trước đó mọi thứ bình thường, chính là lại đột nhiên sinh non, hoàng tử đã chết một, nàng sau này cũng không bao giờ có thể sinh nữa, ngay cả ngự y cũng tra không ra nguyên nhân, cho nên.....” Kì Viêm xoay người, dùng thái độ thực nghiêm túc hỏi, “Ta nghĩ tới hỏi ngươi, về việc này ngươi có manh mối gì không?”

Vừa nghe, nguyên lai là tìm chính mình nghĩ kế, Chung Ly nhất thời thầm thở phào một hơi, may mắn..... Hắn còn chưa phát hiện!

“Hỏi vương, việc này thuộc hạ cũng là lần đầu tiên nghe nói..... Có lẽ là do thân thể vương hậu, thói quen sinh hoạt đều có thể là nguyên nhân..... Không rõ ràng mọi thứ cho lắm, thuộc hạ không dám nói chắc chắn!”

“Là vậy sao?” Kì Viêm cũng không khó xử hắn ta, sau đó tiếp tục hỏi vấn đề thứ hai, “Vậy ngươi cũng biết trên núi có ‘sơn thần’?”

“Sơn thần?” Chung Ly lặp lại nói, “Không có nghe qua a..... Chẳng lẽ.....”

Kì Viêm chau mày, “Sao vậy? Nghĩ đến cái gì?”

Chung Ly nhớ lại nói: “Có lẽ không liên quan gì, bất quá này trấn nhỏ đích xác có người lên núi sau đó thấy cũng trở về..... Có thể là ta đa tâm cũng không chắc chắn.....”

“Không.....” Kì Viêm nhắm mắt lại, có chút tuyệt vọng, “Ta hiểu được..... Ngươi về trước đi, để tránh người khác nghi ngờ!”

Có lẽ đã nghi ngờ! Chung Ly bỗng nhiên nhớ tới khuyên cớ của cửa!..... “Kia thuộc hạ cáo lui trước!”

“Chờ một chút!”

“Vương còn có phân phó?”

“Không có gì, chính là hy vọng ngươi cẩn thận một chút, Diệc Ưu cũng ở trấn nhỏ, không nên để hắn đụng phải, hắn tốt xấu cũng là đệ tử của ta.....” Kì Viêm có chút lo lắng.

Trái lại Chung Ly có chút kinh ngạc, “Tiểu hoàng tử? Hắn cũng đến đây? Hoàng đế Kỳ Nghê đồng ý cho hắn tới?”

“Ân..... Ta cũng có chút bất ngờ, không nghĩ tới Tể Hồng Lãm lại đáp ứng!” Ngừ khí của Kì Viêm chuyển thành nhu hòa, “Còn có, nhiệm vụ ta ủy thác cho người thế nào? ‘Hắn’.....” Lời phía sau hắn không hỏi ra.

Chung Ly hiểu ý cười, “Vương không cần lo lắng, Chung Ly sẽ hảo hảo hoàn thành nhiệm vụ của mình!”

Kì Viêm khen ngợi mà gật đầu, “Tốt lắm! Ta liền giao ‘hắn’ cho người!”

“Thuộc hạ hiểu được, trước cáo lui!” Nói rồi Chung Ly đứng dậy, nhanh chóng chạy về phía Căng Uyên Lâu.....

.....

“Khải ca ca, Mạc Ngữ, các người có thấy Diệc Ưu không?” Sáng sớm hôm sau Tiểu Tứ liền bắt đầu tìm kiếm hành tích của Diệc Ưu.

Song bào thai mang Tinh Nhi về phủ đệ, Tuyền nói bọn họ ở Cầm Yến quán cố ý bại lộ thân phận! Còn Tiểu Tứ, là Tuyền cùng Phạm kiên trì phải ở lại chỗ này, Diệc Ưu cùng Thẩm Diêu cũng lấy danh nghĩa “vì Tiểu Tứ” mà lưu lại, mà nhiệm vụ chăm sóc Tiểu Tứ liền giao cho Mạc Ngữ cùng Khải một chút cũng không có việc gì!

Phân chia hợp tình hợp lý như vậy, thân thể của Tiểu Tứ được bảo đảm, Diệc Ưu cũng có thể lợi dụng cơ hội này cùng Nhị ca của mình ở chung một đoạn thời gian, bởi vậy cũng không bị người khác dị nghị!

“Diệc Ưu? Là cái người cùng đường ca của người một chỗ sao? Ta chưa thấy qua a!” Khải trả lời.

Mạc Ngữ kéo vạt áo của Tiểu Tứ, ngón tay chỉ phòng của Diệc Ưu kêu “a a” vài tiếng.

Tiểu Tứ hiểu được, “Mạc Ngữ, Diệc Ưu hẳn luôn ở trong phòng sao?”

“Ân ân!” Mạc Ngữ cười gật đầu.

“Biết rồi, cảm ơn người! Các người đi nghỉ ngơi trước đi, ta tìm hắn có việc!” Tiểu Tứ đang muốn đi đến phòng Diệc Ưu, bỗng nhiên.....

“Từ từ, ta cùng người đi!” Khải dám ngăn cản Tiểu Tứ.

Tiểu Tứ cũng không hờn giận, chỉ đơn giản trả lời: “..... Tốt nhất, cùng đi đi! Mạc Ngữ người.....”

Mạc Ngữ lắc lắc tay, ý bảo “không đi”, rồi mới lui về sau vài bước chỉ chỉ phòng của mình.

“Ân, được rồi, người về phòng trước đi!” Tiểu Tứ đồng ý, “Có việc ta sẽ gọi người!”

Mạc Ngữ vui vẻ nở nụ cười, lại vẫy tay, chạy về phòng mình.....

Khải đem tất nhìn vào mắt thỉnh linh ngay thẳng nói một câu: “Mạc Ngữ thực thích người đi, tình cảm của các người thật đúng là không tồi..... Khó trách Ngạn muốn ghen!”

“.....” Tiểu Tứ vừa nghe thấy tên Diệc Ngạn, cả người sợ run một chút, cũng chưa nói gì, thẳng tắp đi về phía phòng Diệc Ưu.

Ý thức được mình nói sai nói, Khải vội vàng hai tay vỗ lại, đi theo sau Tiểu Tứ giải thích: “Ngượng ngùng a..... Tiểu Tứ, cái kia ta..... Lại nói sai rồi..... Thật có lỗi a..... Ta thật sự không phải cố ý phải nhắc tới hần.....”

“Không sao!” Tiểu Tứ quay đầu lại nhìn hần ta, cùng ánh mắt lúc trước giống nhau, “Có lẽ nói ta cũng sẽ quen thôi!”

“A.....” Khải nhìn khuôn mặt tươi cười của Tiểu Tứ, lại đỏ mặt!

Hai người bọn họ liền bắt tri bắt giác đi tới cửa phòng của Diệc Ưu.

Tiểu Tứ đầu tiên là lễ phép gõ cửa, “Diệc Ưu, người có đó không? Diệc Ưu?” Như vậy gõ vài cái, chính là không có tiếng trả lời.

“Giống như không có sao?” Khải cũng hỗ trợ cùng nhau gõ.

Lúc này bỗng nhiên “!” Một tiếng nổ từ trong phòng truyền đến!

“Không tốt, có thể đã xảy ra chuyện!” Tiểu Tứ dưới tình thế cấp bách dứt khoát một cước đá văng cửa phòng, “Diệc Ưu người không.....” Tiểu Tứ sững sờ tại chỗ!

“Tiểu Tứ!” Khải theo sau vào phòng, chính là.....”Trời ạ.....”

Trên giường Diệc Ưu ghé vào trên người Thẩm Diêu, hai người đều là trần như nhộng, may mắn Thẩm Diêu dùng chăn bao vây bộ vị của hai người, mới không để cho cảnh xuân hiện ra. Nhưng che không được

đầu vai Diệc Ưu, kia sao nhiều điểm ấn ký màu đỏ nhạt vẫn lộ ra bọn họ hai người từng có đoạn tình cảm mãnh liệt triền miên!

Hiện tại người trên giường đang kinh ngạc nhìn hai người xâm nhập, nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải!

“Đúng..... Thực xin lỗi..... Thất lễ!” Tiểu Tứ mặt đỏ cúi đầu, kéo Khải, lấy tốc độ sét đánh không kịp đóng lại cửa phòng!

Cửa “phanh” một tiếng đóng lại, Khải mới có phản ứng, “Kia..... Cái kia..... Vừa rồi..... Ta..... Chúng ta..... Bọn họ.....”

“Hừ!” Tiểu Tứ khoa tay múa chân ra hiệu, “Khải ca ca, mọi thứ để chờ bọn hấn đi ra rồi nói sau!”

“A..... Nga.....” Khải đơn giản trả lời hai âm.

Hai người bọn họ liền cùng nhau ngồi trên bậc thang ngoài cửa phòng Diệc Ưu, chờ người trong phòng xuất hiện..... Quả nhiên không bao lâu, Diệc Ưu có chút e lệ mở cửa ra.

“Cái kia..... Hai người các người muốn vào ngồi chút không?”

Tiểu Tứ hỏi: “Có thể không?”

“Ân.....” Diệc Ưu hiểu được lời y, sắc mặt đã giống như trứng tôm được nấu chín vậy!

30. Chương 30

Không khí trong phòng rất trầm muộn, bốn người vây quanh bàn thành một vòng, thế nhưng ai cũng không lên tiếng, màn kích thích thị giác vừa rồi khiến Tiểu Tứ cùng Khải khiếp sợ thật sự quá lớn! Mà Thẩm Diêu cũng không biết nên nói như thế nào.....

“Cái kia..... Tiểu Tứ, vừa rồi các người thấy.....” Mắt thấy tất cả mọi người đều xấu hổ như vậy, Diệc Ưu quyết căng mặt đánh vỡ cục diện bế tắc, “Quên nó được không? Chúng ta..... Chúng ta kỳ thật không có cái gì.....”

“Không có cái gì?” Thẩm Diêu nhấn mạnh âm cuối, khó tin mà nhìn Diệc Ưu trước mắt, “Chúng ta kia gọi

là ‘không có cái gì’?!”

Diệp Ưu cắn cắn môi dưới, ngôn từ mạnh mẽ nói ra: “Không phải sao? Đem qua..... Bởi vì Nhị ca ta cái gì cũng không nói với ta, coi ta như không có gì..... Người lại tới an ủi ta, sau đó mọi người uống say..... Cho nên..... Mới.....”

“Ba!” Hắn còn chưa nói xong, Thẩm Diêu liền kích động vỗ bàn đứng lên, vẻ mặt đáng sợ đi đến trước mặt Diệp Ưu. Hai tay nâng gò má hắn, bắt buộc hắn nhìn thẳng chính mình.....”Người cam tâm..... Tiện nghi ta sao?”

Diệp Ưu vẫn là cố ý tránh ánh mắt của Thẩm Diêu, hắn chịu không nổi ánh mắt nóng rực như vậy! “Kia..... Vậy thế nào..... Đều là nam nhân..... Người yên tâm đi..... Ta sẽ không..... Muốn người phụ trách!”

“Người.....” Nhẫn nại của Thẩm Diêu đã sắp đến cực hạn!

Tiểu Tứ và Khải ở một bên đem hết thấy nhìn vào trong mắt, nhất là Tiểu Tứ, không biết vì sao y hai tay nắm lại, giống như ở cổ nén cái gì, chính là cái gì cũng chưa nói.....

“Người là Vương gia, ta chỉ là một chất tử còn sót lại, chúng ta..... Ngô.....” Diệp Ưu còn muốn tranh luận, nhưng lại bị Thẩm Diêu một ngụm hôn lên môi.

Thẩm Diêu nâng hai má hắn lên, đem đôi môi mỏng của Diệp Ưu ném một lần, sau đó một phen ôm hắn, “Ta mặc kệ, ta chỉ biết ta muốn người, đời này chỉ cần người! Diệp Ưu!”

“Người lại đang gạt ta.....” Ngoài miệng tuy rằng phủ nhận, nhưng nước mắt của Diệp Ưu đã sắp kìm lòng không được mà chảy xuống.....

Sau khi hắn sinh ra, phụ vương không cần hắn; hắn trưởng thành, Nhị ca cũng không cần hắn; chính là ngay tại Kỳ Nghệ xa xôi này, Vương gia Kỳ Nghệ nói ra lời hắn luôn hướng tới, y cần hắn!

Thẩm Diêu lộ ra một mặt cười thản nhiên hiếm thấy, nhẹ nhàng liếm hôn nước mắt của hắn nói: “Hiện tại không tin cũng không sao, đợi tới khi người già, lúc đó lại đến bình luận cũng không muộn..... Tóm lại, ta đã chăm người, dù sao người cũng thích ta, đợi khi chờ trở về ta sẽ đem người cưới vào vương phủ, người chạy không được!”

“Người.....” Diệp Ưu nghe thấy lời trực tiếp như vậy, lại thấy bọn Tiểu Tứ nhìn mình, lập tức phản kháng nói: “Bọn họ đều ở trong này, người buông!”

“Được!” Thẩm Diêu cũng vừa lúc dừng lại, nhưng tay vẫn như cũ ôm lấy hắn.

Diệp Ưu mặt đỏ cúi đầu lẩm bẩm: “Người sao lại biết..... Cái kia..... Ta thích người?”

Thẩm Diêu thật sự cảm thấy tiểu hoàng tử của Thao Liễm cực kỳ đáng yêu, bởi vậy y hảo tâm giải thích: “Không có nguyên nhân, ta chính là biết..... Đại khái đây là cái gọi là ‘tâm linh phù hợp’ đi!”

“Nói hươu nói vượn!” Diệc Ưu chịu không nổi trở mình mắt trợn trắng, rồi mới không để ý đến Thẩm Diêu, đổi thái độ hướng Tiểu Tứ hỏi, “Tiểu Tứ lần này tới là có việc tìm ta?”

“.....” Tiểu Tứ bất khả tư nghị nhìn hai người bọn họ, giống như không có nghe thấy vấn đề của Diệc Ưu.

“Tiểu Tứ, Tiểu Tứ!” Khải ở bên cạnh nhẹ giọng kêu.

“A..... Nga..... Diệc Ưu, phải.....” Tiểu Tứ lúc này mới hồi thần, “Không có gì, chính là tới hỏi chuyện liên quan đến tâm bệnh của ta, có phương pháp trị liệu tâm lý nào có thể khiến ta nhanh tốt lên không..... Cho nên mới..... Thật sự là ngưỡng ngùng! Đúng rồi, còn đã quên chúc mừng các người!”

Diệc Ưu bỗng nhiên nghĩ tới y cùng Diêu Ngạn mới vừa giải trừ hôn ước không lâu, chuyện vừa rồi.....” Tiểu Tứ, người..... Hôn ước của người.....”

“Ngô, không có việc gì!” Tiểu Tứ cười lắc đầu, tự đáy lòng mà chúc phúc hai người bọn họ, “Không cần để ý ta, các người quyết định thành thân là chuyện tốt a! Huống chi vừa lúc hiện tại Thao Liễm vương ở đây, các người có tính toán nói cho hắn không?”

“..... Nói là nhất định phải nói đi!” Diệc Ưu tự giễu cười, “Còn bệnh của người..... Ta chỉ có thể nói là kích thích quá lớn, tạo thành nỗi sợ cho người ở phương diện nào đó, muốn chữa khỏi..... Trừ phi người có thể vượt qua sợ hãi của chính mình, bằng không.....” Rất khó!

“Như vậy a..... Hiểu rồi, như vậy Khải ca ca chúng ta đi thôi, không cần quấy rầy đôi ‘tân nhân’ này!” Tiểu Tứ le lưỡi trêu ghẹo nói. (tân nhân là chỉ tân lang và tân nương a~)

“Tiểu Tứ!” Trước lúc hai người kia còn chưa “nổ súng”, Tiểu Tứ như biết trước mà lôi Khải ra khỏi phòng!

.....

Vừa ra khỏi phòng, Tiểu Tứ nguyên bản vẻ mặt ý cười lập tức chuyển biến biểu tình, yên lặng đi tới một góc không người ngồi xổm xuống, sắc mặt cũng trầm xuống theo.....

“Tiểu Tứ?” Khải thấy y thay đổi nhanh như thế cũng không khỏi lo lắng, cùng y ngồi xổm xuống hỏi, “Tiểu Tứ, không cần lo? Có phải thân thể lại không thoải mái không?”

“Không có.....” Tiểu Tứ phần nộ mà ngẩng đầu, ánh mắt mê mang nhìn Khải, giống như muốn khóc.

Khải thấy thế, trong lòng hung hăng siết lại, biểu tình này.....”Tiểu..... Tiểu Tứ? Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Tứ lại cúi thấp mặt, yên lặng một lát sau nhẹ giọng hỏi: “Khải ca ca, người cùng Ngạn ca ca..... Đã làm?”

“A?” Khải thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình, “Cái..... Cái cái..... Cái gì?”

“Người cùng Ngạn ca ca đang kết giao đi?” Tiểu Tứ hoàn toàn đem lời nói khi tức giận của Diệu Ngạn coi là thật sao! “Ngạn ca ca cũng nói qua..... Hắn là một nam nhân bình thường..... Cho nên..... Các người nhất định..... Cái kia đi?”

“Cáp..... A..... Ân.....” Khải không biết nên vì Diệu Ngạn che lấp như thế nào, chỉ có thể đáp như vậy.

“Quả nhiên a.....” Tiểu Tứ cười khở thờ dài, “Kia Khải ca ca..... Người có cùng Ngạn ca ca nói qua thích hắn không?”

Khải hai tay xoắn vạt áo của mình, thận trọng, “Này..... Hình như..... Có nga.....”

Tiểu Tứ hâm mộ nhìn hắn ta, “Đúng vậy..... Cho nên Ngạn ca ca mới thích người!”

“Này..... Là vì cái gì?” Khải đầu đầy đổ mồ hôi, chính là cảm thấy kỳ quái.

“Ta vẫn rất khó hiểu, chính mình rốt cuộc làm sai chỗ nào..... Ngạn ca ca liền bỗng nhiên lại không thích ta..... Ta vẫn luôn coi lại mình!” Tiểu Tứ cúi đầu vào giữa hai đầu gối, toàn thân co thành một đoàn.

Chẳng lẽ Tiểu Tứ mấy ngày nay không phải “oán trách”, mà vẫn đều đang “hối lỗi”? Khải tức cười, Diệu Ngạn a Diệu Ngạn, nhìn xem người đã tạo ra cái nghiệt gì a!

“Sau đến ba ba cùng phụ thân nói cho ta biết..... Điều ta làm sai nhất chính là không để cho Ngạn ca ca biết rõ tình cảm của ta đối với hắn!” Thanh âm của Tiểu Tứ có chút nghẹn ngào, “Cho nên mấy ngày này ta có lúc sẽ nghĩ, nếu..... Có thể nói với Ngạn ca ca ta thích hắn nhiều chút..... Có phải hôn ước của chúng ta sẽ không như vậy không?”

“Đứa ngốc, không phải lỗi của người!” Khải sinh tâm không đành lòng mà đưa tay đặt trên đầu Tiểu Tứ, “Việc này, mọi người..... Đều có lỗi! Người không cần một mình gánh vác.....”

“Ân..... Có lẽ đi.....” Tiểu Tứ đem cằm đặt tại trên đùi trả lời, “Bất quá hết thấy đều đã có chút quá muộn.....”

Khải sốt sắng nhìn đứa nhỏ trước mắt, thật sự là càng nhìn càng thích, “Không muộn không muộn, theo

ta thấy giữa người cùng Ngạn xác định chắc chắn có chút hiểu lầm, chờ giải quyết xong, các người tự nhiên có thể gương vỡ lại lành nha!”

Tiểu Tứ trả lời có chút do dự, cũng có chút ảo não: “Không có khả năng, ta cùng Ngạn ca ca..... Không có khả năng.....”

“Này lại là đạo lý gì?” Khải không rõ.

“Ngạn ca ca nhận định ta cùng Mạc Ngữ đã xảy ra quan hệ, hơn nữa còn thẳng thắn với ta, nói hấn chịu không nổi ‘nhìn thì thấy, ăn không được’..... Ngõ, xem ra thật đúng là hữu duyên vô phận!” Tiểu Tứ có chút cảm khái.

“Người hận hấn đối với người như thế?” Khải lý giải như vậy, nhân chi thường tình thôi! (nhân chi thường tình = thói thường của con người)

“Không, kỳ thật là nguyên nhân của ta.....” Tiểu Tứ mở tay ra, nhìn lòng bàn trắng tuyết, “Ta không được.....”

“A?” Khải ngây ngẩn cả người, nhất thời lại không có nghe hiểu lời Tiểu Tứ nói.

Nhưng Tiểu Tứ lúc này thực rất nghiêm túc nói: “Không cần kinh ngạc như vậy, ta thật sự không được..... Vô luận là thể nào đều không lên được, là vài năm trước mới phát hiện..... Phản ứng sinh lý của nam hài bình thường ta cũng không có! Đến khi ngự y nói này cũng là hậu di chứng chuyện trước đây lưu lại! Nguyên bản tính toán tự mình nói cho Ngạn ca ca nghe..... Chính là đến cuối, ta vẫn không có dũng khí nói ra, hơn nữa mỗi lần nói tới bảo bảo, ta vẫn dùng lời nói dối để che dấu, nói hy vọng có một bảo bảo như Ngạn ca ca vậy, trên thực tế căn bản không có khả năng.....” (đoạn này tin chắc ai cũng biết không lên được là thể nào J))

“Không có khả năng!” Khải kích động đích đứng lên kêu to! Này..... Điều này sao có thể?

“Khải ca ca?” Tiểu Tứ bị động tác của hấn ta làm cho hoảng sợ, “Người không cần như vậy, ta đã tiếp nhận chuyện này..... Chỉ hy vọng người không cần đem việc này nói cho Ngạn ca ca.”

Khải kinh ngạc nhìn Tiểu Tứ, thanh âm có chút run rẩy, “Kia..... Người vì sao..... Không nói cho Ngạn chứ?”

“Nói cho hấn? Không cần phải” Tiểu Tứ hướng hấn ta cười cười, “Hấn đã muốn nói, ta thỏa mãn không được hấn, ta đây giải thích lại có tác dụng gì đây? Mà hiện tại nói cho hấn..... Cũng chỉ có chiếm được đồng tình cùng áy náy mà thôi, ta không nghĩ muốn cái này! Cho nên.....”

“Người yên tâm, ta thề quyết sẽ không nói cho hấn!” Khải lớn tiếng dọa người.

“Ta chỉ biết Khải ca ca là người tốt!” Tiểu Tứ lấy nụ cười ngọt ngào hồi báo hấn ta, “Đúng rồi, còn có này cho người!” Tiểu Tứ từ trong lòng lấy ra một xấp giấy.

Khải tiếp nhận xong tò mò mở ra, “Đây là cái gì?”

Trên mặt giấy chỉ chút liệt ra một loạt điều, chữ ngay ngắn, hơn nữa chữ Tiểu Tứ viết rất đẹp, liếc mắt nhìn một cái cũng rất thư thái.

“Một số điều chú ý lật vật, đều liên quan đến Ngạn ca ca, là phát hiện trong mười năm của ta. Đây là bản sửa sang lại, trong đó chính là mấy thứ đồ vật, thức ăn hấn thích, còn có chút thói hư chính hấn cũng không có phát hiện.....” Tiểu Tứ từng cái từng cái chỉ cho Khải xem.

“Này..... Người sửa sang lại?” Khải cảm, tỉ mỉ xem, “Cho ta..... Là ý gì?”

Tiểu Tứ đem gấp gấp lại đặt trong tay Khải, “Nếu không có việc gì, vài ngày nữa ta sẽ lên núi một chuyến..... Ta biết lần này có lẽ là cứu tử nhất sinh..... Người không phải đang cùng Ngạn ca ca kết giao sao? Hấn sau này phải nhờ vào người chiếu cố nhiều hơn!”

“.....” Nhìn xấp giấy trong tay, sắc mặt Khải đã sắp khó coi tới rồi cực điểm.

“Tuy rằng người có thể cảm thấy dư thừa, bởi vì thời gian người cùng Ngạn ca ca ở chung so với ta dài hơn, hấn là so với ta hiểu rõ hấn hơn, nhưng người cũng không nên xem thường thứ này, ta khẳng định bên trong có thứ người không biết!” Về điểm ấy Tiểu Tứ tự tin tràn đầy.

“..... Điểm ấy cũng không có thể nói cho Ngạn?”

Tiểu Tứ gật gật đầu, “Ân! Nói không chừng Ngạn ca ca biết là ta làm, hấn sẽ không hiểm lại!”

Khải nháy mắt đem giấy nắm chặt, “Không..... Sẽ không..... Ngạn hấn.....”

“?” Tiểu Tứ không hiểu ra sao.

“Ngạn hấn.....” Khải buông tay xuống, rốt cuộc nói không nên lời nào.

Thấy hấn phản ứng kỳ quái như vậy Tiểu Tứ cũng không hiểu được, muốn đuổi theo hỏi nhưng thời gian không cho phép.....”Khải ca ca, tóm lại xin người! Ta còn có việc muốn tìm Vận Thực tỷ tỷ thương lượng, người trước mang về xem đi, nếu không hiểu có thể trước lúc ta rời đi tùy thời tùy chỗ tới hỏi a!”

“Tiểu Tứ.....”

“Như vậy tái kiến!” Không đợi Khải, Tiểu Tứ phát tay bỏ chạy.

Khải đứng ở nơi đó, miệng giật giật, muốn gọi Tiểu Tứ, nhưng cuối cùng vẫn là im lặng! Bây giờ còn không phải lúc, như vậy..... Hắn xoay người, hướng về phía cửa trước chạy tới.....

31. Chương 31

Đã giữa trưa, trong phủ tướng quân một mảnh an bình thoải mái. Thần và Phong mang Tinh Nhi, một nhà ba người vây quanh bàn ăn đang vui vẻ ăn, nhưng một vị “khách không mời mà đến” đã đến đánh vỡ hết thủy.....

“Thần, Phong!” Khải một cước đá văng ra cửa quát lớn.

“Người từ từ.....” Phía sau lão quân gia theo sát tiến vào, nhìn thấy song bào thai vội vàng hành lễ, “Tướng quân, người này.....”

Khải liếc mắt về phía Thần.

Thần hiểu được mà gật đầu, đối lão quân gia nói: “Không sao, người đi xuống trước đi, hắn là bằng hữu của ta!”

“Vâng!” Lão quân gia cuối cùng nhìn Khải một bước ra ngoài, vừa đi còn vừa tự hỏi này chủ tử khi nào có bằng hữu cao lớn thô kệch như thế?

Quân gia vừa rời khỏi, “Khải” cũng không thêm diễn kịch trước mặt Tinh Nhi, dứt khoát đi đến trước mặt Thần cùng Phong tay chống bàn hỏi: “Vì sao các người không sớm nói cho ta biết chuyện thân thể của Tiểu Tứ?”

“?” Tinh Nhi nghiêng đầu, miệng ngậm chiếc dưa nhìn vị thúc thúc xa lạ đang giận dữ này.

“Ngạ, người dọa Tinh Nhi!” Phong đem Tinh Nhi ôm đến trong lòng mình, xem chừng căn bản là không tính trả lời vấn đề của hắn.

Thần lại hảo tâm, “Ngạ, nơi này không có người ngoài, mau đem khuôn mặt của bằng hữu người kéo xuống đi!”

“Hừ!” Diệu Ngạn thở phì phì mà kéo mặt nạ xuống lộ ra tuấn nhan vốn có, “Không cần chuyển đề tài, mau trả lời ta!”

“Tiểu Tứ không có nói cho người sao? Là y nói y muốn đích thân nói cho người a..... Làm ca ca cũng chỉ hỗ trợ giấu diếm cho tốt đi!” Thần cầm lấy chén nhỏ trên tay tiếp tục ụ Tinh Nhi ăn.

Diệu Ngạn nghe hắn nói không quan hệ đến việc kia, lửa giận thăng nhanh ba cấp, “Trách nhiệm làm ca ca không phải là bảo hộ đệ đệ sao? Tình huống đặc thù của Tiểu Tứ..... Mà các người cứ nhiên giúp y giấu diếm ta?”

“Ngạn, lời này của người thật không có đạo lý!” Phong cũng không cam yếu thế mà phản kích, “Tiểu Tứ tuy nói không thề ỷ việc này, nhưng y cũng là một nam nhân! Chuyện như vậy nếu thông qua chúng ta nói cho người, kia đem tự tôn của Tiểu Tứ đặt ở đâu? Hơn nữa ba ba cũng dùng ba điều khoản định nhắc nhở người, nhưng người cho tới bây giờ không nghĩ nhiều, Tiểu Tứ khẳng định chính mình không có cùng Mạc Ngữ phát sinh cái gì, người cũng không tin tưởng! Chính mình lựa chọn cùng Tiểu Tứ giải trừ hôn ước..... Người còn muốn chúng ta thế nào? Chớ vấy đuôi mèo chủ mà nói cho người Tiểu Tứ không lên được, rồi mới cầu người không cần vứt bỏ Tiểu Tứ sao?”

“Ta..... Không phải như thế!” Diệu Ngạn nghẹn lời, cúi đầu nhìn hai tay nắm chặt thành quyền, “Ta..... Không muốn thương tổn y..... Ta thật sự không phải cố ý.....”

Thần trở mình mắt trợn trắng, “Là cố ý cũng được? Nếu người là cố ý, ba ba sớm đem người đưa vào cung làm thái giám, còn có hiện tại tiêu dao khoái hoạt của người sao?”

“Nhưng cũng là ta đem Tiểu Tứ bức tới tình trạng hiện tại, để y thấy ‘Diệu Ngạn’ sẽ sợ hãi, sẽ trốn tránh.....” Thậm chí sẽ phát bệnh!

Cẩn thận ngẫm lại, có lẽ “phản bội của Diệu Ngạn” chính là một trong những nguyên nhân khiến Tiểu Tứ phát bệnh..... Còn có ác ngôn lãnh ngữ của mình lúc trước đối với y, chính miệng nói chính mình cùng người khác phát sinh quan hệ, còn luôn miệng la ầm lên bản thân là nam nhân bình thường, này đối với Tiểu Tứ sinh lý có chỗ thiếu hụt không thể nghi ngờ là đã kích trí mạng!

“Người cũng biết a, xem ra cũng không phải hoàn toàn không có hối lỗi a!” Không phải châm chọc, không phải cười nhạo, trong lời nói của Phong mang một chút vui mừng, “Kia xem ra còn có cứu được!”

“Hả?” Như là thấy một tia ánh bình minh, Diệu Ngạn liền ngẩng đầu, “Còn có..... Biện pháp sao?”

“Có a!” Phong cười đến mức giống Phật Di Lặc, “Nếu có chí nhất định thành a!”

“Kia phải làm sao?” Diệu Ngạn khẩn cấp hỏi.

Phong cũng không chút nào keo kiệt dốc túi tương trợ, “Người hiện tại là Khải, này đương nhiên không thể

để cho Tiểu Tứ phát hiện, bằng không y khẳng định cho rằng người cố ý đùa giỡn y, sau đó hai người cả đời không qua lại với nhau.....”

“Ân ân!” Diệu Ngạn nghe rất có đạo lý, lại càng cẩn thận nghe.

“Mà muốn Tiểu Tứ nhận người, cũng không phải việc gì khó, chỉ cần người.....”

.....

Nhìn bóng dáng Diệu Ngạn rời đi, Thần ôm Tinh Nhi không khỏi phát ra cảm thán: “Ai..... Ngạn đáng thương a, hiển nhiên vẫn không ý thức được Phong đáng sợ!”

“Ha ha.....” Phong che mặt mà cười, “Sao vậy? Ta thực đáng sợ sao?”

“.....” Thần trên đầu toát một giọt mồ hôi lạnh, “Ít nhất người vừa rồi nói với Ngạn những lời này, đó, kia là đang thay Tiểu Tứ trả thù đi?”

“Kỳ thật không tồi, làm ca ca, giúp đệ đệ là hẳn nhiên! Ta thật sự không có đáng sợ như vậy đúng không?” Phong bắt đầu tự hỏi tự, “Tối thiểu ta không có đối với người như thế a..... Nhớ lúc trước người muốn thành thân sinh con, người không cần ta cùng Tinh Nhi, này ta cũng không có trách người a! Đúng không?”

“Cái kia Phong..... Xin người, không cần..... Hơn nữa.....” Sắc mặt Thần đã sắp cương đến cực hạn, công kích tinh thần của Phong quả nhiên đáng sợ!

“Đi? Không đúng sao?” Phong tiếp tục coi như ngơ ngẩn.

Tinh Nhi đối mặt với phụ thân lúc này cũng là đen mặt, chính là..... Thực xin lỗi a, Nhị cha, không phải Tinh Nhi không muốn giúp người, mà là loại thời điểm này phụ thân quá cường hãn, thật sự là giúp không nổi a.....

.....

Mà ngay tại lúc Diệu Ngạn tự cho là có được “chân truyền” của Phong, một hồi sóng gió không lớn không nhỏ đã triển khai ở Cẩm Yên quán!

Tiểu Tứ theo kế hoạch đi tìm Vận Thực, lúc tới phòng của nàng lại ngoài ý muốn gặp Kì Viêm, mà đồng dạng ở trong phòng còn có Thẩm Diệu cùng Diệc Ưu đến báo chuyện hôn sự?!

“Hai người các người muốn thành thân?” Kì Viêm giọng điệu ôn hoà, cũng không biết thái độ của hắn đối với việc này.

“Đúng!” Trả lời hần chính là Thẩm Diêu.

Mà Diệc Ưu thì vẻ mặt xấu hổ, cầm thật chặt tay Thẩm Diêu.

Kì Viêm nhìn đệ đệ một cái đối Thẩm Diêu nói: “Là tới hỏi ý kiến của ta sao? Kia nếu ta phản đối đi?”

“..... Vì sao!” Diệc Ưu khó tin ngẩng đầu hỏi.

“Các người đều là nam không nói, mà muốn hoàng tử của Thao Liễm ta gả cho Kỳ Nghệ, chẳng phải khiến người ta chê cười?” Kì Viêm uống ngụm trà đậm mạp nói.

Một câu đem phần hận, không cam lòng, thương tâm của Diệc Ưu thoáng cái nổi lên, “Nhị ca người không cần quá đáng! Dem ta đưa cho Kỳ Nghệ chính là người, không cần ta cũng là người, hiện tại khó mà xuất hiện một người cần ta, người dựa vào cái gì mà phản đối?”

“.....” Kì Viêm liền ngồi như thế nhắm mắt lại, nghe tiếng đệ đệ chửi rủa, không nhúc nhích tí nào, nhìn qua quả thực như là..... Cố ý!

Thẩm Diêu cùng muội muội liếc nhau, cũng chú ý thấy không đúng, liền đem Diệc Ưu nhét vào trong lòng, hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của hần, “Thao Liễm vương không cần lắm, Diệc Ưu là người đưa cho Kỳ Nghệ, hôm nay cũng không phải đến trưng cầu ý kiến của người, chính là theo thông lệ quy củ mà đến, vô luận người phản đối hay đồng ý cũng không thể ảnh hưởng việc ta thú hần vào cửa!” Ngụ ý là đã định rồi!!!

Kì Viêm bởi vì lời nói của y mà mở mắt ra, “Tiểu vương gia, người đối với Diệc Ưu..... Là thật tâm? Hay chỉ là vì ‘trách nhiệm’ và ‘nghĩa vụ’?”

Diệc Ưu nghe vậy đột nhiên quay đầu lại, cũng lấy ánh mắt đồng dạng nghi vấn nhìn về phía Thẩm Diêu, vấn đề của Kì Viêm cũng là khúc mắc lớn nhất trong lòng hần! Là “trách nhiệm” và “nghĩa vụ” đi? Hay là.....

“Câu này thì Thao Liễm vương không ngại hỏi Vận Thực một chút, nàng đối với người thế nào, ta đối Diệc Ưu cũng là thế đó!” Thẩm Diêu xảo diệu đáp lại.

Mà muội muội sinh đôi với hần “thần giao cách cảm” tức khắc biểu hiện, Vận Thực không chút hàm hồ nói tiếp: “Viêm với ta mà nói là của trượng phu của ta, là phụ thân của đứa nhỏ của ta, bầu bạn bên nhau cả đời!”

Thề non hẹn biển cái gì, vĩnh viễn, đều là hư ảo mờ mịt như vậy! Người là động vật giỏi thay đổi, ai cũng không biết ngày mai sẽ như thế nào, còn không bằng thực tế chút, muốn người không cầu nhiều, kiếp này là đủ rồi!

Hiện trường bởi vì một lời của nàng, nhất thời lâm vào yên lặng.....

“Ba ba ba!” Đột nhiên một tận vỗ tay truyền đến, vọng bốn phía vừa thấy, đó là Tiểu Tứ đang vỗ tay.

“Tứ điện hạ vì sao vỗ tay?” Kì Viêm nghiêm mặt hỏi.

“Không có gì, kìm lòng không đậu mà thôi!” Tiểu Tứ cười nói, “Mọi người không cần để ý ta!”

“Tốt lắm, chuyện này đã nói cho Thao Liễm vương, chúng ta không quấy rầy nữa, cáo từ!” Nói xong Thẩm Diêu kéo Diệc Ưu rời đi.

Ngay tại lúc sắp bước ra cửa, Diệc Ưu bỗng nhiên dừng lại, xoay người đối Kì Viêm hơi hơi khom người chào, “Mặc kệ nói sao, Nhị ca trước đây đều là hiểu rõ ta nhất, là người chiếu cố ta nhất, thật sự cảm ơn người!” Sau đó cũng không quay đầu lại, đi về phòng mình.

Bọn họ rời khỏi như thế, Kì Viêm biết bắt đầu từ hôm nay, đệ đệ của mình sẽ không thuộc về thế giới của mình nữa! Tiểu ưng kia cánh đã đủ lông, không bao giờ cần mình chăm sóc nữa, có thể giương cánh tự do! Bay liệng.....

Vận Thực không đành lòng thấy hấn khổ sở, từ phía sau ôm lấy bả vai của Kì Viêm, “Không cần thương tâm, hấn chung quy vẫn là đệ đệ người, tuy rằng bây giờ còn không rõ dụng tâm lương khổ của người, chính là tương lai hấn nhất định sẽ cảm kích người từ tận đáy lòng!”

“Ta không cần hấn cảm kích, ta chỉ là hy vọng hấn có thể hạnh phúc mà thôi!” Tay của Kì Viêm đặt trên eo Vận Thực nói.

“Phốc.....” Đứng ngoài quan sát toàn bộ, Tiểu Tứ cười lên tiếng, “Xem ra Thao Liễm vương vẫn là rất có ‘nhân tính’ a!”

Kì Viêm cùng Vận Thực tách ra, hấn lấy ánh mắt cảnh giác nhìn Tiểu Tứ, “Tứ điện hạ lần này đến, tất không đơn giản là tới chế nhạo bổn vương đi?”

“Thao Liễm vương nói quá lời!” Tiểu Tứ mỉm cười, “Đích thật là có một số việc tìm đến Thao Liễm vương xác nhận, thỉnh Thao Liễm vương ắt phải đáp lại!”

32. Chương 32

“Nga? Không biết Tứ điện hạ có nghi vấn gì?” Kì Viêm ngoài mặt cung khiêm hữu lễ, vừa ý để đã bắt đầu âm thầm tính toán gì đó.

Tiểu Tứ thản nhiên cười, biểu tình đẹp ngay cả Vận Thực cũng cảm thấy không bằng, “Thao Liễm vương còn tính toán muốn Kỳ Nghệ sao?”

“!” Kì Viêm âm thầm cả kinh, nhưng lập tức lộ ra nụ cười nan giải “Tứ điện hạ không có nghe nói sao? Ta đã đáp ứng nha đầu, sinh thời quyết không tiến công Kỳ Nghệ..... Vì sao có câu hỏi này?”

“Biết là biết, chính là ta không tin!” Tiểu Tứ lại thẳng thắn, “Năm đó người cũng đã không đã đến tìm hiểu ta xét nội tình của quốc gia ta, thậm chí còn ở bên trong ngầm làm ra chút chuyện không thể cho ai biết..... Ta còn có thể tin người sao?”

“Tiểu Tứ.....” Vận Thực rất là kinh ngạc!

Trong cung không ai dám nói thẳng ra Kì Viêm làm chủ sau màn làm ra một loạt sự kiện, ý không muốn làm căng quan hệ giữa hai nước, mà Tiểu Tứ một lời nói ra không thể nghi ngờ là đem tầng giấy này chọt thủng.....

“Cho nên hôm nay hy vọng Thao Liễm vương có thể lập ra chứng từ làm chứng.....” Nói rồi Tiểu Tứ xuất ra giấy bút đặt trước mặt Kì Viêm.

Không khí nhất thời lâm vào lạnh lẽo, ngay cả Kì Viêm cũng không nghĩ đến, đối với chính mình mà nói Tiểu Tứ vẫn là đứa nhỏ nhưng lại sẽ như thế?!

Tiểu Tứ chuẩn bị sắp xếp mọi thứ, ngẩng đầu vô tội nhìn Thao Liễm vương, “Sao vậy? Không muốn sao? Hay là..... Thao Liễm vương trên thực tế đã bắt đầu hành động đi?”

“Người.....” Kì Viêm như là bị nắm thóp, từ trên ghế đứng lên. Hắn sao biết chính mình đã.....

“Không cần kích động như thế!” Tiểu Tứ dường như hoàn toàn nắm giữ quyền chủ động, “Người rất khó hiểu ta vì sao lại biết đi? Đó là ta đoán! Người người phái tới là Chung Ly đi? Hắn là người Thao Liễm.”

“Đông!” Ghế của Kì Viêm bị liên lụy ngã xuống, vẻ mặt khiếp sợ nhưng giọng điệu là tận lực bảo trì bình ổn, “Tứ điện hạ nói cái gì? Bốn vương không rõ!”

Phản ứng của hắn Tiểu Tứ hoàn toàn tính đến, “Không thừa nhận sao? Ta lúc nhỏ liền nghe nói Thao Liễm có một gia tộc, nhiều thế hệ làm y dược thế gia, người nhà bọn họ tựa hồ cũng là bởi vì vi tiếp xúc được liệu lâu dài, mà mỗi người thân mang mùi hương đặc biệt..... Điểm này Chung Ly không phải hoàn toàn phù hợp sao?”

“Thật sự là nói đùa.....” Kì Viêm khoe miệng khê nâng.

Hắn từ trước đến nay tâm tư nhẩn nhụi, sao có thể phạm sai lầm như vậy? Nếu không phải vì ‘hắn ta’, hắn quyết sẽ không phái Chung Ly mai phục tại Kỳ Nghê! Nếu không phải vì ‘hắn ta’, cũng sẽ không.....

“Ta không phải nói đùa!” Tiểu Tứ ứng đối tự nhiên, “Hiện giờ phản ứng của Thao Liễm vương lại xác định phán đoán của ta! Xin hỏi Thao Liễm vương, mục đích của người đến tột cùng vì cái gì?”

Chân nhân trước mặt không nói lời nói dối, nhất là đối mặt Tiểu Tứ “chân nhân” như vậy, “lời nói dối” chỉ có thể có tạo hiệu quả “làm nhiều công ít”, Kì Viêm thật hiểu rõ điểm ấy, “Hô..... Tứ điện hạ vẫn là nhạy bén như vậy,như lần đầu tiên gặp mặt hoàn toàn không thay đổi!”

“Đâu có đâu có!” Chỉ có lúc này, Tiểu Tứ trên mặt mới có biểu tình đặc biệt “quỷ kế thành công” chỉ người Kỳ gia mới có.

“Đúng, Chung Ly là ta phái tới!”

“Viêm?”

“Không cần hoảng!” Kì Viêm ổn định thê tử, “Ta dám cam đoan mục đích của ta quyết không phải Kỳ Nghê! Mà là..... Không tiện nói ra!”

“Là sao? Không phải Kỳ Nghê?” Như thế Tiểu Tứ thật không ngờ!

“Đương nhiên không phải! Ta đã đáp ứng Vận Thực.....” Ánh mắt Kì Viêm trở nên ôn nhu vô cùng nhìn Vận Thực, “Quyết không nuốt lời!”

Nhìn ánh mắt hắn thành khẩn như vậy, Vận Thực cũng bắt đầu vì Kì Viêm biện hộ, “Tiểu Tứ, tin tưởng hắn một lần đi! Ta cảm thấy lần này..... Hắn nói chính là sự thật!”

“Ân.....” Tiểu Tứ âm thầm quan sát mỗi tiếng nói cử động của Kì Viêm, trong lòng do dự cũng thản nhiên mà mất! Chẳng lẽ lần này là chính mình đã đoán sai? Như vậy Chung Ly hắn ta vì sao lại muốn.....”Kia xin hỏi Thao Liễm vương, người phái ra Chung Ly mục đích là việc công? Hay là..... Việc tư?”

“Việc tư!” Kì Viêm một ngụm khẳng định trả lời.

“Như vậy..... Sao lại vậy..... Chẳng lẽ.....” Tiểu Tứ lại bắt đầu nghĩ ra đủ loại giả thiết, không phải mệnh lệnh của Kì Viêm, kia mục đích của Chung Ly lại là.....

“Tiểu Tứ có phải gặp phải chuyện gì không?” Vận Thực theo kinh nghiệm đoán.

Mà Tiểu Tứ hoàn toàn không có chú ý nghe, một mặt trầm ngâm trong thế giới của mình!

“Tiểu Tứ!” Diệu Ngạn lúc này giả trang thành Khải đứng lúc xông vào, “A..... Thất lễ!”

“Khải ca ca?” Tiểu Tứ cũng ngạc nhiên, “Tìm ta có việc?”

“A? Ân!” Diệu Ngạn cảnh giác nhìn mắt Kì Viêm, “Cái kia, có thể ra ngoài không?”

“Có thể a, dù sao lời nên nói cũng đã nói xong.....” Tiểu Tứ nhìn Vận Thực, “Đúng rồi, Vận Thực tỷ tỷ, đây là lễ vật ta mua cho tiểu chất tử (cháu nhỏ)!” Nói rồi lấy ra bùa hộ mệnh mình mua ở lễ tiết xuân đưa cho Vận Thực.

“A, này ta nguyên lai cũng muốn mua a..... Tiểu Tứ, cảm ơn người!” Vận Thực nhìn thật sự là vui mừng.

“Thích là tốt rồi!” Tiểu Tứ cũng rất cao hứng, “Ta đi trước đây!”

Cũng không tính toán nói cho Kì Viêm chuyện của Chung Ly, Tiểu Tứ nhanh chóng rời khỏi! Kéo Khải rời đi trước khi phu thê bọn họ phản ứng lại....

Đi được một đoạn, xem xét bốn phía không ai theo dõi, cảnh giác của Tiểu Tứ mới hoàn toàn buông xuống!

“Hô..... Khải ca ca tìm ta có chuyện gì? Có phải có chỗ nào xem không hiểu?” Y chỉ đương nhiên là xấp giấy kia.

“A, không phải..... Là cái kia..... Người vừa rồi có hướng ta nhắc tới..... Chuyện muốn đi lên núi!” Diệu Ngạn cố ý giả bộ ngượng ngùng.

Tiểu Tứ nghĩ nghĩ trả lời: “Người là hỏi chuyện đó a? Là thật a..... Bất quá hy vọng Khải ca ca giữ bí mật, bất luận kẻ nào cũng không thể nói..... Ba ba cùng phụ thân, còn có các ca ca đều sẽ lo lắng!”

Diệu Ngạn sờ sờ cái mũi, “Có thể, chính là Tiểu Tứ có thể cùng ta đi không?”

“Đi?” Tiểu Tứ không rõ cách làm của hắn ta, “Vì sao?”

“Người không cần hiểu lắm a, ta chỉ muốn..... Chính là..... Muốn nhìn một chút..... Bộ dáng của thần linh.....” Diệu Ngạn lắp bắp trả lời.

“.....?” Tiểu Tứ vẻ mặt không hiểu.

Diệu Ngạn thấy y không có phản ứng, không khỏi thần tình hắc tuyến, hẳn thật sự rất muốn khóc..... Phong, nói như vậy..... Thật sự hữu dụng sao?

“Khải ca ca.....” Tiểu Tứ cuối cùng lên tiếng! “Này rất nguy hiểm nga! Vạn nhất người..... Ngạn ca ca làm sao đây?”

“Không có việc gì!” Hoàn hảo, không có bị vạch trần! Diệu Ngạn âm thầm may mắn, “Không sao, ta sẽ không như thế..... Chỉ đi nhìn xem mà thôi.....”

“Ân.....” Tiểu Tứ bắt đầu tự hỏi.....

“.....” Diệu Ngạn cũng nín thở chờ đợi đáp án!

Qua một lúc lâu.....

“Được rồi! Bất quá không thể miễn cưỡng, có nguy hiểm bỏ chạy, thời khắc mấu chốt bo bo giữ mình, không cần để ý ta cũng được!” Đây là yêu cầu duy nhất của Tiểu Tứ.

“Quá tuyệt vời!” Diệu Ngạn hoan hô nhảy nhót, một tay ôm lấy Tiểu Tứ ở không trung, nhất thời đã quên thân phận!

“Khải ca ca?” Tiểu Tứ mặc hắc ném lên, nhưng trong lòng lại đối hành vi của hắc ta mà khó hiểu, trước kia Khải ca ca sẽ làm như thế sao?

Lúc này mới chú ý tới hành vi không ổn của mình, Diệu Ngạn lập tức buông y, đỏ mặt giải thích: “A..... Thực xin lỗi! Ta..... Ta rất hưng phấn!”

“Cáp a..... Như vậy a..... Không sao..... Ta sẽ không truy cứu!” Nguyên lai là hưng phấn a.....

“Kia Tiểu Tứ tính lúc nào xuất phát đi?” Diệu Ngạn thông minh chuyển đề tài, để tránh y nghi ngờ.

“Vài ngày sau đi, chờ ta hướng Du gia gia lấy được xạ hương liền đi!” Tiểu Tứ cũng không nghĩ nhiều trả lời.

Diệu Ngạn tính tính ngày, không thể không bội phục “tiên tri cao kiến” của Phong! Không hổ là ca ca của Tiểu Tứ, ngay cả ngày Tiểu Tứ lên núi đều có thể suy tính chuẩn xác đến thế!

“Ta biết rồi! Như vậy vài ngày sau hai chúng ta cùng đi..... Đến lúc đó không gặp không về!”

“Ân!”

33. Chương 33

Trộm lấy từ chỗ Du Kiềm xạ hương hoàn, tại lúc thần không biết quỷ không hay an bài xong tất cả! Nhưng trong đó có một số việc lại vượt khỏi kế hoạch của y, chính là Khải cùng Mạc Ngữ mạnh mẽ muốn đi theo.....

Khải nói bản thân là vì nhìn thần linh; mà còn Mạc Ngữ là nghe nói Tiểu Tứ bọn họ muốn lên núi vẫn không cho đi. Thậm chí còn một phen nước mắt một phen nước mũi mà sống chết giữ lấy Tiểu Tứ, yêu cầu cùng bọn họ lên núi! Rơi vào đường cùng, Tiểu Tứ không thể không mang theo hắc tã, lừa Tuyền cùng Phạm nói là, cùng Khải, Mạc Ngữ ra ngoài du ngoạn giải sầu!

Không nghĩ tới, hai người bọn họ hai gia nhập ngược lại dẫn tới phản tác dụng. Tuyền cùng Phạm vừa nghe là mang Khải cùng Mạc Ngữ cùng đi, cũng không có nhiều hoài nghi và ngăn trở, thực thuận lợi “phóng quan thông hành”! (ý nói để cửa cho đi)

Nhưng có lẽ là sự tình tiến hành quá thuận lợi, đáy lòng Tiểu Tứ lại nổi lên nhiều điểm bất an cùng thấp thỏm, luôn cảm thấy được giống như có chút..... Trước kia lúc này, chính mình đều sẽ hỏi ý kiến của Ngạn ca ca một chút, mà hiện tại không biết Ngạn ca ca thể nào rồi.....

“Xảy ra chuyện gì vậy, Tiểu Tứ?” Diệu Ngạn cười trên lưng ngựa, lấy bình nước ra, “Có phải khát không? Muốn uống nước không?”

“..... A?” Tiểu Tứ hồi thần, chỉ thấy trước mắt bày một bình nước thật to, “Khải ca ca, không có việc gì, ta chỉ là đang suy nghĩ chút việc, ta không khát.....”

Diệu Ngạn vừa nghe Tiểu Tứ không sao, liền “nga” một tiếng, rồi mới bình nước chuyển sang Mạc Ngữ, “Ngươi thì sao? Khát không?”

Mạc Ngữ đối với hành động của Khải giống như có chút thụ sủng nhược kinh, lập tức lắc đầu, hai tay cũng không ngừng lắc lư, nói ra ý của hắc tã.

“Ân.....” Diệu Ngạn thu hồi bình nước vịn chặt nấp, “Tiểu Tứ a, có chuyện gì mà suy nghĩ đến xuất thần như vậy chứ?”

Ba người bọn họ định xuất phát hôm nay, mang theo lương khô cùng nước, ba người ba ngựa, nhìn qua thật đúng là giống đội ngũ ra ngoài đạp thanh!

Tiểu Tứ vừa nghe Diệu Ngạn hỏi như thế, cười cười có lệ nói: “Không phải chuyện lớn gì, nhớ tới một chút

việc vặt trước kia mà thôi.....”

“Trước kia?” Ngạn theo trực giác hỏi, “Có phải chuyện của Ngạn không?”

Tiểu Tứ cũng không che dấu, “Đúng nha, ta chính là suy nghĩ đến Ngạn ca ca, Khải ca ca đang ăn dầm chua của ta sao?”

Diệu Ngạn cũng không dự đoán được y sẽ thẳng thắn như vậy, lúc này đỏ mặt, “Này..... Này.....”

Có thể nhìn ở trong mắt Tiểu Tứ lại là một cảm giác khác, Khải bị nói trúng tâm sự rồi, không khỏi thẹn thùng!

“Ha ha..... Khải ca ca không cần đa tâm đâu, ta đã không thể thành ‘uy hiếp’ của người đâu! Yên tâm yên tâm, Ngạn ca ca nhất định sẽ không lại.....” Thích ta..... Nghĩ đến đây, Tiểu Tứ trong lòng đau xót, chính mình nói không được cũng cười không được.

“..... Tiểu.....” Diệu Ngạn vừa định lên tiếng an ủi, lại bị Mạc Ngữ nhanh chân giành trước.

Chỉ thấy hắn ta đưa tay sờ sờ đầu Tiểu Tứ, biểu tình khẩn thiết, còn từ trong ngực lấy ra một chiếc khăn tay xoa xoa mắt cùng gò má của Tiểu Tứ, cuối cùng nở nụ cười ngọt ngào, giống như đang nói “đừng lo, mọi thứ đều đã qua rồi!”

Tiểu Tứ vui vẻ nhận lấy khăn tay nói: “Cám ơn người Mạc Ngữ, không cần lo lắng, ta sẽ tốt lên!”

Mạc Ngữ mỉm cười gật gật đầu, mà lúc thấy khuôn mặt tươi cười của Tiểu Tứ lại đỏ mặt cúi đầu.

Diệu Ngạn nhìn vào trong mắt nhưng trong lòng cũng không có vẻ không thích như lúc trước, tính cách của Tiểu Tứ chính là như thế, đối đãi tất cả mọi người đều bình đẳng, chỉ cần biết rằng chính mình ở trong lòng y là người duy nhất đặc biệt, mọi thứ tựa hồ đều có thể giải quyết dễ dàng.....

“Chúng ta hình như sắp tới.....” Tiếp tục đi trước, Tiểu Tứ lúc nhìn thấy đường thông đến đỉnh núi dừng bước, xoay người đối với người phía sau dặn dò, “Nhớ kỹ, một lát nữa mình ai nấy giữ, không cần để ý đến sinh tử của người khác, lúc thấy tính mạng gặp nguy hiểm, lo cho chính mình là đủ rồi!”

“Hiểu rồi!” Diệu Ngạn phụ họa.

Mạc Ngữ gật gật đầu ý bảo hiểu rõ.

“Vậy chúng ta đi lên đi!” Tiểu Tứ kẹp chặt hông ngựa, một hàng ba người đi về phía “ngọn núi tử vong”.....

.....

“Hình như không có gì đặc biệt a.....” Diệu Ngạn nhìn rừng núi bốn phía.

Trên núi cây cối sinh trưởng um tùm, không khí trong lành, tiếng chim cùng hương hoa, cũng như các cánh rừng bình thường hoàn toàn không khác nhau!

Mạc Ngữ cũng thỉnh thoảng nhìn chung quanh, có chút sợ hãi, cũng có chút kinh hoảng.....

“Khải ca ca không nên buông lỏng!” Tiểu Tứ cảnh giác nhắc nhở hắn, “‘Thần linh’ nơi này đến tột cùng là thứ gì, chúng ta còn chưa biết đâu!”

“Ân!” Lời Tiểu Tứ nói khiến Diệu Ngạn không khỏi liên tưởng đến tiếng dê kêu ngày đó nghe được ở nhà Du Kiềm.

Đến nay nhớ lại, tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế này thật đúng là khiến người ta dựng cả tóc gáy! Kia rốt cuộc là thứ gì? Một nhà tiểu mặt rỗ cũng là chết ở nơi này sao?

“!!” Ngựa của Mạc Ngữ nhấc vó lên tựa hồ đoán được cái gì đó.

Mạc Ngữ theo bản năng cúi đầu vừa thấy.....”A a a.....” Nhất thời vang lên một trận thét chói tai.

“.....!” Tiểu Tứ cùng Diệu Ngạn vội vàng quay lại nhìn, đó là.....

Móng ngựa của Mạc Ngữ đạp phải chính là một khối hài cốt của nhân loại!

Hai người đều xuống ngựa, Tiểu Tứ đi tới trấn an Mạc Ngữ, mà Diệu Ngạn tới trước bạch cốt, cẩn thận đánh giá khối thi thể này..... Y sức mà thi thể mang theo đều bị hủy hoại, nhưng không khó nhìn ra, người nọ mặc trang phục của binh lính Thao Liễm, bội kiếm của hắn cũng dừng ở bên người, thật sự là vô cùng thê thảm!

“Ngoan..... Ngoan..... Tỉnh táo lại!” Tiểu Tứ ôm lấy Mạc Ngữ an ủi.

“A..... A..... A.....” Mạc Ngữ kêu từng tiếng khê dẫn, cuối cùng vì thể lực chống đỡ hết nổi mà té xỉu trong lòng Tiểu Tứ.

Thấy hắn ta ngất, Tiểu Tứ cũng thở phào một hơi, “Khải ca ca, người có phát hiện gì sao?”

“A, hắn là binh lính Thao Liễm, nhưng vì cái gì.....” Diệu Ngạn ngưng lời trầm tư.

Tiểu Tứ khó tin mà nhìn Khải trước mắt, miệng giống như hỏi như không hỏi một câu: “Vì..... Cái gì.....”

“Vì sao lại nhanh như?” Diệụ Ngạn tiếp tục nói, “Tiểu Tứ không thấy kỳ quái sao?”

“Kỳ quái..... Khải ca ca là nói thời gian sao?” Bây giờ vẫn là thảo luận chính sự thì tốt hơn!

“Đúng vậy, sao mấy tháng gần gần, người này liền biến thành một khối bạch cốt..... Không có khả năng a..... Trừ phi.....” Diệụ Ngạn phỏng đoán.

Tiểu Tứ thay hấn nói tiếp: “Trừ phi hấn là khi chết liền biến thành bạch cốt!”

Diệụ Ngạn kinh ngạc ngẩng đầu hỏi: “Tiểu Tứ cảm thấy chết kiểu này..... Có thể sao?”

Hai người hai mặt nhìn nhau, Tiểu Tứ lắc đầu, “Cho dù là dã thú cũng không có thể ăn sạch sẽ đến như vậy..... Huống chi binh lính này còn có bội đao, sao có thể mặc cho nó xâu xé?”

“Ta cũng cảm thấy như thế!” Đây cũng đang là nghi vấn của Diệụ Ngạn!

“Bên kia có sơn động, ta thấy sắc trời không còn sớm, tối nay chúng ta đến nơi đó qua đêm đi!” Tiểu Tứ ôm lấy Mạc Ngữ, dắt ngựa hướng đến sơn động không xa.

“Được!” Diệụ Ngạn cũng đi theo, hấn hoàn toàn không có phát hiện biểu tình kỳ quái của Tiểu Tứ.

.....

Trong sơn động còn có sơn tuyến, Tiểu Tứ đem Mạc Ngữ an trí ở trên một khối vải bạt chuẩn bị trước đó, giặt ước khăn tay kia, lau chà hai má của Mạc Ngữ một lần, rồi mới đi xem Diệụ Ngạn phụ trách nhóm lửa.

Diệụ Ngạn đã nhóm lên đồng lửa, từ trong bao quần áo lấy ra lương khô cùng bình nước, chia làm ba phần, thấy Tiểu Tứ đến đây, hứng thú hùng hực mà cầm qua!

“Tiểu Tứ, Tiểu Tứ! Cho người.....”

“Cám ơn!” Tiểu Tứ tiếp nhận lương khô, rồi mới ở tại chỗ ngồi xuống, cùng chỗ Diệụ Ngạn ngồi cách khá xa.

Lúc này Diệụ Ngạn mới phát hiện không đúng mở miệng hỏi: “Tiểu Tứ, xảy ra chuyện gì? Lại đây ngồi a!”

Chính là Tiểu Tứ không có trả lời câu hỏi của hắn, chính là từ từ mở miệng: “Khải ca ca, ta quyết định ngày mai chờ Mạc Ngữ tỉnh lại để hắn ta trở về, đến lúc đó người cũng cùng về đi!”

“Đi?” Diêu Ngạn giật mình, “Vì sao? Muốn đưa Mạc Ngữ trở về là được rồi, vì sao ngay cả ta cũng.....”

“Ngạn ca ca, không cần giả bộ!” Tiểu Tứ miệng cắn khô lương bình tĩnh gọi tên hắn.

“..... Tiểu Tứ?” Cái này nguy rồi.

“Chính là người đi, Ngạn ca ca?” Tiểu Tứ ngẩng đầu, có lẽ là dịch dung thực sự hiệu quả, lần này y lại không phát bệnh, “Ta là vừa rồi mới phát hiện, Khải ca ca sao có thể có thể nhận ra trang phục của binh lính Thao Liễm? Mà có thể giả Khải ca ca giống như thật, cũng chỉ có thanh mai trúc mã của hắn là người mới có thể!”

“Tiểu Tứ, người hãy nghe ta nói.....” Diêu Ngạn theo chỉ thị của Phong: nếu bị phát hiện liền thẳng thắn!”Ta không phải cố ý giấu diếm người, mà là sợ người phát bệnh, cho nên mới.....”

“Ân, ta biết! Xem ra chiêu này vẫn rất hữu dụng.” Tiểu Tứ lý giải nói, “Nhưng Ngạn ca ca vẫn là đưa Mạc Ngữ trở về đi, nhìn tình huống hôm nay, sau này rất nguy hiểm, người không cần phải ... Mạo hiểm như vậy, chân tướng cái chết của bằng hữu của người để một mình ta đi tra là được rồi!”

Tiểu Tứ giống như đem mục đích Diêu Ngạn lên núi lần này quy kết thành: vì bằng hữu báo thù!

“Tiểu Tứ, người cũng nói, một mình rất nguy hiểm a!” Diêu Ngạn giữ chặt tay y, “Huống chi người..... Có bệnh trong người đi?”

“.....!” Tiểu Tứ kinh sợ, chính mình hình như đã đem tất cả mọi chuyện đều nói cho “Khải ca ca” nghe hết đi! Nói như thế..... Tiểu Tứ rút tay ra khỏi tay Diêu Ngạn, theo phản xạ rút lui về sau, “Ngạn ca ca nếu đều biết cả rồi, kia không phải được rồi sao? Ta nói rồi ta không cần đồng tình cùng áy náy! Chúng ta là bằng hữu, người yên tâm, ta sẽ giúp người điều tra rõ ràng!”

“Không phải như thế, Tiểu Tứ!” Diêu Ngạn vì chính mình biện hộ, “Ta không phải đồng tình cũng không phải áy náy, chính là ta thực lo lắng người..... Ân, loại lo lắng cho bằng hữu.....”

Căn cứ theo như lời Phong, nếu trực tiếp nói cho Tiểu Tứ mình hiểu lầm, Tiểu Tứ sẽ hoàn toàn cho rằng mình đang nói dối, còn không bằng bắt đầu từ bằng hữu đi từng bước một lần nữa tiến tới!

“Thật sự?” Tiểu Tứ không xác định hỏi.

Trong lòng có chút vui vẻ, Ngạn ca ca không hề đẩy mình ra ngoài ngàn dặm; nhưng cũng có chút thương cảm, hai người chúng ta quả nhiên chỉ có thể là “bằng hữu” mà thôi.....

“Thật sự thật sự!” Trong mắt Diệu Ngạn, đây là một khởi đầu hoàn mỹ.

Tiểu Tứ bắt đầu thỏa hiệp, bắt quá.....”Nếu người muốn lưu lại, vậy người nhất định phải mang mặt nạ, bằng không.....” Bằng không mọi người lại sẽ tan rã trong không vui!

“Không thành vấn đề!” Diệu Ngạn trong lòng âm thầm vui sướng.

“Ân, như vậy sẽ không có vấn đề!” Tiểu Tứ ở tại chỗ đổi ngồi sang nằm, “Ta mệt mỗi ngủ trước!”

“Được!” Diệu Ngạn cũng không có “đả thảo kinh xà”, thẳng đến.....

Tiểu Tứ vừa nằm xuống, đầu liền bắt đầu mơ màng trầm trầm, có lẽ mệt mỏi, cũng có lẽ là biết Diệu Ngạn ở trong này, hôm nay y ngủ đặc biệt trầm ổn.

Trong mộng, tựa hồ lại thấy năm tháng trước kia cùng Diệu Ngạn đính hôn, ở trong hoàng cung kia vô ưu vô lự mười năm..... Một bóng người chạy tới trước người mình, không cần nghĩ muốn cũng biết đó là ai.....

“Ngạn ca ca?”

“Ân, là ta..... Ngoan ngoan ngủ đi!” Người nọ ôm chặt chính mình, dùng nhiệt độ cơ thể ấm áp của hân.

“Ngạn ca ca.....” Tiểu Tứ nắm chặt vạt áo của Diệu Ngạn, nhắm hai mắt lại một lần nữa cảm thấy đau nhức!

Ngạn ca ca a, người có biết không, Tiểu Tứ có bao nhiêu thích người?

34. Chương 34

Sáng sớm hôm sau, Mạc Ngữ tỉnh lại, Tiểu Tứ hướng hân ta cẩn thận phân tích tình hình một lần.....

“..... Cho nên hôm nay người xuống núi đi!” Tiểu Tứ cũng không nhiều lời vô ích, đi thẳng vào vấn đề.

Mạc Ngữ nghe thấy “xuống núi”, tròn mắt đều nhanh trừng đi ra! Hân ta “ba” một tiếng quỳ xuống, nắm chặt vạt áo dưới của Tiểu Tứ, nước mắt đã chảy rơi xuống, rồi mới liều mạng lắc đầu!

Tiểu Tứ nâng hân ta dậy, lau nước mắt cho hân ta khuyên nhủ: “Người không cần như vậy! Ta không phải ghét bỏ người, mà là muốn người giúp ta một chuyện..... Đến, cầm cái này!” Tiểu Tứ từ trong lòng lấy ra

một khối tử ngọc.

“.....?” Mạc Ngữ hai tay tiếp nhận, không rõ dụng ý của Tiểu Tứ.

“Đây là ngọc bội ta mang bên người, nếu..... Ta không có trở về, ngươi liền đem cái này giao cho ba ba cùng phụ thân, rồi mới nghĩ biện pháp nói cho bọn họ ta đã..... Nói bọn hắn không cần thương tâm!” Tiểu Tứ hướng hắn ta giải thích.

Mạc Ngữ lúc nghe thấy bốn chữ “không có trở về”, sắc mặt trở nên trắng bệch, mắt thấy nước mắt lại muốn rơi xuống.....

“Đừng khóc!” Tiểu Tứ hiếm khi lớn tiếng cảnh cáo.

“!” Mạc Ngữ bị kinh hách.

“Ngươi là nam nhân, cả ngày khóc sụt sùi giống cái gì!” Ngữ khí bén nhọn, chính là động tác lau chùi cho hắn ta cũng ôn nhu vô cùng, “Ngươi không thể ở bên người ta cả đời, ta cũng không có thể bảo hộ ngươi cả đời, vì chính mình ngươi phải học được kiên cường!”

“Ân.....” Khóc thút thít vài tiếng, Mạc Ngữ nhịn khóc.

“Tốt lắm, ngươi đi đi!” Diệu Ngạn dắt ngựa ra đưa cho hắn ta, còn giúp hắn ta ngồi lên ngựa.

Mạc Ngữ lên ngựa, lưu luyến không rời nhìn Tiểu Tứ, ngựa bắt đầu chậm rãi đi xuống chân núi, bóng dáng Mạc Ngữ dần dần mờ hồ.....

“Tiểu Tứ, lời ngươi mới nói có ý gì?” Diệu Ngạn thần sắc ngưng trọng nhìn Tiểu Tứ hỏi, “Cái gì gọi là ‘ta không có trở về’?”

“Chính là ý đó!” Tiểu Tứ nhìn chằm chằm bóng dáng Mạc Ngữ đã nhỏ đến cơ hồ nhìn không thấy trả lời, “Ai cũng không có thể cam đoan sau này sẽ phát sinh cái gì không phải sao?”

“Ta đây cũng.....” Diệu Ngạn vừa định nói gì đó.

Nhưng Tiểu Tứ lập tức đáp trả lại, “Ngạn ca ca sẽ không như thế, bằng không có người sẽ thực thương tâm!”

“Vậy ngươi chết ba ba cùng phụ thân ngươi, còn có các ca ca sẽ không bị thương tâm sao?” Diệu Ngạn phản bác.

“Sẽ a! Bất quá không lâu sau này bọn họ sẽ tốt lên.....” Ánh mắt Tiểu Tứ bỗng nhiên ảm đạm xuống, “Bọn họ đều có người quan trọng, giúp đỡ lẫn nhau nhất định có thể vượt qua đau thương khi ta chết đi!”

“Vớ vẩn, nói bậy cái gì!” Diêu Ngạn không thể nhận, “Kia Tiểu Tứ người mặc kệ tâm tình của người quan trọng nhất của ngươi sao?”

“Ta?” Tiểu Tứ cảm thấy buồn cười địa nhìn về phía Diêu Ngạn, “Người quan trọng nhất của ta..... Hẳn tuyệt đối sẽ không thương tâm!”

Diêu Ngạn cắn cắn môi dưới, nếu không phải là cảnh bảo của Phong, hẳn đã sớm thẳng thắn với Tiểu Tứ!

Tiểu Tứ thấy hẳn không nói, nhẹ nhàng nhìn lướt qua hẳn, sau đó đến bên bao quần áo của mình từ trong lấy ra xạ hương hoàn kia, tự mình uống nước nuốt vào bụng.

“Ngươi đang ăn cái gì?” Diêu Ngạn nhìn hành động kỳ quái của y hỏi.

“Không có gì, Ngạn ca ca, nếu thật sự phát sinh chuyện gì liền đem ta lưu lại làm tế phẩm, sau đó ngươi xuống sơn đi!” Tiểu Tứ nói xong không có chút đau khổ.

“Ngươi đây là ý gì? Muốn ta trở mắt nhìn ngươi đi chịu chết sao?” Diêu Ngạn phẫn nộ đến cực điểm.

“Không có ý gì đặc biệt, chính là.....” Tiểu Tứ nghiêm mặt, giống như phát thệ nói, “Ta quyết không sẽ để Ngạn ca ca chết!”

“Tiểu Tứ.....” Diêu Ngạn rốt cuộc nói không nên lời nào! Chỉ có vươn tay gắt gao ôm lấy y.....

Tiểu Tứ a Tiểu Tứ, thật sự là một đứa ngốc! Vì sao lại thực ngốc như vậy, tinh khiết như vậy, khiến người ta đau lòng như vậy chứ?

“Ngạn ca ca?” Tiểu Tứ đầu tiên là sửng sốt, nhưng lập tức tỉnh ngộ lại, đây là cảm tạ của hẳn! Thế là vỗ nhẹ lưng hẳn.....”Không cần cảm tạ ta như thế, Khải ca ca nhất định còn chờ ngươi trở về đi.....”

.....

Hai người đều tự chỉnh lý lại tình tự của mình một chút, dưới sự đề nghị của Tiểu Tứ tiếp tục đi lên, chính là dọc đường đi một câu cũng không có.

Bọn họ theo hướng thì thể tiếp tục đi vào rừng núi..... Vẫn không có phát hiện cái gì khác, giống như cánh rừng bình thường, ngẫu nhiên vài dã thú thường lui tới, nhưng chỉ cần không kích thích chúng nó trước cũng sẽ không bị bọn nó chủ động công kích.

“Không có cái gì.....” Nói còn chưa hết, Diệu Ngạn kinh sợ cảm giác trong bụi rậm bên cạnh có gì đó!

Mà Tiểu Tứ cũng cảm giác được, cùng Diệu Ngạn trao đổi ánh mắt, cầm lấy cung sẵn tùy thân nhắm ngay bụi rậm..... Bắn ra!

“Ngao ngô!” Một trận gầm rú non nớt, một tiểu lão hổ xuất hiện.

“Nguyên lai là lão hổ!” Diệu Ngạn nhẹ nhàng thở ra, “Tiểu Tứ..... Tiểu Tứ?”

Hắn nguyên bản còn muốn cùng Tiểu Tứ bàn luận, lúc thấy được Tiểu Tứ xuống ngựa đi về phía tiểu lão hổ, thanh âm liền đột nhiên ngừng lại!

Về mặt Tiểu Tứ có chút tiếc nuối, cũng có chút bất đắc dĩ, y ôm lấy tiểu lão hổ, rút tên người nó ra..... Tiểu lão hổ “ngô” một tiếng gục trong lòng Tiểu Tứ, miệng vết thương trào máu nhiễm đỏ một mảnh trước ngực Tiểu Tứ!

“Vật nhỏ đáng thương!” Tiểu Tứ lâm bầm lâu bầu, “Song thân đã chết, mới không thể không dựa vào chính mình kiếm ăn..... Hiện tại lại bị ta ngộ sát!”

“Tiểu Tứ.....” Diệu Ngạn đem ngựa điều khiển đến bên người Tiểu Tứ khuyên giải an ủi, “Không phải lỗi của ngươi, là..... Đó là tiếng gì?”

Bên tai cứ nhiên lại vang lên tiếng xì xì xoạt xoạt, chính là hình như không phải đến từ một hướng..... Mà là, đến từ bốn phương tám hướng?!

“Tiểu Tứ, buông nó, mau lên ngựa!” Diệu Ngạn lòng đề phòng nổi lên.

Tiểu Tứ cũng mặt nhăn nhú mày, không cam lòng buông thi thể của tiểu lão hổ lên ngựa, “Ngạn ca ca, lần này không cần hành động thiếu suy nghĩ!”

“Ân!” Tuy rằng ngoài miệng đáp ứng Tiểu Tứ, nhưng hắn đã chuẩn bị đưa tay lấy cung.

“Xì xì xoạt xoạt..... Xì xì xoạt xoạt.....” Thanh âm càng ngày càng gần, cảm giác sợ hãi cũng càng ngày càng mãnh liệt, trong lòng bàn tay Diệu Ngạn không khỏi toát một tầng mồ hôi mỏng!

“Ngạn ca ca, người xem!” Tiểu Tứ chỉ phía trước hô to.

“Cái..... Gì.....” Diệu Ngạn khó tin nhìn cảnh trước mắt.....

Trên mặt đất một mảnh đen nghìn nghịt di chuyển rất nhanh về phía bọn họ bên này, nuốt sống hoa hoa cỏ cỏ trên mặt đất, cắn nuốt thi thể của tiểu lão hổ, vây quanh ngựa của hai người bọn họ, đưa bọn họ khóa ở giữa!

“Cư nhiên là nhện?!” Lúc này mảnh đen tới gần, Diệu Ngạn mới nhìn rõ bộ dạng thật của chúng nó.

Tiểu Tứ không khỏi toát mồ hôi lạnh, nắm chặt dây cương, con ngựa phía dưới cũng tựa hồ nhận thức từ vong đang đến, liều mạng động chân, muốn thoát khỏi tập kích của đám nhện trên mặt đất.

“Tiểu Tứ, chạy!” Diệu Ngạn cũng động dây cương, bắt đầu hướng chỗ ít nhện chạy trốn.

“Ân!” Tiểu Tứ cũng tìm được một chút khe hở, cưỡi ngựa chạy như điên!

Có mấy con nhện chết dưới vó ngựa, nhưng số lượng kinh người như trước truy đuổi hai con ngựa ương ngạnh!

Một lát sau, Tiểu Tứ thận trọng phát hiện chỗ mình con nhện nhiều hơn chỗ Diệu Ngạn bên kia, đây là vì sao? Chẳng lẽ..... Tiểu Tứ nhìn về phía vết máu trên ngực mình..... Hiểu rồi, là máu hấp dẫn bọn nó lại đây! Ý thức được điểm ấy, thế là Tiểu Tứ không nói lời nào cưỡi ngựa chạy tới trong rừng, vừa chạy còn vừa hô: “Nhện này thích máu, ta dẫn bọn nó rời đi, Ngạn ca ca nhân cơ hội này đi mau!”

“Tiểu Tứ!” Diệu Ngạn còn không kịp nói, con ngựa của Tiểu Tứ đã tiến quân thần tốc!

.....

“Thật nhanh!” Tiểu Tứ không thể không bội phục tốc độ cùng số lượng của đám nhện này, ngựa đã chạy rất nhanh, nhưng đàn nhện vẫn đuổi theo không có chút lơ lửng, hoàn toàn kéo không ra khoảng cách giữa hai bên, “Giá! Nhanh chút nữa!”

“Hu hừ hừ!” Con ngựa bỗng nhiên móng trước nhấc lên, ngừng lại.

“Không xong!” Cẩn thận nhìn phía trước, phía trước đã không còn đường có thể đi, chỉ có một hồ nước!

Tiểu Tứ quay đầu lại, đàn nhện kia trong nháy mắt đã tới gần, vây quanh y.

“Xem ra thật sự là họa vô đơn chí!” Tiểu Tứ nhìn sang phía trước, Ngạn ca ca hẳn là đã đi xa đi! Nhìn lại trước mắt, chẳng lẽ chính mình hôm nay bỏ mạng tại đây? Thật đúng là không cam lòng a.....

Lúc này từng đợt thanh âm quen thuộc truyền đến: “Tiểu Tứ! Tiểu Tứ!”

“Ngạn ca ca?” Tiểu Tứ không thể tin được lỗ tai của mình, hẳn vì sao lại trở lại?

“Hu!” Trên đồi của con ngựa của Tiểu Tứ đã hiện ra mấy con nhện, chân trước nó mềm nhũn,, cứ nhiên quỳ xuống.

“Oa!” Tiểu Tứ trở tay không kịp, suýt nữa ngã xuống ngựa.

“Cẩn thận!” May mắn Diệu Ngạn đúng lúc bắt lấy thắt lưng y, kéo y lên ngựa của mình!

Lại nhìn ngựa của Tiểu Tứ, không chịu được độc tố mãnh liệt của đám nhện, nó dần mất đi năng lực phản kháng, cuối cùng chống đỡ hết nổi ngã xuống, trở thành thức ăn mỹ vị của đám nhện!

“Ngạn ca ca, mau ném ta xuống, như vậy ngươi còn có một đường sống, nhanh a!” Tiểu Tứ nóng vội nói.

Diệu Ngạn mới không nghe lời y nói, “Câm miệng, phải đi cùng nhau!”

“Ngu ngốc a!” Tiểu Tứ khó thở, “Lúc này còn nói bằng hữu nghĩa khí cái gì?!”

“Không phải bằng hữu nghĩa khí!” Diệu Ngạn không chế dây cương, hiểu được ngựa của mình cũng kiên trì không được bao lâu nữa.

Nên làm sao đây? Diệu Ngạn trong cái khó ló cái khôn, bỗng nhiên nhìn hồ nước, trong lòng nổi lên một tia hy vọng.....”Tiểu Tứ, nắm chặt ta!”

“..... Được!” Không biết nguyên nhân gì, lần này Tiểu Tứ theo bản năng nghe chỉ thị của Diệu Ngạn.

“Được rồi! Ngừng thở..... Một..... Hai..... Ba!” Nắm lấy Tiểu Tứ hai chân đạp một phát, bỏ qua con ngựa, hai người cùng nhau nhảy xuống nước!

“Cô lỗ cô lỗ.....” Trên mặt nước nổi lên lên vài bọt bóng liền không còn động tĩnh nào.....

Đám nhện kia quả nhiên là thiên tính sợ nước, hai con ngựa khỏe mạnh ở dưới công kích của bọn nó, không lâu liền biến thành hai cỗ bạch cốt..... Sau đó chúng nó còn như là muốn xác nhận hai người có nổi lên không vây quanh hồ một hồi, thấy mặt nước không có biến hóa, cuối cùng rút lui.....

Đám nhện đi khỏi, một đạo bóng dáng từ một gốc cây to trọc trời nhảy xuống! Người nọ cầm trên tay tử ngọc ném lên ném xuống tiếp cận hồ nước, nhìn mặt hồ an tĩnh.....

Mạc Ngữ vốn dịu ngoan lúc này trên mặt mang hàn quang cùng ý cười khinh thường, vốn mất khả năng nói

hắn ta cứ nhiên mở miệng trào phúng: “Chắc chắc..... Tể Quân Thiên, xem ra là ta đánh giá sai người..... ‘tình yêu’ quả nhiên không được!”

Lại nhìn trong chốc lát, hắn ta xoay người thu tử ngọc lại, đi về phía chân núi, “Tốt rồi, hiện tại hài kịch này ta nên diễn sao đây.....”

35. Chương 35

“Bì bom..... Bì bom.....” Tay béo nhỏ đáng yêu ở trên mặt Kì Viêm không ngừng đánh vỗ.

Thao Liễm vương vĩ đạo không sinh khí cũng không né tránh, như trước bày ra vẻ mặt khốc kính mười phần, mặc cho đứa con đùa bỡn.

So với hắn, Vận Thực đối hôn sự của ca ca cùng Diệc Ưu cảm thấy hứng thú hơn. Cũng không quản Kì Viêm có thể chiều cổ đứa con hay không, tự nhiên đem đứa con ném đến trên tay hắn, rồi nhanh như chớp chạy lấy người hỏi Diệc Ưu chuẩn bị trước hôn sự! Lưu lại Thao Liễm vương đáng thương, một mình đối mặt với oa oa nghịch ngợm lại còn chưa mọc răng!

“Khanh khách.....” Bất quá tiểu oa nhi giống như đã chơi đến bất diệc nhạc hồ, càng đánh càng hăng, càng cười càng vui vẻ.

..... Cuối cùng sau khi trải qua khoảng thời gian một chén trà nhỏ để đứa con đùa bỡn, Kì Viêm rốt cuộc nhịn không được! Ôm lấy thân mình mềm nhũn của đứa con, để mắt nó nhìn thẳng mình.

“Ngô ân?” Tiểu oa nhi mới không sợ ánh mắt “băng lãnh thấu xương” của phụ vương, nghiêng đầu, miệng toét còn lưu lại nước miếng, hoàn toàn không biết phụ vương muốn làm gì.

“Úy Hân, đừng tưởng rằng ngươi còn là trẻ con là có thể trốn tránh trách nhiệm, ngươi.....” Kì Viêm đối với oa oa nói một câu thập phần nghiêm túc, bộ dáng rất buồn cười.

Ai ngờ nói còn chưa được một nửa, ngoài cửa lại truyền vào tiếng cười khoa trương: “Ha ha ha ha ha ha..... Má ơi..... Cười chết ta..... Ha ha ha ha.....”

“Người nào?” Kì Viêm nổi tâm đề phòng bốn phía, tay ôm đứa con cũng không khỏi buột chặt.

“Ân..... A.....” Tiểu oa nhi không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng phụ thân ôm cảm giác rất không thoải mái làm nó hoảng sợ, nó bắt đầu giãy dụa muốn rời đi.

Người ngoài cửa vốn không có ác ý gì, bị phát hiện hình như đã ở trong dự liệu của hắn, cùng với từng trận

cười, người nọ đi đến, “Ha hã ha hã..... Thật sự là ngượng ngùng..... Bất quá..... Ha ha ha ha, thật sự là rất buồn cười! Không nghĩ tới..... Phốc..... Người khôi hài như vậy..... Ha ha.....”

Nhìn Tuyền tùy tiện đi vào, không chút kiêng kỵ nào mà cười to không ngừng, Kì Viêm thần tình hắc tuyến, bỗng nhiên rất có xúc động muốn bóp chết hắn! “Có cái gì..... Buồn cười..... Ta đang dạy dỗ hoàng tử của ta..... Người.....”

“Aha ha ha ha.....” Không hỏi vấn đề gì, Kì Viêm vừa hỏi, Tuyền cười đến càng thêm kiêu ngạo, “Van..... Van người..... Con người vừa mới đầy tháng..... Dạy dỗ sớm như vậy..... Trời ạ..... Ta nhịn không được..... Ha ha ha ha.....”

“Sớm như vậy có gì không đúng? Hắn tương lai chính là vua của một nước, tự nhiên từ nhỏ nhận giáo dục khác với người khác, đây là số mệnh của hắn!” Kì Viêm sinh ra trong hoàng gia, tất nhiên là hiểu được đạo lý trong đó.

“Ngượng ngùng, không dám gật bừa!” Tuyền trợn mắt tỏ vẻ kháng nghị, từ trong tay hắn tiếp nhận đĩa nhỏ dừa, “Đứa nhỏ sao, từ nhỏ chính là nên cưng nên thương, vô luận là có thân phận gì, cũng không thể gạt bỏ phần ‘đặc quyền’ này của bọn nó!”

Kì Viêm nhìn đĩa con ở trong tay Tuyền lại tươi cười, cùng lúc ở với mình hoàn toàn không giống nhau..... Miệng tự nhiên mà mở hỏi: “Kiền Hi hoàng đế bệ hạ..... Đến tột cùng cái gì mới là thứ quan trọng nhất trong lòng người? Người có tận tâm với quốc gia không?”

“Cái đó đương nhiên..... Không có!” Tuyền thờ ơ đáp lại.

“Người.....” Kì Viêm trăm triệu thật không ngờ hắn sẽ trả lời như thế, nhất thời á khẩu không trả lời được.

“Người cái gì? Ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi!” Tuyền đối việc này căn bản không hề bận tâm, “Giang sơn quốc gia gì đó, với ta mà nói đều không là gì lắm thì..... Ta để ý chỉ có hạnh phúc của lão bà và con cái của mình mà thôi!”

“Vớ vẩn! Thật không dám tin, đây là người..... Một người từng là vua của một nước nên nói ra lời này sao?” Kì Viêm tràn ngập khinh thường cùng khinh bỉ.

Tuyền cũng cảm thấy thú vị, không mang theo mùi thuốc súng mà phản bác: “Vì sao không nên? Hoàng đế cũng là người, dựa vào cái gì mà nên vì giang sơn vì nước gia buông tha cho toàn bộ thứ người thường nên có? Huống chi..... Không có hoàng triều bất diệt, không có ngày để quốc không rơi, vì sao lại muốn vì lịch sử triều lưu huy hoàng trong nháy mắt mà khiến chính mình suốt đời thống khổ? Ta không thể hiểu được.....”

Kì Viêm trợn to hai mắt nhìn nam nhân từng được khen là “Kỳ Nghệ minh đế”, hắn lần đầu tiên nghe lý luận như thế, lần đầu tiên có người nói cho hắn, vì quốc gia làm mọi thứ đều chính là phí công mà thôi..... Không có hoàng triều bất diệt, không có ngày để quốc không rơi..... Là sao?

“Ai..... Người coi như gió bên tai, nghe một chút rồi quên đi!” Tuyền cũng không hy vọng xa vời cổ nhân này có thể hiểu được cách suy nghĩ của người hiện đại như hần, “Chính là đáng thương đứa nhỏ nhà người, vậy mà lại có một phụ vương như người..... Bất quá vẫn còn tốt, mẫu hậu của nó là Vận Thực! Hơn nữa cục cưng cũng thực ngoan..... Đáng vui mừng a!”

“Nó..... Thực..... Ngoan?” Kì Viêm như là nghe được truyện cười hằng ngày vậy, tiểu oa nhi cả ngày không biết đang làm cái gì, yêu nhất chính là đem phụ vương hần đây ra đùa..... Xin hỏi nó làm sao ngoan?

“Không nên không tin a! Nếu người có biết bộ dạng của song bào thai nhà ta trước đây.....” Tuyền một bộ biểu tình thắm thía nói, “Ai nha..... Kia mới gọi là đáng sợ! Người có đứa con ngoan như thế, thật sự là lúc ngủ mơ cũng nên cười trộm ra tiếng!”

“.....” Phải..... Là như vậy sao không?

“Ba ba, ba ba, không tốt!” Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến! Một trong song bào thai Phong cuống quít chạy vào!

Tuyền ôm đứa nhỏ đứng lên, “Là Tiểu Kẹo Đường a? Xảy ra chuyện gì? Người không phải cùng phụ thân người chơi cờ sao?”

“Mạc Ngữ trở lại phủ tướng quân!” Phong nói được ngắn gọn, nhưng giọng điệu cũng khó nén được kích động, “Chính là..... Chính là.....”

“Mạc Ngữ đã trở lại a? Kia Tiểu Tứ bọn nó cũng cùng về sao?” Tuyền nghe nói mừng rỡ, vội vàng tính toán đi tìm tiểu nhi tử.

Nhưng Phong lại cố cản hần, Tuyền đang hết sức quá lạ, Kì Viêm phát hiện không đúng, hần theo phỏng đoán của mình hỏi: “Chẳng lẽ..... Là Tứ điện hạ đã xảy ra chuyện?”

“Di?” Tuyền quá sợ hãi, “Tiểu Kẹo Đường, rốt cuộc chuyện là thế nào?”

Phong khẽ cắn môi, coi như cũng không nguyện thừa nhận Tiểu Tứ gặp chuyện không may, chính là kéo Tuyền nói: “Dù sao ba ba trước đến phủ tướng quân đi, tất cả mọi người đều ở đó.....”

“Được! Chúng ta đi.....”

Tiểu Tứ, người ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện.....

.....

“Tí tách..... Tí tách.....” Giọt nước có quy luật nhỏ lên chop mũi Tiểu Tứ.

“Ân.....” Mở hai mắt, Tiểu Tứ không khỏi bị cảnh sắc kỳ dị trước mắt hấp dẫn.

Một sơn động vốn tối om om, lại vì đồng lửa bên người lại hiện ra cảnh sắc thật. Sơn động này vốn không rộng, hang rất thấp. Ở cách đó không xa có một đầm nước nhỏ, mặt nước không hề gợn sóng, trong suốt thấy đáy; trên đỉnh sơn động chính là kia từng khối nhũ thạch, trên không ít nhũ thạch tích nước, giọt nước mưa phản xạ lại ánh lửa ôn hòa, cùng nhũ thạch tương phản, thật sự thập phần hài hòa, cảm giác tựa như ngủ trong cái ôm ấm áp của thân nhân.....

“Nơi này là..... Ngạn ca ca đâu?” Tiểu Tứ hồi tưởng lại mọi chuyện phát sinh trước đó, kinh giác Diệu Ngạn không ở bên người mình!

Chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện?”Không có khả năng a..... Ngạn ca ca, người ở nơi nào? Trả lời ta a!”

“Cô lỗ.....” Đột nhiên, trong nước nổi lên vài bọt nước, sau đó càng ngày càng nhiều, thẳng đến cuối cùng một bóng dáng trời lên mặt nước, còn thuận thể ném lên mấy con cá!

“Hô..... Được rồi.” Diệu Ngạn hít sâu một hơi, nửa người trên trần trụi lên bờ, vừa lên bờ mới phát hiện.....”A, Tiểu Tứ tỉnh? Thật tốt quá! Có đói bụng không? Có muốn ăn cá không?”

“Ngạn ca ca?” Tiểu Tứ nhất thời không phản ứng kịp, nghĩ muốn sửa sang lại quần áo của mình rồi tiến lên, nhưng phát giác nửa người trên của mình cũng không có chút vải nào, “Đây là.....”

“A, ngược ngùng, ta thấy người không tỉnh..... Nhưng mặc y phục ẩm ướt thường luôn không tốt lắm, cho nên tự mình giúp người cởi..... Người không ngại đi?” Diệu Ngạn thật cẩn thận chứng thực nói.

Tiểu Tứ gật gật đầu, “Không sao, cùng là nam..... Không có gì!”

Không biết vì sao, Tiểu Tứ rõ ràng nói chính là sự thật, nhưng Diệu Ngạn nghe vào lại chói tai như vậy.....

“Không nói cái này, ta cá nướng, người ăn không?” Diệu Ngạn vội vàng nói sang chuyện khác, bằng không nói không chừng chính mình lại muốn bạo phát.

“Ân..... Ân, ta có chút đói bụng!” Lần này Tiểu Tứ trung thực với cảm thụ của mình.

“Biết rồi!” Nói xong, Diệu Ngạn bắt đầu nướng cá.

Thuần thực dùng tiểu đao tùy thân xử lý sạch sẽ bụng cá, cầm lấy nhánh cây nhặt được trong động này, xuyên qua thân cá, cuối cùng đem cá đặt ở trên đồng lửa quay.....

Tiểu Tứ nhìn nhất cử nhất động của hắn, dần dần nhập thần, bỗng nhiên không suy nghĩ qua liền nói ra một câu: “Nếu ta cũng nướng cá, trước kia một mình ở trong núi..... Chút ít còn có thể thay đổi khẩu vị!”

“Ba!” Diệu Ngạn nghe vậy cá trên tay thành linh rơi vào đồng lửa, khó tin ngẩng đầu nhìn phía Tiểu Tứ, “Tiểu Tứ..... Người vừa rồi..... Nói cái gì?”

“Hả?” Tiểu Tứ cũng bị chính mình dọa nhảy dựng, đưa tay che miệng lại, chính mình sao lại đột nhiên nói ra một câu như vậy?

Diệu Ngạn thâm thê liếc y một cái, cá đã xử lý tốt, chỉ còn chờ đợi..... Thế là hắn đi đến bên người Tiểu Tứ ngồi xuống, một tay thân thiện đặt lên bờ vai y.

Tiểu Tứ còn trầm ngâm trong nỗi kinh sợ dư lại lúc này, không có phản ứng.

“Tiểu Tứ, chuyện ta đều biết nói..... Người không cần như vậy..... Ân..... Để ý.....” Diệu Ngạn áp úng an ủi y.

Nhưng an ủi hình như một chút tác dụng đều không có, Tiểu Tứ càng thêm tiêu trầm, “Ngạn ca ca, lúc trước vấn đề ta hỏi ‘Khải ca ca’, người có thể trả lời ta không?”

“Cái nào?”

Tiểu Tứ hít sâu một hơi, “Nếu ta trước kia biểu hiện rõ ra ‘ta thích người’ nhiều hơn..... Người sẽ cùng ta thành thân sao?”

36. Chương 36

“.....” Diệu Ngạn biểu tình hơi kinh hãi nhìn về phía Tiểu Tứ, không biết nên trả lời như thế nào.

Dựa theo chỉ thị của Phong tiếp tục giấu diếm? Hay là.....

Nhìn Diệu Ngạn không nói gì, Tiểu Tứ thở dài, lần này y là hoàn toàn hết hy vọng!

“Phải..... Ta hiểu được, cảm ơn sự thẳng thắn của người, Ngạn ca ca!” Tự cho là có thể lộ ra một nụ cười ngọt cho Diệu Ngạn, nhưng Tiểu Tứ nào biết đâu, nụ cười này nhìn vào trong mắt Diệu Ngạn cũng so với khóc còn bi thương hơn.

“Tiểu Tứ..... Không phải..... Cái kia.....” Nên nói sao? Lời của mình trước kia đều là lời giận dỗi, bản thân chưa từng cùng bất luận kẻ nào phát sinh quá quan hệ, chính mình vẫn luôn thích Tiểu Tứ? Không, không được!

Lời nói như gió bay, nếu là trực tiếp hướng Tiểu Tứ làm sáng tỏ sự thật, kia thật là khiến người ta cho rằng là một tên “đăng đồ tử” (kẻ háo sắc), không chỉ nói Tiểu Tứ, đối là mình, chính mình cũng không thể tin tưởng..... Nhưng thành huống hiện tại này.....

Diệu Ngạn trộm ngắm Tiểu Tứ, chỉ thấy y lung lay hai chân, hai tay đặt trên đầu gối, trầm mặc lại bình tĩnh nhìn chằm chằm đống lửa trước mắt, không khí giữa hai người căng tới cực điểm rồi!

“Tiểu Tứ a, không phải vấn đề của ngươi..... Là ta không tốt..... Ngươi thực hoàn mỹ..... Ngươi.....” Diệu Ngạn cũng không biết chính mình nói cái gì, nhưng hấn hy vọng Tiểu Tứ nghe xong có thể vui vẻ.

Tiểu Tứ cũng cuối cùng đáp lời, chính là nội dung.....”Hi hi, Ngạn ca ca thật sự là người tốt, nhưng ngươi không cần an ủi ta! Bản thân ta ta biết..... Ngay cả thân là nam nhân điều cơ bản nhất cũng làm không được, ta tuyệt không hoàn mỹ, nhân duyên kém, đầu óc suy nghĩ những thứ quái lạ, trừ bỏ khuôn mặt, một chút chỗ thích hợp đều không có, ngươi không cùng ta thành thân cũng là có thể lý giải. Không ai sẽ nguyện ý luôn đối tốt một người phiền toái như ta!”

“Mới không phải như vậy!” Diệu Ngạn có thể chịu được Tiểu Tứ quở trách chính mình, cũng không thể chịu được y chửi rửa bản thân, “Tiểu Tứ tướng mạo tốt, tính cách tốt, tính tình tốt, hiểu chuyện lại am hiểu ý người..... Đến nỗi tâm bệnh kia, cũng là có biện pháp trị a!”

“Có thể trị? Trị thế nào?” Tiểu Tứ ngoài miệng tuy rằng không nói, chính là đối với tâm bệnh này vẫn là tồn tại phức cảm tự ti mãnh liệt.

Diệu Ngạn bị hỏi mặt đỏ lên thấp giọng nói: “Tiểu trấn từng có phú thương hấn còn có cái kia..... Cái tâm bệnh kia, chính là hấn thực thích đến Căng Uyên Lâu, hơn nữa mỗi lần đều điểm danh một tiểu quan..... Vừa mới bắt đầu ta không rõ nguyên nhân hấn làm như thế, cho nên..... Ta đã đi nhìn lên!”

“A? Ngạn ca ca ngươi.....” Tiểu Tứ kinh ngạc.

“Không cần giật mình như vậy, ta từ nhỏ đối với bất cứ chuyện gì cũng rất tò mò..... Sau đó nhìn lên, kết quả chính là..... Tiểu quan kia ở trên giường mỗi lần đều vừa trấn an vừa vì phú thương kia.....” Diệu Ngạn bỗng nhiên ngừng lại.

“Vì hấn cái gì?” Tiểu Tứ vẫn là không nghe hiểu.

Diệu Ngạn khó xử liếc Tiểu Tứ một cái, “Dùng miệng.....làm!”

“Nga, khẩu giao a!” Tiểu Tứ bừng tỉnh đại ngộ.

“... ///...” Diêu Ngạn một tay che mặt, một tay che ở trước mặt Tiểu Tứ, “Tiểu Tứ, người vì sao có thể không chút để ý mà nói ra cái loại việc này?”

Tiểu Tứ vô tội nháy mắt mấy cái, “Ba ba thực chú trọng giáo dục giới tính, này đó đều là nội dung bên trong, vì sao lại ngượng ngùng?”

Ông trời a..... Tiền nhiệm hoàng đế bệ hạ trong đầu rốt cuộc chứa cái gì a?

“Hơn nữa ba ba có nói, làm như vậy, đối phương đích xác sẽ thực thoải mái..... Ít nhất phụ thân ta cho là vậy! Chính là chữa bệnh sao..... Này thật không có nhắc tới.” Tiểu Tứ còn tại lửa cháy đổ thêm dầu.

Diêu Ngạn rất kích động gấp trở ngại, giáo dục của hoàng gia quả nhiên là người thường không thể hiểu được!

“Ngô ân..... Nếu Ngạn ca ca nói như thế.....” Tiểu Tứ lo lắng trứ, “Kia trở về rồi tìm một người thử xem đi!”

“Ân? Tìm một người thử xem?” Diêu Ngạn sắc mặt biến thành đen, “Tiểu Tứ, người tính tìm ai?”

Tiểu Tứ hoàn toàn không có chú ý đến biến hóa của Diêu Ngạn, còn đang tự hỏi, “Tìm ai a..... Tìm người bình thường hình như rất tàn nhẫn..... Nếu cứng rắn muốn thử, đại khái cũng sẽ tìm một tiểu quan đi! A, bất quá Ngạn ca ca người yên tâm, người ta đã giải trừ hôn ước, ta sẽ không tới tìm người!”

“Tìm một tiểu quan?!” Diêu Ngạn hai mắt nheo lại tới gần y, giọng điệu phát ra lạnh như băng, “Ý của người là cùng với người khác làm?”

“Chính là trị liệu mà thôi, có làm hay không rồi nói sau!” Tiểu Tứ nhìn đỉnh trả lời.

“Ta không cho phép!” Diêu Ngạn đã đi đến trước mặt Tiểu Tứ, một tay giữ lấy y, “Nếu thật sự phải làm..... Ta hiện tại liền giúp người!!!”

“Hả?! Chờ..... Chờ một chút!” Tiểu Tứ muốn né tránh hấn.

Mà Diêu Ngạn đã muốn mặc kệ tất cả, gục trước mặt Tiểu Tứ..... Bởi vì nửa người trên đều là trần trụi, hai người lại đều chỉ mặc một cái quần, chỉ số ám muội bắt đầu tiếp tục lên cao!

“Ngạn ca ca, người bình tĩnh một chút, không nên nói giỡn a!” Tuy rằng trực giác nói cho Tiểu Tứ, Diêu Ngạn lần này đều không phải là nói giỡn, nhưng Tiểu Tứ vẫn là ôm một đường hy vọng, hy vọng hấn có thể dừng lại, không cần làm ra chuyện khiến hai người hối hận!

Diêu Ngạn ngẩng đầu, ánh mắt nóng bỏng nhanh nhìn chăm chăm Tiểu Tứ không tha, “Ta không có nói

giờn, người đã nói muốn tìm người chữa bệnh, kia có sẵn trước mặt người, người sao lại không biết dùng chứ? Ngô.....”

Nguyên bản Diệu Ngạn còn có một đồng lời muốn nói, vừa vặn bị Tiểu Tứ tiến lên hôn, lời còn chưa nói ra cứ như vậy ngăn tại yết hầu.

“Ân.....”

Tiểu Tứ vươn đầu lưỡi, đem môi Diệu Ngạn nhẹ nhàng đảo qua, qua giữa khe hở giữa môi cạy mở hai cánh hoa, lưỡi tiến vào lướt qua hàm răng, rồi mới xâm nhập liếm lộng phía trên, phía dưới, quần lấy đầu lưỡi hần..... Nụ hôn kích thích một hồi lâu khiến khóe miệng Diệu Ngạn không thể điều khiển tự động chảy xuống chỉ bạch, trong miệng không ngừng phát ra tiếng nức nở..... Thẳng đến khi xác nhận Diệu Ngạn sắp không thể hô hấp Tiểu Tứ mới ngừng xâm lược, để hần lấy hơi.

“Hô..... Cáp.....” Tiểu Tứ buông lỏng miệng, Diệu Ngạn vội vàng mở lớn miệng hô hấp.

Hần sao có thể lường trước được Tiểu Tứ lại có bản lãnh như thế, trước kia sao lại không phát hiện?

Tiểu Tứ cũng là lần đầu tiên ném thử, liếm liếm môi, đối với một nụ hôn như vừa rồi tựa hồ còn chưa đã a! Chính là y vẫn nhớ rõ mục đích của mình, lau đi chỉ bạch nơi khóa miệng của Diệu Ngạn, đối hần còn đang thở gấp gấp nói: “Thế nào? Ngạn ca ca, không phải cùng người yêu..... Tư vị vừa rồi không dễ chịu đi? Cho nên người vẫn là không cần miễn cưỡng.....”

“Sách, ai nói không tốt?” Diệu Ngạn đỏ mặt chống lại ánh mắt của Tiểu Tứ, nhưng thanh âm cũng càng ngày càng nhẹ, “Vừa rồi..... Thực ngọt.....”

“.....?” Tiểu Tứ hoàn toàn không rõ Diệu Ngạn vì sao lại có cảm giác như vậy, khi y còn đang suy nghĩ, tay của Diệu Ngạn đã không ngoan ngoãn, “Chờ..... Ngạn ca ca..... Người muốn làm gì?”

Diệu Ngạn động tay bắt đầu cởi khó của Tiểu Tứ, “Không phải đã nói sao? Ta hôm nay giúp người trị liệu a!”

Không để ý Tiểu Tứ giãy dụa cùng trốn tránh, một tay kéo quần của Tiểu Tứ còn sót lại, để y ở trước mặt mình trong tình trạng trần trụi..... Cũng ngay tại lúc thấy tất cả của Tiểu Tứ, Diệu Ngạn sợ ngây người!

Tiểu Tứ rất được, hần đã sớm biết, từng vô số lần ảo tưởng đêm động phòng hoa chúc, chính là lúc sự thật xảy ra trước mắt, hần vẫn là ngây ngẩn cả người!

Hai gò má bởi vì hôn sâu vừa rồi mà đỏ lên, hợp cùng màu da trắng nõn, hai mắt sáng ngời hữu thần giống như trân châu đen thượng đẳng, hơn nữa môi anh đào điểm xuyên, quả thực là mỹ mạo không gì sánh nổi. Một thân da thịt trắng nõn không tỳ vết, tựa như anh nhi mới sinh sáng bóng, trước ngực hai viên đỏ thoát nhìn là như mỹ vị vừa miệng..... Tầm mắt di động xuống, bụng, rốn, cuối cùng là giữa hai

chân kia còn tại trầm ngủ hình dạng tuyệt đẹp.....

Cảm giác được Diệu Ngạn đang nhìn chính mình, Tiểu Tứ có chút tự ti mà lấy tay che khuất giữa hai chân, nan kham quay đầu đi chỗ khác, “Ngạn ca ca không cần nào loạn nữa, mau trả quần lại cho ta!”

Diệu Ngạn không để ý đến lời y nói, ngược lại tiến sát Tiểu Tứ, thực bất đắc dĩ hơi chút ngượng ngùng nói: “Tiểu Tứ, ta là lần đầu tiên như vậy làm..... Không tốt..... Chớ có trách ta.....” Nói rồi liền kẹp tay Tiểu Tứ ra, một tay nâng chồi non kia lên, vươn đầu lưỡi khẽ vẽ.

“Ngô..... Không cần..... Buông!” Độ ẩm của khoang miệng làm cho Tiểu Tứ tránh không kịp, thực sợ hãi, nếu vô dụng..... Kia chẳng phải là phá hư một phen khổ tâm của Ngạn ca ca sao?

“Hừ, thả lỏng, Tiểu Tứ..... Thoải mái chút..... Không thành vấn đề..... Đừng lo.....” Nhớ lại hình ảnh trước kia nhìn lén, học người nọ ôn nhu trấn an Tiểu Tứ, “Ta sẽ giúp ngươi.....”

“Ồ hừ.....” Tiểu Tứ kêu lên một tiếng đau đớn, ngón tay nhanh nắm nham thạch phía sau, như là muốn chọc thủng tảng đá.

Diệu Ngạn hai tay giữ lấy vòng eo của Tiểu Tứ, chỉ dựa vào miệng đến tinh tế nếm hương vị của Tiểu Tứ, từ vế sang liếm. Từ đỉnh một đường liếm tới gốc, tại trên hai tiểu cầu ở gốc đảo quanh vài vòng, hướng đáy chậu (chỗ giữa bộ phận sinh dục và hậu môn) dùng đầu lưỡi nhịp nhàng khẽ đỉnh, qua vài cái lại lần nữa trở lại đỉnh, từ linh khẩu bắt đầu lại di chuyển xuống phía dưới.

“A ư.....” Động tác của Diệu Ngạn giống như là đang đốt lửa trên người Tiểu Tứ, mồ hôi tích giọt, hô hấp bắt đầu dồn dập, một thứ trước mắt giống như đều thay đổi sắc thái.....

Một cổ cảm giác chưa bao giờ lĩnh hội qua như hồng thủy tràn ngập mà đến, rất nóng rất khó chịu, nhưng là cũng thực chờ mong sau khi mọi thứ sắp phát sinh. Máu toàn thân bắt đầu dần dần hội tụ đến bụng dưới, đó là..... Cái gì?

Còn đang chuyên tâm liếm khiến Diệu Ngạn bỗng nhiên cảm giác, đầu lưỡi đụng vào thứ gì đó ấm nóng, xúc cảm bắt đầu có thay đổi dần, chẳng lẽ..... Vươn một bàn tay khẽ vuốt, chồi non kia rõ ràng đã sắp bắt đầu đứng thẳng!

Thành công! Diệu Ngạn trong lòng âm thầm vui sướng! Ngẩng đầu nhìn Tiểu Tứ, đứa nhỏ kia mặc dù có chút say mê, nhưng cũng là vẻ mặt không thể tin được mà nhìn chính mình.

“Ta nói rồi đi?” Diệu Ngạn khởi động thân mình, tiến gần Tiểu Tứ, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt Tiểu Tứ, “Nhất định không có vấn đề.....”

Thân thể trong lúc tiếp xúc lẫn nhau, cũng làm cho Tiểu Tứ cảm nhận được nhiệt độ cơ thể dị thường của Diệu Ngạn, “Ngạn ca ca..... Của người cái kia..... Dán lên của ta.....”

Thờ ơ nhún nhún vai, Diệu Ngạn không chút nào che giấu, “Mỹ nhân ở trước mặt, không động tình mới là lạ!”

“Ha ha.....” Tiểu Tứ bị thái độ của hắn chọc cười, “Cơ hội khó được..... Ngạn ca ca muốn cùng ta làm một lần không?”

“Được.....” Chữ “a” còn chưa nói ra, Tiểu Tứ một cái xoay người đem Diệu Ngạn đặt trên mặt đất, “Tiểu Tứ..... Người muốn..... Làm gì ma?”

Mồ hôi lạnh chảy xuống, hy vọng không cần là như tưởng tượng của chính mình vậy.....

Tiểu Tứ mềm mại đáng yêu cười: “Ta cũng nói qua đi? Muốn ăn cũng là ta ăn người.....” Nói xong liền nhắm ngay đôi môi của Diệu Ngạn hôn xuống.

“Ngô ngô.....” Diệu Ngạn khóc không ra nước mắt, thật sự là tự chui đầu vào rọ a!!!

37. Chương 37

“Trời làm vậy, còn có thể; tự làm vậy, không thể sống!” Diệu Ngạn hôm nay xem như tự mình cảm nhận được!

Kỳ thật luận bằng võ công, Diệu Ngạn cũng không thấy không phải là đối thủ của Tiểu Tứ, từ dưới thân y chạy thoát hẳn là việc không khó, thế nhưng hiện tại cứ quanh quẩn ở trong đầu hắn chính là khuyên răn của Phong!

[Ngạn a, ngôn ngữ đối Tiểu Tứ không có tác dụng, muốn cầu Tiểu Tứ tha thứ cần dựa vào hành động! Mọi việc đều thuận theo Tiểu Tứ chút, học ba ba ta, nhìn hắn hồng phụ thân ta tốt bao nhiêu!]

“Đáng giận..... Ngô!” Còn có lời oán giận gì đều bị một trận đau đớn trên ngực kéo thần chí trở về, “Đau, Tiểu Tứ?”

Tiểu Tứ ghé vào trong ngực hắn, đang khẽ nhéo nụ hoa trước ngực kia, “Ngạn ca ca, người không chuyên tâm..... Có phải không muốn cùng ta không? Chúng ta đây.....”

“Không, không phải..... Không phải! Tiếp tục..... Chúng ta.....” Khó có được một lần cơ hội thân cận, sao có thể để con vịt đã nấu chín còn bay?

Diệu Ngạn đành phải kiên trì ra trận, hai tay buộc ở sai nhắm mắt lại, vẽ mặt một bộ khăng khải hy sinh quát to một tiếng: “Đến liền đến đi.”

“..... Phốc..... Ha hã.....” Nhìn bộ dáng của hắn, Tiểu Tứ không khỏi cười ra tiếng, “Ngạn ca ca không cần như vậy, tuy rằng là lần đầu tiên, chính là ta sẽ rất cẩn thận..... Hắn là sẽ không rất đau!”

Hắn là..... Sẽ không rất đau..... Kia ý nói..... Vẫn sẽ đau!!!!

.....

“A..... Ô..... Tiểu Tứ!” Ngón tay Diệu Ngạn xuyên sâu vào trong tóc Tiểu Tứ.

Cùng cảm giác vừa rồi hoàn toàn bất đồng, hắn rõ ràng cảm thấy đầu lưỡi ẩm áp của Tiểu Tứ xẹt qua cổ, xương quai xanh, cuối cùng đi vào ngực không ngừng ma sát hai khóa quả thực kia. Cái loại xúc cảm ướt át này mang đến tê dại, khiến miệng Diệu Ngạn không tự giác mà thoát ra rên rỉ ngọt nị.

“Ngạn ca ca, cảm giác tốt không?” Tiểu Tứ khẽ liếm nụ hoa đã gợn cao hỏi.

Diệu Ngạn bị y hỏi ngược ngừng không thôi, đỏ mặt quay đầu tránh đi mà không đáp.

Tiểu Tứ bĩu môi, nghĩ hắn là giận mình hầu hạ không chu toàn, cho nên tự quyết định nói: “Như vậy a..... Như vậy chiều này thế nào?”

Nói xong Tiểu Tứ một tay hướng về phía phân thân đã đứng thẳng của Diệu Ngạn, đầu lưỡi hơi hơi đụng vào cấm địa bí mật còn chưa mở ra kia!

“Này..... Không cần..... A a.....” Diệu Ngạn giống như một con cá mới vừa bị câu lên bờ, nửa người trên lập tức bắn lên ngã xuống tới lui, thở dốc cũng so với lúc trước nặng hơn rất nhiều, “Ăn hừ..... Tiểu Tứ, không nên cử động nơi đó!”

“Quả nhiên rất có cảm giác, xem ra ba ba nói đích thật đúng là không tui.....” Tiểu Tứ lại vẫn ở chỗ này tổng kết, “Ngạn ca ca, rất có cảm giác đi? Người xem phản ứng của người rất lớn nga!”

Chính là đơn thuần nói rõ sự thật, Tiểu Tứ hoàn toàn không có ý khác. Nhưng tại loại thời điểm này nói ra những lời này, ở Diệu Ngạn nghe ra lại một loại khiêu khích cùng hấp dẫn khác, trong phút chốc nhiệt độ của hạ thân nhất thời lại dâng lên vài phần.....

“Ô..... A..... Tiểu Tứ.....” Bất mãn động tác thoáng động chột dưng của Tiểu Tứ, nước mắt Diệu Ngạn đều sắp chảy xuống.

“A, ta đến đây..... Ngạn ca ca, người rất khó chịu sao?” Còn không rõ cho nên Tiểu Tứ rất sát phong cảnh hỏi.

Diệu Ngạn chuyển ánh mắt mờ mịt nhìn về phía y, một phen kéo Tiểu Tứ qua, để y gần sát mình, dùng thanh âm nhỏ như muỗi nói: “Tiếp tục..... Nhanh lên.....”

Tiểu Tứ đầu tiên là sững sốt, sau đó cười đến mức liềm giống một con mèo trộm thịt thành công, kề sát lỗ tai của Diệu Ngạn, ái muội mà khẽ liềm vành tai của hắn, “Tốt..... Ngạn ca ca nói muốn..... Ta đây.....” Bàn tay về phía trước, nắm lấy thứ thẳng cứng của Diệu Ngạn đã bắt đầu tiết ra yêu dịch, nhẹ nhàng vuốt, xoa bóp như là muốn khảo nghiệm tính nhẫn nại của hắn vậy.

Cúi đầu, vươn đầu lưỡi tiếp tục liềm lộng ngậm lấy nụ hoa, động tác tinh tế ngay cả một cái nếp uốn cũng không buông tha..... Có lúc liềm qua chỗ mẫn cảm, u huyết nháy mắt giật giật, Tiểu Tứ còn nhân cơ hội đem đầu lưỡi xâm nhập vào nội bích, cố ý hay vô tình mà đảo qua, hết thấy đều là hy vọng này đóa hoa này sớm nở rộ.....

“Hừ a..... Ân ân..... Aha.....” Dục vọng tăng vọt khiến Diệu Ngạn bị dục hỏa đốt cháy, Tiểu Tứ không nhanh không chậm di động căn bản là là khiêu chiến cực hạn của hắn.

Phía trước nhu hòa vỗ về đùa giỡn, phía sau lại được cẩn thận khai phá, thúc ép cùng thận trọng ở phía sau không thể nghi ngờ thành tra tấn thống khổ nhất.

“Ân..... Tiểu Tứ..... Tiểu Tứ..... A.....” Diệu Ngạn thất thần kêu gào tên của Tiểu Tứ.

Vòng eo cũng bắt đầu tự động lay động trước sau..... Không đủ..... Như vậy không đủ..... Hắn muốn không phải cái này..... Hắn muốn chính là nhiều hơn..... Nhiều hơn.....

“Hô..... Ngạn ca ca.....” Tiểu Tứ cũng nhận thấy được Diệu Ngạn không khống chế được.

Nhìn xem phía sau, cũng chuẩn bị không sai biệt lắm, thế là thử sáp nhập một ngón tay.....

“A.....” Hậu đình trống rỗng dần dần được lấp đầy, ngón tay vừa tiến vào đã bị gắt gao bám lấy.

“Thả lỏng..... Ngạn ca ca..... Như vậy còn không được.....” Tiểu Tứ vừa nói vừa uốn lượn nhét ngón tay vào, tại nội bích khẽ cào.

Nhưng kích thích như vậy lại dẫn tới tiếng kêu liên tục của Diệu Ngạn, không biết là sung sướng hay là khổ sở, “Cáp a..... A ân..... A a..... Tiểu..... Tứ..... Hừ cáp..... Ngô.....”

“Ngô.....” Tiểu Tứ hôn lấy Diệu Ngạn, nhân cơ hội này đưa nhón tay thứ hai vào.

“Hừ ừ.....” Khóe mắt của Diệu Ngạn vẽ ra nước mắt vui thích, hai chân không tự chủ được mà vòng quanh bên hông Tiểu Tứ, “A..... Cáp a.....”

Hai ngón tay động đậy qua lại, Tiểu Tứ rõ ràng cảm giác được cảm địa của Diệu Ngạn bắt đầu từng bước mở ra, trong lúc đó phát ra tiếng vang “Phốc xuy..... Phốc xuy.....” càng khiến kích tình bị đốt tới điểm sôi.

“Tí tách.....”

Tùy tiếng mồ hôi rơi xuống, Tiểu Tứ rút ngón tay của mình ra, lấy phân thân của mình cắm vào!

“A ừ.....”

“Àn cáp.....”

Trong sơn động vang lên chính là tiếng thở dài thỏa mãn của hai người..... Tiểu Tứ chống mặt đất, tĩnh tâm chờ Diệu Ngạn thích ứng, chính là trên trán hơi hơi hiện ra tĩnh mạch* tiết lộ cảm thụ của y, y đang liều mạng nhẩn nại! (*theo QT là mạch máu xanh nên ta để tĩnh mạch lun)

“A..... Àn.....” Chỉ chốc lát sau, Diệu Ngạn phát ra thanh âm dục cầu bất mãn, “Tiểu Tứ..... Tiếp tục a..... A..... Bên trong..... Thật kỳ quái..... Àn a..... Động.....”

“Động a.....” Tiểu Tứ đè nén thanh âm trầm, bắt lấy chân Diệu Ngạn bắt đầu thông thả chuyển động, “Như vậy sao?”

“Hừ ừ..... Không.....” Đây không phải là hy vọng của Diệu Ngạn, muốn tự mình chuyển động, nhưng là hai chân bị trói buộc, căn bản bất lực, dưới tình thế cấp bách đành phải dùng nước mắt phát tiết mất mát do mình không chiếm được thỏa mãn, “Tiểu Tứ..... Mau một chút..... A..... Chậm..... Rất khó chịu a..... Àn.....”

Không biết có phải cố ý không, vừa mới bắt đầu động tác chậm như rùa Tiểu Tứ sau khi nghe thấy Diệu Ngạn cầu xin, cứ nhiên “bước đi như bay”, điên cuồng mà lắc lư eo của mình.....

Cắm vào thật sâu, lại ở lúc Diệu Ngạn mới vừa cảm thấy thỏa mãn lập tức rời khỏi, lúc Diệu Ngạn đang muốn khóc cầu lại xâm nhập, cứ như thế, khiến Diệu Ngạn quanh quẩn ở giữa khoái cảm vô cùng và lạc phách.

“Ngạn ca ca..... Ngạn ca ca.....” Mỗi lần cắm vào, Tiểu Tứ luôn gọi hắn một tiếng.

Cúi đầu nhìn Diệu Ngạn dưới thân kiều mi như thế, Tiểu Tứ cảm thấy hạnh phúc vô cùng..... Nếu có thể cùng người luôn bên nhau, thật là tốt biết bao.....

“A..... A.....” Bỗng nhiên lúc ma xát đến một điểm nào đó, Diệu Ngạn kêu đặc biệt lớn tiếng, cũng có vẻ đặc biệt hưng phấn.

Xem ra chính là nơi đó! Tiểu Tứ bắt lấy điểm mẫn cảm này, lúc tiến vào không ngừng sát qua, cho dù Diệu Ngạn muốn tránh cũng không được!

“Tiểu Tứ..... Không cần nơi đó..... Không cần..... A a.....” Diệu Ngạn một tay che khuất ánh mắt, chính là nước mắt lưu lại nơi khóe mắt, cùng nhịp điệu co rút của thân thể lại phản bội hân, như trước không thể che dấu cảm thụ hưng phấn không kiềm chế được kia.

Kéo cánh tay Diệu Ngạn xuống, Tiểu Tứ nhìn ánh mắt hân mỉm cười, “Ngạn ca ca, ta thực thích người.....” Hai môi áp lên nhau, nuốt đi tiếng rên rỉ của Diệu Ngạn.

Chuyển động của thân thể, khiến cho hai cổ thân thể dán lại càng thêm chặt chẽ, Tiểu Tứ hưng hăng đánh qua điểm mẫn cảm này, cảm sâu đến mức không thể tưởng tượng được..... Diệu Ngạn chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, một cổ lửa nóng phần chân trào ra, bắn ướt Tiểu Tứ cùng bụng của mình.

Rồi sau đó chỉ thấy Tiểu Tứ thở phì phò, lại ra sức tiến vào, trong cơ thể lại là một cỗ nhiệt lưu, tràn ngập thân thể hân, cái loại cảm giác này phi thường kỳ diệu.

Lần đầu tiên thỏa thích hợp hoan khiến hai người bọn họ đều mất đi khí lực, dư vị cao trào làm cho bọn họ hăm sâu trong đó, thật lâu không thể tự thoát ra được..... Thế là ngay tại núi này bên trong động, hai người ôm thân thể đối phương trầm trầm mà ngủ, không có hỉ nộ ái ố của trần thế, không có thăng trầm giữa người trong thế gian, bọn họ có được chỉ là có nhau mà thôi.....

38. Chương 38

“Người nói, Tiểu Tứ nhà ta đi nơi nào? Nói mau a.....” Nếu không bị Phạm cản lại, Tuyền nhất định tiến lên tóm lấy Mạc Ngữ.

Mạc Ngữ đã khôi phục bộ dáng nhát gan sợ phiền phức thường ngày, hai mắt đắm lệ cuộn mình nơi góc tường, dáng vẻ diêm dạm đáng yêu.

“Ba ba người bình tĩnh một chút, Mạc Ngữ không thể nói a!” Thần từ phía sau không chế được Tuyền, bên kia Phong ngăn trước mặt Tuyền hỗ trợ.

“Ta quả nó có thể nói hay không, tóm lại hôm nay ta nhất định phải hỏi rõ!” Chỉ số nổi bão của Tuyền đã đột phá đỉnh, ai nói cũng nghe không.

Phạm ở bên giữ chặt lấy hắn, nhưng vừa muốn nói cái gì, lại phát hiện trước mắt thêm một bóng dáng.....

Mạc Ngữ ngồi xổm trong góc, che cái lỗ tai càng không ngừng run rẩy, ánh mắt nhìn chăm chăm mặt đất, bỗng nhiên phát hiện một cái bóng đang đi về phía mình, nhát gan ngẩng đầu..... Nhưng lúc nhìn thấy khuôn mặt của người nọ, trong mắt một tia sát khí lóe lên rồi biến mất!

Kì Viêm ngồi xổm xuống, thay Mạc Ngữ lau nước mắt, nghiêm khắc lại không mất nhu hòa mà khuyên nhủ: “Đừng khóc, người là nam hài tử! Khóc suốt mướt ra bộ dạng gì?!”

“Viêm?” Vận Thực chưa bao giờ gặp qua hắn có thái độ đối đãi người khác như thế.

“Hành động kinh người” bất ngờ của hắn cũng khiến Tuyền bình tĩnh lại, đến nỗi một đám người cũng buông lỏng động tác của mình.

“Thao Liễm vương muốn làm cái gì?” Phong nhìn hắn thay thế vị trí của mình liền đi tới bên người Thần nhẹ giọng hỏi.

“Không biết a.....” Thần cũng lặng lẽ trả lời, hai người chỉ có thể yên lặng nhìn xem.

“Hừ ân..... Hừ ân.....” Mạc Ngữ bị hắn nói như thế thật sự ngừng nước mắt, ngược lại không ngừng nức nở.

Kì Viêm đưa tay kéo nó, Mạc Ngữ mất thăng bằng ngã quỵ trên người hắn, cuống quýt rời đi, hình như là sợ Kì Viêm sẽ giận chó đánh mèo với nó.

Trái lại Kì Viêm, nhưng thật ra một chút không hờn giận đều không có, lập tức mang Mạc Ngữ đi đến trước mặt Tuyền, đẩy nó lên phía trước, “Trốn tránh không phải biện pháp, trước cùng chúng ta câu thông một chút đi..... Tứ diện hạ rốt cuộc đi nơi nào?”

Mạc Ngữ nhìn Kì Viêm một cái, sau đó vẫn sợ đầu sợ đuôi chỉ về phía Kì Viêm.....

“Nó chỉ Thao Liễm vương?” Phong có chút giật mình, chẳng lẽ.....

“Ý gì?” Tuyền cầm lấy ống tay áo của Mạc Ngữ hỏi.

“Ngô.....” Mạc Ngữ vội vàng kéo cánh tay mình về, cắn môi dưới lập tức liền muốn khóc lên.

Phạm đem Tuyền chắn ra phía sau, tương đối bình tĩnh hỏi Mạc Ngữ: “Là Tiểu Tứ đi Thao Liễm? Hay là.....” Y nhìn Kì Viêm, “Thao Liễm vương biết y ở nơi nào?”

Mạc Ngữ nghe thấy y vừa hỏi xong, thân thể ngẩn ra, trừng lớn hai mắt liều mạng lắc đầu.

“Sao lại vậy?” Vận Thục khó tin nhìn về phía Kỳ Viêm, tay cũng kì lòng không đậu mà kéo vạt áo của Kỳ Viêm, “Không có khả năng..... Tiểu Tứ..... Viêm, không có khả năng là người!”

Kỳ Viêm không có biện hộ cho mình, chỉ là hơi hơi ngẩng đầu, lấy ánh mắt thâm thúy nhìn Mạc Ngữ, hai tay đặt trên người Vận Thục trên người, ai cũng không biết hắn suy nghĩ cái gì.....

Nhóm hộ vệ phía sau đã sắp nhện không được tranh nhau bắt đầu vì vương của mình biện giải, Sí mở miệng trước: “Người chớ có nói bậy, vương ta đã nói không tiến công Kỳ Nghê, bắt Tứ Hoàng Tử của các người làm gì?”

“Chính xác, vương của ta không có lý do bắt y, các người không cần ngậm máu phun người!” Hàn cũng không cam rơi lại phía sau.

Thần nghe xong lời này rất là khó chịu, hai người kia hắn đã nhện thật lâu.....”Nói nhanh như vậy, ta xem là có người có tật giết mình!”

“Thần.....” Phong kéo hắn, ý bảo không cần xúc động.

“Người.....” Sí đang muốn phản bác, lại nghe thấy tiếng đồ vật này nọ rơi xuống!

“Đông!” Một tiếng thanh thúy, ngực Kỳ Viêm bởi vì Vận Thục kéo lấy rơi xuống một khối tử ngọc.....

“Này.....” Vận Thục không nói hai lời nhặt tử ngọc trên mặt đất, miệng khe khẽ, ngọc lẳng vài giây xong, thông thả chuyển hướng Kỳ Viêm, “Tử ngọc của Tiểu Tứ..... Vì sao lại ở chỗ người?”

“Vương?!” Sí cùng Hàn cũng đồng dạng không thể tin được.

Phạm tiến lên từ trong tay Vận Thục tiếp nhận khối ngọc bội kia, thần sắc sắc bén nhìn chằm chằm Kỳ Viêm: “Hy vọng Thao Liễm vương có thể hảo giải thích với chúng ta một chút..... Khối ngọc này rốt cuộc chuyện thế nào?”

.....

Trong sơn động, hai người ôm chặt, thời gian trôi qua, thể lực dần dần khôi phục, Tiểu Tứ tỉnh lại trước. Sau khi tỉnh, y không đánh thức Diệu Ngạn, chỉ là xuống nước tắm rửa một cái, giúp Diệu Ngạn lau lau một chút, thay hắn mặc xiêm y, rồi mới mặc cho mình ngồi bên đống lửa, suy nghĩ hai người nên ra ngoài như thế nào.

Từ cấu tạo của sơn động này xem ra, hẳn là cùng vách hang trong hồ trong hồ tương thông, Ngạn ca ca là trong lúc vô tình tìm được đi!

Tiểu Tứ biết rõ kỹ năng bơi của mình rất kém cỏi, mới vừa xuống nước liền cơ hồ mất đi ý thức, hoàn toàn không giúp được gì, như vậy nếu muốn đi về, sẽ lại dựa vào hắn một lần..... Nghĩ như thế, Tiểu Tứ lại quay đầu nhìn cái người nghĩ muốn quên lại khó có thể quên được, lần này lại cho hắn thêm phiền toái đi!

“Ân.....” Phía sau, bởi vì mất đi độ ẩm của Tiểu Tứ, Diệu Ngạn cảm thấy có chút cảm giác mát trần trọc thanh tỉnh, “Tiểu Tứ?” Tay vô ý thức sờ soạng bên cạnh, chính là người đã không ở nơi đó!

“Tiểu Tứ!” Cảm thấy không đúng, Diệu Ngạn kêu một tiếng đứng dậy, bắt đầu tìm kiếm Tiểu Tứ.

“Ngạn ca ca, ngươi không cần gấp, ta ở trong này!” Tiểu Tứ ngồi bên đồng lửa phát tay ý bảo.

“Người sao lại ở trong này?” Diệu Ngạn đứng dậy, mặc quần, cầm lấy y phục tùy ý cột thắt lưng rồi ngồi bên cạnh Tiểu Tứ.

Tiểu Tứ vẫn nhìn chăm chú động tác của hắn, thẳng đến khi hắn muốn nhích lại gần mình, y mới lại dời sang vị trí bên cạnh, xem ra là có ý kéo dài khoảng cách giữa hai bên.

“Tiểu Tứ?” Động tác của y khiến Diệu Ngạn khó hiểu.

Nhưng Tiểu Tứ liền so với hắn hiểu được lí lẽ, tình huống nói cho hắn: “Ngạn ca ca, ngươi giúp ta trị liệu..... Đối với chúng ta vừa rồi nhất thời nhịn không được làm chuyện vượt quá giới hạn, ngươi..... Không tức giận đi?”

Diệu Ngạn không hiểu ra sao “Vượt quá giới hạn...?” Lập tức liền phản ứng lại, “A..... Người là nói chuyện đó..... Chúng ta đây.....”

“Ngạn ca ca, Khải ca ca có tức giận không?” Tiểu Tứ lo lắng chính là cái này, “Nếu hắn sinh khí, có phải ngăn trở..... tình cảm của các ngươi không?”

“..... Ta.....” Diệu Ngạn vừa muốn trả lời.

Lại bị Tiểu Tứ đoạt quyền lên tiếng, y như là muốn cực lực gạt bỏ bản thân mà ngược lại cười nói: “Sẽ không đi, nếu là thật yêu..... Kia hắn nhất định sẽ tha thứ cho ngươi..... Là như vậy..... Sẽ không sai.”

Nhìn y tìm kiếm an ủi như vậy, Diệu Ngạn thực sự có xung động muốn dò xét, chỉ là..... Lời nói như gió bay, còn chưa tới lúc!

Nhưng dự vọng muốn biết mãnh liệt vẫn khiến Diệu Ngạn hỏi một câu: “Nột, Tiểu Tứ, nếu..... Ta là nói nếu..... Khỏi hẳn, chúng ta bởi vì người chia tay..... Người có thể cùng ta không?”

Tiểu Tứ ngẩng đầu thực buồn bực chăm chú nhìn Diệu Ngạn, “Bởi vì chuyện của chúng ta mà chia tay?”

“Ân!” Đáp án rốt cuộc là thế nào?

“Ân..... Sẽ không!” Tiểu Tứ chắc chắn trả lời.

“Hả?” Diệu Ngạn thất vọng đến cực điểm.

“Chính là ta sẽ giúp Ngạn ca ca tìm một đối tượng thích hợp!” Tiểu Tứ nhanh nói tiếp, “Tìm một người vô luận thế nào cũng sẽ không ghét bỏ Ngạn ca ca, một người sẽ yêu người cả đời!”

“Đi?” Ngoài dự đoán! “Như vậy người không được sao?” Diệu Ngạn không có tự hỏi thốt ra.

“Ta?” Tiểu Tứ cười khổ nói, “Ta không được, Ngạn ca ca không thích, ta ngay cả tư cách cơ bản cũng không có!”

“.....” Diệu Ngạn kinh ngạc nhìn y, thân thể trước hắn từng bước làm ra phản ứng.

Vươn hai tay, vòng qua cổ Tiểu Tứ đem y áp sát vào mình, đầu gối lên vai Tiểu Tứ, cúi đầu nói gì đó.....

“Cái gì? Ngạn ca ca, người nói ta không có nghe thấy, có thể lặp lại lần nữa không?” Tiểu Tứ tưởng hắn có chuyện muốn nói.

“..... Không có gì!” Cùng Tiểu Tứ tách ra, Diệu Ngạn ức chế tình cảm của mình.

“Nga.....” Tiểu Tứ sẵn sàng chưa từng có hỏi, nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Như vậy hiện tại chúng ta nên đến thảo luận, làm thế nào rời khỏi chỗ này!”

“Rời khỏi nơi này? Đơn giản a.....” Diệu Ngạn chỉ chỉ hồ nước, “Xuống nước chỗ đó có thể nói thẳng đến hồ trong rừng, chỉ cần không có mấy con nhện đáng giận, chúng ta có thể an toàn xuống núi!”

“Ân, ta cũng đoán được..... Bất quá ta.....” Nói đến nhược điểm, Tiểu Tứ có chút hổ thẹn.

Diệu Ngạn cùng hắn đính hôn mười năm, tất nhiên là đối việc này rõ như lòng bàn tay, “Ta biết a, chính là Tiểu Tứ người là ‘vịt trên cạn’, đừng lo lắng, ta sẽ rất nhanh mang người ra ngoài, hết thấy giao cho ta!”

“..... Có quá phiền toái không?” Tiểu Tứ vẫn lo lắng nhiều hơn một tầng.

“Không có việc gì!” Diệu Ngạn giống như trước đây sủng ái mà sờ sờ đầu y, “Tiểu Tứ nghĩ nhiều rồi!”

Tiểu Tứ nghe nói như vậy, tâm tình không khỏi thả lỏng rất nhiều, sờ sờ đầu mình vừa rồi bị Diệu Ngạn xoa xoa nói: “Mọi việc nghĩ nhiều chút sẽ không làm sai, trước đây Ngạn ca ca đã nói vậy!”

Diệu Ngạn lại ngây ngẩn cả người, những lời này mình là nói chưa bao lâu? Chính mình cũng không nhớ rõ..... Tiểu Tứ lại nhớ rõ như vậy..... Như vậy.....

“Tiểu Tứ..... Lời của ta..... Người nhớ rõ a?”

“Đúng nha, khuyên giải cùng câu trả lời của Ngạn ca ca ta cơ hồ đều nhớ rõ..... Ngạn ca ca?” Y nói còn chưa xong đã bị Diệu Ngạn ôm lấy.

Diệu Ngạn ôm lấy y, đầu cúi thấp đủ cho người ta nhìn không thấy vẻ mặt của hắn..... Thật là khờ quá a..... Tiểu Tứ, vì sao lại ngốc như vậy chứ?

39. Chương 39

Kì Viêm tuy là Thao Liễm vương, nhưng lần này vì phục xuất tuần khiến hắn mang thân phận bất tiện, hiện giờ hắn bị Tuyên giam lỏng trong khách phòng, trừ bỏ Vận Thực ra ngay cả người hầu bên người cũng không thể rời khỏi phòng nửa bước!

Mà Diệc Ưu nghe tin Nhị ca của mình “bắt cóc” Tiểu Tứ, bị giam lỏng, vẫn cứ kéo Thẩm Điều muốn đi gặp hắn..... Mở cửa phòng ra, Vận Thực, đứa nhỏ, còn có Sí cùng Hàn đều ở trong này.....

Vừa thấy Kì Viêm bình tĩnh như thường, Diệc Ưu liền nhin không được quát: “Nhị ca, người đến tột cùng muốn làm cái quỷ gì? Vì sao muốn bắt Tiểu Tứ?”

“Tam điện hạ, ngài hiểu lầm!” Sí hảo tâm vì chủ giải vây, lại bị Kì Viêm vung tay lên ngăn cản.

Hắn uống ngụm trà nhàn nhã hỏi: “Diệc Ưu cũng cảm thấy là ta bắt người?”

“Chẳng lẽ không đúng sao không?” Thái độ của Kì Viêm như vậy đem ủy khuất cùng phần hận trong lòng Diệc Ưu mấy năm nay tất cả đều một lượt kích phát ra ngoài! “Người trước dùng ta đến ly gián vợ chồng thái tử, rồi mới đem ta đưa cho Kỳ Nghê, lợi dụng nữ nhân kia tới tra tấn song bào thai, cưỡng bức công chúa của bọn họ, bây giờ còn đối phó Tiểu Tứ..... Ta chịu đủ rồi, Nhị ca người vì cái gì cũng không vì người khác ngăn lại?”

“Ba!” Một tiếng thanh thúy vang dội, chính là một cái tát của Vận Thực dưng trên nửa mặt trái của Diệc Ưu.

“Vận Thực?” Thấm Diêu kéo Diệc Ưu qua xem mặt y, xác nhận không có gì xong lại nhìn muội muội, không biết dụng ý của nàng là vì sao?

Vận Thực vẫy vẫy tay, nghiêm mặt đối y nói: “Trên thế giới rất nhiều người có tư cách trách cứ hần, chỉ là duy nhất mình ngươi không có! Bởi vì hần cho dù có lỗi với nhiều người như vậy, nhưng không có lỗi với ngươi!”

Diệc Ưu tay trái che má quay đầu, không cam lòng truy vấn: “Hần đem ta đưa cho nước ngươi, ta đây có phải còn nên cảm ơn hần?”

“Đúng vậy! Hần bảo hộ ngươi, tuy rằng sinh ra ở nước hần, nhưng ngươi ở Kỳ Nghê có chịu quá ủy khuất sao? Trừ bỏ việc về gia hương, ngươi còn có cái gì không chiếm được?” Vận Thực oán giận chất vấn y, “Ngược lại, ngươi nếu sinh hoạt tại Thao Liễm, thứ ngươi phải đối mặt chính là nghi ngờ của dân chúng đối với huynh đệ các ngươi, ngươi có biết lời đồn đại của dân chúng kinh khủng thế nào sao? Ngươi có biết lưng mang áp lực giết huynh soán vị sao? Ngươi hết thấy đều không biết, sống trong cuộc sống an nhàn ngươi dựa vào cái gì mà hoài nghi trách cứ ca ca của ngươi?!”

“.....” Diệc Ưu môi mỏng khẽ mở, lại nói không ra gì lời phản bác nào.

Thấm Diêu khe lay thân thể y, “Diệc Ưu, không sao chứ? Ra ngoài nghỉ ngơi được không?”

Diệc Ưu vẫn không có phản ứng, y không biết..... Theo như lời của Vận Thực, y cái gì cũng không biết..... Như nàng nói, Nhị ca đều là vì y sao? Kia..... Y rốt cuộc nên làm thế nào mới tốt?

“Diệc Ưu!” Kì Viêm cuối cùng lên tiếng.

“!” Diệc Ưu nghe vậy toàn thân ngẩn ra, đầu chậm rãi chuyển hướng Kì Viêm.

Trong mắt của Kì Viêm cũng không có hờn giận gì, chỉ thản nhiên nói cho y “nhiệm vụ cuối cùng”.....”Diệc Ưu, đi Căng Uyên Lâu tìm Chung Ly, giúp ta hỏi chút vấn đề!”

“Được sư Chung Ly? Hần không phải đã mất tích sao.....” Diệc Ưu ngẩn người, chợt hiểu ra, “Nhị ca trước đó liền bí mật đem hần phái đến Kỳ Nghê..... Làm gián điệp?”

“Gián điệp?” Thấm Diêu nghe thấy này từ, không khỏi nhú mày.

Kì Viêm không có trả lời câu hỏi của Diệc Ưu, tiếp tục lời nói của mình: “Tìm được hần, hỏi hần một câu ‘ngươi có biết mọi thứ hần muốn làm không?’..... Nếu hần không trả lời vậy lại hỏi ‘hần vì sao phải làm như

thế?’..... Nếu vẫn là không có đáp án thì không cần nhiều lời vô nghĩa, lập tức trở về! Đúng rồi, kêu tiểu tử này cùng người đi!” Hắc chỉ chính là Thấm Diêu.

“Đi? ‘hắc’ là ai?” Diệc Ưu nghe không rõ.

“Này người không cần hỏi nhiều, biết nhiều hơn một phần liền thêm một phần nguy hiểm đến tính mạng, nhớ lấy!” Nói xong Kỳ Viêm liền xoay người ôm lấy đứa con ra lệnh đuổi khách, “Tốt lắm, các người đi đi! Ta muốn nghỉ ngơi!”

“Nhị ca.....” Diệc Ưu còn muốn hỏi, nhưng Thấm Diêu lại lờ y đi, “Người kéo ta làm gì? Ta còn có chuyện muốn hỏi Nhị ca!”

Thấm Diêu không để ý tới y lập tức đi về phía trước, “Nhị ca người rõ ràng không muốn người lợi vũng nước đục này, người tội gì phải lãng phí khổ tâm của hắc?”

Diệc Ưu kinh ngạc hỏi: “Người cũng biết Nhị ca ta làm tất cả mọi thứ vì ta?”

“Không biết!” Thấm Diêu trả lời, “Đoán được sự thật đại khái chỉ có mình Vận Thực..... Ánh mắt cùng trực giác của nha đầu thực không tồi!”

“Người đây là đấng khen ngợi Nhị ca ta?” Diệc Ưu biết trong lời hắc có chuyện.

Lần này, Thấm Diêu không có trả lời, đánh chết hắc cũng nói không ra lời khen ngợi Thao Liễm vương kia!

“..... Chúng ta đây hiện tại đi nơi nào?” Diệc Ưu đổi đề tài hỏi.

“Đi tìm Chung Ly kia!”

“Hả?”

“Chuyện này không đơn giản..... Muốn tìm được Tiểu Tứ, giải quyết càng nhanh vấn đề của ca người càng tốt!”

.....

“Phốc!” Diệc Ngạn kéo Tiểu Tứ trôi lên mặt nước, “Tiểu Tứ, đừng lo đi?”

“Khụ khụ!” Tiểu Tứ ho nhẹ vài tiếng trả lời, “Không có việc gì, Ngạn ca ca chúng ta lên bờ đi!”

Diệu Ngạn gật đầu, nâng Tiểu Tứ trước đưa y lên bờ, rồi mới tự mình lên bờ! Quần áo của hai người đều ướt sũng, chính là thời gian cũng không cho phép bọn họ dừng lại lúc này! Bởi vì đám nhện khổng lồ kia.....

“Ngạn ca ca, lần trước này nhện lúc gần giữa trưa ngửi được mùi máu tươi tiến đến..... Như vậy.....”

Tiểu Tứ cầm trong tay ra một thanh tiểu đao tùy thân, cởi áo khoác ném trên mặt đất, rồi mới đứng lên, đưa tay tới trên áo, dùng tiểu đao nhắm ngay cổ tay của mình.

Diệu Ngạn nhanh tay lẹ mắt giữ chặt tay y, “Tiểu Tứ ngươi muốn làm gì?”

“Điều hổ ly sơn!” Tiểu Tứ nói rồi dùng sức vẩy khỏi kiếm chế của tay hắn, dùng sức hướng động mạch cổ tay cắt xuống.

“Tiểu Tứ!” Diệu Ngạn không kịp ngăn cản, chỉ có thể nhìn trên tay Tiểu Tứ máu tươi cuộn cuộn không ngừng trào ra, nhỏ trên áo trắng tuyết nở ra từng đóa huyết hoa tiên diễm, “Ngươi không muốn sống nữa?!”

Diệu Ngạn cuống quýt xé vạt áo của mình thành mảnh vải, nghĩ muốn giúp Tiểu Tứ cầm máu, nhưng Tiểu Tứ quật cường không chịu!

“Ừ ừ! Còn chưa đủ..... Đợi một chút nữa.....”

“Đợi một chút nữa cái gì!” Diệu Ngạn tức giận quát, “Nhìn xem sắc mặt của ngươi, đều tái nhợt, còn chờ cái gì!”

Hắn thật sự khó thở, chính mình rõ ràng ngay tại bên người Tiểu Tứ, nhưng vì sao mỗi lần xảy ra chuyện, hắn đều chỉ có thể lặng lẽ đứng nhìn mà không thể ngăn cản?

Tiểu Tứ cơ hồ nghe không rõ hắn đang nói cái gì, mắt máu quá độ khiến y gần như hôn mê, “Ngạn ca ca..... Không có việc gì..... Ta.....”

“Tiểu Tứ?!” Chỉ thấy Tiểu Tứ đứng không vững rồi ngã xuống, Diệu Ngạn vội vàng ôm lấy y, toàn thân bao lấy Tiểu Tứ, cầm lấy mảnh vải băng bó cầm máu cho y! “Thật sự là xằng bậy!”

Tiểu Tứ đầu vầng mắt hoa vẫn không thể ngăn cản như cũ, y lại mơ mơ màng màng kéo kiện áo dính đầy máu kia, dùng sức ném ra ngoài, trước lúc hôn mê để lại một câu: “..... Ngạn ca ca, đi mau!”

Diệu Ngạn nhất thời hiểu được ý của Tiểu Tứ! Dùng quần áo dính máu hấp dẫn đám nhện nyaf, lấy này đổi lấy thời gian cho hai người chạy trốn.....

Chính là trong lúc đó khiến Diệu Ngạn chú ý chính là: cho dù suy yếu sắp té xỉu, Tiểu Tứ cũng không có

xin Diệu Ngạn dẫn y đi cùng, lời cuối cũng là”Ngạn ca ca, đi mau!”!!

“Thật sự là, cả nhà các người..... Ngốc là di truyền sao?” Lời tuy nói như thế, nhưng Diệu Ngạn vẫn ôn nhu ôm lấy Tiểu Tứ, trước lúc đàn nhện chưa xuất hiện chạy nhanh tới cửa ra phía trước.....

Có lẽ là kế hoạch của Tiểu Tứ dùng được, thẳng đến khi Diệu Ngạn xuống núi cũng không có nhìn thấy đàn nhện kia, mặt trời chói chan trên đầu, Diệu Ngạn một đường chạy rất nhanh tới nơi an toàn, cuối cùng dừng bước!

Dừng lại rồi ôm Tiểu Tứ lập tức ngồi xuống mặt đất, “Hô..... Thật lâu không vận động, thể lực thật đúng là không như trước kia!”

Tự mình lau mồ hôi nhìn nhìn lại Tiểu Tứ té xỉu..... Máu trên cổ tay đã ngừng, chỉ là sắc mặt tái nhợt như trước, trên môi cũng không thấy thêm chút huyết sắc nào, nhiệt độ cơ thể cũng có chút lạnh như băng. Diệu Ngạn theo bản năng đem y ôm càng chặt hơn..... Cảm nhận được động tác vô ý này, Tiểu Tứ hơi hơi mở mắt.

“Ngạn ca ca? Chúng ta..... Ân.....” Đang muốn đứng dậy, nhưng lại một trận choáng váng khiến Tiểu Tứ ngã trở về.

“Đứa ngốc a, mất quá nhiều máu, không cần miễn cưỡng thân thể chính mình!” Diệu Ngạn hỗ trợ đỡ lấy y, phát tiết buồn bực trong lòng.

Tiểu Tứ hoàn toàn tứ chi vô lực, đành phải ngoan ngoãn nằm, “Chúng ta xuống núi? Nơi này là chỗ nào?”

“Chỗ này cách ngọn núi không xa..... Đi, ta ôm ngươi về trấn nhỏ đi tìm ba ba cùng phụ thân ngươi!” Nói rồi Diệu Ngạn liền đứng lên tính toán rồi đi.

“Chờ một chút..... Ngạn ca ca, không cần trở về! Chúng ta đến khách điểm!” Tiểu Tứ thấp giọng nói.

“Này lại là vì sao?” Diệu Ngạn khó hiểu.

Tiểu Tứ chỉ hướng phủ tướng quân nói: “Ta hiện tại sức khỏe không tốt, Ngạn ca ca đem ta an trí ở khách điểm, rồi mới lấy mặt thật đi tìm Nhị ca, Tam ca ta..... Nhưng không cần nói cho phụ thân cùng ba ba..... Mạc Ngữ hân là đi tìm bọn họ!”

“Mạc Ngữ? Tiểu Tứ là muốn tránh nó? Vậy ngươi vì sao.....” Muốn đem tử ngọc cho nó?

“Ta chỉ là ‘hoài nghi’, cần ‘xác nhận’!” Tiểu Tứ sắp ngủ, “Tóm lại không thể để cho nhiều người phát hiện hai chúng ta trở về..... Ngạn ca ca, xin.....” Nói còn chưa xong, Tiểu Tứ lại trầm trầm ngủ.

Theo Tiểu Tứ mà quyết định, Diệu Ngạn đưa y tới ở khách điểm duy nhất trong trấn nhỏ. Phân phó chường quầy mua chút dược liệu bổ huyết, làm chút đồ ăn bổ huyết mang lên, sắp xếp xong mọi thứ, nhìn Tiểu Tứ suy yếu trên giường, hắn cũng không trực tiếp đi tìm song bào thai, hết thấy vẫn là chờ tình huống của Tiểu Tứ chuyển tốt rồi nói sau..... Nhưng lúc này trong lòng Diệu Ngạn không khỏi nổi lên dấu chấm hỏi, Mạc Ngữ? Nó xảy ra chuyện gì? Tiểu Tứ là đang hoài nghi nó cái gì chứ?

40. Chương 40

“Tứ điện hạ, Tứ điện hạ.....” Là ai? Là ai đang gọi? “Tứ điện hạ, có còn nhớ rõ lão nạp?” Thân ảnh người kia từng bước tới gần chính mình, đó là.....

“A, là lão sư phụ trong miếu?!” Tiểu Tứ đi ra phía trước, nhìn quanh bốn phía hỏi, “Nơi này là chỗ nào? Người vì sao lại ở trong này?”

“Ha ha!” Lão hòa thượng sờ sờ bộ râu dài của mình trả lời, “Nơi này là trong lòng Tứ điện hạ, lại nói tiếp là lão nạp tùy ý xâm nhập!”

“Mơ?” Nhìn chung quanh một lần nữa, nơi này cái gì cũng không có, ngay cả sắc thái đều chỉ có chỉ một màu xám trắng, “Vì sao trong lòng ta cái gì cũng không có?”

Lão hòa thượng mở híp hai mắt, “Đó là bởi vì..... Người thêm sắc thái cho sinh mệnh của điện hạ, đã bị đuổi ra khỏi thế giới của điện hạ!”

“Di? Ta không có a!” Là Ngạn ca ca nghĩ muốn rời đi cho nên.....

“Tứ điện hạ a.....” Lão hòa thượng vô căn cứ viết một chữ, “Chữ ‘thiên’ vô cùng lớn, nó có thể bao dung mọi sai lầm, đúng, tốt, xấu..... Cái này giống người, người có thể bao dung mọi thứ của người khác, có thể rộng rãi mà coi nhẹ tất cả..... Thậm chí là phản bội!”

“.....!” Tiểu Tứ thoáng cả kinh, cực lực phản bác, “Không..... Không phải!”

“Nhưng người đúng là vẫn còn nhỏ a.” Lão hòa thượng không thèm để ý đến phản bác của Tiểu Tứ, lời nói thâm thía vỗ vỗ bờ vai y, “Đứa nhỏ vẫn có tùy hứng của nó, người tuy rằng ngoài miệng nói không ngại người kia rời đi, người sẽ chúc phúc hắn. Nhưng người nhìn xem lòng của người..... Cái gì cũng không có lưu lại, người thực tức giận đi, giận đến mức đem hắn hoàn toàn đuổi ra khỏi thế giới của người..... Không phải sao?”

Sự thật bày ra trước mắt, Tiểu Tứ còn muốn biện giải cũng không thể nói gì, “Ta.....”

“Đứa nhỏ a.....” Lão hòa thượng đối xưng hô với Tiểu Tứ, hoàn toàn là xem y như một đứa nhỏ bình thường,

“Người cũng là người, là người lại không thể thể đạt tới trình độ ‘thiên’, nếu thật sự muốn đạt tới..... Như vậy, người sẽ không thể tránh khỏi việc thương tổn tới người quan trọng nhất của mình..... Tựa như người kia!”

Tiểu Tứ nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu, “Hả? Như vậy là ta thương tổn Ngạn ca ca?”

“Người là một đứa nhỏ thông minh, người thông minh không nhìn lại quá khứ, chỉ theo đuổi tương lai! Bây giờ còn nói là ai thương tổn ai..... Chưa nhận ra đã quá lãng phí thời gian rồi sao?” Lão hòa thượng từ ái gõ đầu Tiểu Tứ.

Vuốt ve đầu bị gõ, Tiểu Tứ sáng tỏ thông suốt, “Ngô..... Ta nghĩ ta đã biết nên làm thế nào!”

Ánh mắt lão hòa thượng híp lại thành đường cong nụ cười, “Ha ha ha ha..... Tứ điện hạ chính là Tứ điện hạ, lão nạp quả nhiên không có nhìn nhầm!”

“Lần này còn đa tạ đại sư chỉ điểm!” Tiểu Tứ cúi đầu thở dài tạ ơn.

“Chà, lão nạp không dám nhận!” Thân ảnh của lão hòa thượng bắt đầu mơ hồ, ông nhìn lên trên, “Thời gian không nhiều lắm, lão nạp lần này là đang dạo chơi tứ hải tiến đến xem Tứ điện hạ..... Từ nay về sau chúng ta cũng sẽ không gặp lại, thỉnh điện hạ thay ta chúc mừng Phạm công tử trước!”

“A? Chúc mừng cái gì?” Tiểu Tứ nghe không hiểu.

“Ha ha ha ha ha ha.....” Đáng tiếc trả lời y chỉ có từ từ mơ hồ cùng tiếng cười tùy ý của lão hòa thượng.....

.....

“Tiểu Tứ, Tiểu Tứ.....”

“Ngô.....” Tiểu Tứ mở mí mắt trầm nặng, ba khuôn mặt dần rõ ràng, ba đại nam nhân kín không kẽ hở quay quanh bên người y, “Nhị ca, Tam ca..... Ngạn ca ca.....”

“Cuối cùng cũng tỉnh, hô..... Làm ta sợ muốn chết!” Thần may mắn vỗ vỗ ngực.

Diệu Ngạn cũng là nhẹ nhàng thở ra, ngược lại đối Thần nói: “Thần a, người xem Tiểu Tứ đã tỉnh..... Cho nên, người véo tay ta có thể buông ra không?”

“Ta phi, người còn không biết xấu hổ!” Tiểu Tứ đã tỉnh, Thần cũng buông ra mắng Diệu Ngạn, “Đệ đệ ta vì cứu người bị thương thành như vậy, ta không véo người thì véo ai a!”

“Ta biết, là ta sai rồi.....” Diệu Ngạn xin khoan dung, “Tiểu Tứ, tha thứ ta được không?”

Tiểu Tứ còn chưa mở miệng, Phong đứng lúc chen vào nói: “Hai người các người không cần náo loạn, Tiểu Tứ còn cần nghỉ ngơi, chịu đựng hai người các người lần qua lần lại như vậy!”

“..... Thực xin lỗi!!” Hai đầu sỏ gây nên, “đúng lúc” nhận thức được sai lầm của mình, đồng thời tiến hành tự kiểm điểm.

Thanh âm của Tiểu Tứ có chút khàn khàn, cũng có chút suy yếu, “Không sao..... Trải qua lần bị thương này, ta còn thực hiểu rõ rất nhiều..... Ngạn ca ca!”

“A?” Diệu Ngạn đáp lại.

“Ta thương tổn người, thập phần xin lỗi! Khụ khụ!” Tiểu Tứ chậm rãi đứng dậy, cùng vài tiếng ho nhẹ, “Ta sẽ phụ trách!”

Diệu Ngạn vội vàng đem y đề xuống, “Thương tổn cái gì, người ít nói vậy, không có gì lại xin lỗi, người vì cứu ta thậm chí nguyện ý buông tha cho chính mình.....” Nói rồi lại nói, hần cư nhiên đỏ mặt, “Phải nói xin lỗi chính là ta mới đúng!”

“Không, không phải chuyện này..... Là chuyện..... Hôn ước trước kia!” Đây là tác phong của Tiểu Tứ gần đây, dám làm dám chịu.

“Này cũng không phải.....” Ba chữ “lỗi của người” còn chưa nói ra, đã bị Tiểu Tứ chặn trở về.

“Bất quá, giải thích của ta cũng không có nghĩa là ta hối hận, nếu quay lại, ta vẫn sẽ lựa chọn như vậy!” Thanh âm của Tiểu Tứ rất nhẹ, nhưng lời nói lại lộ ra sự kiên định không thể dao động, “Cho nên..... Ta muốn cho mọi thứ bắt đầu một lần nữa!”

“Di?” Ba người ở đây đều nghe không hiểu.

Chỉ thấy Tiểu Tứ thong thả vươn tay, ở trước mặt Diệu Ngạn dừng lại, “Xin chào, ta gọi là Tề Quân Thiên, là Tứ Hoàng Tử của Kỳ Nghệ, còn người?”

“.....” Diệu Ngạn nhìn tay tái nhợt, chợt cũng lộ ra tươi cười, nắm lấy, “Diệu Ngạn, đương nhiệm tể thiên sư của Kỳ Nghệ! Thực vinh hạnh gặp được người!”

Chấp tử chi thủ, dữ tự giai lão..... Hết thấy đều ở không nói!!!

“Khụ ân!” Thần cảm thấy cần phải nhắc nhở bọn họ một chút về sự tồn tại của mình cùng Phong, “Hai vị

a, hiện tại tuy rằng không phải thời điểm..... Chính là có thể nói chính sự trước hay không? Tiểu Tứ các người không phải bị Kì Viêm bắt đi sao?”

“A? Chúng ta cùng Mạc Ngữ lên núi, liên quan gì đến Kì Viêm?” Diệụ Ngạn trước hỏi lại.

Tiểu Tứ lặng yên một lát hỏi lại: “Có phải hay không Mạc Ngữ biểu đạt như thế?”

Phong cùng Thần hai mặt nhìn nhau, Phong đại biểu lên tiếng: “Nhưng hắn ta cầm tử ngọc của người a!”

“Àn, ta biết, ta cố ý cho hắn ta, chính là muốn nhìn một chút hắn ta có thể giở trò quỷ không..... Gần đây chứng cứ lưu lại vô cùng xác thực!” Tiểu Tứ bình tĩnh nói, “Thứ hai, chúng ta cũng biết mục đích của hắn!”

“Người đã sớm hoài nghi hắn ta? Là cố ý làm bộ muốn chết..... Lừa hắn?” Diệụ Ngạn hỏi, “Sao có thể?” Hắn sao lại nhìn không ra? Tiểu Tứ đối với đứa nhỏ kia..... Giống như chỉ có quan tâm mà thôi! Hơn nữa..... Lúc Tiểu Tứ và mình cùng một chỗ quả thật..... Có dự định chết!

“Sao lại không thể? Ta chỉ có mười lăm tuổi, còn không muốn chết a!” Tiểu Tứ lẳng lẳng trả lời, “Kỳ thật lần này sai lớn nhất là Ngạn ca ca người cư nhiên giả dạng Khải ca ca lừa ta? Nhị ca, Tam ca, các người cũng có tham dự đi?”

Hai huynh đệ bị nhìn, cùng nhau ngẩng đầu ngấm xà nhà giả vờ ngây ngốc!!!

Tiểu Tứ một bộ “chỉ biết như vậy” tiếp tục nói: “Giả bộ cũng vô dụng, bắt quá Khải ca ca thật sự đâu?”

“Khải đi hoàng thành!” Diệụ Ngạn trả lời, đương nhiên là hắn “mời” hắn ta đi rồi!

Thần ở một bên suy nghĩ cả buổi, cuối cùng nhịn không được hỏi: “Tiểu Tứ, người nói phải chứng cứ, ta có thể lý giải..... Chính là nói mục đích..... Mục đích của hắn ta là gì?”

“Thao Liễm vương Kì Viêm..... Cũng hoặc là..... Cả Thao Liễm!” Tiểu Tứ không chút nào hàm hồ mà nói rõ tất cả.

Phong ở một bên tiến hành phân tích: “Bởi vì hắn ta cầm tử ngọc, không giá họa người khác mà là Kì Viêm..... Kì Viêm là Thao Liễm vương, chính là hiện giờ là lại vì Vận Thực buông tha Kỳ Nghệ..... Không thể nghi ngờ là phạm vào đại kỵ làm vương! Hơn nữa tội danh bắt cóc Tiểu Tứ, lại làm hoàng tộc Kỳ Nghệ tức giận, như vậy.....”

“Việc này một truyền ra ngoài, chắc chắn ở Thao Liễm tạo thành sóng to gió lớn!” Thần tiếp lời hắn nói, “Thao Liễm vương mất đi lòng dân, đây là cơ hội tốt để có được Thao Liễm!”

“Ân!” Tiểu Tứ khẳng định suy đoán của bọn họ, “Chính là ta còn có một chút chỗ không hiểu được..... Nhưng thấy là lạ làm sao!”

“Nhưng hắn ta vì sao phải mạo hiểm lớn như vậy đoạt đi quốc gia mà hắn ta hoàn toàn không quen thuộc?” Diêu Ngạn cũng hiểu được trong đó vấn đề rất nhiều.

“..... Mấy vấn đề này ta cũng không thể tự đoán bừa.” Tiểu Tứ nhú mày, “Nhị ca, hiện tại Mạc Ngữ ở đâu?”

“Trong phủ của ta!”

“Như vậy.....” Tiểu Tứ tự hỏi một chút, ngừng đầu đối bọn họ nói, “Hiện giờ quan trọng nhất chính là Nhị ca, Tam ca phải ổn định phụ thân cùng ba ba, đừng cho bọn họ đối với Kì Viêm làm ra chuyện gì không thể vãn hồi, đương nhiên không thể để cho Mạc Ngữ phát hiện ta còn sống! Còn có, Ngạn ca ca có thể hay không thay ta điều tra? Ta bây giờ còn chưa tiện lộ diện!”

“Không thành vấn đề!” Ba người trăm miệng một lời.

.....

Ban đêm, đêm khuya vắng người, đám mây bao trùm ánh trăng, trong phòng một mảnh hắc ám.

Diêu Ngạn đến phủ tướng quân còn chưa trở về, mà Tiểu Tứ bởi vì thương thế mà trầm trầm ngủ.....

Trong gió mát mang hương hoa, Tiểu Tứ đang ngủ, bỗng nhiên cảm thấy được trên môi có chút ẩm ướt, mơ hồ muốn liếm môi mình, chính là đầu lưỡi duỗi ra ngoài, thế nhưng lại bị tàn nhẫn cướp đoạt!

“!” Tiểu Tứ cuống quýt mở to mắt.

Một cái bóng đen ghé mình vào phía trên, hai mắt nhắm nghiền, môi thoáng chốc đưa vào, không có chút phát hiện Tiểu Tứ thanh tỉnh! Thừa dịp cơ hội này, nhắm ngay đôi môi phủ trên môi mình một ngụm cắn xuống.....”Ngô.....”

“Sách!” Người nọ cảm thấy đau đớn, không thể không nhảy xuống giường, lau tơ máu lưu lại nơi khóe môi, “Không nghĩ tới..... Người quả nhiên không chết!”

Tiểu Tứ đứng dậy, xóc chân lên, “Ta cũng không nghĩ tới..... Quả nhiên chính là ngươi!”

Đám mây dần dần tản ra, ánh trăng nhu hòa lại bắn vào phòng, tuy rằng không đốt đèn, lại có thể đem bộ mặt của người tới hiện rõ không kém chút nào!

“Mạc Ngữ!”

41. Chương 41

“Hưu!” Mạc Ngữ huyết sáo một tiếng, bộ dáng ung dung thoải mái, tuyệt không giống như vẻ âm mưu bị vạch trần nên có! Đi đến trước bàn ở đối diện Tiểu Tứ ngồi xuống, tự mình rót chén trà hỏi, “Tiểu Tứ từ lúc nào biết là ta?”

Tiểu Tứ tựa như cũng không có ý trách cứ thẳng thắn trả lời: “Cái buổi tối người thị tẩm..... Ta cái gì cũng không nhớ, ta liền hoài nghi có người kê đơn, sau đó buổi sáng tỉnh lại phản ứng của người rõ ràng là khiến mọi người hoài nghi quan hệ của chúng ta!”

“Cái thời điểm kia a..... Rồi sao?” Mạc Ngữ giống một đệ tử ưu tú không ngừng đặt câu hỏi.

“Sau đó ta liền cẩn thận sắp xếp lại mọi chuyện đã xảy ra, bao gồm nghe nói thân thể của người, còn có hành vi cử chỉ của người ở Căng Uyên Lâu, càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái..... Cho nên ta nghĩ ra một giả thiết nếu Mạc Ngữ người là giả bộ, người không chế được Chung Ly, Chung Ly thay người làm việc..... Như vậy còn có rất nhiều việc có thể nói rõ!”

“Chắc chắn, Tiểu Tứ a Tiểu Tứ, người thật sự là rất rất giỏi!” Mạc Ngữ cười to vỗ tay, “Ta đã sớm nghe nói Tứ Hoàng tử của Kỳ Nghệ trí tuệ tuyệt luân, kiêu diễm vô cùng! Rất muốn gặp người sớm một chút..... Hiện giờ gặp mặt, mới phát hiện người so với tưởng tượng của ta càng ưu tú hơn! Vậy người sắp xếp lại mọi chuyện như thế nào?”

Tiểu Tứ nhìn hắn ta một cái, xuống giường ngồi bên cạnh hắn ta tiếp tục: “Chung Ly ở phương diện nào đó bị người quản chế, cho nên nghe lời người mà làm việc. Hắn ngày đó mất tích để thu hút Ngạn ca ca, hắn là chính là mệnh lệnh của người! Cũng không biết vì sao, hắn cùng Ngạn ca ca cái gì cũng không có phát sinh..... Người âm thầm quan sát mọi thứ, phát hiện kế hoạch của hắn thất bại, người liền tạm thời quyết định đem mục tiêu đẩy lên người ta! Nếu ta không đoán sai, cho dù ngày đó ta không chọn người bởi ngủ, sáng sớm hôm sau tỉnh lại, ở bên người ta nhất định cũng sẽ là người!”

“Ân ân, đúng vậy! Một chút không sai!” Mạc Ngữ cười tán dương nói.

“Người ly gián ta cùng Ngạn ca ca, đuổi ta ra khỏi Căng Uyên Lâu, rồi mới bắt lấy đặc điểm tính cách của Ngạn ca ca, lại để bản thân thuận lợi tới bên người ta làm việc..... Mục đích là Thao Liễm vương!” Ngữ khí của Tiểu Tứ trở nên bén nhọn.

Mạc Ngữ sững sốt, buông chén trà trên ghẹo hỏi: “Nga? Thao Liễm vương? Mục đích của ta là hắn?”

Tiểu Tứ biết hắn ta khéo đưa đẩy như vậy, quyết sẽ không để bản thân lưu lại sơ hở gì, chỉ là.....”Người không cần hỏi ta như vậy, bởi vì chuyện này, ta chỉ là phỏng đoán mà thôi, một chút chứng cứ đều không

có!”

“Vậy người lại phỏng đoán thế nào?” Mạc Ngữ tò mò, Tiểu Tứ này sẽ đoán được đến mức nào đây?

“Ta đoán trác người là họ hàng gần của Thao Liễm vương..... Hay là huynh đệ!” Tiểu Tứ cẩn thận quan sát nhất cử nhất động cùng biểu tình của Mạc Ngữ, muốn từ trong đó tìm ra manh mối.....

Quả nhiên không tời, Mạc Ngữ nghe thấy hai chữ “huynh đệ”, năm ngón tay cầm chén trà không khỏi dùng sức, thần sắc cũng không có tự nhiên như vừa rồi!

Tiểu Tứ thở sâu tiếp tục nói: “Có lẽ người cùng Chung Ly đã sớm quen biết..... Khi đó người liền lên kế hoạch cho mọi thứ..... Có lẽ đứa nhỏ trong bụng Vận Thực tỷ tỷ ngoài ý muốn chết non cũng là kiệt tác của hai người các người..... Có lẽ người hy vọng Kì Viêm hoàn toàn mất đi dân tâm, sau đó lấy thân phận sứ giả chính nghĩa cướp đi vương vị của Thao Liễm!”

“Ba!” Cái chén trong tay Mạc Ngữ bị bóp nát.

Tiểu Tứ khẽ nâng khóe miệng, “Ta đoán trúng sao?”

Mạc Ngữ nhìn chằm chằm Tiểu Tứ, trong mắt nhất thời tràn ngập sát ý, “Hừ..... Tiểu Tứ, có người từng nói với người, sức tưởng tượng quá phong phú sẽ dẫn đến họa sát thân chưa?”

Nhưng nếu thấy trường hợp như vậy mà sợ hãi, vậy không phải Tiểu Tứ! Y trấn định tự nhiên hỏi lại: “Không có, việc này trước để qua một bên, ta lại thật ra có vài chỗ không rõ muốn hỏi người một chút!”

Vừa hỏi như thế, không khí khẩn trương liền giảm bớt, sát khí của Mạc Ngữ cũng bớt đi rất nhiều, “Tiểu Tứ cũng có chỗ không rõ? Nói nghe một chút!”

“Thứ nhất, người muốn Thao Liễm, cùng ta hoàn toàn không có vấn đề gì, người vì sao muốn gây trở ngại cho cuộc sống của ta? Thứ hai, vì sao phải mạo hiểm sinh mệnh theo ta cùng Ngạn ca ca lên núi, nhưng lại không cứu chúng ta?”

“Ai nha nha! Tiểu Tứ một người thông minh như vậy, cư nhiên một chút cũng không nhận thấy được?” Mạc Ngữ thất vọng lắc đầu, “Đáp án của hai vấn đề này đều là một, đó là bởi vì..... Ta thích người a!”

“Hả?!” Tiểu Tứ vô cùng kinh ngạc, “Vì sao?”

“Vì sao cái gì? Thích chính là thích.....” Mạc Ngữ một tay xoa hai má của Tiểu Tứ, “Từ lúc nhìn thấy người, người nói với ta câu đầu tiên, ta giống như liền thích người! Cho nên a..... Ta không nghĩ đem người đưa cho Diệu Ngạn ngu ngốc kia, hẳn dựa vào cái gì mà có được người? Chính là người làm cho ta thất vọng rồi, hẳn vứt bỏ người, người thế nhưng còn quyết một lòng yêu hẳn? Mà nguyên tắc của ta chính là:

‘không chiếm được liền phá hủy hẳn’! Hiểu rõ chưa?”

Tiểu Tứ khẽ nhú mày, “Người thích ta..... Sao lại như vậy?”

Tiếc rằng Tiểu Tứ trì độn ở phương diện này, Mạc Ngữ thông minh nói sang chuyện khác, “Người xong rồi, liền đến lượt ta hỏi! Tiểu Tứ dựa vào cái gì khẳng định người cùng ta đêm đó không có phát sinh chuyện gì?” Hẳn ta thật sự nghĩ không ra, “nét bút hồng” của mình ở chỗ nào!

“Người diễn phi thường hoàn mỹ, chính là người lại không biết một việc, sinh lý của ta có chút thiếu hụt, căn bản không có khả năng làm chuyện kia!” Tiểu Tứ cùng hẳn ta nói việc nhà như thường.

“Đi?” Lần này đổi thành Mạc Ngữ giật mình!

Tiểu Tứ lại thực chân thành khuyên can hẳn ta: “Mạc Ngữ, ta cảm thấy được người cũng không phải là người xấu, có lẽ có chút nguyên nhân tạo nên người bây giờ..... Chính là người cùng Kỳ Viêm quan hệ bất thường, hơn nữa ta thấy Chung Ly cũng thực thích người, hay là nên hảo hảo quý trọng mọi thứ trong người có được, vì sao còn muốn cướp đoạt danh phận không thuộc về mình chứ?”

Mạc Ngữ nghe vậy liền đứng lên, đem mọi thứ trên bàn toàn bộ quét rơi xuống đất giậm dứ hét: “Người hiểu cái gì, vừa ra sinh ra liền có từ phụ nhân huynh, cảm ỷ ngọc thực người căn bản không biết chuyện của ta, người không có tư cách khuyên ta!”

“Đúng vậy, ta không biết chuyện của người, nhưng ta nói chính là lẽ thường! Làm người nên biết thỏa mãn không phải sao!”

“Người..... Câm miệng!” Mạc Ngữ kích động, hai tay nhanh bóp lấy cổ Tiểu Tứ, “Lưu người thật sự là rất nguy hiểm! Ta hỏi người, có nguyện ý làm ‘thê tử’ của ta không? Nguyện ý thì người sống, không muốn ta tự mình tiễn người đi!”

Tiểu Tứ chậm rãi nhắm mắt lại, “Người có một nhược điểm, chính là rất tự tin..... Người cảm thấy được ta nếu đoán chừng người muốn tới, còn có thể không hề phòng bị như thế sao?”

“Cái gì.....” Nói đến một nửa, một cổ mùi máu tươi từ trong cơ thể hướng thẳng lên, Mạc Ngữ theo bản năng buông Tiểu Tứ ra, sờ khóe miệng, nơi đó rõ ràng chảy xuống một tơ máu, “Người..... Kê đơn?”

Tiểu Tứ được buông ra nhìn về phía mảnh sứ nhỏ trên mặt đất, “Ta sợ dĩ nói Ngạn ca ca không cần dịch dung đi tìm Nhị ca bọn họ, mục đích chính là dẫn người tìm đến ta, cho nên trước đó ngay tại trong trà hạ độc, là người rất không phòng bị ta..... Bất quá người yên tâm, ta.....” Nói còn chưa xong, một đoàn đao bay vào phòng, khiến cho Tiểu Tứ không thể không lui ba bước tránh né.

Thừa dịp này, một bóng người nhảy vào, lấy tốc độ cực nhanh ôm Mạc Ngữ rời đi! Lúc rời khỏi băng qua người Tiểu Tứ, tỏa ra từng trận hương thơm, vẫn là ý vị sâu xa như trước..... Là hẳn ta (Chung Ly)!

“Tiểu Tứ! Đã xảy ra chuyện gì?” Diệu Ngạn sau khi rời khỏi chỗ bọn họ, không lâu sau trở về tới khách điểm, nhìn phòng hỗn độn, nhất thời muốn làm không rõ có chuyện gì.

Tiểu Tứ đứng lên, ngồi trở lại trên giường trả lời: “Không có gì, Mạc Ngữ đến cùng ta nói qua mà thôi! Ngạn ca ca, ngày mai cùng ta đi gặp ba ba bọn họ đi!”

“Cái gì? Hắn đã tới?” Diệu Ngạn không thể tin được, “Người ngày mai sẽ đi gặp bọn họ? Sao còn muốn chúng ta giấu diếm làm gì?”

“Mục đích của ta chính là muốn dẫn Mạc Ngữ đến một lần, không nghĩ tới hắn đến nhanh như vậy..... Nếu mục đích đã đạt được, liền không cần phải giấu diếm!” Tiểu Tứ nằm trên giường chớp mắt, “Bất quá lần này thật đúng là thực cảm ơn Ngạn ca ca hỗ trợ, phiền toái người!”

“Nói chi vậy!” Tận dụng thời cơ, Diệu Ngạn cũng ngạnh chui lên giường.

Cảm thấy bên người có độ ấm của một người khác, Tiểu Tứ lại mở to mắt hỏi: “Ngạn ca ca, người đang làm cái gì?”

Diệu Ngạn cười tủm tỉm tiến vào ổ chăn, “Cùng người ngủ a, người không phải buổi tối không dám ngủ một mình sao?”

“Nhưng người cũng không cần cố ý ngủ cùng ta, giống như trước, trước chờ ta ngủ rồi rồi đi cũng là có thể!” Tiểu Tứ không muốn lừa gạt hắn.

“Ta biết a!” Diệu Ngạn càng ôm chặt y, “Đối với người hôm nay chính là muốn cùng người ngủ, không được sao?”

“.....” Nhìn hắn biểu tình “đáng thương” như vậy, Tiểu Tứ cũng không nhẫn tâm cự tuyệt, “Ai..... Được rồi! Người không cảm thấy bối rối liền cùng nhau ngủ đi!”

Quý kẻ thành công! Diệu Ngạn âm thầm đắc ý, ôm lấy Tiểu Tứ, hai người rất nhanh tiến vào mộng đẹp..... Buổi tối hôm nay bọn họ cùng mơ một giấc mộng, mộng tưởng chung của bọn họ khi còn nhỏ, chơi trò thành thành thân!

“Nhất bá thiên địa!” Thần ở bên cạnh nhìn có chút hả hê hô.

“Từ từ, từ từ, vì sao Tiểu Tứ là tân lang, mà ta là tân nương?” Diệu Ngạn tháo khăn voan đỏ xuống, không cam lòng hỏi.

Phong ở bên kia nhếch miệng trả lời: “Diệu Ngạn a, hôm nay chính là Tiểu Tứ đề nghị muốn chơi trò tân lang, vừa lúc người ở hoàng thành cho nên mới tìm người! Người không muốn chúng ta tìm người khác a!”

Nói rồi liền muốn mang đệ đệ đi.

“Chờ một chút!” Diệu Ngạn chạy đến trước mặt “tân lang” Tiểu Tứ so với mình thấp bé hơn nhiều lắm ôn nhu hỏi, “Tiểu Tứ, vì sao bỗng nhiên muốn chơi trò này?”

Tiểu Tứ nhìn hắn nói: “Bởi vì ta tương lai là muốn gả cho Ngạn ca ca đi! Như vậy không có khả năng làm tân lang..... Cho nên muốn thử xem cảm giác làm tân lang..... Nếu Ngạn ca ca không muốn kia.....”

“Ta nguyện ý!” Diệu Ngạn cầm hai tay Tiểu Tứ nhanh chóng đáp, vì Tiểu Tứ đáng yêu như vậy, vượt lửa qua sông đều được, huống chi hiện tại chỉ là “trò chơi” mà thôi!

“Sách, ta còn nghĩ đến ‘giỏi thay đổi’ là sở trường của nữ nhân!” Thân cười nhạo nói.

“Vẫn là Tiểu Tứ lợi hại a!” Phong cũng đang cười trộm.

“Hai người các người thực dài dòng, mau tiếp tục đi!” Diệu Ngạn khinh thường đánh giá của bọn họ thúc giục nói.

“Đến đây đến đây! Nhị bá cao đường!”

“Phu thê giao bá! Kết thúc buổi lễ!”

42. Chương 42

Căn phòng giản đơn rộng lớn lúc này là bổng bích sinh huy(đại khái là như nhà tranh của người nghèo tuy nhỏ nhưng ấm áp), một tiền nhiệm hoàng đế, một tiền nhiệm hoàng hậu, ba vị hoàng tử, cộng thêm một tể thiên sư..... Tất cả đều đến đông đủ!

“..... Sự tình chính là như vậy, lừa các người thật sự có lỗi!” Tiểu Tứ thành khẩn giải thích với song thân.

Phạm ngồi đó, trên mặt nhìn không ra một tia hờn giận, dùng thanh âm nhu hòa trả lời: “Tiểu Tứ cũng không phải cố ý, không cần tự trách như vậy, bất quá.....” Ánh mắt bay tới trên người của vị hoàng đế nào đó ôm chặt lấy Tiểu Tứ không buông, “Ta nói Tuyền, người tính ôn như vậy đến lúc nào?”

Từ lúc Tiểu Tứ vừa vào cửa, tiền nhiệm hoàng đế tựa như nhìn thấy gì đó, lập tức bổ nhào vào trên người đứa con không tính, còn ôm chặt người ta không buông. Mặc kệ Tiểu Tứ nói gì, làm gì, hắn đều gắt gao ôm lấy, cũng không nghĩ đến thể trọng của mình sẽ tạo áp lực cho đứa con, loại quá phận này đạt mức “khiến người khác giận sôi”!!!

“Ngô.....” Bị Phạm nói như thế, Kiền Hi hoàng đế vĩ dạ cư nhiên mặt dày gỡ thói nũng nịu?! “Không buông không buông, Tiểu Tứ nhà ta, ai tới cũng không buông!”

“..... Thần nhi, Phong nhi!” Nhiều lời vô ích, Phạm tức khắc quay đầu phân phó song bào thai, “Đem ba ba các người cùng Tiểu Tứ tách ra cho ta!”

Phong cùng Thần liếc mắt nhìn nhau một cái..... Mọi người đều biết, bên trong Kỳ Nghệ người có quyền uy nhất không phải Kiền Hi đế, mà là hoàng hậu của hắn, mà nếu là mệnh lệnh của phụ thân, như vậy ba ba..... Chỉ có thể thực xin lỗi người!

Hai người rất ăn ý, một người một bên nhắc Tuyên, cứng rắn đem hắn từ trên người tiểu Tứ lột xuống, lui về sau năm bước, để Tiểu Tứ có thể tự do hoạt động.

“Oa, Phạm người khi dễ vi phu!” Từng là hoàng đế làm mưa làm gió hiện giờ kêu gào tựa như một oán phụ nơi khuê phòng, không khỏi khiến người ta nổi cả da gà.

“Câm miệng!” Phạm không thể nhịn được nữa, một phen nhắc hắn kéo ra sau, bộ dáng giống như xách cái gì đó, “Người hiện tại phải suy nghĩ cách giải quyết vấn đề tế phẩm năm nay, còn có nhanh đi thả Thao Liễm vương, bằng không ta là người đầu tiên đem người lên núi uy ám nhện kia!”

“..... Phải..... Phải..... Biết.....” Bị khí thế cường hãn uy hiếp, Tuyên nhất gan đáp lại.

“Kia còn không mau đi?!”

“Đúng phải..... Ta đi ngay!” Tuyên phần nộ rồi đi, cả phòng lúc này mới an tĩnh lại.....

Đáng sợ, thật sự là đáng sợ, so với phụ thân còn đáng sợ! Đây là phản ứng đầu tiên của Diệu Ngạn, thẳng đến hôm nay hắn mới chính thức hiểu thêm về Phạm..... Sau đó hắn bắt đầu âm thầm may mắn, may mắn ở sơn động bị ăn chính là mình, bằng không hậu quả..... Có thể chính là mình bị đưa lên núi uy ám nhện kia!

“Thật là!” Phạm lắc đầu nhìn về phía Diệu Ngạn, “Ngạn.....”

“Vâng!” Diệu Ngạn bị điểm danh nghiêm nghị, chỉ sợ làm sai cái gì.

Phạm không đổi khẩu khí vừa rồi, đi đến trước mặt hắn bình thản nói: “Tiểu Tứ không biết bơi, lần này thực cảm ơn người cứu Tiểu Tứ!”

Hô..... Nguyên lai là cảm tạ, Diệu Ngạn âm thầm nhẹ nhàng thở ra, “Không..... Không có gì, là việc cần làm.....”

“Chính là.....” Phạm chuyển đề tài, “Người dịch dung ở bên người Tiểu Tứ, ta có phải lại có thể coi người là có ‘dụng ý không tốt’ không?”

“Này..... Này.....” Thần kinh lại căng thẳng, đầu cúi không thể thấp hơn nữa..... Hao tổn tâm trí, này nên trả lời thế nào? “Ta kỳ thật muốn.....”

“Phụ thân?” Tiểu Tứ cũng cảm thấy phụ thân như vậy rất không thích hợp, vừa định mở miệng giải thích tay Diệu Ngạn.

Chính là Phạm thừa dịp Diệu Ngạn nhìn không thấy biểu tình của mình, xoay người đối Tiểu Tứ, ngón trỏ đặt trên môi, rồi mắt phải nháy một cái, là có ý: “Không cần lo lắng, ta tự có lý do!”

Nhìn lại hai ca ca cùng cháu nhỏ của mình, mỗi người vẻ mặt ghen cười biểu tình đùa giỡn xem kịch vui, xem ra là tất cả đều thông đồng tốt lắm!

Muốn làm trò quỷ gì? Tiểu Tứ vẫn không rõ, chính là thấy không ai muốn gây bất lợi cho Diệu Ngạn, cũng liền bỏ qua, yên lặng quan sát.

“Là gì?” Phạm khôi phục giọng điệu răn dạy vừa rồi tiếp tục nói, “Người có việc tìm Tiểu Tứ hỗ trợ, cho nên lại đây lừa gạt tình cảm của y?”

“Không phải!” Diệu Ngạn vội vàng ngắt đầu phủ nhận, “Không phải như thế, ta là đến hóa giải khúc mắc của Tiểu Tứ đối với ta..... Ta không hy vọng y nhìn thấy ta lại phát bệnh!”

Phạm như là nghe được truyện cười hằng ngày châm chọc: “A..... Hai người các người đã giải trừ hôn ước, Tiểu Tứ cùng người trừ bỏ có chút quan hệ huyết thống ra cái gì cũng không phải, người vì sao lại để ý cảm thụ của y như thế? Hơn nữa..... Chỉ cần người nguyện ý, các người có thể cả đời không qua lại với nhau, không muốn y phát bệnh, không tới gần y là tốt rồi, cần gì làm điều thừa?”

Diệu Ngạn luống cuống, mỗi một câu Phạm nói đều là chuyện hấn sợ sẽ phát sinh nhất, dưới tình thế cấp bách, hấn quên lời căn dặn của Phong, quên mất ràng buộc của mình, lớn tiếng nói ra: “Bởi vì ta thích Tiểu Tứ, ta vẫn thích y! Tuy rằng trước đó có hiểu lầm khiến chúng ta chia tay..... Nhưng ta vẫn yêu y!”

“Ngạn..... Ca ca.....?” Tiểu Tứ khó tin nhìn Diệu Ngạn.

“Nga? Nhưng ta còn nhớ rõ Tiểu Tứ có tự mình nói cho ta biết, người đã muốn còn thích y nha? Còn nghe nói tình nhân của người có một đồng đi..... Chẳng lẽ y nói dối?” Phạm còn làm bộ khó hiểu hỏi.

“Phốc.....” Thần ở bên cạnh gần như bật cười ra tiếng.

Đáng tiếc Diệu Ngạn đã không rảnh chú ý hấn ta, hấn đang cực lực giải thích cho sự “trong sạch” của mình!

“Đó là ta tức giận nên lừa y, tình nhân gì chứ..... Căn bản không có! ‘không thích y’ cũng là giả vờ, khi đó ta tưởng y không thích ta mới..... Tóm lại ta là phi thường thích y!”

“Nga, nguyên lai là như vậy! Tiểu Tứ có nghe chưa a?” Phong cùng Thần đem Tiểu Tứ đẩy lên trước mặt Diệu Ngạn.

Thanh âm vang dội mới khiến Diệu Ngạn dần tỉnh táo lại, kinh hoàng phát hiện bị lừa! Lúc này lại nhìn Phạm, thần sắc sắc bén đã thối lui, nụ cười âm hiểm khi quỷ kế thực hiện được nở rộ trên mặt, song bào thai bên cạnh cũng là cùng một bộ dáng.

“Nguy rồi!” Diệu Ngạn nhìn Tiểu Tứ trước mắt vẻ mặt không biết làm sao, chỉ biết..... Hỏng chuyện rồi. “Tiểu Tứ a..... Cái kia ngươi hãy nghe ta nói.....”

“Ngạn ca ca.” Tiểu Tứ trước lúc hần mở miệng lên tiếng hỏi, “Ngươi vừa rồi nói..... Sẽ không phải là gạt ta đi? Nếu thật sự có việc muốn ta giúp, cũng không cần cố ý gạt ta, ta sẽ giúp!”

Diệu Ngạn tức giận đến mức dậm chân, nghiêm mặt bắt lấy bả vai Tiểu Tứ nói: “Tiểu Tứ, ta không có lừa ngươi!”

“Nhưng ngươi.....” Tiểu Tứ muốn chen vào nói.

“Ta vẫn thích ngươi, mười mấy năm cũng chưa từng đổi!” Nhưng Diệu Ngạn chính là không cho y nói!

“Nhưng.....”

“Lúc trước là ta hiểu lầm ngươi, nói rất nhiều lời khó nghe, sau đó khiến ngươi phát bệnh, ta thật sự không biết nên làm sao..... Bất đắc dĩ chỉ có thể dùng chiêu này!” Diệu Ngạn tự nhiên giải thích, “Chúng ta..... Một lần nữa lập hôn ước được không?”

“Hôn ước..... Nhưng cái kia.....”

“Ngươi không đồng ý?” Diệu Ngạn thấy đáp án này nằm ngoài dự tính, nhưng lại hợp tình, “Vì sao? Ngươi còn không thể tha thứ cho ta sao?”

“Không phải, chính là.....” Tiểu Tứ muốn nói rõ ràng, nhưng Diệu Ngạn cố tình không để cho y cơ hội này!

“Chính là gì? Chẳng lẽ là ngươi thật sự không thích ta?” Ngàn vạn lần không nên là như thế!

“Không có a! Ta là ngời.....”

Diệu Ngạn đã lo lắng muốn chết đâu còn nghe được lời của y, dứt khoát tâm xoay ngang một cái, lấy ra chiêu “sát thủ!” của mình!

“Tề Quân Thiên, chẳng lẽ ngươi muốn ăn rồi chối, lau miệng chạy lấy người sao?”

“Bùm!” Nghe nói như thế, Thần mới vừa ngồi xuống muốn tiếp tục xem diễn từ trên ghế té xuống!

“Ba!” Chén trà của Phạm rơi vỡ trên mặt đất.

“.....” Phong cũng là vẻ mặt hắc tuyến nhìn hai người bọn họ.

..... Không thể nào?

Nhưng lúc này, Tuyền vừa vặn muốn đẩy môn tiến vào. Nghe thấy lời nói “hù chết người không đền mạng” như thế, khiến hắn một cước đá văng cửa, tiến lên giữ chặt lấy áo của Diệu Ngạn, “Cái gì..... Tiểu Tứ đem người ăn?”

“Đúng vậy, từ đầu đến chân, ăn sạch sẽ!” Diệu Ngạn như là cùng hắn so ai khác kêu vang hơn.

Tuyền nghe vậy, ngốc lăng buông Diệu Ngạn ra, từng bước một đến gần Tiểu Tứ, “Tiểu Tứ..... Tiểu Tứ người..... Ô.....” Đến cuối cùng thế nhưng “hai mắt đăm lẹ” ôm lấy đầu Tiểu Tứ, “Tiểu Tứ cuối cùng cũng trưởng thành..... Làm tốt lắm, đem Diệu Ngạn ăn! Người thật sự là rất giỏi, ba ba tự hào về người! Ô.....”

“..... =|||” Đây là hoàng đế cái gì a!

“Ba ba, người cũng không cần khóc thành như vậy a!” Tiểu Tứ có chút xấu hổ, thở dài chuyển hướng Diệu Ngạn hỏi, “Ngạn ca ca, ta không nghĩ không thừa nhận gì, chính là ta rất muốn hỏi người, người đã biết là hiểu lầm, lại vẫn thích ta..... Kia vì sao không sớm nói với ta chứ?”

“A? Nga, việc này a..... Cái kia, ta lo lắng người sẽ hiểu lầm ta..... Hơn nữa Phong cũng nói..... Trực tiếp nói với người, người khẳng định sẽ không tin?” Diệu Ngạn lắp bắp trả lời.

“Tam ca!” Tiểu Tứ trừng Phong, “Lừa Ngạn ca ca như vậy không tốt!”

“Ha hã..... Đùa vui một chút thôi!” Phong một chút tội ác đều không có cảm thấy.

Diệu Ngạn thực mê mang nhìn huynh đệ bọn họ, không biết chuyện ra sao.

Tiểu Tứ hảo tâm tiết lộ cho hắn: “Ngạn ca ca..... Chỉ là có lẽ người không tin..... Nếu người nói thẳng.....

Ta sẽ tin!”

“..... A?” Diệu Ngạn chỉ Phong, “Đó chính là nói.....”

“Ân!” Tiểu Tứ biết ý của hắn, gật gật đầu trả lời.

“.....” Yên tĩnh trong chốc lát, Diệu Ngạn ác lang đánh về phía song bào thai, “Tể Tường Phong! Người hỗn đản này dám đùa giỡn ta?!”

43. Chương 43

“Như vậy để bọn họ đi xuống được không?” Phong nhìn hai đại nam nhân đây đưa không ngớt, hình ảnh kia thật sự rất.....

“Không sao, chúng ta tiếp tục uống trà!” Tuyền kéo lực chú ý của hắn về, “Là Tiểu bơ tự chọn giúp người cản Ngạn, để bọn họ đi!”

Phạm nhìn nhìn hao người kia, rồi mới nhìn lại Tiểu Tứ, cuối cùng mở miệng hỏi: “Khụ khụ..... Tiểu Tứ, Ngạn nói chính là sự thật?”

“..... Thật, bất quá ta không có không phụ trách..... Chỉ là.....” Tiểu Tứ chà xát tay, có chút thẹn thùng cúi đầu.

“Chỉ là không biết nên làm sao mới tốt đi!” Tuyền tự rót cho hắn một chén nước, cảm động lây mà bổ sung, “Cảm thấy mọi chuyện cũng không ở trong kế hoạch của mình, hơn nữa tình cảm của đối phương lại không rõ, cho nên Tiểu Tứ lựa chọn giấu diếm đúng không?”

Tiểu Tứ ngẩng đầu, nhìn biểu tình của ba ba khoan dung như vậy, bất giác cũng thả lỏng tâm tình, mỉm cười trả lời: “Chính là như vậy!”

“Nhưng ta thật đúng là có chút không thể tin được, Diệu Ngạn cứ nhiên tin lời ta như vậy.....” Phong ngẫm lại tức cười, “Ta nói muốn hắn hết thấy đều thuận theo Tiểu Tứ, hắn thật đúng là làm theo..... Ha hả..... Xem ra sau khi bọn họ thành thân, ta vẫn hảo hảo đùa hắn!”

“.....” Phong này..... Thực khủng bố!!!

Lúc này, cửa phòng bị mở ra, người vào là vợ chồng Kỳ Viêm mang theo thiếp thân thị vệ, còn có Diệc Ưu cùng Thẩm Diệu.

“Ai nha, bọn họ đến đây, thật nhanh!” Tuyền huyết sáo một tiếng.

Phạm nhìn những người đó tiến vào, nhẹ nhàng kéo Tuyền một phen, “Là người gọi tới?”

“Đúng nha!”

“Kia vì sao không nói cho chúng ta biết?” Phong cũng rất kỳ quái.

“Quên đi!” Tiểu Tứ khẳng định trả lời thay.

“.....” Tuyền không nói gì, bởi vì Tiểu Tứ toàn trung!

Chính là hai người còn đang đùa giỡn mới không chú ý tới điểm ấy, tự nhiên tiếp tục.....

“Ngạn chết tiệt, người dám đập ta?” Thần bị chọc giận, hắt từ trên giường trong phòng lấy một cái gối ném về hướng Diêu Ngạn, “Xem chiêu!”

Diêu Ngạn nói nhanh không nhanh vừa lúc chạy tới phía trước Kỳ Viêm, “Đến nha đến nha, sợ người a! Người ném ta trốn!” Nói rồi liền thuận thế ngồi chồm xuống, sau đó chỉ thấy cái gối kia thẳng tắp bay về phía mặt Kỳ Viêm!

“Ba!” Đứng giữa, Kỳ Viêm tránh né không kịp, gối trúng ngay hồng tâm!

“.....” Người ở đây thấy một màn này đều không lên tiếng.

“!!” Đây là tiếng vang của gối đầu từ trên mặt Kỳ Viêm rơi xuống.

Kỳ Viêm bị ném trúng lảo lảo nâng tay lên, thực khốc chống mũi, sau đó một tay che từ ánh mắt đến trán, miệng “ngô” một tiếng.

“Cái kia..... Viêm a..... Người không sao chứ?” Vận Thực rất muốn cười, nhưng nàng vẫn cố nhịn.

“Tề Vũ Thần, người gia khóa này!” Sứ phản ứng đầu tiên tiến tới, chửi ầm lên.

Lúc này Thần cùng Diêu Ngạn đã “bắt tay giảng hòa”, hai người cùng một trận tuyến!

Thần khinh thường ngoáy ngoáy lỗ tai nói: “Một cái gối thôi mà, không chết được, yếu như vậy thì làm được gì..... Đại ca của ta không biết bị ta đánh bao nhiêu lần.....”

“Này nghiêm của vương không thể xâm phạm, sao có thể mặc người làm càn như vậy!” Sí hoàn toàn đang bênh vực cho Kì Viêm.

“Xì, đó là chính hần không thể tránh, tài nghệ không bằng người, tự mình xem lại trước đi!”

“Người hơi quá đáng, lần này ta nhất định phải hảo hảo chinh người!” Nói rồi liền triển khai trận thức đánh nhau.

“Sợ người a, đến đi!” Thần cũng không cam yếu thế!

“Đông!”

“Ba!”

Hai người bọn họ vừa muốn đấu võ, chỉ nghe hai gõ thanh thúy! Trên đầu Thần cùng Sí, mỗi người một cục!

“Ca ca ta tính tình không tốt, kính xin thứ lỗi!” Người đánh Thần, không cần phải nói, trừ bỏ Phong còn ai?

Mà người đánh Sí.....”Hoàng tử không cần như thế, Sí trời sinh tính táo bạo, cũng có chỗ thiếu sót!” Không phải Kì Viêm, mà là Hàn!

Sau đó, hai người mỗi người một hướng bị kéo “quay về doanh”!!!

“Thao Liễm vương, không có việc gì đi?” Tuyên nghĩ vẫn là nên hỏi.

Vận Thực cầm một khối khăn trắng xoa lên mặt của hần, trả lời thay vấn đề của Tuyên: “Tuyên thúc thúc không cần lo lắng, mệnh của Viêm thật sự rất dai, không có việc gì! Đúng không, Diệc Ưu?”

“A? Cáp..... Ân..... Hần là không có việc gì!” Diệc Ưu đột nhiên bị hỏi cũng không biết đang trả lời chút gì.

“Đúng không!” Vận Thực cười tủm tỉm hướng một phòng nam nhân, “Tuyên thúc thúc vẫn là nói chính sự đi! Viêm nghe được rồi!” Nói xong còn giống như là muốn bày ra một chút, Vận Thực dùng sức kéo lỗ tai Kì Viêm.

“.....” Quả nhiên không tòi, thú được Vận Thực, thật đúng là bất hạnh lớn nhất cả đời Kì Viêm!

“Khụ khụ.....” Nếu như vậy, Tuyên mà bắt đầu vấn đề chính, “Tiểu Tứ đã điều tra rõ, trên núi có nhện ăn

thịt người, căn cứ theo quyển sách của Ly Diễm tộc ghi lại, chỉ cần không dâng tế phẩm, như vậy ba vùng Kỳ Nghệ, Thao Liễm, Ly Diễm đều sẽ gặp tai ương!”

“Kia tùy tiện tìm một người, dâng tế phẩm lên không phải liền tốt sao!” Sỉ đầu tiên đề nghị.

“Không thể đi!” Trả lời hần chính là Tiểu Tứ, “Tế phẩm Ly Diễm dâng lên phải dùng một viên xạ hương hoàn đặc thù, theo điều tra cùng dự đoán của ta, xạ hương hoàn kia xác định chắc chắn có chứa thành phần đặc biệt, cùng thân thể người mười lăm tuổi tương hợp, có thể khiến đám nhện này duy trì một năm không ăn nhân loại! Chính là xạ hương hoàn này một năm chỉ có thể chế ra một.....”

“Kia thì sao?” Sỉ vẫn không hiểu, “Tìm một tử sĩ mười lăm tuổi, ăn xạ hương hoàn kia..... Sao, không đúng sao?”

“Xạ hương hoàn kia bị ta ăn rồi!” Tiểu Tứ nhìn hần nói.

“.....” Sỉ dừng lại, nhưng không thể nói Kỳ Nghệ đưa hoàng tử đi? Trộm nhìn tiền nhiệm hoàng đế của Kỳ Nghệ ở bên cạnh..... Quả nhiên đối tới một người giận trừng qua!

Hiện trường nhất thời lâm vào một mảnh yên tĩnh.....

Kì Viêm bỗng nhiên ngẩng đầu, buông khăn mặt, nhìn Tuyên hỏi: “Kiền Hi để tìm chúng ta đến, có phải đã có biện pháp gì không?”

“Ta?” Tuyên chỉ chớp mũi, “Không có!”

“Ta có!” Hai tiếng cơ hồ đồng thời vang lên, dẫn tới mọi người cùng nhau nhìn về phía Tiểu Tứ!

“Tứ điện hạ có chủ ý?” Kì Viêm nhú mày.

“Ân! Chính là ta cần rất nhiều người hỗ trợ!” Tiểu Tứ tự tin cười trả lời, “Rất nhiều rất nhiều người..... Hơn nữa mọi người phải đoàn kết nhất trí!”

“Tứ điện hạ có lời gì liền nói, bốn vương sẽ suy tính!” Kì Viêm lại cảm thấy trong lời Tiểu Tứ có chuyện.

Tiểu Tứ nở nụ cười, y muốn chính là những lời này! “Ta muốn Thao Liễm vương tập kết một ngàn binh lính tinh nhuệ, sau đó cùng nhau lên núi!”

“Khôi hài, điện hạ là muốn dùng sĩ tộc ta chịu chết sao?!”

“Sí cam miệng!” Kì Viêm ra lệnh nói, “Tứ diện hạ thính tiếp tục!”

Nhìn Sí một cái, Tiểu Tứ tiếp tục: “Sí thị vệ không cần lo lắng, ta nói muốn rất nhiều người, cho nên bên ta cũng sẽ điều động quân lính ở biên cảnh! Du gia gia cũng phải cùng nhau..... Ba ba, phụ thân cùng các ca ca không có ý kiến đi?”

“Không có!” Người một nhà tin tưởng chắc chắn vào Tiểu Tứ.

Tiểu Tứ chỉ biết sẽ như vậy, hướng người nhà khẽ cười tỏ vẻ cảm kích, “Không chỉ như thế, Sí thị vệ cùng Hàn thị vệ, Nhị ca Tam ca, Diệc Ưu cùng Thẩm Diêu cũng phải dẫn binh cùng nhau lên núi!”

“Sau đó?” Tuyền hỏi.

“Ta cùng Ngạn ca ca hai người dẫn đàn nhện, sau đó đại lượng kỵ binh từ bốn phía bọc đánh, lấy hỏa tiễn bắn bức đàn nhện đàn tới hồ nước trong núi! Để cho chúng nó không có chỗ trốn..... Toàn bộ tiêu diệt!”

Phạm suy nghĩ, luôn cảm thấy.....”Chẳng lẽ Tiểu Tứ người lại muốn vào sơn động trong hồ nước kia?”

“Àn!” Tiểu Tứ chính là nghĩ như thế, “Ta cùng Ngạn ca ca lúc đó chính là dùng biện pháp này trốn ra.....Kế hoạch này thế nào, phụ thân?”

“Ta đây cùng phụ thân người làm gì?” Tuyền lại hỏi, giống như không có chuyện của mình thoai!

“Phụ thân cùng ba ba chiếu cố Tinh Nhi!” Tiểu Tứ thành thật trả lời.

“Hả? Nhưng ta và Phạm cũng muốn đi a!” Tuyền quán lấy đứa con, “Tiểu Tứ, để chúng ta đi đi! Chúng ta sẽ không gây thêm phiền toái đâu!”

Không thêm phiền toái mới là lạ! Trong đầu mấy đứa con toát ra chính là một câu như thế!

“Phụ thân!” Tiểu Tứ xin Phạm giúp đỡ, nhưng.....

“Ta muốn đi!” Lần này Phạm ủng hộ Tuyền, “Dù sao cảm thấy.....”

“Phụ thân?”

“A..... Không có gì, tóm lại chúng ta cũng cùng đi, ta phụ trách an nguy của Tuyền, có thể đi!”

Nếu phụ thân cũng nói như thế, xem ra là cự tuyệt không được! Tiểu Tứ gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Kia Thao Liễm vương thì sao?” Tiểu Tứ chuyển hướng một vòng kia ắt không thể thiếu.....

Kì Viêm nhìn người ở đây, cuối cùng nhìn tới chính là ánh mắt hi vọng của Vận Thực.....”Hô..... Vận Thực nha đầu xem trọng Ủy Hân, Sí cùng Hàn hiện tại trở về Thao Liễm tập kết một ngàn binh lính Thao Liễm tinh nhuệ nhất, sau khi theo ta lên núi! Lần này chúng ta cùng Kỳ Nghệ hợp tác rồi!”

“Vương! Ngài cũng muốn lên núi?” Hàn kinh hãi.

“Đúng vậy!” Kì Viêm nhìn về phía Tuyền, “Các dũng sĩ lên núi bảo vệ quê hương, ta sao có thể tránh ở hậu phương?”

“Không cần miễn cưỡng, dù sao ngươi là người có gia sự!” Diệu Ngạn nhìn Vận Thực nói.

Vận Thực vừa nghe lời này, có chút chói tai, trở mình mắt trợn trắng phản kích: “Diệu Ngạn chết tiệt, không cần ngươi lo lắng! Viêm ngươi nhất định phải đi, cho cái tên khốn kia thấy lợi hại của ngươi..... Đúng rồi, không cần quên mang mấy con nhện chết tiệt kia về cho ta ngoạn a!” Một câu cuối cùng mới là lời thật tâm đi!

“Xem ra, Thao Liễm vương đáp ứng rồi đi! Như vậy ba ba viết thư cho đại ca đi!” Tiểu Tứ vừa lòng nhắc nhở Tuyền.

Tuyền cầm lấy bút lông, bắt đầu viết: “Tiểu niên cao thân ái, cho ta một đạo thánh chỉ có thể điều động quân lính ở biên cảnh, bằng không chúng ta toàn thể sẽ ở biên cảnh chơi tiếp!”

“Được rồi, giải quyết!” Một phong thư có chút đơn giản a!

“Được!” Tiểu Tứ nhìn cất xong thư tín nói, “Chờ thánh chỉ của đại ca vừa đến, chúng ta là có thể xuất phát!”

44. Chương 44

“Thật nhanh a.....” Thần nhìn đám kỵ binh kia khẽ cảm thán.

“Ân, động tác của đại ca thật sự là nhanh!” Phong cũng đồng ý.

Tuyền đứng ở trước mặt bọn họ, xấu hổ cười, “Thực ra thư của ta mới gửi đi hôm trước nha!”

“Đại ca có lẽ ở hoàng thành rảnh quá cũng không nhất định.....” Tiểu Tứ thấy thế đoán.

Phạm đã hoàn toàn vô lực, “Xem ra giáo dục của ta hoàn toàn thất bại, vì sao chúng ta rõ ràng nói muốn chính là thánh chỉ, nhưng sao chính hoàng để lại tới?”

Đương nhiệm hoàng đế mang cả nhà đứng trước mặt bọn họ lại không có chút ý tứ áy náy, lộ ra nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời hướng mọi người trong nhà chào hỏi, “Yêu, các vị, đã lâu không gặp!”

Bên cạnh đương nhiệm hoàng hậu nương nương cũng cùng mọi người chào hỏi: “Ba ba, phụ thân, các vị khỏe.....”

Ngay cả tiểu thái tử bực tử thấy bọn họ, cũng không ngừng múa may cánh tay nhỏ bé của mình, chuông nhỏ trên tay phát ra tiếng ding ding đang đang, cùng với tiếng y y a a của trẻ nhỏ, bộ dáng thập phần đáng yêu.

“Tiểu niên cao a, vì sao.....” Tuyền chỉ bọn họ nói, “Các người lại đến? Hoàng cung ở hoàng thành thì thế nào?”

Hồng Lãm không trực tiếp trả lời hắn, mà là chạy tới trước mặt song bào thai, nhắm ngay đầu đánh mỗi người một cái, “Còn không phải do hai tên làm ra chuyện tốt!”

“Oa, đại ca người làm gì!” Thần oa oa kêu to, đương nhiên khoa trương như vậy!

“Làm gì? Người còn không biết xấu hổ mà hỏi!” Hồng Lãm cho hắn một cái liếc mắt, “Người nào nói qua sẽ tùy thời báo cáo tình trạng cùng diễn biến của Tiểu Tứ cùng Ngạn? Kết quả đâu? Ngoại trừ thư Tiểu Tứ gửi tới nói y cùng với Ngạn muốn thành thân, các người cái gì cũng không báo cáo!”

“A!” Thần lúc này mới phản ứng lại, cười gượng nhìn về phía Phong.

Phong cũng là vẻ mặt thật có lỗi, “Chúng ta..... Quên.....”

Nghe được đáp án Hồng Lãm một bộ biểu tình “quả thế”, “Hoàn hảo vài ngày trước, lúc cùng Diệu Quang thúc thúc chuẩn bị hôn lễ gặp được bằng hữu của Ngạn..... Kêu là Khải đi, bằng không ta còn thực chẳng hay biết gì a!” Nói rồi hắn dùng ánh mắt thẩm thị nhìn về phía Diệu Ngạn

Lúc này Tấn Nhã cũng đồng dạng lộ ra biểu tình bất mãn, “Ngạn, người lần này thật sự hơi quá đáng!”

Diệu Ngạn bị hắn nhìn đến mắt tự nhiên, vì sao lại có loại cảm giác không tốt? “Ha ha..... Lãm..... Ca ca,

Nhã ca ca..... Kia..... Các người đã biết cái gì?”

“Chúng ta?” Hồng Lãm vừa nhấc khoe miệng nhíu mày nói ra lời Diệu Ngạn không muốn nghe nhất, “Toàn bộ..... Chúng ta đã biết toàn bộ! Ta nói cho Khải, chúng ta là hảo bằng hữu hảo huynh đệ, cho nên hẳn liền đem chuyện người thế nào đối phó Tiểu Tứ, thế nào ngược đãi chính mình, còn làm sao đem hắn đuổi tới hoàng thành hết thấy kể lại tường tận..... Ân, thật sự là phần khích a!”

“.....” Khải ngu ngốc này, hẳn hẳn là đem hắn ta ném tới trên núi uy nhện mới đúng!

“Sau đó a mọi người nghe xong đều cảm thấy nên cứu đôi uyên ương bay tán loạn các người, cho nên chúng ta tự mình ‘mời’ hai người các người trở về a!” Tiểu lí tàng đao chính là hình dung biểu tình của Hồng Lãm!

“Mời..... Mời về làm gì?” Diệu Ngạn theo bản năng lui ba bước, nuốt nước miếng hỏi.

“Hỏi rất hay!” Hồng Lãm cọ sát ngón trỏ cùng ngón giữa trả lời, “Người cùng Tiểu Tứ trở về có hai lựa chọn: một, hai người các người thành thân, hoàn thành hôn ước; hai, hai người các người giải trừ hôn ước, Tiểu Tứ tiếp tục làm tiểu vương gia của y, mà người..... Ha hả, Diệu Quang thúc thúc nói hẳn sẽ một lần nữa ‘hảo hảo giáo dục’ người!”

“Đó chính là..... Bức hôn đi!” Tiểu Tứ suy nghĩ, cũng chỉ có từ này tương đối thích hợp.

Trong nhà ai không biết, Diệu Ngạn sợ nhất chính là sự dạy dỗ của phụ thân hắn! Cho nên hắn cũng thường nói, để hắn đi địa ngục còn tốt hơn để phụ thân dạy dỗ.....

“Diệu Quang? Hẳn cùng Húc quay về hoàng thành?” Tuyên tò mò.

Trả lời thay vấn đề này chính là Tấn Nhã, “Ân, ngay cả vợ chồng đại bá cũng đã trở lại! Hiện tại việc triều chính đều do bọn họ hỗ trợ.”

“Cái kia..... Đây có chút hiểu lầm..... Ta cùng Tiểu Tứ đã hòa hảo.....” Diệu Ngạn đã sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng, “Chúng ta sẽ hoàn thành hôn ước!”

“Nga?” Hồng Lãm cười gian đập lên vai Diệu Ngạn, “Ngạn a, người muốn kết hôn a..... Ta thật còn có chút không buông Tiểu Tứ gả cho người đâu!” Nói xong còn thâm ghé vào lỗ tai hắn thổi khí.

Lúc Diệu Ngạn chính trực vô kế khả thi, vẫn là Tiểu Tứ đúng lúc giúp một phen, “Đại ca, không cần nói đùa, vẫn là thương lượng chính sự thì tốt hơn, nhận được thư của ba ba đi?”

Nếu đệ đệ đã mở miệng, Hồng Lãm quyết định “hiện tại” thả cho hắn một con ngựa, bọn họ còn nhiều thời gian!

“Đúng vậy, tối hôm qua căn được người đưa tin kia, các người nói cho ta nghe một chút đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Chúng ta muốn lên núi tiêu diệt đám nhện ăn thịt người này..... Chuyện chính là như thế!” Tuyền tổng kết nói.

“Cáp a?” Hồng Lãm vẫn là không hiểu ra sao, “Ba ba các người cũng phải đi?”

“Ân, không riêng chúng ta, còn có.....”

“Tuyền thúc thúc, Tiểu Tứ, Sí cùng Hàn ra roi thúc ngựa rồi..... Lãm ca ca?” Vận Thục đang định hướng bọn họ báo lại tiến trình của Thao Liễm bên này, không nghĩ tới gặp được Hồng Lãm.

Hồng Lãm ở một khắc nhìn thấy Vận Thục, trong mắt chẳng những có vui sướng cùng kinh ngạc, còn có hoài nghi cùng sầu lo chột lóe qua, “Vận Thục.....?”

Nhưng mà lúc nhìn thấy Kỳ Viêm phía sau nàng, nghi ngờ lại thêm mấy phần ngưng trọng..... Thế nhưng hoàng đế chính là phải làm đủ công phu mặt ngoài, lại có nhiều nghi hoặc đều phải đặt ở trong lòng, Hồng Lãm như trước vẻ mặt thoải mái cười nói: “Thao Liễm vương? Đã lâu, không biết người lần này đến vì mục đích gì?”

Kỳ Viêm cũng là có lễ trả lời: “Không có gì, bồi nha đầu quay về Kỳ Nghê dạo chơi, thuận tiện tới nhận thức thêm một chút về phong thái của tân đế Kỳ Nghê!”

“Ta đây thật đúng là vinh hạnh! Ta còn nghĩ Thao Liễm vương lần này đến là lại nhìn trúng cái gì của Kỳ Nghê..... Muốn đến đòi lấy chứ!” Mơ hồ châm chọc một chút.

“Bệ hạ nghĩ nhiều rồi!” Kỳ Viêm tinh tế đánh giá vị tiền thái tử đã làm vua này.

Sư tử kia từng trăm ngủ đã thức tỉnh, hắn đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để chiếm được Kỳ Nghê..... Bất quá..... Ông trời cũng đối hắn không tệ, ít nhất hắn chiếm được đóa hoa duy nhất của hoàng thất Kỳ Nghê!

“Này, Viêm, không cần dùng ánh mắt quỷ dị như vậy nhìn ta!” Vận Thục chịu không nổi lui về sau.

Mà Tiểu Tứ hoàn toàn cảm thấy được xung đột giữa hai người bọn họ, vội vàng tiến lên làm người hoà giải.

“Đại ca, Thao Liễm vương lần này cũng không ác ý, chúng ta cần hắn trợ giúp!”

“Trợ giúp? Như vậy hắn cũng muốn lên núi sao?” Hồng Lãm lo lắng truy vấn.

“Đúng!”

“Ân..... Tiểu Tứ lại đây.....” Hồng Lãm đem đệ đệ kéo đến một bên, “Nói cho ta biết, hành động lần này có phải là đi mạo hiểm không?”

“..... Có chút, bởi vì ta không thể cam đoan có thể đưa tất cả nhện tới..... Nếu có cá lọt lưới, như vậy.....”

“Tất cả mọi người sẽ chết?” Hồng Lãm thay y nói.

“Không phải không có khả năng!” Tiểu Tứ đối mặt đại ca cũng là ăn ngay nói thật, “Bất quá như vậy khả năng không lớn, bởi vì ta sẽ tận lực ở bên ngoài đợi thêm chút, tranh thủ đem chúng nó tiêu diệt hết một lần!”

“.....” Phân tích lợi hại nặng nhẹ, Hồng Lãm do dự.

Tiểu Tứ liếc mắt xem thấu tâm tư của hắn, vội vàng khuyên nhủ: “Đại ca, không nên chần chờ, chúng ta không đi, tất cả mọi người sẽ chết! Người cũng không hy vọng thấy dân chúng Kỳ Nghê, Thao Liễm, Ly Diễm hy sinh vô ích đúng không? Chúng ta đi còn có một đường sinh cơ, nếu không đi, như vậy tất cả mọi người phải gặp nạn!”

Hồng Lãm nhắm mắt lại, một lát sau mới thông thả mở hai mắt, “Muốn đi có thể, muốn thánh chỉ cũng được, bất quá ta cũng.....”

“Tiểu niên cao không được đi!” Tuyền lớn tiếng dọa người, “Người cùng Tiểu Nhã đợi ở đây chiếu cố bọn nhỏ! Thuận tiện hỗ trợ.”

“Vì sao?” Hồng Lãm không cam lòng hỏi, “Thao Liễm vương cũng có thể đi, vì sao ta không thể?”

Tuyền nói năng hùng hồn đầy lý lẽ trả lời: “Hắn là người Thao Liễm, ta quản không được, người là con ta, người liền do ta quản! Không được đi chính là không được đi..... Không cần quên người hiện tại là hoàng đế đệ hạ của Kỳ Nghê, người không thể có bất kỳ sai sót nào!”

“Nhưng các người.....” Hồng Lãm lo lắng chính là an nguy của nhóm thân nhân.

“Chúng ta không có việc gì nga!” Tuyền nhìn Phạm cùng bọn nhỏ, “Có lão ba người ở đây, ai cũng không xảy ra chuyện gì! Ta cam đoan!”

“..... Hô, ba ba người vẫn là trước quản hảo bản thân rồi nói sau!” Hồng Lãm thở dài, nhưng giọng điệu không khỏi thả lỏng rất nhiều.

Hắn lập tức đi tới bên người Kì Viêm, tháo mặt nạ hoàng đế, thẳng thắn nói lời đời này cũng không thể nói: “Kì Viêm, nói thật..... Ta thật sự thực chán ghét ngươi, từ lúc nhìn thấy ngươi đến bây giờ, vẫn như thế!”

“Oa, đại ca thật mạnh bạo!” Thần nhẹ giọng cùng Phong nói.

“Thực khéo! Ta cũng vậy!” Kì Viêm buồn cười.

Vận Thực khó tin nhìn trượng phu, “Viêm?”

Hồng Lãm khẽ liếc nhìn hắn một cái tiếp tục nói: “Ai..... Chính là thiên ý trên người, hiện tại chúng ta không thể không hợp tác..... Vì người quan trọng của chúng ta! Cho nên.....” Hồng Lãm vươn tay.

“Ngươi muốn làm gì?” Kì Viêm mặt nhăn nhu mày hỏi.

“Hợp tác đi, Thao Liễm vương, chỉ một lần này!” Hồng Lãm cười nói.

Kì Viêm hiểu ý cùng hắn bắt tay, ánh mắt nhìn Vận Thực, “Chỉ một lần này! Vì người quan trọng.....”

45. Chương 45

“Lục thụ âm nùng hạ nhật trường, lâu thai đảo ảnh nhập trì đường, thủy tinh liên động vi phong khởi, mấn giá sắc vi nhất viện hương*.....” Hồng Lãm hai tay chống cằm, ngồi trên ghế, lơ đãng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, lại quay đầu lại nhìn sang mọi thứ trong phòng, chỉ có thể nhìn mà tâm thần, “Ai..... Ai.....”

(*): Đây là một bài thơ cổ của Trung Quốc do Cao Biền sáng tác tên là Sơn đình hạ nhật. Bài thơ này cũng đã được Quỳnh Chi phỏng dịch (9/8/2009) với tên là Sơn đình ngày hè.

Cây xanh thăm nắng hạ dài

Lầu cao in bóng gương soi đáy hồ

Rèm châu lay gió thoảng qua

Trên giàn hoa ngát hương đưa khắp nhà

“Lầm ca ca, có gì mà thờ dài? Thật là..... Rảnh rồi, còn không mau đến giúp trông bọn nhỏ, ta muốn đem mấy cái tã này thay ra!” Tần Nhã biết hẳn không cam lòng, nhưng không có nghĩa là hẳn có thể không chịu làm việc gì như thế.

“Vâng vâng! Ai..... Vì sao tất cả mọi người đều lên núi, mà ta thân là ca ca lại phải ở chỗ này trông bọn nhỏ chứ?” Lại nhìn liếc mắt trước mặt một cái.....

Trong hai cái nôi nhỏ đặt con trai của mình cùng con trai độc nhất của Kỳ Viêm, còn có Tinh Nhi cầm quyển sách ngồi trên bàn sách nghiêm túc xem.

“Ha ha..... Lầm ca ca, chuyện này cũng không có cách khác, ai kêu người mang trọng trách làm cha chứ?” Nghe vậy, Vận Thục cười khẽ trả lời.

“Vận Thục a, người trêu chọc ta a.....” Hồng Lãm tựa như nói đùa đi đến trước mặt nàng.

“Không dám không dám!” Vận Thục ôm lấy đứa con đùa, “Ta còn không hy vọng Kỳ Nghệ cùng Thao Liễm xảy ra xung đột a! Đúng không? Bảo bố?” Nói rồi còn cố ý lắc lắc tay nhỏ của cục cưng hỏi.

“.....” Hồng Lãm nhìn nàng, nói ra vấn đề vẫn chưa hỏi được, “Vận Thục, Kỳ Viêm đối với người tốt không?”

“Àn?” Vận Thục đơn giản tự hỏi một phen, cười duyên trả lời, “Không tồi a..... Ít nhất ta thực vừa lòng với cuộc sống hiện tại.”

“..... Kia hẳn sau này nếu thú người khác thì làm sao?” Ngữ khí nghiêm túc, cùng vừa rồi quả thực như là hai người khác nhau.

Vận Thục ôm lấy đứa nhỏ không có trả lời, chính là vẻ mặt như trước che dấu không được nàng coi trọng việc này!

Hồng Lãm hít vào một hơi, nói ra tất cả lời mình muốn: “Lớn lên trong đế vương gia người cũng biết đi, đế vương cần hoàng tử hậu cung dư dật, ta cùng ba ba có thể chỉ thú một người, nhưng ngược lại chúng ta lại có rất nhiều đứa nhỏ..... Kỳ Nghệ có rường thủy tinh, chính là người.....”

“Ta biết!” Vận Thục chậm rãi nói, “Từ lúc ngự y tuyên bố ta không thể sinh dục, ta liền hiểu được, ta mất đi tư cách làm Thao Liễm vương hậu..... Mà Kỳ Viêm cũng không thể chỉ thú một mình ta, hẳn sẽ có phi tần, sẽ có hoàng tử khác, hơn nữa đến lúc đó ta ngay cả nửa điểm ý kiến cũng không thể có!”

“Vậy người tính làm thế nào đây?” Hồng Lãm biết rõ tính cách của nàng, nàng quyết sẽ không chịu được vũ nhục như vậy!

Ngoài dự đoán mọi người, Vận Thục nở nụ cười, mang yêu thương từ ái đặc biệt của mẫu thân khẽ hôn đứa

con trong lòng, “Thao Liễm vương hậu cái gì, Thao Liễm thái tử, ta không hiềm lạ, nếu Kì Viêm có lỗi với ta, kia..... Ta liền mang đứa con rời khỏi nơi đó, đi càng xa càng tốt!”

“Người buông được Kì Viêm?” Hồng Lãm không tin, “Không cần phải nói dối, ta nhìn ra, người đã thích hấn đi!”

“Đúng vậy!” Vận Thực thẳng thắn trả lời khiến Hồng Lãm hoảng sợ, “Ta là thực thích hấn, đối địch nhân có thể mọi cách tàn nhẫn, nhưng đối với thân nhân hấn vĩnh viễn bảo vệ tất cả, nam nhân tốt chân chính là nên như vậy! Chỉ là..... Thích không có nghĩa sẽ vì hấn tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, a dua nịnh hót..... Để ta mỗi ngày ở nơi khuê phòng vô ích, chờ đợi hấn tiến đến lâm hạnh, này ta lại làm không được!”

Hồng Lãm nhìn tiểu đường muối tính cách quật cường, không khỏi đưa tay xoa xoa đầu nàng, “So với việc này, người tình nguyện không thương hấn, mang đứa nhỏ xa chạy cao bay đúng không?”

“Chính là như vậy!” Ánh mắt của nàng kiên định.

“Nha đầu a, cho đến lúc này, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất!” Hồng Lãm đề nghị, “Không chỗ có thể đi, mang đứa nhỏ quay về Kỳ Nghệ đi..... Tuy rằng người không có khả năng lại làm công chúa, nhưng cuộc sống bình thường, ta vẫn có thể cam đoan!”

“..... Lãm ca ca a, người hoàng đế này có ý kiến thật sự là mạo hiểm a, nhưng thực cảm ơn người, bất quá hiện tại.....” Vận Thực nhìn tòa núi phía ngoài cửa sổ, “Ta chỉ là hy vọng tất cả mọi người có thể bình an trở về!”

Chân núi

Ngàn kỵ binh Thao Liễm cùng Kỳ Nghệ tập kết khế đi đến dưới chân núi, quân lính Kỳ Nghệ do Thần cùng Phong làm thống soái, binh lính Thao Liễm lại do Kì Viêm dẫn dắt, hiện giờ Tiểu Tứ đang hướng bọn họ trình bày nhiệm vụ của mỗi người!

Y lượm một nhánh cây, tìm một khối đất tương đối xốp, cứ như vậy vẽ trên mặt đất.....

“Du gia gia chỉ huy, ca ca mang quân lính từ phía nam núi vây quanh, đội quân của Thao Liễm từ phía bắc vây quanh, như vậy hình thành một vòng tròn mới có thể khiến đám nhện không chỗ trốn!” Tiểu Tứ vạch ra từng cái, “Chính là có một điểm phải các vị nhớ kỹ..... Vô luận chung quanh ai xảy ra chuyện cũng không thể quân, phải lập tức tiến lên vây chặn chỗ trống của người nọ, để tránh cả trận hình có chỗ sơ hở!”

“Ân, có lý!” Du Kiềm đồng ý ý kiến của Tiểu Tứ.

“Này.....” Bọn lính hai mặt nhìn nhau, “Điều này sao có thể.....”

Tất cả mọi người từng cùng nhau kề vai chiến đấu là hảo huynh đệ, tới lúc nguy cơ sao có thể không để ý sống chết của người khác? Kia..... Hơi quá đáng!

Một sĩ binh đại biểu lên tiếng: “Tứ điện hạ, chúng ta không thể làm như thế..... Này..... Rất không có nhân tính!”

“Nhân tính?” Tiểu Tứ thái độ khác thường lớn tiếng hỏi lại, “Cái gì gọi là ‘nhân tính’? Vì một người muốn chúng ta toàn bộ chôn cùng? Vì vài người, muốn đem ba vùng hy sinh..... Đây là ‘nhân tính’ sao?”

“.....” Phía dưới một mảnh lặng yên.....

“Nói cho cùng!” Bỗng nhiên, tiếng vỗ tay của Phạm phá vỡ tĩnh mịch, chỉ thấy y nghiêm mặt ra lệnh nói, “Vô luận là ai, chỉ cần cố bảo hộ trận địa của bản thân, người khác chết hay sống không liên quan đến người! Đối phó địch nhân vô tình, sẽ dùng cách thức rất vô tình! Cho dù là thân nhân, vợ..... Đều nghe hiểu chưa?” Nửa câu sau rõ ràng là nói cho Tuyền cùng song bào thai!

“..... Hiểu!” Tuyền hưởng ứng đầu tiên, cấp cho bọn họ mặt mũi.

Sau đó là Phong cùng Thần, “Hiểu!”

Tiền nhiệm hoàng đế lấy thân đi đầu, bọn lính cũng không nói không dám, đều hợp ý: “Hiểu..... Đã biết.....”

Tiểu Tứ vừa lòng xoay người hỏi Kỳ Viêm: “Thao Liễm vương, nói thế nào?”

“Dùng sĩ tộc ta chắc chắn tuân thủ lời của Tứ điện hạ!” Kỳ Viêm bình tĩnh trả lời.

“Tốt lắm! Ta đây cùng Ngạn ca ca đi trước!” Tiểu Tứ cùng Diệu Ngạn tách nhau bước lên hai con tuần mã, “Các người chờ ám hiệu của ta!”

“Ân! Một đường cẩn thận!” Tuyền hôn nhẹ lên trán của đứa con, nhìn y rời đi!

.....

Hai con ngựa phóng thẳng vào sâu trong rừng rậm, đi vào chỗ lần đầu tiên đám nhện xuất hiện, Tiểu Tứ ngừng lại..... Như trước rút ra đoản đao muốn vạch tay!

“Từ từ, Tiểu Tứ!” Diệu Ngạn ngăn cản y, “Người nghe..... tiếng gì không?”

“Cái gì?” Tiểu Tứ yên lặng lắng nghe, quả nhiên có chút tiếng vang thật nhỏ, “Là chúng nó.....” Đám nhện

kia..... Nhưng vì sao lần này lại tới nhanh như vậy?

Diệu Ngạn xuất ra đạn khói đang định phóng ra, nhưng Tiểu Tứ kéo hần lại, “Ngạn ca ca, chờ một chút, chờ chúng nó tới gần chút nữa..... Bằng không ba ba bọn họ sẽ có nguy hiểm!”

“Nhưng.....” Diệu Ngạn còn chưa kịp nói xong, con ngựa phía dưới hần đã theo bản năng cảm thấy nguy hiểm đến gần, bắt đầu xao động bất an, “Đó là.....”

Nhìn lại về phía trước, một mảnh đông nghìn nghịt, giống như nước lũ màu đen tràn đến..... Số lượng nhện so với lần trước nhiều hơn vài phần!

“Sao lại nhiều như vậy?” Diệu Ngạn chau mày.

“Đại khái là đã dói đến điên rồi.....” Không có thức ăn cùng tế phẩm, đàn nhện này đã gần như điên cuồng! Tiểu Tứ ghì dây cương quát lên, “Ngạn ca ca, phóng đạn chạy mau!”

“Phóng!” Ngay tại lúc Tiểu Tứ lên tiếng, Diệu Ngạn phóng đạn khói trên tay mình.

Đạn khói hình thành một đoàn khói bay thẳng đến tận trời, không lâu sau có thể cảm giác được mặt đất đang rung động, âm thanh vó ngựa đập trên mặt đất thỉnh thoảng phát ra..... Bọn họ biết, bắt đầu hành động rồi!

“Tiểu Tứ, lên ngựa của ta!” Diệu Ngạn từ trên lưng ngựa kéo Tiểu Tứ qua, “Con ngựa kia có thể kéo dài chút thời gian!”

Chính là bọn họ sai rồi! Tiểu Tứ vừa ly khai lưng ngựa, con ngựa liền như gió chạy trốn khỏi địa ngục nhân gian này..... Đáng tiếc nó vừa định xông ra, đám nhện kia liền lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bao quanh lấy nó..... Một con, hai con leo lên vó ngựa cắn xé một trận!

“Hi hu hu.....” Ngựa kia nâng móng trước lên tính đá văng thứ côn trùng đáng ghét này, nhưng ai biết vừa nhắc lên đến nửa tắc, cả thân mình nó không ổn, lập tức ngã trên mặt đất.

“..... Đám nhện kia có độc!” Tiểu Tứ thấy thế, bỗng nhiên một trận lo lắng, giống như có chuyện gì..... sắp xảy ra.

Ngựa ngã sắp xuống còn vọng tưởng muốn đứng lên đào thoát, nhưng đàn nhện kia không để cho nó chút cơ hội, một con lại một con trong nháy mắt liền bám đầy thân nó, đám nhện kia dùng rang độc sắc bén thật lớn của chúng nó đều đâm vào các bộ phận trên thân ngựa, còn trực tiếp dùng răng cưa gặm cắn thịt ngựa, trong lúc đó thỉnh thoảng phát ra tiếng “roạt roạt” khiến kẻ khác nổi cả tóc gáy.

Lại nhìn con ngựa kia, vốn còn có thể phát ra âm thanh, nhưng hiện tại ngay cả khí lực giây dụa cũng

không có, chỉ có thể mặc người xâm lược..... Qua không đến vài phần chung, con ngựa kia liền khiến trên núi này nhiều thêm một bộ bạch cốt!

“Ngạn ca ca, đi mau!” Tiểu Tứ ném đi gánh nặng trong lòng, cùng Diệu Ngạn ra roi thúc ngựa hướng bờ hồ chạy tới.

.....

“Kiền Hi hoàng đế bệ hạ, người để cho hoàng hậu của chạy như vậy..... Tốt sao?” Kì Viêm cầm cung tiễn trong tay cùng Tuyền chạy song song.

“Không thành vấn đề, Phạm đáp ứng sau khi sự tình chấm dứt sẽ theo ta du sơn ngoạn thủy, ta tin y quyết không nuốt lời!” Tuyền tự tin đáp.

“Bất quá việc này.....” Kì Viêm xuất ra một mũi tên, mũi tên đốt chút lửa, một phát bắn ra ngoài..... Nhất thời, đàn nhện đen phía trước bị nhuộm một màu lửa đỏ, “Vẫn là chờ mọi chuyện chấm dứt rồi nói sau!”

“Oa nga! Lợi hại!” Tuyền không chút keo kiệt mà tán dương.

Nguyên lai, Phạm bởi vì lo lắng cho an nguy của bọn Tiểu Tứ, dẫn đầu một đội tiên phong theo sát phía sau bọn họ không bị phát hiện, hơn nữa sự thật chứng minh, bọn họ theo đúng rồi!

Ngay tại lúc bọn Tiểu Tứ sắp tới hồ nước, bọn họ cư nhiên gặp một nan đề trước nay chưa từng có!

“Sao lại như vậy?” Đàn nhện giống như biết kế hoạch của bọn họ, dĩ nhiên đem hồ nước vây quanh lại..... Nếu là với khoảng cách hiện tại, muốn hai người nhảy vào hồ nước, căn bản là chuyện không có khả năng..... Nếu muốn xông vào, ngay cả Tiểu Tứ cũng không có thể chuẩn xác dự đoán tỷ lệ sinh tồn của hai người bọn họ, này nên làm sao đây?

Nhưng vào lúc này, “hưu” một tiếng, phái sau phóng tới một thanh hỏa tiễn, rồi sau đó truyền đến chính là thanh âm của Phạm: “Tiểu Tứ, Ngạn, đi!”

Hỏa tiễn thẳng trúng vào đàn nhện trước mặt bọn họ, vì bọn họ mở một đường lửa! Mà đám nhện kia mặc dù sợ lửa, lại có ý thức đoàn thể rất mạnh, một nhóm nhện bị đốt, đám còn lại cũng rời khỏi xung quang hồ nước, ngược lại tấn công về phía đội ngũ của Phạm!

“Phụ thân, cẩn thận!” Tiểu Tứ thấy tình thế không ổn, đang có ý trở về giúp phụ thân.

Phạm nhìn ra tâm tư của y, lúc này quát y, “Tiểu Tứ, vào nước, nhanh lên! Nhớ rõ chính người từng cái gì không?” Vừa nói còn vừa bắn, “Vô luận người nào, cũng không được quẩn..... Ngạn mau dẫn y vào nước a!”

“Không nên!” Tiểu Tứ đã không thể phán đoán, chính là khi y thấy đám nhện kia muốn leo lên ngựa mà Phạm cười thì do dự.....

“Thời gian không nhiều lắm! Tiểu Tứ đi.....” Diệu Ngạn biết Phạm là không muốn để Tiểu Tứ lưu lại tiếc nuối, thế là vẫn như cũ nhện đau ôm lấy Tiểu Tứ, đá văng con ngựa dùng lực nhảy vào hồ!

Một khắc đã vào trong nước, Tiểu Tứ thấy..... Con nhện kia cắn lấy bắp đùi của Phạm!

“Phụ thân!”

46. Chương 46

Thu được ám hiệu của Tiểu Tứ, kỵ binh sớm đóng giữ quanh tại núi này đồng loạt vọt lên! Nguyên bản vòng vây càng lui càng nhỏ, thẳng tới gần đàn nhện!

Mục tiêu của đàn nhện nguyên lai chỉ có Tiểu Tứ cùng Diệu Ngạn, mà sau khi cảm nhận được mặt đất chấn động mãnh liệt, đàn nhện bên ngoài thay đổi phương hướng..... Tựa hồ là theo bản năng cảm giác được có nhiều hơn thức vật đến gần chúng nó! Đám nhện di động cực nhanh, rất nhanh liền tới trước mặt các tướng sĩ.....

“Bá!” Sau khi xác định vị trí của đàn nhện, binh lính theo mệnh lệnh, không chút do dự đốt mũi tên, từng nhánh hỏa tiễn rời cung bắn ra. Bọn họ đều là trải qua tuyển chọn kỹ càng, tiến pháp tự nhiên không kém, một phát bắn trúng!

Hỏa tiễn rơi xuống đàn nhện, trong khoảnh khắc đốt thành một mảnh! Nhưng đám nhện này không biết thế nào, sinh mệnh cực kỳ ngoan cường, cho dù trúng hỏa tiễn, cho dù lưng cháy đoàn, chỉ cần không chết, chúng nó sẽ không ngừng tiến nhanh đến..... Thậm chí có một vài nhện lửa, dùng hết toàn lực còn hòng leo lên một vài con ngựa của binh lính mà gặm cắn!

Đám nhện này “lửa rừng đốt bất tận”, một đám lại một đám, sống khó coi hết mức, nhìn kia không thấy điểm cuối của đám màu đen kia..... Lòng người cũng dần dần bắt đầu dao động, thật sự có thể đem chúng nó toàn bộ tiêu diệt sao? Thật sự làm được sao?

“Con bà nó, đám súc sinh này!” Có vài tướng sĩ vội vàng xao động nhện không được cắn răng chửi.

“Chậc, đáng giận! Vì sao còn động?!” Có vài người không ngừng bắn hỏa tiễn, nhưng tiến pháp đã không còn chuẩn xác như lúc trước.

Cũng có người phản hận muốn thúc ngựa chạy thẳng vào đàn nhện bắn chết, khiến trận hình có vài lỗ hổng.....

Phong thấy tình huống của bọn họ không quá tốt, sinh lòng không ổn, cứ tiếp tục như vậy lòng người tan rã, tất cả mọi người sẽ chết ở trong này!

Chỉ thấy hần giơ cao một tay, chợt ra lệnh: “Các vị, không cần hoảng! Ngắm lại người nhà của các người, ngắm lại quê hương của các người, bọn họ đều phải dựa vào chúng ta bảo hộ, vì bọn họ, chúng ta quyết không thể ngã ở nơi này!” Nói rồi còn như làm tấm gương tốt bắn ra một mũi tên, thẳng trúng mục tiêu, “Không cần vội, tin tưởng chúng ta quyết không thua đám súc sinh này!”

“Hừ!” Lúc quân lính còn chưa kịp phản ứng, lại thêm một mũi tên nhọn bắn trước mặt bọn họ, nhưng lần này người nâng cung là Thao Liễm vương, chỉ nghe hần dùng giọng điệu khinh thường nói: “Hừ, tinh anh của Kỳ Nghệ không hơn gì cái này, sao so với dũng sĩ của Thao Liễm chúng ta được?”

“Cái gì?” Rất nhiều người không cam lòng chịu nhục giận dữ khởi nghĩa, giơ cung lên lấy phương thức đồng dạng đem hỏa tiễn bắn tới trước mặt Kỳ Viêm hướng hần thị uy!

“Ta được thiên thần của Kỳ Nghệ phù hộ, sao có thể bại bởi các người?”

“Đúng vậy đúng vậy! Mạnh miệng đừng nói là quá sớm!”

Không biết Kỳ Viêm có phải cố ý hay không, nhưng kích thích của hần không thể nghi ngờ là một phương “thuốc hay” cho các tướng sĩ, ý chí chiến đấu một lần nữa được đốt cháy.....

“Vương vì sao phải kích thích bọn họ như vậy.....” Sí không rõ, bọn họ chết, Kỳ Nghệ không phải là vật trong bàn tay sao?

Hàn bên cạnh không mang theo chút hơi ấm trả lời: “Bởi vì.....” Cầm lấy cung tiễn, nhắm ngay một đám nhện trước mặt, tên dài nhóm lửa, kéo căng cung bắn ra, lập tức trước mặt là một đoàn lửa, “Bọn họ đã chết, chúng ta cũng không thể sống ra ngoài! Người..... Tránh!” Quay đầu nhìn Sí, lại kinh giác bên người hần có khác thường!

“Cái gì?” Sí quay đầu lại, nhưng đã không còn kịp rồi!

Một đám nhện thừa dịp này chưa chuẩn bị đã muốn ăn luôn binh lính bên cạnh hần, hiện giờ sát ý dày đặc nhắm ngay Sí, hướng hần đánh tới!

“Sí.....” Ngại mệnh lệnh, Hàn không được tiến lên hỗ trợ chỉ có thể ở tại chỗ, nhìn Sí sắp bị nuốt chửng, bỗng nhiên một ý tưởng kỳ lạ xâm nhập vào trong đầu..... Hàn hiện tại khoanh tay đứng nhìn, mà nếu thật hôm nay Sí chết, xong việc cũng định chết theo!

Nhưng khi chờ hần từ trong suy nghĩ tỉnh lại, lại có một nhánh hỏa tiễn từ phía xéo đối diện Sí bắn thẳng đến, bắn trúng đám nhện này, thuận lợi giải vây cho hần!

Người nào? Sí cùng Hàn đều tiến tới phía đó nhìn lại.....

“Tề Tường Phong?!” Khiến bọn hắc kinh ngạc chính là, người cầm cung không phải người khác, mà là người bọn họ coi là tử địch kia!

“Có rảnh không cần nói chuyện yêu đương, xong mọi việc rồi nói sau cũng không muộn!” Ngữ khí của Phong hơi trêu chọc, nói xong liền tiếp tục tập trung chú ý đối phó đám nhện.

“Nói bậy cái gì!” Sí mặt đỏ kêu to.

Mà Hàn càng giống như bị nói trúng tâm sự mà không nói gì, hắc lập tức dời tâm tư về phía đàn nhện.

.....

“Tiếp tục như vậy không được!” Tuyền lau mồ hôi, bây giờ vẫn tìm không ra tung tích của Phạm, không khỏi khiến cho hắc có chút hoảng hốt, bỗng nhiên ngẩng đầu, một cây đại thụ chọc trời cho hắc gợi ý, “Tiểu bơ, lên cây được không?”

“Cây?” Thần cũng ngẩng đầu nhìn lại, “Đúng vậy, từ trên nhìn xuống liền đơn giản hơn!”

“Đúng, Tiểu bơ, Tiểu kẹo đường, Thẩm Diêu, Diệc Ưu, còn có Thao Liễm vương người lại phái những người này lên cây! Chúng ta trên dưới giáp công!” Tuyền sai bảo nói, không thể phủ nhận hắc có tư tâm, bọn nhỏ leo lên không thể nghi ngờ sẽ an toàn một chút.

“Hiểu được!”

Công kích từ trên cao liền đơn giản hơn, không chỉ tầm nhìn cực tốt, góc độ bắn cũng có ưu thế! Một phát bắn đi xuống, phạm vi lửa cháy so với trên mặt đất lớn gần gấp đôi.

“Như vậy thật sự nhanh hơn nhiều!” Thần vui đến quên cả trời đất, một phát lại một phát.

Khi hắc đang bắn đến hưng phấn cực kỳ, đột nhiên một nhánh hỏa tiễn bay thẳng tới mặt, sát qua gò má hắc, bắn trúng lên thân cây phía sau hắc!

“Người làm gì a?” Bất mãn đối Sí bắn tên quất, nhưng thuận thế nhìn về sau lại phát giác một con nhện lớn bị cố định trên thân cây!

“Sí?” Hàn có chút giật mình, Sí cư nhiên sẽ cứu thần?

Không nghĩ tới sí lớn tiếng đối Phong kêu: “Tề Tường Phong, ta hận nhất là thiếu nhân tình, hiện giờ người và ta không thiếu nợ nhau!”

“Thiết, rõ ràng nghĩ muốn tạ ơn Phong..... Giả bộ khóc cái gì.....” Thần cười nhạt, hơn nữa nhanh bắn hỏa tiễn trên tay, tranh thủ sớm đi đem chúng nó tiêu diệt.....

Hai tầng công kích trên tháp rõ ràng có hiệu quả, đám nhện không có hậu viện, hơn nữa đói khát lâu ngày, sức lực của chúng nó dần dần yếu xuống, mà nhóm binh lính cũng càng đánh càng hăng!

Dưới thế tiến công mãnh liệt, đám nhện ở sâu trong rừng rậm cơ hồ đều đã bị biển lửa bao phủ.....

“Xem ra sắp hoàn thành!” Diệc Ưu nhẹ nhàng thở ra, nhưng trong biển lửa mờ mịt bỗng nhiên có một bóng dáng quen thuộc tiến vào tầm mắt của hắn.....”Phạm..... Thúc thúc?”

Trong sơn động

“Tiểu Tứ!” Diệc Ngạn ra sức giữ chặt Tiểu Tứ muốn một mình trở về, “Bình tĩnh một chút, Phạm thúc thúc không có việc gì!”

“Buông!” Tiểu Tứ giãy dụa, “Phụ thân có việc, ta thấy được!”

Vừa rồi thoáng nhìn rõ ràng, Phạm trên mặt hơi biến hóa, rõ ràng là bị nhện gây thương tích, nếu tiếp tục như vậy..... Hậu quả không thể lường được!

“Ngạn ca ca, buông, người không biết..... Nếu phụ thân ta gặp chuyện không may..... Trời..... Ta không dám nghĩ ba ba sẽ làm ra cái gì! Để ta trở về được không?” Tiểu Tứ đã gần như cầu xin.

Diệc Ngạn bất đắc dĩ lắc đầu, “Không được, là phụ thân người bảo ta mang người đi, ta không thể làm trái ý của hắn! Thực xin lỗi.....”

“.....” Tự biết không có hy vọng khiến Diệc Ngạn buông mình ra, Tiểu Tứ suy sút ngồi xồm trên mặt đất, “Đều là ta không tốt..... Ta ngu ngốc, vì sao lúc trước nhắc tới loại lời hỗn trướng đó! Gì mà mặc kệ sống chết của người khác..... Ta người thứ nhất không làm được!”

“Tiểu Tứ.....” Diệc Ngạn ôm chặt lấy y, “Người đúng vậy..... Chính là chúng ta đều là người..... Là người sao có thể buông tình cảm của nhân loại chứ!”

“.....” Tiểu Tứ khẽ cắn môi không trả lời.

Diệc Ngạn yêu thương lấy tay đem đầu y dựa vào đầu vai của mình, “Không có việc gì, Phạm thúc thúc là

người tốt sẽ được trời phù hộ, Tuyền thúc thúc lại tốt như vậy..... Ông trời sẽ không làm khó bọn họ.....”

Tay Tiểu Tứ nắm lấy y sam của Diệu Ngạn, độ ấm của hắn có thể khiến y cảm thấy ấm áp, nhưng cũng có một cỗ chua xót khôn kể nảy lên trong lòng..... Thông qua vết hầu, mũi, chui thẳng lên mắt, hốc mắt tựa hồ nổi lên gì đó.....

Lại vừa nghĩ tới ánh mắt cuối cùng của phụ thân nhìn mình, lực đạo trên ngón tay bất giác tăng thêm..... Lập tức, ánh mắt nổi lên sương mù, hai hàng dịch thể trong suốt như thủy tinh chảy xuống, rơi trên vai Diệu Ngạn!

Cảm giác được quần áo vốn ẩm ướt lại có chút ướt thêm, Diệu Ngạn không khỏi kéo Tiểu Tứ, “Tiểu Tứ?” Lại ngạc nhiên phát hiện, trong cặp mắt sẽ không rơi lệ giờ đây lại long lánh.

“Đây là..... Gì?” Tiểu Tứ đưa tay khẽ vuốt hai má, lau đi hai giọt nước mắt..... Y khó tin nhìn Diệu Ngạn, “Ngạn ca ca..... Ta.....”

“Là nước mắt! Tiểu Tứ..... Người lại khóc.....” Miệng Diệu Ngạn không tự giác hiện ra đường cung đẹp đẽ, “Thật tốt quá!”

“Là nước mắt?” Tiểu Tứ vẫn không thể tin được, “Ta lại khóc.....”

Lúc này, mặt nước bỗng nhiên nổi lên gợn sóng, một bóng người tiến vào trong sơn động, “Tiểu Tứ!”

Đột nhiên quay đầu lại, “Tam ca? Người đã đến rồi..... Đó chính là nói.....” Tiểu Tứ chạy qua.

“Không có việc gì! Phần lớn nhện đã diệt toàn bộ, còn một phần nhỏ giao cho bọn lính đối phó..... Các người.....” Phong ôm lấy bả vai Tiểu Tứ, lại kinh giác trên khuôn mặt khấn trương của đệ đệ có thêm chút nước mắt, “Người khóc?”

“Ân.....” Tiểu Tứ tùy ý lau mặt, “Trước không chỉ nói việc này, phụ thân đâu?”

“Phụ thân y.....” Phong giống như có khó nói.

“Phụ thân đã xảy ra chuyện, đúng không?” Tiểu Tứ lo lắng cực kỳ.

“..... Tóm lại, đi ra rồi nói sau!” Phong trốn tránh trả lời, cùng Diệu Ngạn trao đổi ánh mắt một phen, quyết nghị trước đem Tiểu Tứ ra ngoài rồi nói sau.

.....

“Phốc!” Ba người trôi lên mặt nước, Tiểu Tứ không đụng tới Ngạn, không để ý cái khác, hoang mang ở trong đám người tìm kiếm bóng dáng của phụ thân.....

“Phụ thân..... Phụ thân.....” Tiếng gọi âm ỉ không ngừng, nhưng không ai đáp lại.

Diệu Ngạn đi theo phía sau y, hướng Phong hỏi: “Phạm thúc thúc xảy ra chuyện gì? Người nhất định biết.....”

“.....” Phong hai tay nắm chặt, tựa hồ ẩn nhẫn đau khổ nào đó.

Phía sau, ở một chỗ truyền đến xôn xao, khiến cho ba người chú ý!

“Ba ba..... Người làm gì?” Là thanh âm của Thần.

Thanh âm của Diệc Ưu cũng lập tức truyền đến, “Bệ hạ, không cần.....”

“Phụ thân, ba ba!” Tiểu Tứ vội vàng chạy về hướng kia, Diệu Ngạn cùng Phong theo sát phía sau.

47. Chương 47

“Xem ra đã không sai biệt lắm.....” Tuyền quan sát tình huống bốn phía trên mặt đất, muốn tìm bóng dáng của Phạm, nhưng.....”Sao không nhìn thấy Phạm đâu?”

Bọn nhỏ lục tục từ trên cây nhảy xuống, mỗi người trên mặt mang vẻ vui sướng cùng vui thích! Chỉ có Diệc Ưu.....

“Bệ hạ!” Diệc Ưu chạy về phía Tuyền, giọng điệu lộ ra vẻ lo lắng “Bệ hạ, ở đó!”

Tuyền hiểu được, tức khắc theo hướng y vừa chỉ chạy tới, “Phạm!”

“Diệc Ưu nhìn thấy phụ thân?” Thần đưa một tay lên đỉnh đầu nhìn lại, miệng huýt sao nói, “Thị lục không tồi thôi, tốt lắm, hiện tại chỉ cần đi đem bọn Tiểu Tứ trở về là có thể xuống núi.....”

“Nhưng.....” Diệc Ưu cũng không có lạc quan như hắn, nếu y vừa rồi không có nhìn lầm..... Phạm hắn.....

“Nhưng?” Phong chú ý tới chữ cổ quái này, nhất thời cảm thấy rất không thích hợp!

Dự cảm quả nhiên không sai, không quá lâu, tiếng vó ngựa dồn dập cùng với thanh âm của Tuyền truyền đến: “Người tới..... Mau tới a..... Mọi người đi nơi nào rồi?!”

“Ba ba, xảy ra chuyện gì?” Thần cũng phát hiện, “Chẳng lẽ.....”

“Giá!” Tuyền đầu đầy đổ mồ hôi cười khoái mã, Phạm được hấn che giữa hai tay, sắc mặt có chút tái nhợt.

Vừa nhìn thấy có người, Tuyền tựa như thấy cứu tinh, vội vàng dừng ngựa lại, rất nhanh nhưng cũng không mất ôn nhu mà đem Phạm lập tức bế xuống dưới, “Diệc Ưu, Diệc Ưu đâu? Giúp ta nhìn Phạm”

Bộ dáng của Phạm rất kỳ quái, tựa hồ cả người đều không có khí lực, phải dựa trên người Tuyền mới có thể đứng, sắc mặt tái nhợt quá mức, hơi thở không ổn định, ánh mắt cũng có chút mờ mịt.....

“Ta ở trong này!” Diệc Ưu đi đến trước mặt Tuyền, “Phạm thúc thúc xảy ra chuyện gì?”

“Ta không biết.....” Tuyền hoang mang rối loạn, đã không còn bình tĩnh và lý trí như trước, hai tay khê run mà ôm lấy vợ, suýt nữa ngay cả nói cũng nói không xong, “Ta tìm được hấn..... Không biết sao lại..... Hấn đối ta nở nụ cười, rồi mới..... Gục xuống..... Ta thật sự không biết..... Sao lại như vậy?”

“Mau để y nằm thẳng xuống!” Du Kiềm giống như biết được, “Mau tìm xem trên người y có miệng vết thương nào không..... Có lẽ là..... Nhện.....”

Tuyền nói gì nghe nấy, chỉ cần có thể làm cho Phạm khôi phục, muốn hấn chết cũng được! Thần tiến lên giúp hấn một phen, Tuyền đem đầu của Phạm đặt trên đùi của Thần, tự mình tìm kiếm cái gọi là “miệng vết thương” kia, vừa tìm còn vừa phân phó: “Tiểu kẹo đường..... Đi tìm Tiểu Tứ cùng Ngạn, quân lính tiếp tục tiêu diệt đám nhện còn sót..... Thao Liễm vương, không có việc gì thì mang các dũng sĩ của người trở về đi.....”

“..... Hiểu!” Phong lập tức quay đầu chạy tới bên hồ, có lẽ Tiểu Tứ có biện pháp có thể khiến ba ba tỉnh táo lại.

“Các dũng sĩ tộc ta thì ta sẽ an bài..... Nhưng hiện tại ta không muốn đi!” Kì Viêm cũng không biết bản thân vì sao lại lựa chọn lưu lại, hấn đã muốn hoàn thành ước định với Hồng Lãm, nhưng hấn vì sao còn chưa muốn đi? Hấn đang chờ mong cái gì sao?

“Tùy người!” Khẩu khí của Tuyền thật không tốt, hấn phần hấn cắn môi dưới, “Miệng vết thương..... Miệng vết thương rốt cuộc ở nơi nào!”

“Tuyền thúc thúc không cần vội, Phạm thúc thúc không có việc gì!” Thẩm Diêu có chút khó xử, tuy rằng biết khuyên giải an ủi không có tác dụng, vẫn là không khỏi nói ra.

Tuyền lau mồ hôi của mình, ánh mắt càng không ngừng ở trên người Phạm tìm kiếm, nhìn sắc mặt Phạm càng ngày càng kém, nhiệt độ cơ thể cũng càng lúc giảm đi, hần thật sợ hãi!

Bất tri bất giác, trong ánh mắt giống như có cái gì đó bùng lên, một dòng dịch thể chảy ra liền xen lẫn cùng mồ hôi chảy trên khuôn mặt, “Phạm, kiên trì chút..... Người đã đáp ứng ta..... Người đáp ứng bởi vì phụ cùng du sơn ngoạn thủy..... Người đã nói quyết không nuốt lời..... Khó có được bọn nhỏ đều có gia đình, người không thể cứ ngủ đi như vậy! Ta không cho phép!” Như là muốn động viên Phạm, nhưng càng như là muốn an ủi chính mình.

Kì Viêm nhìn hần, có chút không thể tin vào hai mắt của mình..... Tiền nhiệm hoàng đế đệ hạ của Kỳ Nghệ, nguyên lai là người như vậy sao? Nếu hoàng hậu của hần đã chết..... Hần sẽ thế nào đây? Hần ta mặc dù nghĩ như thế, nhưng miệng lại bất giác chuyển động, “Bắt đầu..... Giống như có chút kỳ quái!”

“.....!” Tuyền cuối cùng chú ý tới nơi đó, không quan tâm gì khác xé mở ống quần của Phạm, “Đây là?”

“Ngô.....” Phạm có chút cảm thấy đau đớn.

Hai vết răng cưa của con nhện lưu lại rõ ràng hiện ra trước mặt bọn họ, miệng vết thương rất nhỏ không có chảy máu, nhưng có thể thấy được trong miệng vết thương kia có chứa máu độc gần như màu đen!

“Quả nhiên không sai!” Du Kiềm chau mày, “Trúng độc.....”

“Có biện pháp gì không?” Tuyền vội vàng hỏi.

Du Kiềm khiến hần thất vọng rồi, hần lắc đầu, “Không ai biết loại nhện này, càng không thể giải được độc này..... Sợ là.....”

“Người nói vậy!” Tuyền một phen túm lấy cổ áo của ông uy hiếp nói, “Phạm sẽ không chết, người còn dám nhiều lời, ta lập tức giết người!”

“Ba ba.....” Thần biết rõ tính tình của ba ba, phụ thân gặp phải loại sự tình này, hần cũng không tiện khuyên bảo, chỉ chờ mong bọn Tiểu Tứ nhanh lên trở về.

Đột nhiên Tuyền nghĩ tới cái gì, vội vàng kéo ngoại sam của mình xuống, đem một khối vải quấn chặt trên bắp đùi của Phạm, sau đó cúi xuống, lấy miệng áp lên hai lỗ nhỏ kia.....

“Ba ba..... Người làm thập ma?” Thần chú ý tới hành vi cổ quái của hần.

Diệp Ưu biết hần muốn làm gì, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, “Đệ hạ, không nên.....”

“Ba ba, phụ thân!” Lúc này bọn Tiểu Tứ cuối cùng đuổi tới nơi này, vừa lúc thấy Tuyền muốn hút độc cho Phạm! “Các người làm gì?” Tiểu Tứ hỏi.

Tuyền thừa cơ hội này, không để ý người khác ngăn cản, một ngụm hút sâu xuống..... Một lát sau, Tuyền ngẩng đầu đem máu độc trong miệng phun ra trên mặt đất bên cạnh, “Phi!”

“Ba ba, người không có.....” Phong còn chưa kịp hỏi, Tuyền không chút nghĩ ngợi lại cúi đầu tiếp tục hút độc.....

Đối mặt tình cảnh này, trừ bỏ đám con của Tuyền, tất cả mọi người đều sợ ngây ra!

Nhất là Kì Viêm, tại trên người Tuyền cùng Phạm, hẳn giống như tìm được thứ vô hình gì đó, cũng có thứ ầm ập gì đó từ đáy lòng hẳn trào ra, mà chính mình nên đối mặt tương lai như thế nào..... Đáp án cũng được miêu tả sinh động!

“Phốc!” Tuyền tới tới lui lui như vậy vài lần, thẳng đến phun ra máu đỏ mới thôi, “Phạm.....”

“Ân.....” Phạm cuối cùng có chút phản ứng, hơi hơi mở hai mắt, đầu tiên nhìn.....”Tuyền..... Người xảy ra chuyện gì?” Tay chậm rãi lau máu bên khóe miệng của Tuyền, “..... Làm sao bị thương?”

“..... Không..... Không có.....” Tuyền kích động ôm lấy y, hưng phấn tràn đầy nói nên lời, “Ta không sao..... Gì cũng không sao.....”

“Bọn nhỏ đâu? Không có việc gì?” Phạm tiếp tục suy yếu hỏi.

Tuyền ôm lấy Phạm lên ngựa, để y thấy càng rõ, “Không có không có..... Người xem, tất cả mọi người tốt lắm! Chúng ta trở về..... Chờ người tốt hơn, vì phụ thân mang người ra ngoài tiêu dao cả đời.....”

“Ân.....” Phạm thoáng nhìn bóng dáng của bọn nhỏ, an tâm nhắm mắt lại, “Trở về cũng tốt..... Ta mệt chết đi.....”

“Được, chúng ta trở về.....” Tuyền không do dự kéo dây cương, hai chân kẹp lại, ngựa nhanh chóng hướng dưới chân núi chạy xuống!

“Du gia gia..... Độc của phụ thân ta..... Giải được không?” Nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, Tiểu Tứ không yên hỏi.

“..... Không!” Du Kiềm khẳng định trả lời, “Độc kia hẳn là không có dễ giải như vậy, chỉ là có chút khởi sắc..... Hơn nữa nếu không sai..... Hiện tại trong cơ thể của Kiền Hi để cũng có độc kia.....”

Phong không tin, “Sao lại như vậy?”

“Bất quá..... Có lẽ.....” Du Kiềm sờ sờ râu đoán.

“Có lẽ cái gì?” Thần lo lắng vạn phần hỏi.

“..... Nếu có một được sư vĩ đại, kia có lẽ bọn họ còn có thể cứu!” Chỉ là suy đoán mà thôi.

“Được sư vĩ đại?” Người đầu tiên hiện lên trong đầu Tiểu Tứ chính là.....”Chung Ly?!”

.....

Lúc mọi thứ trên núi được an bài thỏa đáng, đã là hoàng hôn. Kỵ binh hai nước cộng lại hơn ba nghìn nhân mã, trận này chết hơn năm trăm, trong đó chừng ba trăm người chiến đấu xong độc phát không được trị liệu kịp thời mà bỏ mình.....

Đoàn người trở lại chỗ ở cũng đã là chạng vạng, chờ bọn họ không phải là vân yến khánh công, mà là vẻ mặt sầu lo của Kỳ Nghệ hoàng đế bệ hạ!

“Chuyện thế nào? Vì sao ba ba vừa mang phụ thân về liền trốn vào trong phòng? Còn không để người khác vào?” Hồng Lãm một bụng đầy nghi vấn.

“Ba ba cùng phụ thân..... Trúng độc!” Phong kiên cường nặn ra vài chữ trả lời.

Hồng Lãm vạn phần kinh ngạc, “Cái gì? Sao có thể? Đang tốt như vậy.....”

“Đều là vì ta! Là lỗi của ta!” Tiểu Tứ mạnh mẽ chen vào.

“Tiểu Tứ.....” Diệu Ngạn ôm lấy bờ vai y.

Nhưng Tiểu Tứ như trước cứ theo ý mình mà nói: “Phụ thân là vì cứu ta mà bị nhện làm thương, đều là ta sơ suất!”

Hồng Lãm đại khái hiểu được, hẩn đi đến trước mặt Tiểu Tứ, ôn nhu vuốt ve đầu y, như trước đây, “Tiểu Tứ, không phải lỗi của ngươi..... Phụ thân cùng chúng ta cũng sẽ không trách ngươi, không cần đem trách nhiệm ôm về phía mình.....”

“Nhưng ta.....”

“Hừ.....” Hồng Lãm ngăn cản y tiếp tục, “Người hiện tại cần làm là hảo hảo ăn cơm, tắm rửa, rồi ngủ một giấc, có lẽ ngày mai chúng ta có thể nghĩ ra biện pháp! Có phải không?”

“.....” Tiểu Tứ cúi đầu không lên tiếng.

Diệu Ngạn hiểu ý từ phía sau ôm lấy y, không ngừng hôn hai má y, “Tiểu Tứ..... Thả lỏng chút, người cần nghỉ ngơi!”

Kì Viêm lạnh nhạt quan sát tất cả..... Kiền Hi để a, trên thế giới đối với người mà nói cái gì quan trọng nhất? Đáp án này tại lúc Tuyên liêu lĩnh hút độc cho Phạm đã sáng tỏ..... Mọi thứ trước mắt kia chính là thứ người muốn?

Nhìn xung quanh, Hồng Lãm trở về bên người Tấn Nhã, nhu tình như nước xoa xoa tóc y, hết thấy đều không nói..... Tiểu Tứ vì khuyên bảo của Diệu Ngạn mà dần tỉnh táo lại, lại nở nụ cười..... Đại nạn qua, song bào thai bên cạnh không để ý người khác ở đây, Thần không hề cấm kỵ mà ôm lấy Phong, đồng thời lo lắng cho song thân, nhẹ nhàng mà nói ra tâm sự, không ai có thể xâm nhập vào thế giới của bọn họ..... Diệc Ưu ở trên vai Thẩm Diêu tham lam hít thở, cầu nguyện có thể cùng hắn vĩnh viễn bên nhau..... Ngay cả Hãn giới thu liễm tình cảm, cũng nhịn không được đặt tay trên đầu vai Sí, một câu “Người không có việc gì thật sự là quá tốt!” Bao gồm tất cả tình cảm.....

Tất cả mọi người đều có thứ mình có được, kia Kì Viêm thì sao?

“Viêm!” Một giọng nữ êm tai như tiếng chuông truyền tới, “Viêm..... Người đã trở lại a!” Tuy rằng ngoài miệng nói không lo lắng, nhưng Vận Thực vẫn muốn nhìn thấy Kì Viêm bình an trở về.

Chính mình có được thứ gì đó.....

“Này, gì chứ không nói lời nào? Giả bộ khóc cũng không cần như vậy đi!” Vận Thực xoa cái mũi cao thẳng của hắn bất mãn nói.

Nha đầu không có quy củ, vô pháp vô thiên, chính là lúc vùng lên, ai cũng kém so với nàng! Nàng từng có thể trở thành hoàng hậu duy nhất của mình kiếp này, nhưng nàng không thể sinh dục..... Các cự thần sẽ không đồng ý để mình chỉ thú mình nàng..... Điều này hắn đã sớm biết.....

“Viêm, Viêm?” Kéo kéo Kì Viêm, nhưng không có phản ứng, Vận Thực không khỏi lại lo lắng, giọng điệu nhất thời lại biến nhu hòa, “Xảy ra chuyện gì? Bị thương?”

Đến lúc đó..... Ngăn không được đám thần tử kia..... Hắn sẽ buông tha nàng, thú người khác sao?..... Hắn sẽ! Bởi vì..... Thao Liễm mới là thứ quan trọng nhất trong lòng hắn..... Nhưng.....

“Viêm?” Vận Thực ôn nhu gọi, khuôn mặt lo lắng cẩn thận bày ra trước mặt.

Nha đầu này..... Kì Viêm bỗng nhiên đưa tay gắt gao đem nàng kéo vào trong ngực!

“Viêm, người rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Không giống Kì Viêm bình thường.....

Kì Viêm càng thêm dùng sức ôm lấy nàng, “Không có gì..... Ta không sao..... Chỉ là nghĩ muốn nói cho người, ta đã trở về!”

“.....?” Vận Thực tuy rằng kỳ quái, vẫn theo thói quen cười trả lời: “Không có việc gì là tốt rồi..... Hoan nghênh trở về!”

48. Chương 48

Ban đêm, Tiểu Tứ ngủ bên cạnh Diệu Ngạn vô thanh vô tức bò dậy. Nhẹ nhàng vượt qua Diệu Ngạn đi ra mép ngoài, lén lút xuống giường mặc quần áo, đang định nhảy ra ngoài cửa sổ, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng người.....

“Tiểu Tứ, khuya như vậy còn không hảo hảo nghỉ ngơi, là muốn đi đâu a?” Diệu Ngạn đưa lưng về phía y hỏi.

“!” Tiểu Tứ cả kinh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Diệu Ngạn chậm rãi xoay người đứng lên, “Ngạn ca ca..... Người không ngủ a.....”

Diệu Ngạn vuốt vuốt tay, “Đã cảm thấy người có chút kỳ quái, cho nên không có ngủ sâu..... Ai ngờ thật sự.....” Hắn từ trên giường đứng lên, chậm rãi bước đến trước mặt Tiểu Tứ, nâng một lọn tóc đen của y hỏi, “Là muốn một mình đi tìm Chung Ly?”

“Ân..... Hắn có lẽ có thể cứu được ba ba và phụ thân!” Tiểu Tứ không phủ nhận, “Ta nhất định phải đi!” Ngữ khí lộ ra vẻ quyết đoán.

“Người biết hắn ở nơi nào?”

“Đại khái có thể đoán được..... Ngạn ca ca ta.....” Tiểu Tứ lo lắng Diệu Ngạn không cho đi, cực lực giải thích.

Cũng không nghĩ đến, Diệu Ngạn cư nhiên hào phóng tỏ vẻ, “Được, ta đây đi cùng người!”

“Di?” Tiểu Tứ có chút giật mình.

“Sao vậy, không muốn ta đi?”

“Không..... Không phải, chỉ là không nghĩ tới người sẽ nói như thế.” Tiểu Tứ chà xát hai tay trả lời.

Diệu Ngạn mỉm cười nói: “Được rồi, biết người lo lắng cho thúc thúc bọn họ, đi nhanh đi! Việc này vẫn là giải quyết càng nhanh càng tốt.....”

Tiểu Tứ gật đầu, “Được!”

Hai người mượn bóng đêm thần không biết quỷ không hay lén lút chuồn ra ngoài, mà chỉ để ý có quấy rầy đến người nhà bọn họ hay không, không hề nhận thấy được một người khác bám theo như bóng với hình.....

Diệu Ngạn theo Tiểu Tứ đi tới phía nam chân núi gần nhà của Du Kiềm. Du Kiềm từ khi gặp Phạm, liền vẫn ở tại nơi đó không có trở về, hiện giờ ở nhà ông cửa đóng kín, không có một ngọn đèn..... Diệu Ngạn khó hiểu, Tiểu Tứ muốn tìm Chung Ly, vì sao lại tới nơi này?

Tiểu Tứ như là nhìn thấu tâm sự của hắn, mở cửa ra rồi hướng hắn giải thích: “Mạc Ngữ trúng độc, Chung Ly cần tìm chỗ để trị liệu, nhưng bọn họ căn bản không có chỗ để đi..... Mạc Ngữ biết Du gia gia không ở nơi này, hơn nữa nơi này cách nhà mẫu thân đã chết của hắn rất gần..... Cho nên, ta phỏng đoán bọn họ ở nơi này!” Nói tới nơi này, Tiểu Tứ đưa tay không thấy năm ngón hướng trong phòng hô to, “Chung Ly, ta biết các người ở trong này, không cần tránh, ta có việc cầu người!”

Y dùng từ “cầu”, có thể thấy được Tiểu Tứ là cần Chung Ly giúp nhiều thế nào.

Cũng không phụ kỳ vọng của y, sau một lúc lâu, trong phòng bước ra một bóng người..... Người nọ thông thả tới gần, ánh trăng dần dần chiếu sáng khuôn mặt của hắn ta, gió thổi qua, hương thơm như trước..... Là Chung Ly!

Chung Ly đánh giá bọn họ một phen, cung kính nhún nhường cũng không thiếu lạnh lùng mà hỏi: “Tứ điện hạ có việc ‘cầu’ ta? Sẽ không là cùng ‘hắn’ có quan hệ đi?”

Tiểu Tứ bất đắc dĩ lắc đầu, có chút quan tâm hỏi: “Ta vốn không có ý giết hắn, đáng tiếc khi đó các người đã đến, làm rối kế hoạch của ta..... Mạc Ngữ không có việc gì đi? Độc giải rồi?”

“Hừ, còn đa tạ Tứ điện hạ quan tâm!” Chung Ly thủy chung không bỏ xuống được chuyện Tiểu Tứ hạ độc hại Mạc Ngữ, thế nhưng ngược lại lạnh lùng nói, “Nếu cùng ‘hắn’ không quan hệ, kia Tứ điện hạ xin mời quay về đi!”

“Không được, ta nhất định muốn người cùng ta trở về!” Tiểu Tứ lần này quyết định, một phen giữ chặt lấy ống tay áo của Chung Ly nói, “Ta cần người cứu song thân của ta, van cầu người!”

Chung Ly cảm thấy buồn cười, “Song thân của Tứ điện hạ là người thế nào, sao còn cầu ta cứu trị, thứ ta không thể tòng mệnh!”

“Bọn họ trúng độc, không phải người liền không thể cứu!” Tiểu Tứ dám ngăn cản hắn ta, “Xin người cùng ta trở về một chuyến, Mạc Ngữ cũng có thể cùng đi a! Không cản trở người chiếu cố hắn.....”

“Chê cười, tiểu chủ tử đắc tội Thao Liễm vương, lại lừa gạt các người..... Các người sẽ bỏ qua cho hắn sao?” Chung Ly nơi nơi đều bảo hộ Mạc Ngữ.

Tiểu Tứ thấy hắn kiên quyết như vậy, lại tiến tới thoái nhượng cuối cùng, “Vậy người nói, phải thế nào mới có thể theo ta trở về?”

Chung Ly nhìn bộ dáng của y, lại nhìn Mạc Ngữ trong phòng một chút, một tia đầu xót lướt qua trong mắt, lấy khẩu khí nghiêm túc trả lời: “Muốn ta đi cũng có thể, chỉ cần người..... Quỳ xuống!”

“Có thể!” Không do dự, Tiểu Tứ lúc này quỳ xuống.

“Tiểu Tứ?!” Diêu Ngạn hồn hển nghĩ muốn ngăn cản, lại bị Tiểu Tứ cản lại.

“Người nguyện ý cùng ta trở về cứu người?” Tiểu Tứ bình tĩnh hỏi.

“Không, tiếp tục..... Còn chưa xong..... Giờ ay trái của người lên, đặt rên ngực người.....” Hắn nói mỗi một từ mỗi một câu, Tiểu Tứ đều nhất nhất nghe theo, “Rồi nói theo ta..... ‘ ta nguyện ý gả cho Mạc Ngữ..... Làm vợ ’!”

“.....!” Tiểu Tứ đem động tác làm xong, nhưng lời nói lại dừng ngay trong cổ họng!

“Vớ vẩn!” Diêu Ngạn không thể nhịn được nữa, tiến lên xốc Chung Ly lên, “Tiểu Tứ vì sao phải gả cho gia hỏa kia?”

Chung Ly tà ý cười, “Chính là y tự nguyện như thế làm, ta chỉ là nói ra hy vọng của ta mà thôi!”

“Người thật sự hy vọng ta gả cho Mạc Ngữ?” Tiểu Tứ khôn khéo hỏi.

Chung Ly cả người nao nao, khả lập tức nhanh nói tiếp: “Đúng! Tiểu chủ tử thích người..... Ta thân là thuộc hạ..... Nên cố gắng vì hắn thực hiện!”

Tiểu Tứ nhìn hắn, có chút tiếc hận, “Ai..... Mạc Ngữ có phúc khí thế nào, vì sao lại không biết quý trọng.....”

“Bớt nói nhảm đi, người rớt cuộc có nói hay không?” Chung Ly dao động.

“Không được, ta thích Ngạn ca ca, không phải Mạc Ngữ! Gả cho hần..... Tất cả mọi người sẽ không hạnh phúc!” Tiểu Tứ thẳng thắn tỏ vẻ, “Tuy rằng không thể đáp ứng điều kiện này, nhưng ta nguyện ý hướng người dập đầu! Xin người cứu song thân của ta..... Van cầu người!” Nói rồi liền dập đầu một cái thật mạnh, ngay cả thanh âm đều có thể nghe rõ.

“.....” Chung Ly cắn môi, đôi mắt Tiểu Tứ không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Van cầu người a!” Thấy Chung Ly không có phản ứng, Tiểu Tứ lại dập đầu một cái!

“Tiểu Tứ, không cần cầu hần!” Diệu Ngạn muốn kéo y, nhưng vô dụng, Tiểu Tứ vẫn khư khư cố chấp.

Lập lại như thế, trán của Tiểu Tứ đã bị tảng đá đập ra máu tươi, giọt máu chảy từ trán xẹt qua hai mắt, rơi trên quần áo của y chường mắt như vậy.....

“Đủ rồi!” Diệu Ngạn quỳ tới phía trước Tiểu Tứ, mạnh mẽ ngăn cản, “Người không phát hiện hần căn bản là đang đùa giỡn người sao, cầu hần có tác dụng gì, chúng ta trở về, thử biện pháp khác được không?”

Tiểu Tứ đã chật vật không chịu nổi, quần áo cùng tóc bởi vì dập đầu mà hỗn loạn, miệng vết thương trên trán không được cầm máu, nhưng ánh mắt sáng ngời trong veo kia vẫn như cũ khiến người ta không thể mở mắt, “Nhưng ta.....”

“Đúng, hần nói rất đúng! Chúng ta đùa giỡn người a..... Người vẫn là trở về đi!” Lúc này, từ trong phòng tối lại đi ra một người, không phải Mạc Ngữ thì là ai? Hần ta thần sắc lăm lăm, khóe miệng còn mang ý cười trêu tức, “Tiểu Tứ a, một người thông minh như vậy, sao lại đối mặt với chuyện của người quan trọng liền trở nên ngu như vậy chứ?”

Tiểu Tứ không cho là đúng, trực tiếp đáp lại, “Ta vốn không quá thông minh, ta cũng không biết được người vì sao lại thích ta, so với ta, Chung Ly không phải tốt hơn sao?”

“Hần?” Mạc Ngữ buồn cười liếc Chung Ly một cái, “Hần có thể mang cho ta cái gì? Ta vì sao phải thích hần? Ta cần chính là một người có thể giúp ta đi lên Thao Liễm vương vị!”

Ánh mắt Chung Ly âm trầm thất sắc, đúng vậy..... Hần ngay từ đầu đã không có tư cách, hần đã sớm biết.....

“Kia nếu đem Thao Liễm vương vị cho người, người có bằng lòng để Chung Ly cứu bọn họ không?” Giọng nam trầm ổn bỗng nhiên vang lên, thật khiến cho bốn người hoảng sợ!

“Thao Liễm vương?!” Tiểu Tứ cùng Diệu Ngạn cùng kêu lên.

Kì Viêm từ một bên đi ra, hắn không có mang bất luận người nào, chỉ là cái loại uy nghi của vương giả này vẫn ép người không thở nổi. Hắn đi đến trước mặt Mạc Ngữ, còn không dừng cước bộ, Chung Ly trước hắn từng bước đem Mạc Ngữ kéo đến phía sau, trên tay rút ra một thanh chủy thủ hình dạng quái dị, từ vẻ bề ngoài, trên nó đều được thoa kịch độc!

“Thao Liễm vương Kì Viêm..... Thỉnh người lui về!” Chung Ly xé rách vẻ mặt quát.

Kì Viêm không lui bước, ngược lại càng tiến thêm một bước nói: “Các người quả nhiên thông đồng với nhau..... Chung Ly a, ta chưa bao giờ nghĩ tới người sẽ phản bội! Người gặp Diệc Ưu chưa?”

“..... Rồi, nói vậy Thao Liễm vương đã đoán được đại khái, mới có thể làm ra những việc này, chỉ là.....” Cánh tay Chung Ly vừa nhấc, chủy thủ nhắm ngay tử huyệt của Kì Viêm, “Chung Ly không hối hận lựa chọn của mình!”

“Người thích Mạc Ngữ!” Kì Viêm dám khẳng định, “Nhưng người cũng có thể biết, thân phận của hắn và người kém xa nhau vạn dặm, các người không có khả năng cùng một chỗ.”

Môi dưới của Chung Ly bị tự mình cắn chảy máu, “..... Kia cũng không cần người quan tâm!”

Kì Viêm nhìn Mạc Ngữ vẻ mặt tính kế phía sau hắn ta, hướng bên cạnh kéo Tiểu Tứ cùng Diệc Ngạn hỏi: “Các người không có việc gì đi?”

“Không có việc gì! Nhưng.....” Diệc Ngạn nhìn Mạc Ngữ bọn họ, “Sau đó làm thế nào?”

“Sau đó là chuyện riêng của người Thao Liễm chúng ta, hy vọng hai vị không cần nhúng tay can thiệp!” Ngụ ý chính là nói bọn hắn khoanh tay đứng nhìn.

Sau đó liền đối hai người bọn họ như không thấy, một mình đối mặt bọn Mạc Ngữ, “Mạc Ngữ, người đã lên kế hoạch như thế, vậy người hẳn là đã biết tất cả về thân thể của người..... Nói cho ta biết, người vì sao lại muốn Thao Liễm vương vị như thế?”

Mạc Ngữ vẻ mặt không cam lòng trừng Kì Viêm: “Bởi vì ta hận cuộc sống vô danh lạng lẽ, không người hỏi thăm! Cái loại bị người xem nhẹ sự tồn tại là vũ nhục lớn nhất của ta! Ta tự nhận mình có lý tưởng có trí tuệ có thủ đoạn, ta làm sao có thể kém hơn người? Người có thể giết huynh soán vị, vì sao ta không thể?!”

Kì Viêm yên lặng nhắm mắt lại, “Nguyên lai người là nghĩ như thế..... Đây xem như là báo ứng ta giết huynh sao.....”

“Sao, không phản đối?” Mạc Ngữ châm chọc nói, “Hiện tại người có biết tất cả, người muốn làm gì đây? Giết ta sao?”

Lại mở to mắt, Kì Viêm tựa hồ đã có quyết định, “Trước khi xử trí người, người trước trả lời ta câu hỏi vừa rồi..... Kia nếu đem Thao Liễm vương vị cho người, người có bằng lòng để Chung Ly đi cứu bọn họ không?”

49. Chương 49

Mạc Ngữ ngốc lảng, nhưng lập tức cười mở, “Ha ha ha ha, Thao Liễm vương thật là thú vị! Ta cùng hoàng đế Kỳ Nghệ không liên quan, nếu là đem vương vị cho ta, dĩ nhiên là phải Chung Ly đến trị liệu, này có gì còn phải hỏi sao!”

“Vậy cho người đi!” Kì Viêm thở dài nói.

Nhất thời bốn phía trở nên lặng ngắt như tờ, Tiểu Tứ cùng Diệu Ngạn ngạc nhiên nhìn Kì Viêm, Chung Ly dùng ánh mắt khó tin nhìn hắn, mà tươi cười của Mạc Ngữ lại cứng tại trên mặt, “Người..... Nói cái gì?”

“Ta nói ta đem vị trí Thao Liễm vương tặng cho người! Người hiện tại có thể để Chung Ly trị liệu cho bọn họ đi!” Lời này vừa nói ra, Kì Viêm cảm thấy thoải mái trước nay chưa từng có.

“Người gạt ta!” Mạc Ngữ nheo lại mắt, hoàn toàn không tin lời nói càn của Kì Viêm, với cách làm người của hắn, sao có thể dễ dàng như vậy mà bỏ qua cho bản thân, còn nhường cả vương vị..... Khi hắn là đứa nhỏ ba tuổi sao?

“Ta lừa gì người chứ, không tin..... Này cho người là được rồi!” Nói rồi Kì Viêm tháo chiếc nhẫn mình mang trên tay trái.

Nhẫn này không bình thường, mặt trên nhẫn nhìn như hoa văn gì đó, kỳ thật là ấn chương của vương thất do Thao Liễm vương từng thế hệ nắm giữ, các thông điệp đều cần nó đóng ấn mới có thể thông qua, so sánh đơn giản hơn chính là nhẫn này tương đương với “ngọc tỷ” của Thao Liễm!

“Này.....” Mạc Ngữ tiếp nhận nhẫn, vẫn đang không thể tin được, “Người lại đang diễn trò quỷ gì?”

“Không có!” Kì Viêm đơn giản lưu loát trả lời, “Nếu ta hiện tại không nhường, người sau này chắc chắn cũng tìm ta gây phiền toái, tựa như nha đầu Vận Thực cùng đứa nhỏ trong bụng..... Đúng vậy đi!”

Mạc Ngữ không phủ nhận: “Nguyên lai người đều biết!”

Kì Viêm không thêm để ý, mà là lấy khẩu khí mang chút cảnh cáo tiếp tục nói: “Ta nguyện ý nhường vương vị, nhưng ngược lại, ta muốn người đáp ứng ta không được lại đến quấy nhiễu cuộc sống của chúng ta, nha đầu, Diệc Ưu cũng vậy, còn có không cần vọng tưởng tấn công Kỳ Nghệ, ta cũng không hy vọng Thao Liễm bị hủy trên tay người!”

“..... Người là nghiêm túc?” Mạc Ngữ như trước không tin hỏi.

“Ta rất giống như là nói giỡn sao?” Kì Viêm hỏi lại, “Được rồi, người hiện tại có nhẫn trong tay, có thể cùng chúng ta đi chưa?”

Mạc Ngữ nhìn nhẫn trong tay, cầm chặt lấy, ngẩng đầu hướng Chung Ly: “Chung Ly, chúng ta đi!”

“Tuân mệnh!”

.....

Ngày hôm sau, Chung Ly đồng ý trị liệu cho Phạm cùng Tuyền. Sai người lên núi mang chút thân nhện chết hoàn chỉnh về, lấy độc ra, không quá vài ngày, Chung Ly liền dễ dàng phối phương thuốc giải độc. Dược liệu cần thist trong phương thuốc này cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa cần uống năm ngày mới khỏi hẳn..... Hồng Lãm vận dụng quyền lợi của mình, tìm đủ mọi vật liệu cần thiết, lập tức phái người phụ trách đi nấu thuốc, kịp thời loại bỏ độc tính. Hơn nữa để đảm bảo, Chung Ly cùng Mạc Ngữ cũng bị hấn cứng rắn giữ lưu lại, phải đợi toàn bộ độc tố được giải mới có thể thả bọn họ rời đi.

Bất quá này trong lúc, tất cả mọi người đều rất kỳ quái, vì sao Kì Viêm vốn là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Mạc Ngữ, sao lại thiện tâm, đồng ý để Chung Ly đến giúp..... Giữa bọn họ nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi!

Nhưng Kì Viêm gì cũng không có nói, Tiểu Tứ cùng Diệu Ngạn cũng là giữ kín như bưng, cho nên vô luận là ai cũng không dám tự suy đoán bừa. Thẳng đến ngày đó, Chung Ly tuyên bố độc của bọn họ đã được giải, tính rồi đi.....

“Độc đã giải, chúng ta có thể đi rồi chứ!” Mạc Ngữ hỏi.

Hồng Lãm liếc nhìn Kì Viêm một cái trả lời: “Nếu Thao Liễm vương không có ý kiến, các người cứ tùy tiện!”

“Ta đã không còn là Thao Liễm vương! Bệ hạ gọi sai!” Kì Viêm không hề không giận chen lời, “Hiện giờ Thao Liễm vương là hấn ta, đệ đệ đệ mẩu của ta, Mạc Ngữ!”

“.....”

“..... Nhị ca, người đang đùa cái gì?” Diệc Ưu mở miệng đầu tiên hỏi.

Kì Viêm quay đầu lại nhìn một đám bọn họ kinh ngạc, thái độ trầm ổn như trước, “Ta không có nói giỡn, ta đã đem ấn chương cho hấn ta, liền nói ta, Vận Thực còn có tiểu hoàng tử đã chết ở trên núi, không trở về được..... Đúng rồi, Sí cùng Hàn có bằng lòng cùng hấn trở về không!”

“Ta không đi, Sí (Hàn) thề sống chết đi theo vương!” Hai người quỳ xuống đồng loạt trả lời.

“Được!” Kì Viêm cũng không miễn cưỡng bọn họ, “Vậy các người quay về Thao Liễm đi, thứ không thể tiến xa!”

“.....” Mạc Ngữ nhìn hần cuối cùng nói một câu, “Người là một vị vua tốt..... Cũng là người tốt!” Dứt lời liền cùng Chung Ly nghênh ngang mà đi.....

Chờ bọn hần đi xa, Vận Thục lập tức nhào lên lưng Kì Viêm, “Nha hắc! Viêm, người cư nhiên không làm Thao Liễm vương, quá tuyệt vời, Vận Thục sùng bái người! Hiện tại chúng ta nên đi đâu chơi đây? Lần này, ta nghe lời người!”

Kì Viêm hai tay nâng chân Vận Thục, đem nàng công trên người, nói lời kinh người: “Ta muốn đi hoàng thành!”

“Vì sao?” Vận Thục kỳ quái, chẳng lẽ.....

“Ta muốn tham gia hôn lễ của đệ đệ, không được sao?” Kì Viêm nhìn về phía Diệc Ưu.

Cũng không biết vì sao, Diệc Ưu vừa bị nhìn như thế cư nhiên đỏ mặt! “Nhị..... Nhị ca.....”

“Nga, đúng vậy, ta đều quên..... Còn có, ta thật lâu không có gặp qua phụ thân cùng phụ vương, lần này cũng muốn mang Ủy Hân cho bọn hần nhìn!” Vận Thục đã lâu không có vui vẻ như thế, “A! Ta bỗng nhiên nhớ tới một việc! Viêm, người nói, Diệc Ưu cùng Thẩm Diêu thành thân, ta đây gọi Diệc Ưu đại tẩu, hay là hần gọi ta là đại tẩu?”

“.....” Vấn đề thật nhàm chán!

.....

Thế là mọi chuyện đều được giải quyết, đoàn người chậm rãi cùng nhau quay về hoàng thành, Hồng Lãm trước đó gửi thư khẩn, nói mọi người ở hoàng cung bắt đầu bố trí hội trường hôn lễ, lần này chính là tiểu vương gia và Tứ điện hạ cùng nhau cử hành hôn lễ, mức độ khoa trương có thể tưởng tượng được!

Trên đường quay về, mọi người một đường du sơn ngoạn thủy, rất náo nhiệt..... Dưới sự cưỡng ép bức cung của Tuyên, Hồng Lãm cùng Vận Thục, Kì Viêm nói chân tướng sự thật đã xảy ra.

Mẫu thân của Mạc Ngữ Mạc Hân là một nữ tử trời sanh tính tình cương liệt, nhiệt tâm đối với tổ quốc không thua gì nam nhân. Mười mấy năm trước, nàng cứu thợ săn kia chính là phụ thân của Kì Viêm cùng Diệc Ưu, ngay lúc đó đã là Thao Liễm vương, nàng ở dưới tình huống không biết thân phận của đối phương mà yêu hần, hơn nữa còn mang thai..... Mà khi thị vệ của Thao Liễm vương tìm được bọn họ, thân phận

bại lộ, Mạc Hân yêu Kỳ Nghệ cảm thấy bản thân phản bội tổ quốc, dứt khoát lựa chọn đem Thao Liễm vương đuổi đi, một mình nuôi nấng đứa nhỏ! Có lẽ vì thân thể như vậy, khiến nàng không dám đem Mạc Ngữ nuôi trước mặt mọi người!

“Việc này ta là sau khi ta lên làm vương không lâu mới từ tùy ký của phụ vương biết được.....” Kỳ Viêm thở dài nói.

“Như vậy Chung Ly sao lại biết được?” Diệc Ưu vẫn là nghe không hiểu.

“Có phải chính ngươi phái đi không?” Tiểu Tứ nghi ngờ nói.

“Không đúng đi, chính ngươi phái đi? Kia không phải là tự nâng đá đập chân mình sao?” Tuyền rất không thích hợp mà so sánh nói.

“.....”

“Này, các ngươi gì mà nhìn ta như thế chứ?” Tuyền bất mãn, hắc nói rõ ràng là sự thật.

“Tuyền, câm miệng!” Phạm vừa mở miệng, quả nhiên Kiền Hi để không lên tiếng nữa, “Kỳ Viêm, ngưng ngưng, thỉnh nói tiếp đi!”

Kỳ Viêm gật đầu, “Đúng, Chung Ly là ta phái đi!”

Đối với đệ đệ đệ mẫu chưa từng gặp mặt, Kỳ Viêm phái được sư Chung Ly, cả Thao Liễm chỉ có Chung Ly có thể thay hắc hảo hảo bảo hộ cùng bồi thường đệ đệ này. Cũng không nghĩ đến Chung Ly cư nhiên yêu Mạc Ngữ, mà Mạc Ngữ..... Cô đọc một thời gian dài ép hắc thành tính cách vận vẹo, dã tâm của hắc tràn đầy, rất nhanh liền phát hiện Chung Ly đối hắc có tình cảm đặc biệt, hơn nữa lợi dụng hắc ta rất tốt, để hắc ta trải đường cho mình bước lên vương vị.

“Làm như thế không hối hận?” Tuyền tò mò, tính cách của Kỳ Viêm hắc là sẽ không dễ dàng bỏ qua như thế a!

“Không!” Kỳ Viêm thần nhiên trả lời, “Chính như lời Kiền Hi để đã nói, cái gì quan trọng nhất..... Ta đã tìm được đáp án rồi, không có vương vị thì thế nào?”

Tiểu Tứ rất đồng cảm, “Đúng vậy..... Mạc Ngữ hiện tại chiếm được vương vị, nhưng có lẽ hắc sẽ vĩnh viễn mất đi thứ quan trọng nhất.....”

“Chung Ly sao!” Kỳ Viêm khé miệng khê nâng, “Ta hiểu hắc, nếu đã nhận định, kia hắc cả đời cũng không sẽ buông Mạc Ngữ..... Nhưng, Mạc Ngữ có thể cảm nhận được hay không lại là một chuyện khác..... Bất quá ta đối bọn họ đã muốn hết lòng quan tâm giúp đỡ! Hiện tại ta quan tâm, chỉ có Vận Thực nha đầu mà

thôi!”

“Ai nha, Kì Viêm hảo si tình a!” Hồng Lãm một bên châm chọc, “Đừng lo a, sau này kêu Vận Thục nha đầu sinh thêm mấy đứa bồi thường ngươi! Không thể làm vương, làm phò mã cũng được a!”

“Sinh cái đầu ngươi!” Vận Thục xem thường trừng hoàng đế, “Ta không thể sinh!”

“Không thể sinh có thể dùng rùng thủy tinh nha!” Diệu Ngạn lửa cháy đổ thêm dầu.

Vận Thục hung hăng đánh tới đầu Diệu Ngạn, “Không nói ngươi sẽ chết sao?”

“Ta kháo, man nữ nhẹ chút!” Diệu Ngạn che đầu đau đớn, “Hoàn hảo lúc ấy kịp thời bội ước, bằng không thú ngươi xác định chắc chắn không hay ho!”

“Bội ước?” Kì Viêm tò mò nhều mày, giống như Vận Thục trước kia đích xác có nói qua..... Diệu Ngạn là mối tình đầu của nàng a.....

Vận Thục lúc này đã không chút nào để ý, néo lỗ tai của Diệu Ngạn hô to: “Ngươi còn không biết xấu hổ? Lần đầu tiên đến biên cảnh nhìn thấy ngươi, ngươi nói ta rất được, cả ngày quấn lấy ta đòi đính hôn ước, kết quả ngày hôm sau chờ Phong cùng Thần đến, ngươi cư nhiên liền ném ta qua một bên, sống chết đuổi theo Phong không tha, muốn hãm cùng ngươi đính hôn ước, ngươi coi ta như khỉ mà đùa giỡn a!”

“Nga? Ta còn không biết a!” Tuyên thích nhất dò la chuyện riêng tư của người ta, “Kia sau đó thì sao? Phong trả lời thế nào?”

“Sau đó Thần lớn tiếng nói cho ta biết, Phong tương lai chính là tân nương tử của hãn, ta không được chạm vào! Cái gọi là ‘quân tử không đoạt nhân sở hảo’(quân tử không đoạt chỗ tốt của người khác), cho nên ta rời khỏi a!” Diệu Ngạn trả lời.

Kì Viêm nhều mày, “Song bào thai không thể thành thân, chẳng lẽ ngươi lúc đó ngay cả cái này cũng không biết?”

“Lão huynh a, khi đó ta chỉ có bốn tuổi được không?” Diệu Ngạn mặt không thẹn trả lời.

“.....” Kì Viêm hoàn toàn không nói nên lời!

Mấy người này..... Đều là mấy người gì a.....

50. Chương 50-1: (thượng)

Cao điều hoàng vân mộ, hàn thiên bích thụ thu*..... Ngay tại cuối thu trong sống thoải mái, đoàn người về tới hoàng thành đã lâu không đến!

* Chim chiều bay cao trong đám mây vàng,

Mùa thu tiếng ve sầu trên cây xanh.

Trở lại một lần, Vận Thực liền vô cùng cao hứng kéo Kì Viêm cùng hai thị vệ của hắn, mang theo đứa con về nhà “thăm viếng”. Mà Diệc Ưu, Thẩm Diêu, Tiểu Tứ cùng Diêu Ngạn hai đôi “tân nhân” vừa xuống xe ngựa đã bị kéo đi, thử tâm y..... Hồng Lãm quay về điện làm hoàng đế của hắn; song bào thai mang Tinh Nhi hồi cung nghỉ ngơi; Tuyền thì không cần phải nói, mang Phạm không biết lẫn đến nơi nào.

Nhạc Vương gia cùng Si Ảnh nghe nói đứa con muốn thành thân, tất nhiên là cao hứng, hiện giờ lại nhìn thấy nữ nhi nghĩ cả đời cũng gặp mang theo tiểu tôn tử trở về, lại vui không chịu nổi! Kéo nàng hỏi han, ngay cả hôn sự của đứa con cũng tạm thời gác qua một bên.

Mà phủ đệ của Diêu Quang cùng Húc so với bên đó liền náo nhiệt hơn! Hiện tại một đám trưởng bối đang vì “sự kiện nào đó” mà tranh luận không ngớt.....

“Kia dựa theo ý của Tuyền, chính là trước khi động phòng, trực tiếp đưa bọn họ đến rừng thủy tinh đi?” Diêu Quang hỏi.

Tuyền cười cười trả lời: “Đúng đúng, như vậy không tốt sao? Dù sao sớm hay muộn cũng sinh, không bằng sớm một chút, ta cũng có thể cùng Phạm yên tâm du ngoạn! Đúng không?”

Phạm bị hỏi gật gật đầu ủng hộ, “Đúng vậy, ta cũng cảm thấy hắn là như vậy!”

Húc tán thành nói: “Này được, cứ như vậy được không, Tiểu Quang?”

“..... Nếu tất cả mọi người đồng ý, vậy làm như thế đi!” Diêu Quang hiếm khi dễ nói chuyện như vậy.

“Vậy quyết định như thế!” Tuyền cười giống như mèo trộm cá thành công, đến lúc đó người nào đi vào còn là vấn đề a! Bất quá những lời này hắn cũng không có nói ra.....

.....

Đại hôn hôm đó

Lần này chuẩn bị hôn lễ, là Nhạc Vương gia cùng phu phụ Húc Vương gia, phẩm vị của bọn họ..... Chỉ có thể nói là phi thường kỳ lạ!

Hiện trường hôn lễ như vậy hẳn là phi thường..... Kỳ quái? Hay là quỷ dị?

Bọn họ cứ khẳng khái, Diệc Ưu là người Thao Liễm, tự nhiên nên mặc phục sức “xuất giá” của người Thao Liễm, cho nên cố ý định chế lễ phục của tân nương Thao Liễm..... Thật sự là khiến người ta mở rộng tầm mắt!

Thao Liễm là dân tộc du mục, nhưng đối với hôn lễ cũng đặc biệt chú ý, tân nương phải mang sức vật đều có quy định rõ ràng, nhưng lại phân ra các cấp bậc, bình dân, quý tộc, vương thất, mỗi một cấp đều bất đồng. Diệc Ưu tự nhiên là thuộc cấp bậc vương thất, vì thế hẳn coi như là nhận hết “tra tấn”, lễ phục cùng sức vật của tân nương vương thất Thao Liễm toàn bộ khoảng chừng bốn mươi cân (20kg), ngay cả di chuyển cũng khó khăn, lại đừng nói chi đến chuyện mặc nó bái đường.

Có thể mặc lên cũng không phải trọng điểm, quan trọng nhất là, phục sức của tân lang Kỳ Nghệ cùng phục sức của tân nương Thao Liễm một, chút, cũng, không, cân, xứng!!! Hai người sống vai đứng chung một chỗ, thoát nhìn giống như người thuộc hai thế giới, nhìn thế nào cũng không được tự nhiên!

Tuyên nhận xét bọn họ một câu rất kinh điển: “Ta sao lại cảm thấy, giống người Eskimo kết hôn với Vương gia Thanh triều vậy?”

..... Rồi lại nhìn Diệc Ngạn cùng Tiểu Tứ, đều là phục sức tân hôn của Kỳ Nghệ không sai, trang sức cũng không mang sai, thoát nhìn cũng không có kỳ quặc, nhưng..... Người từng có thấy qua hai “tân nương” bái đường cùng nhau không? Hơn nữa rõ ràng là hai nam, cư nhiên đều mặc nữ trang đội khăn voan đỏ, đứng đối diện nhau, thật sự khiến người ta hoài nghi, nếu đứng đối diện không phải người trong lòng, bọn họ cũng sẽ không chút nghi ngờ mà bái thiên địa.

Chủ ý này, hoàn toàn là đến từ một câu nói vô tâm của Khải trước hôn lễ, “Ngạn rất giống nữ nhân, thật muốn xem hắn mặc trang phục của tân nương a.....”, mọi người vừa nghe, hiếu kỳ trong lòng cũng bị gợi lên, nhưng Tiểu Tứ mới là người phải gả vào, kia làm sao đây..... Dứt khoát quyết định, hai người cùng nhau mặc trang phục tân nương bái đường.

Diệc Ngạn ngại mệnh lệnh của phụ thân, không thể không “mặc giáp trụ ra trận”! Cùng Tiểu Tứ đứng như vậy..... Bì ai a bì ai, vốn nghĩ muốn trong ngày thành thân “huy hoàng” một chút, tuy nói chỉ dừng lại ở “bề ngoài”, nhưng có thể nhường hắn làm “tân lang” cũng được a! Ai..... Xem ra hắn đời này là không có hy vọng lật mình.

“Giờ lành đã đến, tân nương tân lang bái đường!” Người chủ hôn hô to.

“.....” Không ai di động, không ai ra tiếng.

“Nhất bái thiên địa!”

“.....” Tiểu Tứ cùng Diệu Ngạn đã bái!

Nhưng Diệc Ưu cùng Thấm Diêu.....

“Diệc Ưu hình như không thể động.....” Tuyền nhỏ giọng nói.

“Ân!” Phạm cảm thấy hình ảnh như vậy thật sự rất khôi hài.

“Liền gặt đầu đi!” Hồng Lãm đề nghị.

“=|||.....” Bất đắc dĩ, Diệc Ưu chỉ có thể dùng “gặt đầu” để tỏ vẻ “bái đường”.

“Nhị bái cao đường!”

Tiếp tục cùng bái, cùng chút công trình..... (chỗ này ta không hiểu TT.TT)

“Phu thê giao bái!”

..... Cuối cùng đã xong!

“Mời tân lang dùng hỉ xứng vén hỉ khăn!”

Này đối với Thấm Diêu bọn họ không có khó khăn, nhưng hai “tân nương” liền.....

“Rốt cuộc là người nào vén cho người nào a?” Không biết là ai hỏi câu như vậy.

“Này chúng ta sớm có chuẩn bị!” Diệu quang vỗ tay ba cái, hai nô tài lấy đến đây hai cây hỉ xứng, “Các người vén cho nhau đi!”

“.....”

Không có cách khác, thế là Tiểu Tứ trước cầm lấy hỉ xứng vén hỉ khăn của Diệu Ngạn, để hẳn trước thấy chung quanh! Nhưng vừa vén một cái.....

“Oa, mỹ nữ!”

“Nga, xinh đẹp!”

“Ba ba!” Cư nhiên có người vỗ tay!

Diệu Ngạn đã không còn khí lực dư thừa để sinh khí, nhận mệnh mà cầm lấy một cây hỉ xứng khác vén hỉ khăn của Tiểu Tứ.....

Tiểu Tứ rất đẹp, hấn từ nhỏ đến lớn đều biết, nhưng thật không ngờ, lúc tân hôn hấn cư nhiên cũng sẽ nhìn đến ngây người! Không, không riêng gì hấn, mọi người có mặt trên cơ bản đều ngây ngẩn cả người!

Mày liễu khê nhú, đôi mắt trong veo, môi anh đào trắng như ngọc, da trắng như tuyết, cổ tay trắng như ngưng sương..... Ông trời giống như đem mọi thứ hoàn mỹ nhất đều ngưng kết lại trên người y.

“Chắc chắc chắc, vũu vật..... Vũu vật a!” Tuyền cảm khái.

“..... Tuyền, y là con người a!” Phạm cảm thấy cần phải nhắc nhở.

“Ta biết!” Tuyền cười tủm tỉm tự mình say sưa, “Trên đời cũng chỉ có Phạm cùng ta sạinh ra mỹ nhân xinh đẹp như thế a!”

“.....” Mặt dày!

Bái hoàn xong, làm xong lễ, uống xong rượu hợp cẩn, Tuyền khẩn cấp đem hai đôi tân nhân kéo đến bên cạnh rừng thủy tinh, “Được rồi, đêm nay các người không quá chén, hiện tại xin mời mấy tân nhân này hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng trong hôm nay của các người, sau đó mới trở về động phòng đi!”

“..... Phải dùng sớm như vậy sao?” Thẩm Diêu nhìn một mảnh thủy tinh, hấn vẫn chưa muốn làm cha a.

“Không sớm không sớm, muội muội người cũng đã làm nương, người cũng là đến lúc làm cha!” Vận Thực là mình chứng tốt nhất.

“Diệc Ưu người.....” Muốn hỏi ý kiến của Diệc Ưu, lại thấy vẻ mặt y..... Nóng lòng muốn thử?

“Đi vào là có thể sinh bảo bảo?” Diệc Ưu hỏi hấn.

“Hấn là.....”

“Nga, ta đi đây!” Đây là nói lá gan của Diệc Ưu thật lớn đến mức có thể bao trời, y cư nhiên liền như thế lập tức đi vào!? Ngay cả cơ hội ngăn cản Thẩm Diêu cũng không có.

Mà Tiểu Tứ cùng Diệu Ngạn liền.....

“Ngạn ca ca..... Sinh bảo bảo sẽ đau.....”

“Ân!”

“Ba ba có nói, thật sự rất đau!”

“Ân!”

“Đau đến nỗi muốn chết!”

“Ân!”

“Người biết..... Ta sợ đau.....”

“Ân, ta đây đi vào!”

“Tốt, thuận buồm xuôi gió!”

“.....” Tất cả mọi người bên cạnh không nói nên lời gì.

51. Chương 50-2: (hạ)

Thấy chuyện của bọn nhỏ từng việc hoàn thành, Tuyền đứng bên rặng thủy tinh tâm tình tốt ôm lấy Phạm, tay cũng bắt đầu làm chuyện xấu.....

“Tuyền, ngươi làm cái gì?” Phạm bồi hấn ngoạn ngoạn.

“Ha hả..... Ta đói bụng!” Tuyền le lưỡi, hôn nhẹ lên môi Phạm.

Phạm nhìn chăm chú xung quanh, “Người sẽ không tính ở trong này đi?” Tuyền cũng mang ý uy hiếp nhìn hai bên trái phải.....

Mọi người rất biết điều, mỗi một người đều mang người yêu thân ái rời khỏi “nơi thị phi” này, lúc gần đi, Hồng Lãm còn hảo tâm tặng một câu: “Ba ba, không cần chơi quá mức a! Thân mình các người vừa khỏe lại!”

Tuyền liền thủ thế OK, liền đem bọn họ toàn bộ lừa đi rồi! Đợi Diệu Ngạn cùng Diệc Ưu cũng toàn bộ rời đi, chung quanh nhất thời trở nên im ắng.....

Tuyền ôm lấy Phạm đem y đặt trên bàn dài trong đình, một tay vói vào trong áo của y khẽ vuốt, đầu lười ở trên vành tai y khẽ liếm, “Phạm, cuối cùng cũng chỉ còn hai chúng ta..... Người muốn ngoạn thế nào?”

“Ngô..... Tuyền, người lúc nào..... Ân..... Trở nên sắc tình như vậy?” Phạm hưởng thụ vui sướng do thân thể tiếp xúc mang đến.

“Vi phu thấy người liên nhịn không được sắc tình một chút a!” Tuyền tiếp tục âu yếm, hân thích nhất nghe được thanh âm lúc này của Phạm.

“A.....”

Ngay tại đêm nay, trong hoàng cung nơi nơi tràn ngập kích tình, mà mấy tháng sau bọn họ cũng nghênh đón sinh mệnh mới.....

Ba tháng sau

Ngự y bắt mạch cho Diệu Ngạn, lập tức vừa lòng thu tay, khai một phương thuốc đưa cho ngự dược phòng!

“Ngạn đại nhân không cần lo lắng, phản ứng này của người đều là bình thường, đứa nhỏ hiện tại đã được ba tháng là thời điểm quan trọng, không thể qua loa a!” Ngự y khuyên.

Diệu Ngạn cắn ô mai, rất không cam tâm, “Ta biết đây là bình thường, chính là..... Nôn, quá khó tiếp thu rồi!”

Tiểu Tứ cũng lo lắng lau mồ hôi cho hắn: “Ngạn ca ca, nếu không thì không sinh?”

“Không được!” Diệu Ngạn ở điểm này rất kiên quyết, “Bất quá cũng được, hiện tại có Diệc Ưu bồi ta.....”

“Ngạn ca ca..... Người thật ác liệt!” Tiểu Tứ trên mặt hắc tuyến.

Vốn tất cả mọi người hảo hảo như vậy, nhưng tiếng kêu của Tuyền phá vỡ tất cả!

“Ngự y, ngự y, người xem cho ngạn xong chưa?” Trong lời nói bất ngờ lộ ra vẻ kinh hoảng.

“Thái thượng hoàng bệ hạ!” Ngự y hành lễ nói.

“Thái cái gì mà thái, mau cùng ta đi, Phạm ngất rồi!” Tuyền sắp điên rồi, kéo ngự y chạy về phía điện của mình.

Tiểu Tứ nghe thế, cùng Diệu Ngạn liếc nhìn nhau một cái, lập tức thông báo cho các huynh đệ của mình cùng đi vãn an..... Chỉ chốc lát sau, mọi người bao gồm cả bọn nhỏ tất cả đều tập trung ở điện của Tuyền.

Lúc bọn họ tới, Phạm đã tỉnh lại, mệt mỏi nằm trong lòng Tuyền, ngự y ở bên bắt mạch.

Chỉ thấy Tuyền dán lên trán của Phạm không ngừng mà trấn an nói: “Không có việc gì, Phạm không có việc gì..... Yên tâm.....”

Ngự y bỗng nhiên nhú nhú mày, lại giống như xác nhận bắt mạch, rồi mới lộ ra biểu tình khó hiểu đến một bên khai phương thuốc.

Hành vi của ông ta khiến bọn nhỏ cùng Tuyền một trận mồ hôi lạnh, cuối cùng vẫn là Hồng Lãm làm đại biểu hỏi: “Kia..... Ngự y, phụ thân ta y không có việc gì đi?”

Lão ngự y ngẩng đầu cho hắn một cái mỉm cười: “Bệ hạ yên tâm, Phạm công tử không bị bệnh!”

“Thật tốt quá!” Nghe được đáp án, kích động nhất chính là tuyền, hắn ôm chặt lấy Phạm nói, “Phạm không có việc gì, chờ cục cưng của Tiểu Tứ sinh ra, chúng ta lại đi chu du.....”

“Này hình như có chút không thể.....” Ngự y chen vào nói.

Tuyền vừa nghe “không được”, lập tức nhảy dựng lên, “Vì sao không được? Người không phải nói Phạm không có việc gì sao?”

“Ân, Phạm công tử không bị bệnh!” Ngự khí của ngự y thực đúng trọng tâm, “Hắn có thai!”

“Có thai cũng.....” Tuyền bỗng nhiên ngây ngẩn cả người! “Người nói..... Phạm có cái gì?”

“Phạm công tử có thai, chúc mừng thái thượng hoàng bệ hạ, ngài có thêm tiểu hoàng tử!” Ngự khí bình thường như trước.

“.....” Tất cả mọi người choáng váng!

May Tuyền còn có chút lý trí, hắn lập tức đùa cợt nói: “Ha ha, ngự y thật sự là biết nói đùa, ta cùng Phạm sao có thể..... Người là đang nói đùa đi.”

“Cựu thần không có nói đùa!”

“Sao có thể?” Tuyền cười chỉ Diệu Ngạn, “Là Ngạn có thai, đứa nhỏ là của tiểu nhi tử của ta!”

“Cựu thần biết Ngạn đại nhân có, nhưng cựu thần vừa rồi nói chính là Phạm công tử!”

Tuyền khó thở một phen kéo cổ áo của ông rống to: “Ngự y, người nhìn rõ! Ta đã không còn là hoàng đế, đứa con lớn nhất của ta năm nay hai mươi sáu, đã yên vị có một nhi tử, lão Nhị lão Tam nhà ta cũng đã có đứa nhỏ, đứa nhỏ kia năm nay năm tuổi, bọn họ đều phải gọi ta là hoàng gia gia, hiện tại Tiểu Tứ nhỏ nhất nhà ta, năm nay mười lăm, cũng sắp làm cha, lúc này ta sao có thể lại có con? Không có khả năng, hơn nữa Phạm không có vào rừng thủy tinh, người nói cho ta biết đứa nhỏ này làm sao mà có được?”

Ngự y che lỗ tai, không ngừng khuyên giải an ủi: “Thái thượng hoàng bệ hạ, bình tĩnh một chút..... Ngài chừng ba tháng trước phải cùng Phạm công tử đến chỗ gần rừng thủy tinh hay không..... Sau đó hoan ái?”

Buông ngự y ra, Tuyền bắt đầu trầm tư, rừng thủy tinh, hoan ái..... A, đêm đó Tiểu Tứ thành thân..... Hẳn hình như..... Có.....

Nhìn biểu tình của hắn, ngự y liền hiểu được, “Cái này đúng rồi, có lẽ không ai nói cho ngài, mùa này là lúc thủy tinh trong rừng thủy tinh rải rác tán loạn, hạt giống bên trong sẽ thông qua không khí truyền ra ngoài, rải đến bên ngoài rừng, mắt thường nhìn không thấy, nhưng dạng mang thai này có tỷ lệ rất nhỏ, Phạm công tử này..... Coi như là ngoại lệ đi! Còn thái thượng hoàng nói đến tuổi tác của bệ hạ cùng mấy vị điện hạ, cựu thần cảm thấy này căn bản không phải vấn đề, cho dù Tứ điện hạ cùng bệ hạ lớn hơn mấy tuổi, ngài cùng Phạm công tử cũng chỉ vừa mới bốn mươi, chính trực thịnh niên, có người hơn sáu mươi tuổi mới có con, ngài vì sao không thể?”

Lời nói của ông rõ ràng mạch lạc, suýt nữa đem Tuyền thành hồ đồ! “Ta lại có con? Đứa nhỏ kia còn nhỏ hơn tôn tử của ta?”

May mắn bọn nhỏ vẫn rất lạnh tĩnh, Hồng Lãm là người đầu tiên bật cười: “Phốc ha ha ha ha..... Ba ba thật sự là lợi hại, Tiểu Nhã a, ta lại có đệ đệ sắp sinh ra a!”

“Nhưng.....” Phong nhìn Tinh Nhi đã đại ra, “Quan hệ như vậy còn không phải loạn bình thường a!”

“Nói cách khác, Tinh Nhi phải gọi một oa oa so với nó nhỏ hơn năm tuổi là ‘tiểu thúc’, đổi Tiểu Tứ thành ‘Tứ thúc’?” Thật sự rất loạn.

Tiểu Tứ cạy đầu ngón tay, “Ta năm nay có con, còn có một đệ đệ, sau đó đệ đệ của ta cùng đứa nhỏ lớn bằng nhau..... Hơn nữa ta cũng không còn là ‘Tiểu Tứ’..... Mà là ‘lão Tứ’?”

“Cư nhiên lại thêm một oa oa cùng thế hệ với ta?” Diệu Ngạn khó tin.

“Tuyền.....” Phạm ngồi trên giường như lâm vào trong mơ, “Ta vừa rồi giống như nghe người lại có đứa nhỏ, là ai có?”

“Phạm công tử, chính là ngài!” Lão ngự y tiến phật đến Tây phương.

“A!” Tiểu Tứ vỗ tay một cái, “Khó trách lão hòa thượng kia nói muốn ta chúc mừng phụ thân, nguyên lai là phụ thân có tiểu bảo bảo!”

“Lão hòa thượng?” Tuyền cùng Phạm đồng thanh hỏi.

“Chính là lão hòa thượng ở miếu nơi biên cảnh được cho là coi rất chuẩn a!”

“.....” Tiểu Tứ, người nói quá muộn.....

.....

“Ngạn ca ca, hôm nay có mệt không?” Tiểu Tứ sẵn sốc hỏi.

Diệu Ngạn cười lắc đầu, “Không có, bất quá hôm nay đập rất mạnh! Không nghĩ tới..... Tiểu cữu tử của ta cư nhiên lớn bằng con ta.....”

Tiểu Tứ theo thói quen đi trải giường, vừa để ý vừa đáp: “Ân, ta cũng chưa bao giờ nghĩ tới, mình có thể có đệ đệ, bởi vì ba ba có nói với ta, bọn họ sẽ không sinh nữa..... Ai ngờ..... Đây là thiên mệnh đi!”

“Ân, ta đây cùng Tiểu Tứ bên nhau, kia khẳng định cũng là duyên phận trời định!” Diệu Ngạn dựa qua, gửi mùi hương trên người Tiểu Tứ.

“..... Đúng vậy!” Tiểu Tứ hôn hôn môi Diệu Ngạn, “Ngạn ca ca, chúng ta sẽ vĩnh viễn bên nhau đúng không?”

“Đương nhiên!” Diệu Ngạn hôn lại Tiểu Tứ, “Chúng ta sẽ vẫn hạnh phúc như thế..... Bởi vì cùng người một chỗ.....”

Xuân ý tiệm quy phương thảo. Cổ quốc giai nhân, thiên lý tín trầm âm yếu. Vũ nhuận yên quang, văn cảnh rừng minh, cực mục nguy lan tà chiếu. Mộng đương niên thiếu. Đối tôn tiền, thượng khách trâu mai, tiểu hoàn yên triệu. Cộng vũ tuyết ca trần, túy lý đàm tiếu. Hoa sắc chi chi tranh hảo. Tấn ti niên niên tiệm lão. Như kim ngô phong cảnh, không sáu tổn, hướng thùy đạo. Đông quân hạnh tứ dữ, thiên mạc thúy già hồng nhiều. Hưu hưu, túy hương kỳ lộ, hoa tư bông đảo.

(Đoạn thơ trên ta không dịch được, cũng không tìm thấy bản dịch nên thôi để vậy)

Hoàng đình kiên Tiêu dao nhạc

Toàn bộ văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-huyet-khuc-chi-tieu-dao-nhac>